

Σκοτεινός άγγελος

Nick Paccino

Published by Nick Paccino, 2024.

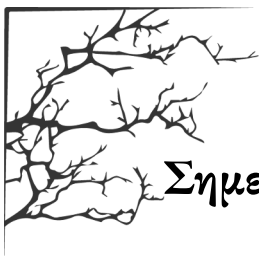
This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

First edition. April 14, 2024.

Copyright © 2024 Nick Paccino.

Written by Nick Paccino.

Σημείωμα του συγγραφέα

Το παρόν βιβλίο αποτελεί ένα διαφορετικό αστυνομικό - με έντονο τον παραμυθένιο ρεαλισμό που χαρακτηρίζει την διλογία των Αγγέλων - μέσα στο οποίο γεννιούνται νέοι Μύθοι από τους παλιούς, σύγχρονοι και επίκαιροι, καθώς οι ήρωες συμπλέκονται, ανακατεύονται, είναι ρευστοί κι αέρινοι, σαν τους ατμούς που βγαίνουν απ' το τσουκάλι. Συμμετέχουν στο δικό τους θεατρικό, σ' ένα χορευτικό γεμάτο συμβολολογικά στοιχεία, το οποίο συμπυκνώνει τις πολιτικές και οικονομικές παθογένειες του σύγχρονου κόσμου, αλλά και τις διαχρονικές αδυναμίες της ανθρώπινης φύσης.

Όλα αυτά συνυφασμένα σε μια πλοκή που δεν παύει να είναι γεμάτη ίντριγκα, μυστήριο, γρήγορο ρυθμό αφήγησης, και τελικά αναπάντεχες ανατροπές. Κάποιες απ' αυτές τις ανατροπές, ίσως, παραβιάζουν τις αρχές της αστυνομικής λογοτεχνίας (και ζητώ συγγνώμη γι' αυτό), όπως αυτή διαμορφώθηκε στο πέρασμα των χρόνων, σε Ευρώπη και ΗΠΑ... Εντυπώνουν, όμως, στο μυαλό του αναγνώστη, σαν επιγραφή σε μάρμαρο, καθώς και αποτυπώνουν θραυσματικά, το λατινοαμερικάνικο μυθοπλαστικό φεμινιστικό κίνημα.

Σας συστήνω να φρεσκάρете στη μνήμη σας καλά ό,τι διαδραματίστηκε στο μυθιστόρημα, «Φύλακας άγγελος» πριν βουτήξετε στα νερά του, «Σκοτεινός άγγελος».

Καλή αναγνωστική απόλαυση!

ΥΓ: Υπάρχει σπóιλερ, από την πρώτη, ήδη, σελίδα. Για όσους δεν έχουν διαβάσει το πρώτο βιβλίο της σειράς.

Μαύρος Πάνθηρας

Παρίσι, 3 Οκτωβρίου

Δέκα μήνες μετά το τραγικό συμβάν

Δεν μπορούσε να αποστρέψει το βλέμμα του από εκείνην.

Το σκούρο βελούδινο δέρμα της, το οποίο είχε το χρώμα του μπρούντζου, άστραφτε σαν κεραυνός. Κάθε φορά που την κοιτούσε, σειόταν, αναστατωνόταν, από την εξωκοσμική και μυστηριακή της ομορφιά. Το σώμα του ηλεκτριζόταν όποτε τα μάτια του συναντούσαν το κορμί της. Παρατηρούσε το χυτό κατάμαυρο φόρεμά της και το προκλητικό σκίσιμό του, που έκανε το αριστερό της πόδι να ξεπροβάλλει ως μια μικρή αποκάλυψη όλων των μυστικών του σύμπαντος και όλων των υπερχορδών που δεν έχει δει ακόμη ο άνθρωπος. Όλων αυτών των τέλειων καμπυλωτών σχημάτων, που συναρπάζουν, αλλά και όλων αυτών, που κάνουν έναν άνδρα να χάνει τον έλεγχο και να ποθεί χωρίς κανένα έλεος.

Τα μάτια του ακολουθούσαν τις καμπύλες γραμμές του στενού μεταξωτού της φορέματος. Είχαν ξεκινήσει από τα σημεία που ήταν απών, από τα σημεία που αποκαλυπτόταν βίαια η τέλεια σχηματισμένη πλάτη της και κατέβαιναν όλο και πιο χαμηλά.

Στάθηκαν για αρκετά δευτερόλεπτα στους στρογγυλεμένους και σμιλεμένους γλουτούς της. Ύστερα, κατευθύνθηκαν πιο χαμηλά, και πιο χαμηλά, αναζητώντας το μεγάλο μυστικό που καταστούσε αυτά τα φιλήδονα πόδια ως το μεγαλύτερο έργο τέχνης.

«Γιούργκεν, είστε εδώ; Σας ρώτησα κάτι, γιατί δεν μου απαντάτε;»

«Συγγνώμη αφαιρέθηκα. Μμμμ, σκεφτόμουν κάτι σχετικό με τη δουλειά, συγγνώμη».

«Τι να υπάρχει εκεί στο μπαρ άραγε που σας κάνει να καρφώνετε το βλέμμα σας τόσο επίμονα;» τον ρώτησε με την περιέργεια να ξεχειλίζει από το πρόσωπό της.

Πολύβουο πλήθος είχε γεμίσει εκείνο το βράδυ την αίθουσα δεξιώσεων του διάσημου ξενοδοχείου Four Seasons. Η Berlin Navy Group πραγματοποιούσε την καθιερωμένη ετήσια δεξιώσή της. Καλεσμένοι της εταιρείας ήταν οι πιο ισχυροί άνθρωποι του πλανήτη. Αρχηγοί κρατών, βασιλείς, πρωθυπουργοί, κορυφαιοί επιχειρηματίες, πασίγνωστοι αθλητές και καλλιτέχνες. Η παγκόσμια Ελίτ.

Εκείνη στεκόταν όρθια, μόνη στο μπαρ, με την πλάτη γυρισμένη στο λάγνο βλέμμα του. Τριάντα μέτρα μονάχα τους χώριζαν.

«Θέλω να σας ζητήσω συγγνώμη, αλλά θα πρέπει να σας αφήσω μόνους για κάποια λεπτά. Θα με συγχωρήσετε αγαπημένε μου βασιλιά; Κι εσείς αγαπημένη μου βασίλισσα;»

«Σας συγχωρούμε αγαπημένε μας. Αρκεί να λείψετε για λίγο και να επιστρέψετε σύντομα σε εμάς» αποκρίθηκε η βασίλισσα της Ταϊλάνδης, θωρώντας τον με μια κρυφή δόση πόθου.

Ο Γιούργκεν όμως αυτή τη στιγμή δεν είχε μάτια για άλλη γυναίκα, γ' αυτό άρχισε αμέσως να κατευθύνεται ταχύτατα προς το μπαρ, από το οποίο, όπως ήταν φανερό, η μυστηριώδης γυναίκα με το μπρούντζινο λαμπερό δέρμα και τις υπέροχες καμπύλες, ετοιμαζόταν να απομακρυνθεί.

Εκείνος την πρόλαβε, πιάνοντάς την από το αριστερό μπράτσο, απαλά, ώστε να την συγκρατήσει.

«Μη φεύγετε ακόμη πανέμορφή μου κυρία» της ζήτησε ευγενικά.

«Συγγνώμη, δεν μιλάω Αγγλικά» αποκρίθηκε εκείνη γυρνώντας απότομα προς το μέρος του, επιδεικνύοντας μια ιδιότυπη αυστηρότητα.

Ο Γιούργκεν είχε αιχμαλωτιστεί στο δόκανο της σαγήνης. Τα ίσια της μαλλιά έπεφταν στους ώμους της σαν καταρράκτης και τα μαύρα αμυδαλωτά της μάτια ακτινοβόλούσαν μια αυτοπεποίθηση που θα μπορούσε να κάνει μια ολόκληρη αίθουσα να σιωπήσει.

Ένα σπάνιο πλάσμα σκέφθηκε ο Γερμανός, μία γυναίκα πάνδηρας, άγρια εξωτική κι ανεπανάληπτη. Δεν μπορείς να φύγεις, είσαι δικιά μου...

«Γαλλίδα;» την ρώτησε σε άπταιστα Γαλλικά.

«Ναι, Γαλλίδα» του απάντησε αδιάφορα.

«Το όνομά σου;» προσπάθησε να της αγγίξει το χέρι, αλλά εκείνη αποτραβήχτηκε.

«Ναταλί» του απάντησε με έναν μορφασμό ενόχλησης να αποτυπώνεται στο πρόσωπό της, ενώ εξακολουθούσε να κοιτάζει γύρω της, αγνοώντας τον προκλητικά. «Δεν μπορούμε να μιλήσουμε εδώ. Έχεις δωμάτιο στο ξενοδοχείο;» τον ρώτησε περιφρονητικά.

Ο ξανθός Γερμανός εκνευρίστηκε. Πως τολμούσε να του μιλά έτσι; Ποια ήταν αυτή η γυναίκα που αντιμετώπιζε τόσο υποτιμητικά έναν ακραία πλούσιο και πετυχημένο άνδρα, όπως ήταν εκείνος; Από που είχε αντλήσει αυτό το θράσος;

Η αρχική ενόχλησή του δεν κράτησε πολύ. Ο εκνευρισμός, με το πέρασμα των στιγμών, άρχισε να δίνει τη θέση του σε μια φλόγα επιθυμίας, η οποία ολοένα και μεγάλωνε μέσα του, γεννώντας μια φωτιά αρχέγονου πάθους.

Την θέλω αυτή τη γυναίκα...

«Ακολούθησέ με διακριτικά» της ζήτησε, με ασίγαστη αδημονία.

Εκείνη κατένευσε.

Αμέσως, ο Γιούργκεν Κλίνσμαν ξεκίνησε να περπατά ανάμεσα στους καλεσμένους, με το βλέμμα του να έχει χαθεί σε μια θάλασσα ερωτικής έντασης, ανήμπορος να έρθει σε άμεση οπτική επαφή, με όλους εκείνους που τον χαιρετούσαν, κατά το διάβα του προς τον ανελκυστήρα.

Η Ναταλί βρισκόταν μερικά μέτρα πιο πίσω, περπατώντας με ελαφρά σκυμμένο το κεφάλι. Ο Γερμανός ήταν περίπου δύο μέτρα ψηλός με το ολόξανθο μαλλί να πέφτει στους ώμους του, ενώ οι γυμνασμένες του πλάτες διαγράφονταν πάνω στο πανάκριβο βελουτέ γκρι σακάκι που φορούσε.

Μπήκαν στο ασανσέρ. Μόλις έκλεισαν οι μεταλλικές πύλες, της χίμηξε σαν άγριο ζώο, ανίκανος να συγκρατηθεί. Εκείνη τοποθέτησε τα χέρια της μπροστά, σαν ασπίδα, και τον απωθούσε.

«Υπομονή» του ψιθύρισε αισθησιακά. «Όχι ακόμη, περίμενε» χάιδεψε το στήθος του.

Ο Γιούργκεν Κλίνσμαν υπάκουσε στο κέλευσμά της, γητεμένος, ενώ ανέπνεε δυνατά σαν λιοντάρι.

Βγήκαν, με την ένταση να τους περικυκλώνει. Ο Γερμανός τοποθέτησε την κάρτα - κλειδί στην υποδοχή της πόρτας

«Οι κυρίες προηγούνται» είπε στο πανέμορφο θηλυκό επιτρέποντάς της να εισέλθει πρώτη σε αυτό τον πολυτελή χώρο, ενώ ένα ελαφρύ τρέμουλο χρωμάτιζε την φωνή του. «Σου αρέσει η σουίτα μου;»

«Μη μιλάς» τον προσέβαλε.

Ο Γερμανός συνήθιζε πάντα να έχει τον έλεγχο και να χειρίζεται κατά το δοκούν τις γυναίκες. Απόψε όμως, αυτό το εξωτικό πλάσμα, ο θηλυκός μαύρος πάνθηρας, τον είχε καταντήσει έρμαιό της.

«Θέλεις κάτι να πεις;» την ρώτησε διστακτικά.

Πρώτη του φορά που δεν ήξερε πως να φερθεί σε μια γυναίκα. Ένωθε αμηχανία. Εκείνη κατευθύνθηκε στο μπαρ του σαλονιού και άρπαξε δύο ψηλά ποτήρια.

«Κάθισε και χαλάρωσε εσύ. Απόψε θα σε περιποιηθώ όπως καμία άλλη δεν σε έχει περιποιηθεί. Πιστεύω να πίνεις τζιν, έτσι;»

«Από τα χέρια σου μπορώ να πιω οτιδήποτε, σκούρε μου πειρασμέ» της απάντησε, ενώ είχε ήδη βυθιστεί στον κρεμ τετραθέσιο καναπέ, με ανοιχτά και απλωμένα χέρια, προτιθέμενος να παραστήσει ένα αρσενικό, ακραία σίγουρο για τον εαυτό του.

Η Ναταλί ετοίμασε τα ποτά με ζογκλερική ταχύτητα. Ένα τζιν τόνικ για τον Γερμανό, κι ένα Μαρτίνι για εκείνη. Με επιτηδευμένη βραδύτητα και ένα επιδεικτικό λίκνισμα των γοφών της, τον πλησίασε, σερβίροντάς τον.

Του χαμογέλασε αινιγματικά.

«Κάθισε δίπλα μου» απαίτησε ο Γερμανός.

«Όχι, δεν θα καθίσω δίπλα σου. Θα καθίσω στα πόδια σου. Σκίσε μου το φόρεμα» τον διέταξε και του έδωσε ένα πολύ απαλό χαστούκι στο αριστερό του μάγουλο.

Εκείνος έπιασε το μαύρο ύφασμα και το τράβηξε με δύναμη για να το σκίσει, όπως τον είχε διατάξει η μυστηριώδης γυναίκα. Δεν μπόρεσε όμως. Το ύφασμα ήταν διαολεμένα ανθεκτικό.

Τον χαστούκισε πάλι, δυνατά.

Ταρακουνήθηκε ολόκληρος, τραντάχτηκε. Ανοιγόκλεισε το στόμα του από την απορία και την έκπληξη, χωρίς να βγάλει ούτε έναν ήχο.

Εκείνη του έδωσε άλλο ένα χαστούκι. Τρομερά ισχυρό αυτή τη φορά. Ο Γερμανός γκρεμίστηκε από τη θέση του. Το επάνω του χείλος μάτωσε.

«Τι κάνεις σκύλα;» κραύγασε.

«Σσσστ, μη μιλάς, σκίσε μου το φόρεμα, σε διατάζω» η φωνή της αγρίεψε, ενώ από το βλέμμα της εκτοξεύονταν πύρινα βέλη. «Αν δεν τα καταφέρεις, θα σου ρίξω κι άλλο χαστούκι».

Ο πάμπλουτος έμπορος όπλων ερεθίστηκε ακόμη πιο πολύ. Κάθε ανάσα του πρόδιδε την ηδονή που ένιωθε.

Έτσι λοιπόν, μάζεψε όλες του τις δυνάμεις και κατάφερε να σκίσει το μαύρο μεταξωτό της φόρεμα σε δυο μεγάλα κομμάτια υφάσματος. Μπροστά του αντίκρυζε την τελειότητα. Μόνο ένας γλύπτης θα μπορούσε να έχει σμιλέψει αυτό το τέλειο κορμί. Το στήθος της ήταν μικρό, αλλά πεταχτό και στητό, ενώ η μέση της άνοιγε σαν ένα τριαντάφυλλο κρύβοντας μέσα της όλα τα μυστικά της γυναικείας φύσης. Η Ναταλί, φορούσε μονάχα ένα μαύρο δαντελωτό εσώρουχο.

Ανακάθισε με ορμή πάνω του περνώντας τα πόδια της γύρω από τη μέση του. Άρχισε να του γλείφει με λύσσα το αίμα που έτρεχε από τα χείλια του. Ο Γερμανός έτρεμε σύγκορμος. Έβγαζε μικρά βογγητά από την ανείπωτη ευχαρίστηση. Το καυτό θηλυκό τοποθέτησε το χέρι της μέσα στο εσώρουχό του νιώθοντας την στύση του.

Ο Πούργκεν ήταν έτοιμος να εκσπερματώσει, αλλά την σταμάτησε απότομα.

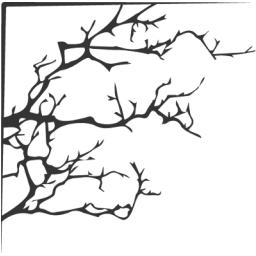
Της άρπαξε τον καρπό και τον τράβηξε με βία έξω από το γκρίζο παντελόνι του.

Πανικόβλητος, της είπε να σηκωθεί όρθια και να απομακρυνθεί από κοντά του. Με ζωγραφισμένη τη ντροπή στην όψη του, της πρότεινε να κάνουν ένα διάλειμμα, όσο δύσκολο εκείνες τις στιγμές φάνταζε αυτό, και να απολαύσουν το ποτό τους και τη θέα από το νυχτερινό Παρίσι.

Η γυναίκα συμφώνησε απρόθυμα, κοιτάζοντάς τον με απορία και απογοήτευση.

Ο Γερμανός ένωσε την γη να τον καταπίνει, αλλά εκείνες τις στιγμές δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

Μια πρόωρη εκσπερμάτωση θα έπληττε θανάσιμα τον ανδρισμό... και την ατσαλάκωτη εικόνα του.

Αντιγόνη

Δυο ώρες μετά, Κρετέιγ

Χτυπούσε την πόρτα με μανία.

«Άνοιξε Αντιγόνη, άνοιξε. Άνοιξε γρήγορα» φώναζε απελπισμένη.

Η γυναίκα του κυρίου Δημοσθένη γύρισε πανικοβλημένη το άσπρο χερούλι.

«Τι έπαθες κορίτσι μου; Τι έπαθες κοριτσάκι μου;»

«Καίγεται το δέρμα μου, πονάω πολύ. Είναι θαύμα που μπόρεσα να έρθω έως εδώ. Πονάωωω».

«Βγάλε τα ρούχα σου γρήγορα και μπες στο ντουζ. Ποιος ξέρει πόσο τοξική είναι αυτή η μπρούντζινη μπογιά; Σου το είπα, μην αγοράσεις από τους Αλγερινούς αυτό το πράγμα. Στην μαύρη αγορά όλα τοξικά είναι αυτά τα σπρέι. Έλα πάμε, πάμε μέσα, μπες στην ντουζιέρα γρήγορα».

«Εντάξει, εντάξει. Αχ, πονάει το δέρμα μου γαμώτο. Κράτησέ με να μπω μέσα, θα πέσω».

«Σε κρατάω κορίτσι μου, σε κρατάω. Έλα, έλα εδώ, κάτσε από κάτω. Μπες. Ωραία, αυτό είναι, όλα θα περάσουν σε λίγο. Ανοίγω το νερό. Θα είναι παγωμένο στην αρχή».

«Πάγωσαααα... από την φωτιά στον πάγο. Α ρε Αντιγόνη, τι κάνω γαμώτο; Τι κάνω;» επαναλάμβανε η Ευριδίκη με πινητή φωνή.

Πέφτοντας το νερό πάνω της, έκλαιγε με λυγμούς. Έβγαине το χτικίο που έκρυβε μέσα της για εκείνο που είχε συμβεί στον Πάνο, αλλά και γι' αυτό που είχε αναγκαστεί να κάνει πριν λίγες ώρες με τον Γερμανό, ώστε να μπορέσει να αποκομίσει στοιχεία, τα οποία θα της έδειχναν ποιος ήταν αυτός που έριξε τον αγαπημένο της άνδρα στον γκρεμό την

περασμένη παραμονή Χριστουγέννων. Η Ευριδίκη δεν είχε πιστέψει ποτέ πως η πτώση του Πάνου οφειλόταν σε κάποιο ατύχημα.

Η κυρία Αντιγόνη της χάιδευε τα μαλλιά διαρκώς για να την ηρεμήσει, ενώ το καυτό νερό έπεφτε με δύναμη πάνω στην Ευριδίκη, σαν να έχουν ανοίξει οι κρουνοί του ουρανού και το καθαγιασμένο ύδωρ να καθαρίζει την ψυχή της από τους ρύπους.

Κάθε λεπτό που περνούσε, η κρούστα από την λύπη της έσπαγε σε κομμάτια, τα οποία παρασύρονταν από τον ορμητικό χείμαρρο και χάνονταν.

Η ηλικιωμένη γυναίκα δεν έφυγε στιγμή από δίπλα της. Ήταν εκεί, στο πλάι της, να την κρατά, να της μιλά, τροφοδοτώντας την με κουράγιο. Να της τρίβει το δέρμα δυνατά, με το πορτοκαλί σφουγγάρι, να της απορροφά τη θλίψη. Την αγαπούσε σαν κόρη την Ευριδίκη.

Όπως και η Ευριδίκη την αγαπούσε σαν μητέρα.

Σήμερα ήταν η πρώτη φορά που άφησε τα μύχια της ψυχής της να δουν λίγο φως.

«Θέλω να σου ζητήσω κάτι» την παρακάλεσε, κλείνοντας την βρύση, πιο ήρεμη και γαλήνια πλέον, αφού ο πόνος είχε φύγει από το σώμα της, και ελάχιστα απ' την καρδιά της.

«Ό,τι θες κορίτσι μου».

«Μάνα. Μπορώ, σε παρακαλώ να σε αποκαλώ έτσι; Μάνα;» τα μάτια της υγράνθηκαν.

Η ηλικιωμένη γυναίκα κοίταξε το πάτωμα, προσπαθώντας να αποφύγει να δείξει την συγκίνηση που πότιζε τις εκφράσεις του προσώπου της.

Με το κεφάλι κάτω, την τύλιξε με μια λευκή πετσέτα, λέγοντάς της με ένα γλυκό τρέμουλο:

«Σύμφωνοι Ευριδίκη μου, σύμφωνοι».

Η Αντιγόνη ήταν μια λεπτεπίλεπτη γυναίκα. Είχε μακρύ μαύρο μαλλί, πάντοτε πιασμένο σε μια μεγάλη κοτσίδα, που έπεφτε στην πλάτη και στον μακρύ λαιμό της με μεγαλοπρέπεια, ενώ τα χαρακτηριστικά της ήταν μικροσκοπικά και εξέπεμπαν μια σχετική απάθεια. Ήταν

πάντα μετρημένη και σοβαρή, με το βλέμμα μόνιμα απορημένο και ελαφρώς ανέκφραστο. Γελούσε συγκρατημένα, δεν έκλαιγε ποτέ, μιλούσε αργά και σταθερά.

Τώρα όμως, ήθελε να κλάψει.

Έτσι λοιπόν, άφησε τους λεπτούς της τρόπους στην άκρη και αγκάλιασε την Ευριδίκη πολύ τρυφερά, ξεσπώντας σε αναφιλητά. Έκλαιγε, κι έκλαιγε, και από τα χείλη της δραπέτευαν ήχοι πρωτόγνωροι, πλημμυρισμένοι από αγνό συναίσθημα.

Χρειάστηκε αρκετός χρόνος για να μπορέσει να συνέλθει και να εκτονώσει το φορτίο που την βάραινε.

Η Ευριδίκη είχε φορέσει τις ροζ πιτζάμες της, και τώρα καθόταν σε μια παλιά καφετί ημιξεβαμένη καρέκλα, ενώ η Αντιγόνη στεκόταν από πάνω της, σαν σιωπηλός προστάτης και την χτένιζε με μια ταλαιπωρημένη βούρτσα.

Την παρατηρούσε στον καθρέφτη, καθώς το χέρι της ξέμπλεκε τους κόμπους στα μαλλιά της.

«Σου πηγαίνουν τα μαύρα μάτια» της είπε τρυφερά.

«Ωχ, ακόμη με τους φακούς είμαι» την κοίταξε έκπληκτη η νεαρή κοπέλα. «Δεν μου έμεινε μυαλό ρε γαμώτο».

«Πως να σου μείνει μυαλό κορίτσι μου με όλα αυτά που έχεις περάσει;» η Αντιγόνη έδινε αγώνα μέσα της για να μην παρασυρθεί ξανά από τις σειρήνες των δακρύων. «Είσαι πανέμορφη. Γι' αυτό ο Πάνος σε ερωτεύθηκε κεραυνοβόλα».

Η Ευριδίκη ακούγοντας το όνομα Πάνος, ένωσε ένα ρίγος, ένα κύμα θλίψης να διαπερνά τα χείλη και το κορμί της. Ήθελε να κλάψει. Ξανά.

Η Αντιγόνη δεν την άφησε, όμως.

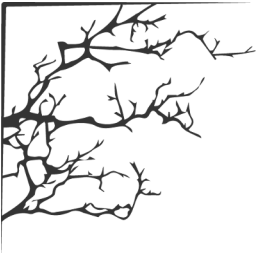
«Επ, δεν κλαίμε, δεν κλαίμε, τι συμφωνήσαμε πριν λίγο;» την αγκάλιασε σφιχτά.

Η νεαρή γυναίκα κατάφερε να συγκρατήσει τον εαυτό της παρατηρώντας το είδωλό της στον καθρέφτη. Μόλις είχε συνειδητοποιήσει πόσο πολύ το πρόσωπό της είχε σκληρύνει. Η αρμονία

και η ηρεμία που την χαρακτήριζαν πάντοτε, την είχαν εγκαταλείψει. Η όψη της γινόταν άγρια σιγά σιγά, και σκληρή, σαν άνυδρη γη.

Δεν της άρεσε αυτό. Έπρεπε να συναντήσει τον παλιό της εαυτό, την ρομαντική της ψυχή.

Το χρωστούσε στον Πάνο.

Ποια είσαι;

Ο Γιούργκεν Κλίνσμαν άνοιγε τα μάτια του με τεράστια δυσκολία. Ο επαναλαμβανόμενος και δυνατός ήχος του κινητού του τηλεφώνου, τον ξυπνούσε από τον λήθαργο. Κάποιος του τηλεφωνούσε επίμονα. Άδυνατούσε να καταλάβει τι συνέβαινε.

Τι είναι αυτός ο θόρυβος; Που βρίσκομαι;

Λίγα δευτερόλεπτα χρειαστήκανε για να συνειδητοποιήσει ότι δεν είχε αντιληφθεί το ξυπνητήρι κι ότι είχε χάσει ένα πολύ σημαντικό ραντεβού. Πετάχτηκε απότομα πάνω και σηκώθηκε από τον καναπέ.

Ο Λουί τον είχε καλέσει οχτώ φορές. Ο Γερμανός τα έβαλε με την τύχη του. Έβριζε αχαρκτήριστα και καταριόταν. Κάλεσε τους άνδρες της προσωπικής του ασφάλειας στο τηλέφωνο και άρχισε να φωνάζει.

«Που είστε χαμένοι; Που είστε ηλίθιοι; Γιατί με αφήσατε να κοιμάμαι έως το μεσημέρι; Απολογηθείτε τώρα».

Ο υπεύθυνος της τετραμελούς ομάδας προστασίας, προσπαθούσε να του εξηγήσει σε απολογητικό ύφος.

«Κύριε Γιούργκεν, χθες το βράδυ μας διατάξατε να μην σας ενοχλήσουμε. Δεν θυμάστε που ανεβήκατε με αυτή την ηλιοκαμένη μελαχρινή γυναίκα στη σουίτα σας;»

Ναι, η γυναίκα πάνδηρας. Ναι, ναι, ήρθε εδώ μαζί μου, με φιλούσε τόσο παδιασμένα χδες. Τι πλάσμα είναι αυτό; Που να βρίσκεται τώρα, έφυγε; Τι συνέβη ακριβώς χδες; Θυμάμαι ότι με φιλούσε και μου έγλειφε παδιασμένα τα χείλη. Τι συνέβη μετά όμως; Δεν μπορώ να θυμηθώ...

Τώρα όμως πρέπει να καλέσω τον Λουί στο τηλέφωνο, θα με περιμένει...

Τερμάτισε την κλήση με τον υπεύθυνο ασφαλείας του, και αμέσως μετά σχημάτισε τον αριθμό του Γάλλου επιχειρηματία στο πληκτρολόγιο. Ο Γάλλος δεν άργησε να απαντήσει.

«Λουί, Λουί, χίλια συγγνώμη που σε έστησα αλλά έπεσε ο γιος μου από το άλογο και χτύπησε, κι έπρεπε να επικοινωνήσω με τη μητέρα του και με το νοσοκομείο, γι' αυτό δεν μπόρεσα να έρθω στο εστιατόριο».

«Ο γιος σου με την πρώην σου γυναίκα στη Γερμανία δεν μένουν;» ρώτησε με απορία ο συνομιλητής του.

«Ναι, στην Γερμανία ζουν, επικοινωνώ μέσω βιντεοκλήσεων μαζί τους την τελευταία ώρα, γι' αυτό και δεν μπόρεσα να έρθω στο εστιατόριο. Χίλια συγγνώμη Λουί μου».

Ο Γάλλος επιχειρηματίας ένωσε ενοχές λόγω του ότι είχε καλέσει τόσες φορές τον Γερμανό και τον είχε ενοχλήσει, που αναγκάστηκε να απολογηθεί, επιπλέον, για την ενόχληση.

«Μην απολογείσαι Λουί μου. Θα σε καλέσω το απόγευμα για να κανονίσουμε να βρεθούμε αύριο και να συζητήσουμε τη συγχώνευση των εταιριών, φίλε μου».

«Εντάξει Γιούργκεν, μην ανησυχείς καθόλου. Αυτό που μετράει είναι να είναι ο μικρός σου καλά. Εύχομαι να είναι σιδερένιος. Θα μιλήσουμε αργότερα».

Ο Γερμανός, τερματίζοντας την κλήση, ένωσε ανακούφιση. Ο Γάλλος επιχειρηματίας είχε πιστέψει την δικαιολογία του. Ο Γιούργκεν δεν θα επέτρεπε ποτέ μα ποτέ στον εαυτό του να φανεί τόσο ασυνεπής ομολογώντας την αλήθεια. Ότι τον είχε πάρει ο ύπνος δηλαδή. Η πειθαρχία και η οργανωτικότητα, ήταν αρετές αδιαπραγμάτευτες για εκείνον, και για την εικόνα που ήθελε να προβάλλει στους φίλους και συνεργάτες του.

Τώρα ο Γιούργκεν ήταν ελεύθερος υποχρεώσεων και είχε όλο τον χρόνο δικό του για να συνέλθει από αυτό τον πολύωρο ύπνο.

Οι δείκτες του ρολογιού έδειξαν τρεις ακριβώς. Ο διευθύνων σύμβουλος της Berlin Navy Group καθόταν στο γραφείο της σουίτας του και ήλεγχε τα email του στην οθόνη του φορητού του υπολογιστή. Είχε απολαύσει ένα υπέροχο γεύμα ήδη και ένα χαλαρωτικό ντουζ. Τον είχε εγκαταλείψει κι αυτός ο ενοχλητικός ίλλιγος, επιτέλους. Τι να είχε πει χθες και είχε τέτοια ζαλάδα από την ώρα που ξύπνησε;

Τα καινούρια emails που δεχόταν ήταν δεκάδες. Δεν είχε καμία διάθεση αυτή τη στιγμή να τα διαβάσει όλα. Το τριήμερο αυτό θα το αφιέρωνε στον εαυτό του. Από Δευτέρα πάλι που θα επέστρεφε στο Βερολίνο και στα κεντρικά της εταιρίας, θα άρχιζε η επαγγελματική του ρουτίνα. Γιατί να μην ξεκουραζόταν λίγο αυτές τις ημέρες;

Τι έγινε χθες ρε; Γιατί δεν θυμάμαι τι συνέβη ακριβώς; Μόνο το φιλιό της μου έρχονται στη μνήμη. Μετά απ' αυτό, τίποτα...

Ενώ ο νους του ταξίδευε σε αυτές τις σκέψεις και το δεξί του χέρι έπαιζε με το ποντίκι του υπολογιστή, κατέφτασε ένα email από άγνωστο αποστολέα. Από κάποια Ναταλί.

Μόλις θυμήθηκε. Ναταλί την έλεγαν.

Άνοιξε, άνοιξε. Αυτή είναι, είμαι σίγουρος.

Το μήνυμα δεν είχε κείμενο. Ο μαύρος πάνθηρας του είχε αποστείλει μόνο ένα βίντεο, διάρκειας δεκατεσσάρων δευτερολέπτων. Ο Γιούργκερ ανάσαινε γρήγορα. Είχε τεράστια αγωνία. Τι να περιείχε αυτό το βίντεο;

Το άνοιξε. Έφερε το κεφάλι του προς την οθόνη και γούρλωσε τα μάτια.

Ω Θεέ μου δεν το πιστεύω. Ναι, ναι, ναι, ναι, ναι. Ω, σε ευχαριστώ Θεέ μου, ω, σε ευχαριστώ.

Αυτά τα δευτερόλεπτα ο Γιούργκεν ένωσε την απόλυτη ευτυχία και περηφάνεια. Είχε επιβεβαιωθεί το Εγώ του. Για ακόμη μία φορά τα είχε καταφέρει. Βλέποντας τη Ναταλί να λικνίζεται βίαια πάνω του και ακούγοντάς την να βογγά τόσο δυνατά και ηδονικά, κατάλαβε ότι χθες το βράδυ είχε θριαμβεύσει. Είχαν κάνει, όπως έδειχνε το βίντεο, ένα άγριο και συνάμα αισθησιακό σεξ, οι δυο τους.

Ορός της Αλήθειας

Πρωί, Κρετέιγ

«Έδρασε αμέσως ο ορός;»

«Μετά από λίγα λεπτά η επίδρασή του ήταν εμφανής. Ευτυχώς, δεν ήμουν αναγκασμένη να συνεχίσω να τον φιλάω τον σιχαμένο. Με τον φόβο της πρόωρης εκσπερμάτωσης κάναμε ένα διάλειμμα και καθίσαμε στον καναπέ για να πιούμε τα ποτά μας. Μέσα σε λίγα λεπτά άρχισε να ζαλίζεται και να λέει ασυναρτησίες. Τότε κατάλαβα ότι άρχισε να τον πιάνει αυτό που μου έδωσες να του βάλω στο ποτό, το χάπι. Οπότε, άρχισα να τον ρωτάω για όλα. Εδώ έχω τη συνομιλία, ηχογραφημένη στο κινητό μου. Θέλεις να ακούσουμε τι μου είπε αυτός ο βρωμιάρης;»

«Ναι Ευριδίκη μου, έχω πολύ μεγάλη περιέργεια να ακούσω τι γνωρίζει για το “ατύχημα” του Πάνου».

«Εντάξει. Αλλά κι εγώ, μη νομίζεις ότι συγκράτησα πολλά από αυτά που μου είπε χθες. Ήμουν φοβερά αγχωμένη. Τώρα θα προσπαθήσω να καταλάβω τι μου εξομολογήθηκε ακριβώς. Λοιπόν, πατάω να παίξει το ηχητικό».

-Πως ονομάζεσαι;

-Γιούργκεν Χάινριχ Κλίνσμαν. Το "Χάινριχ" το κληρονόμησα από τον πατέρα μου. Το όνομα "Γιούργκεν" όμως από τον παππού μου. Τον ένδοξο παππού μου, τον ατσαλένιο άνθρωπο, τον περίφημο διοικητή των SS. Ο πατέρας μου πάντα ήταν αδύναμος, ο παππούς μου πολλές φορές προσπάθησε να τον κάνει άντρα, αλλά δεν μπόρεσε. Δεν ανήκε μάλλον στην Άρεια Φυλή ο πατέρας μου, δεν μπορώ να το εξηγήσω αλλιώς. Αυτό είναι κάτι που με πονάει. Ο παππούς μου όμως... αυτός ο υπέροχος άνθρωπος. Μόνο στις φωτογραφίες αν τον δεις, θα καταλάβεις. Αυτό το πρόσωπο με τα σφιγμένα χείλη, με

τα μυτερά ζυγωματικά. Ακτινοβολούσε δύναμη πάντοτε. Από αυτόν πήρα τον χαρακτήρα μου. Με τον πατέρα μου δε μας συνδέει τίποτα. Άχρηστος πάντα. Αδύναμος.

-Τι ηλικία έχεις;

-49 χρυσά έτη.

-Πόσα παιδιά έχεις;

-Δύο.

Η Ευριδίκη πάτησε το κουμπί της παύσης στο κινητό της και απευθύνθηκε στην Αντιγόνη.

«Έκανα ακριβώς αυτά που μου είπες. Τον ρώτησα στην αρχή γνωστά πράγματα για να δω εάν ο ορός της αλήθειας είχε αρχίσει να επενεργεί. Αλλά με το που άκουσα να μου λέει ότι έχει δύο παιδιά, άρχισα να φοβάμαι ότι το φάρμακο, ο ορός, άρχιζε να του δημιουργεί ψευδαισθήσεις».

«Όχι Ευριδίκη μου. Δεν υπάρχει καμία περίπτωση το χάπι αυτό να δημιουργήσει ψευδαισθήσεις και στρεβλώσεις της αλήθειας. Δεν υπάρχει περίπτωση. Μετατρέπει το υποκείμενο, ή στην προκειμένη το αντικείμενο σε μια μηχανή ομολογίας αληθών γεγονότων. Αυτός την αλήθεια ομολόγησε. Απλά το κοινό, εμείς δηλαδή, δεν γνωρίζαμε ότι έχει δύο παιδιά. Νομίζαμε ότι έχει μόνο έναν γιο. Για άστο να παίζει...» της εξήγησε η Αντιγόνη, ούσα σκεπτική, συγκεντρωμένη και σοβαρή, αγγίζοντας το σαγόνι της με το αριστερό χέρι.

-Που βρίσκεται το δεύτερό σου παιδί;

-Δεν ξέρω, δεν ξέρω. Πριν τριάντα χρόνια περίπου είχα βιάσει αυτή την κοπέλα. Ήταν συμφοιτήριά μου στο κολλέγιο. Ήταν πανέμορφη. Σαν και σένα, μελαχρινή, πανέμορφη. Γεννημένη στην Γερμανία, από Τούρκους γονείς. Δεν μπορούσα να αντισταθώ εκείνο το βράδυ. Είχα πάει στον κοιτώνα της για να την βοηθήσω με τα μαθήματα του πρώτου έτους. Είχαμε αμοιβαία συμπάθεια. Στο δωμάτιό της έγιναν όλα. Δεν μπορούσε να φωνάξει... της είχα κλείσει το στόμα. Έκλαιγε και με απωθούσε. Νιώθω ακόμη ενοχές. Ξέρεις, δεν πρέπει η φυλή μου να αναμιγνύεται με τους σκούρους, αλλά είχα

πάντοτε αδυναμία στις μελαχρινές γυναίκες. Αυτό το μυστήριο που αναδίδουν. Από παιδί έχω μεγαλώσει με ανοικτόχρωμους ανθρώπους. Ξανθοί με γαλαζοπράσινα μάτια όλοι. Για εμένα αυτή η μελαχρινή ομορφιά ήταν μια αποκάλυψη. Κάτι εξωτικό. Όπως είσαι και εσύ. Μαγεία.

-Τι συνέβη αφότου την βίασες;

-Έφυγα από το δωμάτιό της. Αυτή ήταν κάτω κι έκλαιγε ακόμη. Την επόμενη μέρα πήγα να της ζητήσω συγγνώμη. Δεν δεχόταν να με κοιτάξει καν. Το βλέμμα της ήταν οργισμένο. Δεν μιλούσαμε για 3 μήνες. Έως ότου ήρθε και μου ζήτησε να μιλήσουμε. Δέχθηκα με μεγάλη χαρά. Τότε μου αποκάλυψε ότι ήταν έγκυος. 'Όχι, αυτό θα ήταν μια καταστροφή για μένα. 19 χρονών μόλις, να γινόμουν πατέρας; Όχι, με τίποτα. Της είπα να κάνει έκτρωση. Δεν ήθελε... της το απαγόρευε η θρησκεία της μου έλεγε. Άρχισα να την υποτιμώ τότε και να της μιλάω πολύ άσχημα. Άρχισε να κλαίει και να μου λέει ότι οι γονείς της θα την σκοτώσουν έτσι και μάθουν ότι είναι έγκυος, ενώ είναι ανύπαντρη. Μου ζήτησε να την παντρευτώ για να γλιτώσει από τους γονείς της. Τρελάθηκα... “τι λες;” την ρωτούσα. “Είμαι 19 χρονών παιδί, δεν θέλω να παντρευτώ, δεν θέλω να γίνω πατέρας. Ξέχνα το... ξέχνα το”. Της πρότεινα να της δώσω λεφτά, για να φύγει από το κολλέγιο και από την Γερμανία. Βλέπεις, ήταν από φτωχή οικογένεια. Στο κολλέγιο την είχανε δεχθεί μόνο και μόνο επειδή ήταν άριστη μαθήτρια, με υποτροφία. Κανονικά δεν είχε θέση εκεί. Στο Bard είμασταν όλοι γόνοι πλούσιων οικογενειών. Για αυτό σου λέω ότι η δωροδοκία ήταν η μόνη μου ελπίδα. Τελικά, την δέχθηκε. 200.000 χιλιάδες μάρκα της έδωσα. Για να ξεκουμπιστεί να φύγει από τη Γερμανία κι από τη ζωή μου. Έφυγε, την επόμενη μέρα κιόλας. Ποτέ μου δεν ξανάκουσα γι'αυτήν. Οι γονείς της την έψαξαν για πολλά χρόνια. Ποτέ τους δεν την βρήκαν.

-Πως είσαι σίγουρος ότι γέννησε το παιδί σου, αφού δεν την ξαναείδες ποτέ;

-Είμαι σίγουρος. Είναι από τις γυναίκες που ποτέ δεν θα έκαναν έκτρωση. Εξάλλου το νιώθω, έχω και δεύτερο παιδί. Έχω ψάξει πολύ για να την βρω, τα τελευταία χρόνια. Μάταιος κόπος όμως. Σαν να άνοιξε η γη και να την κατάπιε.

-Αρκετά με αυτή την ιστορία. Θέλω να μου πεις τώρα για τον Πάνο Ντέηλ.

-Πάνο Ντέηλ; Αυτό τον Έλληνα; Δε θέλω να μιλήσω γι' αυτόν. Με έμπλεξε ο μπάσταρδος. Αναγκάστηκα να συμφωνήσω με τους Αμερικάνους, ότι θα τους προδίδω μυστικά της Berlin Navy Group. Προτίμησαν αντί για να με στείλουν στα δικαστήρια, να με έχουν ελεύθερο εκβιάζοντάς με. Τα μυστικά που τους δίνω, βοηθάνε τις Αμερικάνικες εταιρίες ναυτικών οπλικών συστημάτων, να βρίσκονται πάντα ένα βήμα μπροστά από την Berlin Navy Group. Έχουν βγάλει δισεκατομμύρια από εμένα. Αλλά, από την άλλη νιώθω τυχερός που είμαι ελεύθερος. Αν θελήσουν να μου φτιάξουν ποινικό φάκελο, έχουν πολλά ενοχοποιητικά στοιχεία εναντίον μου. Μόνο και μόνο αυτός ο Χάουαρντ Μπολντ να μιλήσει... έχω τελειώσει. Κι όλα ξεκινήσανε από αυτό τον Πάνο Ντέηλ. Ακόμη, δεν μπορώ να καταλάβω πως εξιχνίασε την υπόθεση. Ένα απόγευμα, μου έστειλε μήνυμα ο "διάβολος" και μου είπε ότι υπάρχει κάποιος Πάνος Ντέηλ, κάποιος Ελληνοαμερικάνος πράκτορας της CIA, που γνωρίζει για την συνωμοσία που έχουμε υφάνει σχετικά με τον Ντόκο. Έπεσα από τα σύννεφα. Ο "διάβολος" μέχρι εκείνη τη στιγμή μου έλεγε ότι όλα πήγαιναν τέλεια και ξαφνικά εμφανίστηκε αυτός ο Ελληνοαμερικάνος.

-Ποιος είναι ο διάβολος;

-Αυτο είναι το θέμα...ποιος είναι ο διάβολος; Εβαλα κι εγώ δικούς μου ανθρώπους να τον ψάξουν, αλλά δεν μπόρεσαν να βρουν κάτι. Τα μηνύματα που μου έστειλε δεν άφηναν κάποιο ίχνος, μου είπαν. Ήταν αδύνατον να τον βρουν.

-Δεν καταλαβαίνω. Εξήγησέ μου πιο αναλυτικά. Ποιος είναι ο διάβολος;

-Αυτό προσπαθώ να σου εξηγήσω. Δεν ξέρω ποιος είναι ο διάβολος. Τι δεν καταλαβαίνεις πια; Αυτός με προσέγγισε, μου έστειλε μηνύματα. Αυτός τα οργάνωσε όλα, τους αναρχικούς στην Ελλάδα, την απόπειρα κατά του Ντόκου... όλα. Σπουδαίο μυαλό. Τον σέβομαι. Αλλά δεν ξέρω ποιος είναι σου λέω. Δεν ξέρω ωωω. Μακάρι να ήξερα. Δεν έχει επικοινωνήσει μαζί μου εδώ κι αρκετούς μήνες.

-Εσύ έδωσες εντολή να σκοτώσετε τον Ντέηλ;

-Ναι, εγώ έδωσα εντολή στον Χάουαρντ Μπολντ να σκοτώσει τον Ντέηλ. Πέθαναν όλοι σε εκείνο το βουνό από μια χιονοστοιβάδα. Και οι μισθοφόροι που είχε προσλάβει ο Χάουαρντ, αλλά και ο Ντέηλ με τους φίλους του. Αλλά οι κωλοαμερικάνοι έμαθαν τα πάντα. Πως στο διάολο έμαθαν τα πάντα; Και με έχουν στο χέρι τώρα. Ο δούλος τους έχω γίνει. Ο Χάουαρντ μου ορκίστηκε ότι δεν άνοιξε το στόμα του. Γαμώτοσο.

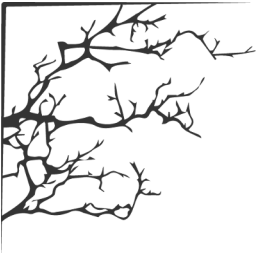
«Εδώ άρχισε να λείει ακαταλαβίστικες λέξεις. Ύστερα από δύο λεπτά αποκοιμήθηκε. Έτσι λοιπόν βρήκα την ευκαιρία να τον καβαλήσω με το εσώρουχο, να στήσω το κινητό μου στο τραπέζι και να τραβήξω ένα βίντεο μερικών δευτερολέπτων, στο οποίο φαινόταν ότι κάναμε σεξ. Θα του το στείλω σε λίγες ώρες με email. Δεν πρέπει να υποψιαστεί κάτι για χθες το βράδυ. Μετά απ' αυτό φοβήθηκα μην ξυπνήσει, μάζεψα τα πράγματά μου κι έφυγα γρήγορα».

«Δεν ξυπνάει κάποιος με αυτό το χάπι εύκολα. Ήταν το θαύμα της Μοσάντ. Βέβαια, καταλαβαίνω ότι δεν έχεις εμπειρία από τέτοια πράγματα. Λογικό είναι ότι φοβήθηκες».

Η Ευριδίκη σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε την Αντιγόνη με απορία αλλά και θαυμασμό.

«Ποια ήσουν και γνωρίζεις τόσα πολλά;»

«Όταν ηρεμήσουν τα πράγματα, θα τα πούμε όλα κόρη μου. Θα τα συζητήσουμε όλα».

Καμπ Νου

4 Οκτωβρίου, Σάββατο μερημέρι

Ο βελούδινος χλοοτάπητας, ως ένας καταπράσινος καμβάς, ανέμενε το χτύπημα των παπουτσιών και τη βοή του πλήθους. Οι λέξεις *FC BARCELONA* που αναγράφονταν στις κερκίδες αποτελούσαν μια σταθερή υπενθύμιση του πάθους και της υπερηφάνειας που σύντομα θα σάρωναν τον χώρο, καθώς οπαδοί και παίκτες θα συναντιόντουσαν για να γράψουν ένα ακόμη κεφάλαιο στην πλούσια ιστορία του μεγαλύτερου ποδοσφαιρικού ντέρμπι της Ισπανίας. Σε αυτή την αρένα, όπου οι θρύλοι γεννήθηκαν, και τα άδεια καθίσματα πότιζαν σε κάθε παιχνίδι από την ηχώ μιας ζητωκραυγής, εδώ όπου κάθε χορτάρι δεχόταν το βάρος της νίκης και τη σιωπή της ήττας, θα ηχούσε το σφύριγμα από το διαιτητή, εξαιρετικά σύντομα.

Ο Χόρχε Σανθ κάπνιζε το πούρο του μέσα στην σουίτα των υψηλών προσκεκλημένων, καθήμενος σε μια αναπαυτική μπορντό δερμάτινη πολυθρόνα, και μόλις είχε πει μια γουλιά από το πανάκριβο ούισκι του. Δίπλα του βρισκόταν ο πρόεδρος της Μπαρτσελόνα με την γυναίκα του και συζητούσαν χαμηλόφωνα, για κάποιον, όπως ήταν προφανές, προσωπικό τους ζήτημα.

Ο διαιτητής τους διέκοψε άθελά του δίνοντας το έναυσμα για την μεγάλη μάχη.

Αμέσως, το γήπεδο σείστηκε από την ένταση των ηχητικών κυμάτων.

«Μπααααρτσελόνα, μπααααρτσελόνα» συνθήματα από δεκάδες χιλιάδες οπαδούς, επιφωνήματα και χειροκροτήματα άρχισαν να κατακλύζουν το Καμπ Νου, το ποδοσφαιρικό σπίτι της βασιλίσσας της

Καταλονίας, η οποία σήμερα ανταγωνιζόταν τον αιώνιο αντίπαλο. Την Ρεάλ Μαδρίτης.

Ο παίχτης με τις τρεις κάθετες ιριδιζουσες μπλε και κόκκινες ρίγες στη φανέλα, έκανε τη σέντρα. Τα μπεττά στο γήπεδο έμοιαζαν να χορεύουν μανιασμένα από τις δονήσεις που προκαλούσαν τα κατακόρυφα πηδηματάκια των φιλάθλων, οι οποίοι τραγουδούσαν υπέρ της αγαπημένης τους ομάδα.

Τα λεπτά περνούσαν και τίποτα συνταρακτικό δεν είχε συμβεί ως τώρα, παρά ένας μονότονος ρυθμός, που κρατούσε τη μπάλα στο κέντρο. Οι άμυνες και των δυο ήταν πολύ καλά δομημένες και στημένες κι αυτό έκανε το παιχνίδι δύσκολο και βαρετό.

Αναπάντεχα όμως, σαν σφαίρα, ήρθε η μεγάλη στιγμή. Ένα καταπληκτικό πλασέ από τον επιθετικό της Μπάρτσα, ήταν αυτό που οδήγησε τη στρογγυλή θεά στα δίχτυα της αντίπαλης εστίας και έκανε τον κόσμο να εκραγεί από χαρά.

Όλοι χοροπηδούσαν σαν μικρά παιδιά, ουρλιάζοντας εκστασιασμένοι. Ο πρόεδρος της Μπαρτσελόνα σηκώθηκε από τη θέση του κι έπεσε πάνω στον Χόρχε Σανθ, πανηγυρίζοντας έξαλλα.

Φώναζε σαν μικρό παιδί:

«Γκοοοοοοο...γκοοοοοοοοοοοοοολλλλλλ».

Μόλις η ομάδα του είχε ανοίξει το σκορ έναντι της πιο μισητής αντιπάλου. Ο ισχυρός άνδρας και ιδιοκτήτης της ομάδας είχε αγκαλιάσει τον Καταλανό, ενώνοντας τη φωνή του με τα συνθήματα των φιλάθλων, ενώ ο Χόρχε ήταν ακόμη καθισμένος.

Κάτι περίεργο όμως ένιωθε να κυλά στα δάχτυλα των χεριών του. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι στο καλό συνέβαινε. Είχε χυθεί κάποιο ποτό πάνω του; Μηχανικά έριξε την ματιά του χαμηλά. Σοκαρίστηκε. Οι παλάμες του ήταν γεμάτες με ένα κόκκινο υγρό. Τρόμαξε. Φοβήθηκε ότι αιμορραγούσε. Κοίταξε ασυνείδητα τον Χόρχε. Ο Χόρχε είχε γείρει το κεφάλι του στο πλάι της πολυθρόνας.

Το στόμα του, το σαγόι του, ο λαιμός, το στήθος του, ήταν λουσμένα με αίμα.

Η γυναίκα του προέδρου της Μπαρτσελόνα άρχιζε να ουρλιάζει. Της έπεσε το ποτήρι από τα χέρια κι έσπασε, τη στιγμή που προσέκρουσε στο γρανιτένιο δάπεδο. Οι άνδρες ασφαλείας του Καταλανού αρθρογράφου και μετόχου του Naval & Maritime Security έτρεξαν να δουν τι συμβαίνει.

Ο Χόρχε ήταν νεκρός.

Μία ώρα μετά

«Σας ορκίζομαι αστυνόμε ότι ήταν ζωντανός. Φώναζε κι αυτός, πανηγύριζε το γκολ. Όταν έπεσα πάνω του πια και τον αγκάλιασα, τρελός από χαρά, ένιωθα να κουνιέται κι αυτός. Πανηγύριζε. Δεν θυμάμαι καθαρά βέβαια τα πάντα, ήμουν μεθυσμένος από το γκολ. Δεν μπορεί να έπαθε κάτι από εμένα. Όχι, όχι, δεν γίνεται αυτό. Στο μπράτσο της πολυθρόνας είχα καθίσει. Είχα αγκαλιάσει το κεφάλι του με τα χέρια μου κι αναπηδούσα στο κάθισμα. Δεν γίνεται να έπαθε κάτι κακό από εμένα, ολόκληρος άνδρας. Είμαι εξηνταδύο κιλά, εκείνος ήταν εκατό δέκα».

Ο επιθεωρητής του τοπικού τμήματος της Βαρκελώνης, ο Πέδρο Μαρτίνεθ, καθησύχασε τον πρόεδρο της Μπαρτσελόνα, λέγοντάς του να μην ανησυχεί.

«Κύριε Μαλδονάδο, θα περιμένουμε τα αποτελέσματα της ιατροδικαστικής εξέτασης για το αίτιο του θανάτου. Όπως μου περιγράφετε τη σκηνή, είναι σχεδόν αδύνατον να ευθύνεστε εσείς γι' αυτό που συνέβη. Εξάλλου δεν είχε κάποιο εξωτερικό τραύμα, την παραμικρή αμυχή. Το αίμα από το στόμα, υποδηλώνει εσωτερική αιμορραγία. Θα μπορούσα να έχω το υλικό από τις κάμερες που έχετε στην σουίτα των υψηλών προσκεκλημένων;»

«Ναι, βεβαίως κύριε επιθεωρητά. Θα συνεννοηθείτε γι' αυτά τα θέματα με τον υπεύθυνο της ομάδας προστασίας μου» απάντησε με σπασμένη φωνή ο πρόεδρος.

Το απόγευμα της ίδια ημέρας.

Αστυνομικό τμήμα της Βαρκελώνης Mossos d'Esquadra

«Πέδρο, είδα πάρα πολλές φορές το βιντεοσκοπημένο υλικό από τις κάμερες της σουίτας. Δεν βλέπω κάτι περίεργο. Είναι ακριβώς όλα όπως σου τα είπε ο πρόεδρος. Τη στιγμή του γκολ ο Σανθ φώναζε, ήταν ακόμη ζωντανός. Να, να, έλα να δεις. Έλα πιο κοντά στην οθόνη» του ζήτησε δυναμικά η ανερχόμενη αξιωματικός, Αντριάνα Πέρεθ. «Να, βλέπεις εδώ; Τώρα που τον πλησιάζει και τοποθετεί τα χέρια του πάνω στο κεφάλι του, ο Σανθ κουνάει κι αυτός τα χέρια του. Περίμενε να το δούμε σε αργή κίνηση και να το μεγενθύνω. Τα χέρια του τα κουνάει για δεκαεφτά δευτερόλεπτα. Μετά το δέκατο έβδομο... περίμενε να ζουμάρω... λοιπόν... α να, να, βλέπεις; Το μπουκάλι που βρίσκεται στο τραπέζακι, πέφτει λόγω των πανηγυρισμών... το σκουντάει ο πρόεδρος κατά λάθος και σπάει... και αμέσως μετά, τα χέρια του Χόρχε αρχίζουν και κρεμάνε, σαν να χάνουν τη δύναμή τους. Που είμαστε; Εικοστό δεύτερο δευτερόλεπτο. Εντελώς ακίνητα τα χέρια του και πεσμένα. Βλέπεις τώρα Πέδρο; Σα να έχει σπασμούς, μπορεί και να είναι από τα χοροπηδηχτά του προέδρου στην πολυθρόνα, δεν είμαι σίγουρη».

«Για τρέξε λίγο το βίντεο Αντριάνα» ζήτησε ο μελαχρινός σαρανταπεντάχρονος επιθεωρητής, Πέδρο Μαρτίνεθ, από τη νέα και όμορφη συνάδελφό του.

Στεκόταν από πάνω της όρθιος, ενώ εκείνη ήταν καθισμένη. Στην προσπάθειά του να κοιτάξει καλύτερα την εικόνα στην οθόνη του υπολογιστή της, έσκυψε και τοποθέτησε ασυναίσθητα το αριστερό του

χέρι στον δεξί της ώμο. Εκείνη τινάχτηκε σαν να την χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα.

Της ζήτησε συγγνώμη. Κατακόκκινη από την ντροπή της η Αντριάνα, συνέχισε την ανάλυση του βίντεο.

«Ωραία, θα το τρέξω λιγάκι. Τίποτα. Μόνο τα χοροπηδηχτά του προέδρου. Ο Χόρχε από το εικοστό δεύτερο αρχίζει μάλλον να βγάζει αίμα από το στόμα του. Ο πρόεδρος τελειώνει τους πανηγυρισμούς στο τεσσαρακοστό δεύτερο δευτερόλεπτο, όπου και συνειδητοποιεί τι συμβαίνει. Δυστυχώς δεν υπάρχουν κάμερες από μπροστά. Ο Χόρχε καθόταν ακριβώς πίσω από το τζάμι της σουίτας, ώστε να βλέπει καλύτερα το γήπεδο και τον αγώνα. Ότι παρακολουθούμε είναι μόνο από οπίσθια λήψη. Μάλιστα, η λήψη που σου δείχνω είναι η καλύτερη. Από τις άλλες δεν μπόρεσα να δω τίποτα σπουδαίο».

«Κάμερες δεν υπάρχουν με μπροστινή λήψη; Γιατί;»

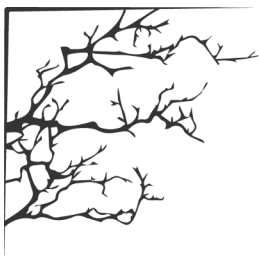
«Γιατί καθόταν όπως σου είπα σχεδόν κολλητά στο τζάμι. Οπότε, οι μπροστινές κάμερες μέσα στη σουίτα έδειχναν το πάνω μέρος του κεφαλιού του. Οι κάμερες που υπάρχουν έξω από την σουίτα, που έχουν ως σκοπό να μαγνητοσκοπούν αυτά που συμβαίνουν μέσα, δυστυχώς, όπως μας εξήγησαν, δεν λειτουργούσαν σήμερα».

«Μάλιστα» σχολίασε προβληματισμένος.

«Πιστεύεις ότι είναι δυνατόν να προήλθε ο θάνατός του από το βάρος του Μαλδονάδο;

«Εντελώς απίθανο. Το μισό του βάρος το δέχεται το μπράτσο της πολυθρόνας. Δεν στέκεται εντελώς όρθιος. Το βλέπεις εδώ;» της έδειξε με το δάχτυλό του. «Είναι δυνατόν να του προκάλεσε τέτοια ζημιά, επειδή ακούμπησε λίγο από το βάρος του, πάνω σε 'κείνον;»

«Όλα θα τα δείξει η ιατροδικαστική έκθεση» αποκρίθηκε η Αντριάνα Πέρεθ.

Χού

Όλα ήταν εξαιρετικά οργανωμένα. Οι πολυέλαιοι αιωρούνταν σαν σύννεφα στον ουρανό ενώ τα διαμάντια που υπήρχαν πάνω τους έλαμπαν σαν τον ήλιο. Η μεγάλη αίθουσα στεκόταν επιβλητική, με τα λευκά της τραπέζια να είναι στολισμένα με όλες εκείνες τις εκλεκτές πορσελάνες και τα κρυστάλλινα ποτήρια που ακτινοβολούσαν σαν μικροσκοπικά αστέρια.

Οι τελευταίες προετοιμασίες λάμβαναν χώρα από τους σερβιτόρους, ενώ ο αέρας δονούταν από την υπόσχεση της έναρξης ενός νέου κεφαλαίου στο μεγάλο μωσαϊκό της ζωής του Χάουαρντ Μπολντ, του πρώην συμβούλου εθνικής ασφάλειας του προέδρου των ΗΠΑ. Σύντομα, η ανακοίνωση που θα ηχούσε από τα θεόρατα ηχεία, θα ξεχειλίζει τον ενθουσιασμό των καλεσμένων.

Ο Χάουαρντ Μπολντ έπιασε τρυφερά το χέρι της συνοδού του και την κοιτούσε, χαμογελώντας της ευγενικά. Ένωθε τυχερός που βρισκόταν εκτός φυλακής, μετά την αποκάλυψη της εμπλοκής του στο λεγόμενο “κύκλωμα του Γιούργκεν Κλίνσμαν”, και την αποκάλυψη αναφορικά με το ότι ήταν εκείνος που προσέλαβε την περίφημη μισθοφορική οργάνωση Hellgate να δολοφονήσει τέσσερις νέους ανθρώπους στην Ελλάδα.

Ωστόσο, γνώριζε τόσα πολλά μυστικά και για τον πρόεδρο των ΗΠΑ, αλλά και για πολλούς άλλους γερουσιαστές, που ήταν αδύνατον το βαθύ Αμερικάνικο κράτος να τον έχωνε πίσω από τα σίδηρα. Το μόνο που του ζήτησαν ήταν να παραιτηθεί από την θέση του συμβούλου Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ και να απομακρυνθεί από τον Γιούργκεν και τις παράνομες δραστηριότητες.

Τα είχε πράξει και τα δύο με χαρά. Δεν είχε επικοινωνήσει με τον Γιούργκεν για μήνες, έχοντας παράλληλα κλείσει κάθε κεφάλαιο στη ζωή του, σχετικό με παράνομες μπίζνες και εμπόριο όπλων.

Πλέον, κολυμπούσε στα πεντακάθαρα νερά της νομιμότητας. Είχε ιδρύσει πρόσφατα την δική του κατασκευαστική εταιρεία.

Σήμερα βρισκόταν στα εγκαίνιά της.

Σε λιγότερο από ένα λεπτό θα ανέβαινε στο πόντιουμ. Έσφιξε πιο πολύ το χέρι της Ασιάτισσας δεκαοκτάχρονης καλλονής, η οποία φορούσε ένα καναρινί μακρύ φόρεμα, έσκυψε στ' αυτί και της ψιθύρισε:

«Σε θέλω».

Ανεβαίνοντας τα σκαλιά για να μεταβεί εκεί, οι καλεσμένοι τον χειροκροτούσαν δυνατά. Αγέρωχος, φορώντας ένα πανάκριβο μωβ Γκούτσι κοστούμι, πλησίασε το μικρόφωνο, και με στυλ χολυγουντιανού σταρ, τους ευχαρίστησε όλους.

«Δεν ξέρετε πόση είναι η χαρά μου απόψε, που σας έχω όλους εδώ. Λοιπόν» έκανε μια παύση, έπιασε με το αριστερό του χέρι το μέτωπο και τα μαλλιά του αμήχανα, και κοίταξε την Χού, ξεφυσώντας.

Σιωπή επικρατούσε στην αίθουσα. Όλοι περίμεναν να συνεχίσει την ομιλία του.

«Γνωρίζετε πως ονομάζεται η κατασκευαστική μου» τους δήλωσε με πάθος ο Χάουαρντ.

«Ναιιαι! Χού απάντησαν με μια φωνή, σε κατάσταση έκστασης από το αλκοόλ που έρεε στις φλέβες τους, ίσως και κάποιων γραμμών αγνής Μεξικάνικης κόκας. Το κλίμα στα εγκαίνια είχε γίνει απόλυτα διαδραστικό. Μια μεγάλη γιορτή εκτυλισσόταν στο χώρο.

«Αυτό που δεν ξέρετε όμως, είναι, γιατί ονόμασα την εταιρεία Χού».

«Όχιιι, δεν ξέρουμε» απάντησαν οι προσκεκλημένοι από κάτω.

«Υπεύθυνη είναι αυτή η καλλονή, η γυναίκα που με έβαλε στο σωστό δρόμο» εξήγησε σε όλους, ενώ έδειχνε την Ασιάτισσα καλλονή με το αριστερό του χέρι. Ήπια μια γουλιά από την σαμπάνια του και συνέχισε. «Πρώτη φορά που σας παρουσιάζω επισήμως την σχέση μου,

ως τώρα εδώ και ένα μήνα κανείς σας δεν ήξερε τίποτα για αυτό τον δεσμό. Έδωσα το όνομα αυτού του πανέμορφου πλάσματος, της Χού, στην εταιρεία μου. Και αυτό γιατί... γιατί στα εξηνταδύο μου, νομίζω ότι είμαι έτοιμος ξανά να παντρευτώ για τέταρτη φορά.

Ο χώρος δεξιώσεων γέμισε με επιφωνήματα και κραυγές. Είχαν σηκωθεί όλοι όρθιοι, χειροκροτούσαν δυνατά και φώναζαν:

«Μπράβο, μπράβο».

Η Χού είχε τοποθετήσει τις παλάμες στα μάγουλά της. Είχε σαστίσει. Είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Δεν της άρεσε καθόλου ο Χάουαρντ σαν άντρας, παρόλα αυτά θα αποκτούσε δικαιώματα επί της περιουσίας του, στο μέλλον. Αυτό την ξετρέλαινε. Γι' αυτό το λόγο, λίγα δευτερόλεπτα μετά την αρχική έκπληξη και το σοκ της έμμεσης πρότασης γάμου, τώρα πλέον είχε αρχίσει να τσιρίζει, από χαρά και ενθουσιασμό.

Ο Χάουαρντ Μπολντ ευρισκόμενος μέσα σε όλη αυτή την καταιγίδα των επιφωνημάτων και χειροκροτημάτων, άρχισε να απομακρύνεται από το πόντιουμ με σκοπό να κατέβει στο τραπέζι του και ν' αγκαλιάσει σφιχτά, την Χου.

Όπως κατέβαινε τα λιγοστά σκαλιά, τρέκλισε και σωριάστηκε στο γυαλισμένο σκούρο πάτωμα.

Χάος άρχισε να επικρατεί στην αίθουσα δεξιώσεων. Ο κόσμος αναρωτιόταν τι συμβαίνει, σπεύδοντας προς τον Χάουαρντ Μπολντ. Οι άνδρες της ασφάλειας προσπαθούσαν να τους απωθήσουν και να τους κρατήσουν μακριά.

Η Χου είχε μείνει άναυδη. Φοβόταν ότι είχε πάθει κάτι σοβαρό ο Χάουαρντ.

Έτρεξε κοντά του γεμάτη αγωνία.

Οι άνδρες της ασφάλειας την άφησαν να περάσει.

Τον γύρισε ανάσκελα. Το στόμα του, τα χείλη του και το στέρνο του, ήταν γεμάτα με αίμα.

Ο Χάουαρντ Μπολντ ήταν νεκρός.

Πεντάγωνο, ΗΠΑ

Στην απόλυτα θωρακισμένη αίθουσα πολέμου του Πενταγώνου, η ολιγομελής ομάδα των πιο υψηλόβαθμων αξιωματικών βρισκόταν συγκεντρωμένη, καθισμένη γύρω από το μακρόστενο καφετί τραπέζι. Οι εκφράσεις τους ακτινοβολούσαν αποφασιστικότητα και συνάμα ανησυχία.

Καθώς η κεντρική φιγούρα, ένας βλοσυρός άνδρας με θεόρατο σβέρκο και ογκώδες τετραγωνισμένο κεφάλι, άνοιξε τα χείλη για να μιλήσει, το δωμάτιο σιώπησε.

Πάνω από εκείνον, τον Αρχηγό, στεκόταν επιβλητικό το λογότυπο των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ. Ένας αετός, με την Αμερικάνικη σημαία στο στήθος, ένα κλαδί ελιάς με δεκατρία φύλλα, όπως και καρπούς στο δεξί του πόδι, και δεκατρία βέλη στο αριστερό του νύχι, με το βλέμμα του να είναι στραμμένο δεξιά, συμβολίζοντας την επιθυμία του για Ειρήνη.

«Είμαστε μπροστά σε μια κρίση. Η δολοφονία αυτή νομίζω ότι μπορεί ν' ανοίξει τον ασκό του Αϊόλου. Εμείς φέρουμε το βάρος της ευθύνης και κάθε απόφασή μας μπορεί ν' αλλάξει τον ρου της ιστορίας. Είστε μαζί μου; Οι πολιτικοί πρέπει να μείνουν απ' έξω» η τραχειά φωνή του αντήχησε στους τοίχους.

Οι υπόλοιποι αρχηγοί των επιτελείων συγκατένευσαν με την σειρά δίχως να μιλήσουν.

«Ωραία. Στρατηγέ, δώστε εντολή γρήγορα να καλέσουν στο τηλέφωνο τον Τζακ Κούνει. Πείτε του να έρθει το συντομότερον δυνατόν».

«Αμέσως Αρχηγέ».

Μόλις ο στρατηγός εξήλθε από το δωμάτιο πολέμου, ο πτέραρχος και πιο συγκεκριμένα ο Αρχηγός του γενικού επιτελείου των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ, κοίταξε με ένταση τον Αρχηγό του Ναυτικού.

«Λες να συνδέεται ο φόνος του Χάουαρντ Μπολντ με την “Υπόθεση Ντόκος”;»

Ο Αρχηγός του Ναυτικού, προβληματισμένος του απάντησε.

«Σίγουρα. Χθες πέθανε με τον ίδιο τρόπο ένας Ισπανός που ανήκε στην ομάδα του Γιούργκεν. Κι αυτός είχε σχέση με την Υπόθεση Ντόκος».

«Εκκαθαρίζουν όλη την ομάδα δηλαδή. Λες να είναι δικοί μας; Από την CIA ίσως;»

«Όχι, με κανέναν τρόπο δεν εμπλέκονται δικοί μας. Έχω μιλήσει με όλους τους αρμόδιους. Δεν έχει δοθεί εντολή από καμία Υπηρεσία, είτε επίσημη είτε ανεπίσημη, για τη δολοφονία του Μπολντ».

«Λες να ευθύνεται ο Γερμανός; Ο Κλίνσμαν; Ή μήπως οι Hellgate;» τον ρώτησε ο πρώην πτέραρχος και νυν Αρχηγός, ενώ ακουμπούσε τους αγκώνες στο γραφείο.

«Το αποκλείω για τον Κλίνσμαν. Αφού η δράση του Γερμανού έχει αποκαλυφθεί πλήρως. Τι άλλο θα μπορούσε να μας αποκαλύψει ο Μπολντ γι’ αυτόν; Δεν υπήρχε κάτι που φοβόταν μην αποκαλυφθεί ώστε να τον κάνει να θέλει να σκοτώσει τον Μπολντ. Εξάλλου η συμφωνία που έχει συνάψει μαζί μας τον καλύπτει απόλυτα. Όσο θα μας προδίδει μυστικά της εταιρείας του θα είναι απόλυτα καλυμμένος από εμάς. Γιατί να μπει σε ένα τέτοιο παιχνίδι και να καταστρέψει τα πάντα; Είναι αυτοκαταστροφικό ένα τέτοιο σενάριο. Όσο για την Hellgate, το αποκλείω κι αυτό. Δεν είναι η υπογραφή τους αυτή. Εκείνοι θέλουν να κάνουν θόρυβο, γι’ αυτό σκοτώνουν μόνο με πολυβόλα, ή με εκρηκτικά. Για να δώσουν το κατάλληλο μήνυμα».

«Οι Έλληνες; Αυτός ο παλιός ο κατάσκοπος μήπως; Ο Ντέμος, Ντίμος; Δεν θυμάμαι πως στο διάλογο τον λένε».

«Δημοσθένης. Αυτός που μας έφερε σε επαφή με τον Έλληνα εφοπλιστή, τον Ντόκο, και μας πρότεινε την συμφωνία».

«Ναι, αυτός».

«Αυτή τη στιγμή βρίσκονται στη Νορβηγία, σε ένα απομονωμένο χωριό, όλοι τους».

«Αυτούς δεν έπρεπε να τους έχουμε βγάλει από την μέση; Γνωρίζουν πολλά».

«Δεν μπορούσαμε. Ήταν μέρος της συμφωνίας. Ο Ντόκος μας είχε θέσει όρους. Μας είχε προειδοποιήσει ότι εάν ποτέ συνέβαινε κάτι σε αυτόν ή στους δικούς του, αυτόματα θα πραγματοποιούταν η αποστολή εκατοντάδων ιμείλ σε διάφορες εφημερίδες διεθνώς που θα αποκάλυπταν λεπτομέρειες της συμφωνίας, αλλά και λεπτομέρειες σχετικές με το υπερόπλο του».

«Τώρα που ανέφερες το όπλο αυτό, πως πάνε οι δοκιμές;»

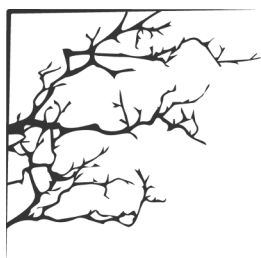
«Έχουν σχεδόν ολοκληρωθεί. Απομένουν τα τεστ στην ανοιχτή θάλασσα και στον ωκεανό. Δεν υπάρχει καμία ναυτική δύναμη που θα μπορέσει να μας νικήσει, αν τελικά και οι τελευταίες δοκιμές αποδειχθούν επιτυχημένες».

«Χαίρομαι» σχολίασε ο πτέραρχος φανερά ευχαριστημένος, σταυρώνοντας τα χέρια του.

Ένας συνταγματάρχης τους διέκοψε άκοιμπα, ενημερώνοντάς τους ότι ο Τζακ Κούνι θα βρισκόταν εκεί σε είκοσι λεπτά. Ο πτέραρχος, πολύ σκεπτικός θωρώντας το πάτωμα, ρώτησε κάτι τελευταίο τον Αρχηγό του Ναυτικού:

«Μπορεί να εμπλέκεται το φάντασμα που επικαλούταν ο Γερμανός; Αυτός ο “διάολος” όπως τον αποκαλούσε;»

«Δεν πίστεψα ποτέ αυτό το παραμύθι του Γερμανού. Κάποιος άγνωστος, από το πουθενά, έστειλε μηνύματα στον Κλίνσμαν, μηδενικού ίχνους, και του απεκάλυπτε απόρρητες πληροφορίες στήνοντας μια απίστευτη συνωμοσία. Μπούρδες. Νομίζω ότι ο Γερμανός προσπάθησε να κατασκευάσει έναν ηθικό αυτουργό που θα του τα φόρτωνε όλα, για την περίπτωση που το Αμερικανικό κράτος και το Ελληνικό, του απέδιδαν κατηγορίες, ώστε να μειώσει την ποινή του».

Το σύνθημα

Η πτήση δεν ήταν καλή. Τις τελευταίες ώρες υπήρχαν συνεχόμενες αναταράξεις. Ο Στέλιος Μελίσσας ξέδεσε την ζώνη του. Ήθελε να επισκεφθεί επειγόντως την τουαλέτα. Στην πόρτα υπήρχε η κόκκινη ένδειξη, που σήμαινε πως η τουαλέτα ήταν κατειλημμένη. Επιτέλους, μετά από λίγο, εξήλθε το άτομο που ήταν μέσα.

Μια πολύ ωραία γυναίκα. Δεν πρόσεξε καν τον Μελίσσα που στεκόταν ακριβώς έξω από την πόρτα και συνέχισε τον δρόμο της. Αυτό ήταν πάντα το παράπονό του. Δεν είχε ποτέ του ερωτικές επιτυχίες. Μια ζωή τον απέρριπταν, δίνοντάς του ελάχιστη σημασία.

Γνώριζε το μυστικό όμως που θα τις έκανε όλες να πέσουν στα πόδια του. Τα πολλά λεφτά. Τα τελευταία δυο χρόνια μόνο με αυτό ασχολούταν. Πώς να βγάλει πολλά λεφτά. Αν δεν είχε μπει στη μέση ο Πάνος Ντέηλ, αυτή τη στιγμή ο Ντόκος θα ήταν νεκρός και ο Μελίσσας θα είχε λάβει ως αμοιβή μερικά εκατομμύρια ευρώ από τον Γιούργκεν Κλίνσμαν. Τον θαύμαζε τον Γιούργκεν, ήθελε να γίνει σαν εκείνον. Ένας περιζήτητος εργένης, απόλυτα πετυχημένος.

Κοιτάχτηκε στον μικρό καθρέφτη. Μόλις είχε τελειώσει με το πλύσιμο των χεριών του. Ένωσε ικανοποίηση. Ουμήθηκε τη στιγμή που έσπρωξε τον Πάνο από τον γκρεμό. Άρχισε να γελάει σαρδόνια. Τον εκστασίαζε το γεγονός ότι τον είχε εκδικηθεί με αυτό τον τρόπο.

Δεν είχε την παραμικρή υποψία ότι ο Πάνος ζούσε.

Φτιάχνοντας τα μαλλιά με τα χέρια του, παίρνοντας διάφορες πόζες μπροστά από τον καθρέφτη, είπε στον εαυτό του:

«Κανείς δεν τα βάζει με τον Μελίσσα. Έπρεπε να το γνωρίζεις αυτό κύριε Ντέηλ. Κοίτα που είσαι τώρα και κοίτα που είμαι εγώ. Η εκδίκηση είναι πολύ γλυκιά».

Η φωνή του κυβερνήτη ακούστηκε από τα ηχεία του αεροπλάνου:

«Γυρίστε στις θέσεις σας και προσδεθείτε. Σε σαράντα λεπτά θα προσγειωθούμε στο αεροδρόμιο του Πεκίνου».

Ο Μελίσσας που συνέχιζε να κοιτάει τον εαυτό του στον καθρέφτη, άρχισε και πάλι να γελάει γεμάτος αυταρέσκεια.

«Τώρα αρχίζει η ζωή μου. Οι Κινέζοι θα με χρυσώσουν για τα μυστικά που θα τους αποκαλύψω» είπε σιγανά στον εαυτό του, γύρισε απότομα και άνοιξε την πόρτα για να βγει.

Κεντρικά γραφεία των Κινέζικων μυστικών υπηρεσιών

«Λίου Ξιάνγκ, πρέπει να ξεκινήσεις, σε τριανταπέντε λεπτά ο Έλληνας προσγειώνεται».

«Το έχω υπόψιν μου κύριε διοικητά».

«Τον έχεις μελετήσει;»

«Δεν είχα επαρκή στοιχεία για να ολοκληρώσω το ψυχογράφημά του. Να μείνετε ήσυχος διοικητά μου ότι ως το βράδυ θα έχω ολοκληρώσει το ψυχολογικό του προφίλ».

«Εντάξει λοιπόν, καλύτερα να ξεκινήσεις. Αν ισχύουν αυτά που μας έχει πει εκείνος, τότε θα μάθουμε τα μεγαλύτερα μυστικά των αντιπάλων μας. Τα μυστικά των Νατοϊκών δυνάμεων. Είναι υπερπολύτιμα αυτά που γνωρίζει».

«Πιστεύω ότι ισχύουν. Εξάλλου μας έδωσε ήδη την απόδειξή του. Θυμάστε τι συνέβη με το υποβρύχιο των Βρετανών νότια της Κρήτης; Το μόνο που θα πρέπει να προσέξουμε, θα είναι η ακεραιότητα του χαρακτήρα του. Άνθρωπος που προδίδει τους συμπατριώτες του δεν είναι καλός άνθρωπος, ούτε εμπιστοσύνης».

Ο Κινέζος διοικητής έμεινε να τον κοιτάζει έντονα, ενώ η γλώσσα του σώματός του μαρτυρούσε ότι συμφωνούσε απόλυτα με τα λεγόμενα του υφισταμένου του.

Ο Μελίσσας μόλις είχε σηκώσει τη βαλίτσα του από τον κυλιόμενο διάδρομο. Πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να περπατά. Ανυπομονούσε να καπνίσει ένα τσιγάρο και να πει έναν δυνατό σκέτο καφέ.

Διασχίζοντας την αυτόματη πόρτα, εξερχόμενος από την αίθουσα των παραλαβών, οι σαρωτικές καμπύλες στον χώρο μαγνήτισαν αμέσως το βλέμμα του. Το αεροδρόμιο του Πεκίνου αποτελούσε ένα αρχιτεκτονικό θαύμα. Η κυματοειδής λευκή οροφή πάνω από το κεφάλι του έμοιαζε με ταραγμένη θάλασσα, ενώ οι ιδιότυπες κολώνες πάνω στις οποίες στηριζόταν, σαν μικροί ανεμοστρόβιλοι που αιχμαλώτιζαν τις αγωγινίες των ταξιδιωτών, σκορπίζοντάς τες στο πολωμένο φως.

Μέσα σε όλη αυτή τη συμφωνία των διάφορων ήχων, των χιλιάδων συζητήσεων και του συρσίματος των αποσκευών, ο πρώην πράκτορας της ΕΥΠ ένωθε αγαλλίαση και μια αόρατη αντλία να τον τροφοδοτεί με καύσιμο και να τον γεμίζει ενέργεια.

Δίπλα του, ένα νεαρό ζευγάρι μοιραζόταν ένα δακρύβρεχτο αντίο, ένας επιχειρηματίας έκανε πρόβα την παρουσίασή του και μια ομάδα φοιτητών γελούσε, με τον ενθουσιασμό τους να του υπόσχεται, ότι σε αυτή τη χώρα, τα όνειρά του, θα πραγματοποιούνταν.

Επιτέλους, ύστερα από μια πεζοπορία μερικών δεκάδων μέτρων, πέρασε τις κεντρικές πύλες και βγήκε έξω. Μια δυσάρεστη μυρωδιά αναδύοταν, παρόμοια με εκείνη της αιθαλομίχλης.

Έψαχνε με τα κόκκινα μάτια του ένα συγκεκριμένο ταξί, στην πόρτα του οποίου θα υπήρχε διαφήμιση με τον διάσημο Αμερικανό μπασκετμπολίστα, Τζόρνταν.

Δεν το έβρισκε. Λαχταρούσε να γεμίσει το στόμα και τα πνευμόνια του με καπνό. Παράτησε την μουσταρδί βαλίτσα στην άκρη, έβγαλε το πακέτο από την τσέπη του χοντρού μπουφάν του, μετά ένα τσιγάρο, και προσπάθησε να το ανάψει, με τον κόκκινο αναπτήρα του.

Ωστόσο, αυτό φάνταζε αδύνατο, αφού ο αέρας λυσομανούσε. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ένας μετρίου ύψους κύριος με πυκνό κατάμαυρο μαλλί και σχιστά μάτια, του προσέφερε την πολυπόθητη φωτιά από τον ασημένιο ζιππο του.

Ο Μελίσσας γύρισε να τον κοιτάξει. Το κρύο ήταν έντονο, έτσι τα χείλη του είχαν αρχίσει να τρέμουν. Το τσιγάρο ακολουθούσε την κίνησή τους, αναπηδώντας πάνω κάτω.

«Πρέπει να καθίσετε ακίνητος» τον συμβούλεψε, μιλώντας σπαστά αγγλικά.

Ο Έλληνας περιόρισε με δυσκολία το τρέμουλο, καταφέροντας έτσι να ανάψει το στριφτό. Ρούφηξε λαιμαργα τον παχύ καπνό και αφού τον φύσηξε δυνατά προς τα έξω, ευχαρίστησε τον άγνωστο Ασιάτη που στεκόταν ακόμη δίπλα του.

«Πατρίδα είναι εκεί που σ'αγαπούν...» του είπε εκείνος διακριτικά.

Ο Στέλιος Μελίσσας εξεπλάγη ευχάριστα. Ήταν το σύνθημα.

«Κι αυτοί που σ'αγαπούν, συμπατριώτες...» συμπλήρωσε, κι ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του.

Του είχαν πει ψέματα όπως ήταν προφανές, οι Κινέζοι. Δεν τον περίμενε κανένα τάζι σε εκείνο το σημείο.

«Αλλαγή σχεδίων» του εξήγησε ο Λίου Ξιάνγκ και ανέλαβε να μεταφέρει τη βαλίτσα του προσκλεκλημένου του, ως το μολυβί θεόρατο τζιπ που βρισκόταν παρκαρισμένο, απέναντί τους.

Άνοιξε την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου και ζήτησε από τον Μελίσσα, ιδιαιτέρως ευγενικά, να εισέλθει στο πολυτελές όχημα. Κατόπιν, ο Κινέζος πράκτορας τοποθέτησε την τεράστια αποσκευή του στο πορτ μπαγκαζ. Ο Λίου Ξιάνγκ, που ακόμη δεν είχε συστηθεί, φερόταν υποτακτικά, χαρακτηριζόμενος από την τάση να σκύβει το κεφάλι του συχνά, μπροστά στον Έλληνα. Κάτι που άρεσε στον Μελίσσα. Τον έκανε να νιώθει ανώτερος.

Ο Λίου Ξιάνγκ βολεύτηκε στη θέση του οδηγού. Το μαύρο δερμάτινο κάθισμα αγκάλιασε το μικροσκοπικό του σώμα. Είχε

μεριμνήσει να ξεχάσει στα πίσω καθίσματα αρκετά περιοδικά μόδας, των οποίων τα εξώφυλλα κοσμούσαν διάφορα αισθησιακά και σέξυ μοντέλα.

Τα πρώτα λεπτά της διαδρομής ο Κινέζος πράκτορας δεν μιλούσε καθόλου. Απλά παρατηρούσε από τον καθρέφτη την κινησιολογία του Μελίσα. Ο Μελίσσας είχε διαλέξει να ξεφυλλίσει το περιοδικό που απεικόνιζε ένα αδύνατο ξανθό μοντέλο. Είχε αφήσει ανέγγιχτο το περιοδικό με τους άνδρες μοντέλα, όπως και το περιοδικό με τις πιο ζουμερές γυναίκες, να ξεκουράζονται στο κάθισμα.

Το πρώτο στοιχείο υπήρχε ήδη: *λάτρης των ψηλών και αδύνατων ανοιχτόχρωμων γυναικών*. Το ψυχολογικό του προφίλ είχε αρχίσει να χτίζεται σιγά σιγά.

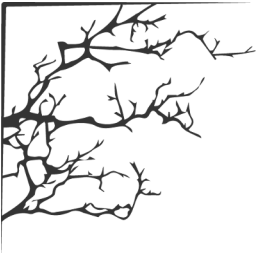
Μετά από κάποια πρώτα λεπτά σιωπής, ο Λίου άρχισε να μιλά. Καθώς μιλούσε, έβγυε διαρκώς το δεξί ζυγωματικό. Είχε παρατηρήσει τον Μελίσα, προηγουμένως, να εκτελεί την ίδια πράξη, και τον αντέγραφε. Η περίφημη *τεχνική καρδέφτης*. Μια τεχνική ιδιαίτερα δημοφιλής μεταξύ των μυστικών πρακτόρων, την οποία χρησιμοποιούν ώστε να κερδίζουν την εμπιστοσύνη του αντικειμένου τους. Γίνονται ίδιοι εκφραστικά και κινησιολογικά με εκείνο.

Ο Λίου Ξιάνγκ, καθόλη την διαδρομή, δεν έκλεισε ούτε για μια στιγμή το στόμα του. Έκανε συνεχώς ερωτήσεις, από τις οποίες έπαιρνε διάφορες απαντήσεις.

Σε δυο λεπτά έφταναν στον προορισμό τους.

Ο Κινέζος ήδη είχε ολοκληρώσει το προφίλ του Στέλιου Μελίσα: *Ναρκισσιστική προσωπικότητα με χαρακτηριστικά μεγαλομανίας και δείκxυ συνδρόμου*.

Ο διοικητής δεν είχε επιλέξει τυχαία εκείνον, ώστε να παραλάβει τον πρώην Έλληνα πράκτορα από το αεροδρόμιο. Ο Ξιάνγκ ήταν ο καλύτερος προφάιλερ που υπήρχε στις Υπηρεσίες του Κινεζικού κράτους. Ήταν αλάνθαστος.

Τζακ Κούνει

5 Οκτωβρίου

«Κύριε, ξυπνήστε» του έλεγε η πανέμορφη αεροσυνοδός και τον σκουντούσε απαλά στο μπράτσο. «Κύριε, προετοιμαζόμαστε για την προσγείωση, πρέπει να δέσετε τη ζώνη σας».

Ο περήφανος Τζακ Κούνει, ο ερευνητής της στρατονομίας των ΗΠΑ, άνοιγε τα μάτια του σιγά σιγά. Μπροστά του έβλεπε μια σπτασία, μια πανέμορφη γυναίκα με χρυσά μαλλιά να κουνάει τα χείλη της. Ακόμη δεν μπορούσε να καταλάβει τι ζητούσε από 'κείνον.

Βρισκόταν σε ημιονειρική κατάσταση. Ο ήλιος που έμπαινε από τα παράθυρα του αεροπλάνου έκανε το πρόσωπό της να φωτίζει και να λάμπει, σαν κάτι μαγικό και αιθερικό.

Ένα τράνταγμα απότομο όμως, από την χαριτωμένη κατά τ' άλλα, αεροσυνοδό, τον έκανε να ξυπνήσει οριστικά.

«Ναι, ναι, με συγχωρείτε. Αποκοιμήθηκα. Θα προσδεθώ αμέσως».

Η αεροσυνοδός λυπήθηκε που τον ξύπνησε τόσο απότομα και του απολογήθηκε μιμούμενη την έκφραση ενός λυπημένου κουταβιού. Ο Τζακ της είπε πως δεν χρειαζόταν η συγγνώμη της, της φίλησε το χέρι ως ένας τζέντλεμαν και ύστερα έδεσε την ζώνη του, φτιάχνοντας στη συνέχεια τον γιακά του μπλε σκούρου πουκαμίσου του.

Το πρωί ξύπνησε αρκετά ανανεωμένος. Η αεροσυνοδός ακόμη βρισκόταν δίπλα του, στο υπέρδιπλο κρεβάτι του δωματίου, του

ξενοδοχείου *Γκράντε*. Χθες δεν είχε αμελήσει, κατεβαίνοντας από το αεροπλάνο να της δώσει το τηλέφωνό του.

Ήταν μεγάλος γυναικάς ο Τζακ. Στα σαρανταδύο του δεν είχε ακόμη νοικοκυρευτεί. Λίγο δύσκολο και για μια γυναίκα βέβαια να του αντισταθεί. Το πυκνό καστανό μαλλί του, σε συνδυασμό με τα μεγάλα του μάτια και τα σαρκώδη του χείλη ήταν πειρασμός για κάθε γυναίκα.

Τώρα, προσπαθούσε να την ξυπνήσει αυτός, αλλά δεν θυμότανε το όνομά της.

«Εεεεε, γλύκα μου, μπορείς να ξυπνήσεις; Μου έχεις πει ότι ταξιδεύεις πάλι το μεσημέρι για Γερμανία. Μην χάσεις την πτήση και σε απολύσουν».

Η πανέμορφη Ιταλίδα, αν και άβαφη, ήταν μια οπτασία. Ξυπνούσε παίρνοντας ναζιάρικες και γλυκές εκφράσεις που αναστάτωναν ξανά τον εσωτερικό κόσμο του Τζακ. Εκείνη, άπλωσε τα χέρια της και έπιασε τα αυτιά του, τραβώντας τα προς το μέρος της, ψιθυρίζοντάς του στα Ιταλικά:

«Amore mio, ahh».

Άρχισαν να φιλιούνται με πάθος και για μια φορά ακόμη, έκαναν έρωτα, έως τις τρεις το μεσημέρι.

Η αεροσυνοδός άρχισε να ντύνεται με πάρα πολύ γρήγορες κινήσεις. Σε λίγη ώρα θα ταξίδευε από την Βαρκελώνη προς το Βερολίνο. Ήδη, θα έπρεπε να βρίσκεται στο αεροδρόμιο. Είχε αργήσει πολύ. Και μόλις την είχαν προσλάβει στην *America Air*. Δεν ήθελε να δώσει δικαιώματα από τόσο νωρίς, και λόγους για να την απολύσουν. Αποχαιρέτησε τον Τζακ με ένα καυτό φιλί και έφυγε γρήγορα από το ξενοδοχείο, αφού το ταξί την περίμενε ήδη απ' έξω.

Ο Τζακ τώρα είχε όλο τον χρόνο να καθίσει με τον εαυτό του και να συνοψίσει την αποστολή που του είχε αναθέσει χθες ο Αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ: Στην περίπτωση κατά την οποία, ο, ή οι δολοφόνοι, σχετίζονταν με την εγκληματική οργάνωση του Γιούργκεν Κλίνσμαν, δεν έπρεπε με κανένα τρόπο οι Καταλανοί αστυνομικοί να βρουν στοιχεία που θα έδειχναν κάποια σύνδεση του ονόματος του

Χόρχε Σανθ, με το “Κύκλωμα Γιούργκεν” και ίσως και με την “Υπόθεση Ντόκος”.

Μια έρευνα εις βάθος, μπορεί να οδηγήσει σε αποκαλύψεις ανεπιθύμητες, στη συμφωνία που έκανε το Αμερικανικό κράτος δηλαδή, με το Ελληνικό, αλλά και με τον Ντόκο. Κανείς υψηλόβαθμος αξιωματούχος από τις ΗΠΑ δεν επιθυμούσε να αποκαλυφθεί η κατασκευή του απόρρητου υπερόπλου.

Για να καταστεί αυτό δυνατό, ο Τζακ Κούνει, θα έπρεπε να παραστήσει τον Αμερικανό ντέτεκτιβ, που ενδιαφέρεται να μελετήσει τους κοινούς τόπους στις δύο δολοφονίες, ώστε να επιλύσει την υπόθεση του Χάουρντ Μπολντ, πιο εύκολα και γρήγορα. Μόνο έτσι θα μπορούσε να γνωρίζει την πορεία της υπόθεσης από τους Ισπανούς επιθεωρητές και να παραποιήσει κάποιο στοιχείο, αν χρειαζόταν, που θα τους εξέτρεπε από την σωστή διαδρομή της έρευνας.

Στις 20:30, απόψε το βράδυ, είχαν συμφωνήσει να συναντηθούν στο τμήμα του Μόσσοσ Ντ’ Εσκουάντρα οι τρεις τους. Οι δύο Ισπανοί ντέτεκτιβ, Πέδρο και Αντριάνα και ο ερευνητής της στρατονομίας των ΗΠΑ, Τζακ Κούνει. Ο ίδιος θα παρουσιαζόταν ως ένας ντέτεκτιβ. Θα προξενούσε υποψίες η εμπλοκή της στρατονομίας σε μια απλή, φαινομενικά, υπόθεση δολοφονίας. Γι’ αυτό και είχε ήδη έτοιμη την καινούρια του ταυτότητα: “*Τζακ Μαλόουν, ντέτεκτιβ του αστυνομικού τμήματος της Καλιφόρνια*”.

Η Αντριάνα και ο Πέδρο τον περίμεναν όρθιοι στην είσοδο του αστυνομικού τμήματος της Βαρκελώνης. Γνώριζαν ότι οι Αμερικάνοι ντέτεκτιβς είναι πάντα ακριβείς στα ραντεβού τους. Αν και δεν ήταν βέβαια ένας απλός αστυνομικός ο Τζακ Κούνει, αλλά ένας στρατονόμος, δικαίωσε τις προσδοκίες τους. Πέρασε την πόρτα του τμήματος στις 20:30 ακριβώς. Παρατηρώντας, ο Πέδρο και η Αντριάνα το εξαιρετικά

κομφό ντύσιμό του, κατάλαβαν ότι ήταν αυτός. Μόνο κάποιος ξένος θα ντυνόταν τόσο καλά για να επισκεφθεί ένα αστυνομικό τμήμα.

Έτσι λοιπόν, τον πλησιάσανε. Ο Τζακ άγγιξε το χέρι της Αντριάνα και το φίλησε ευγενικά και αμέσως μετά έδωσε μια δυνατή χειραγία στον Πέδρο Μαρτίνεθ. Η Αντριάνα εντυπωσιάστηκε από την εμφάνιση του. Ψηλός, γεροδεμένος με φανταχτερό πρόσωπο.

Είναι ντέτεκτιβ αυτός, αναρωτήθηκε, ή κάποιο μοντέλο;

Πάρα πολύ πρόθυμα εκείνη, του πρότεινε να μεταβούν όλοι στο γραφείο για να μπορέσουν να μιλήσουν για την υπόθεση με την ησυχία τους.

Η Ισπανίδα αστυνομικός, τον εξέταζε λαιμαργα με τα μάτια της, από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Εντυπωσιάστηκε από τα μαύρα δερμάτινα, χειροποίητα μάλλον, πανάκριβα Ιταλικά παπούτσια και από το ρολόι του, ένα Πάνε Ράι.

«Λοιπόν συναδέλφε, ας αρχίσουμε με τα στοιχεία που έχετε βρει εσείς για την δολοφονία του δικού σας, του πρώην συμβούλου Εθνικής Ασφάλειας, του Χάουαρντ Μπολντ» σχολίασε ο Πέδρο με καχυποψία.

«Ακόμη δεν υπάρχει κάποιο σοβαρό στοιχείο. Επικοινωνώ με τους συναδέλφους μου καθημερινά. Αναμένουμε κι εμείς τις τοξικολογικές και την ιατροδικαστική έκθεση, για να οδηγηθούμε κάπου. Εξάλλου, μόλις πριν από δυο μέρες συνέβη. Τι να πρωτοβρείς σε δυο μέρες;» σχολίασε ο Τζακ.

«Και η δολοφονία του Χόρχε Σανθ πριν τρεις μέρες συνέβη. Τι να πρωτοβρούμε κι εμείς μόνο σε τρεις μέρες;» του απάντησε με ειρωνική διάθεση ο Ισπανός, ενώ έπαιξε νευρικά με τα κέρματα στο δεξί του χέρι.

Η ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη, γι' αυτό παρενέβη η Αντριάνα, ώστε να ηρεμήσει τα πνεύματα.

«Λες να συνδέονται Τζακ οι υποθέσεις;» τον ρώτησε ευγενικά.

«Δεν πιστεύω Αντριάνα. Αυτές οι δύο υποθέσεις, έχουν εντελώς διαφορετικά χαρακτηριστικά. Ο Χάουαρντ Μπολντ, ούτως ή άλλως ήταν άρρωστος. Δεν γνωρίζω λεπτομέρειες, αλλά μάλλον έπασχε από κάτι, που θα φανεί μετά την ιατροδικαστική εξέταση. Νομίζω ότι δεν τον

δολοφόνησαν, αλλά πέθανε από παθολογικά αίτια. Υπήρξε μια διαολική σύμπτωση στα συμπτώματα ίσως. Συμβαίνουν αυτά. Όσον αφορά αυτά που γράφονται στον τύπο, είναι απλά παραμύθια για μικρά παιδιά. Δεν γίνονται αυτά...»

«Και γιατί ήρθες εδώ αν δεν πιστεύεις ότι τον δολοφόνησαν;» τον διέκοψε άκοιμπα ο Πέδρο.

«Δεν είπα ότι είμαι απολύτως σίγουρος φίλε μου» επιχειρηματολόγησε με χαρακτηριστική άνεση και αυτοπεποίθηση ο Τζακ. «Είπα... νομίζω. Δουλειά μου είναι να ερευνήσω και την τελευταία πιθανότητα. Γι' αυτό ήρθα εδώ. Παράλληλα με την έρευνα στις ΗΠΑ, να συγκεντρώσω κι εδώ στοιχεία, ώστε μετά την ιατροδικαστική πραγματογνωμοσύνη να μπορέσω να έχω έναν οδηγό και να συγκρίνω τις δυο υποθέσεις. Προς το παρόν, νομίζω ότι τον Χάουαρντ Μπολντ δεν τον δολοφόνησανε, αλλά έχω χρέος να ερευνήσω και το αντίθετο».

«Εγώ πάλι νομίζω ότι οι δυο δολοφονίες συνδέονται και πως η υπόθεση είναι πολύ βρώμικη» μίλησε έντονα ο Πέδρο.

Άρχισε να γίνεται αυτό που φοβόταν ο Τζακ και οι προϊστάμενοί του. Ο Ισπανός άρχισε να κατευθύνει την καχυποψία του προς πάσα κατεύθυνση. Επίσης, ήταν αρκετά οξύνοος. Είχε αρχίσει ήδη να γίνεται επικίνδυνος για τα συμφέροντα των ΗΠΑ.

Τα μεσάνυχτα, ο Τζακ Κούνει, βρισκόταν στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του και ολοκλήρωνε την αναφορά που θα έστειλε ηλεκτρονικά προς τον Αρχηγό των ενόπλων δυνάμεων.

“Αρχηγέ, κατ’ αρχήν να ξεκινήσω λέγοντάς σας πως θα πρέπει η ιατροδικαστική γνωμάτευση που αφορά τον Χάουαρντ Μπολντ, να αποδείξει ότι ο Μπολντ απεβίωσε λόγω φυσικών παθολογικών αιτιών. Οι Ισπανοί αστυνομικοί δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να συσχετίσουν τον θάνατο του Χόρχε Σανθ, με αυτόν του Μπολντ. Το ξέρω ότι δεν είναι

εύκολο. Κι ένα παιδί βλέπει τις ομοιότητες. Θα πρέπει να κάνουμε το άσπρο μαύρο. Δυστυχώς δεν προλάβαμε να καλύψουμε τον θάνατο του Μπολντ εγκαίρως και διέρρευσε στον τύπο. Πως θα μπορούσαμε άλλωστε; Τόσοι δημοσιογράφοι βρισκόντουσαν στα εγκαίνια της εταιρείας του. Ο τύπος έχει συσχετίσει ήδη τις δύο δολοφονίες. Τώρα όμως, πρέπει να καταφέρουμε να μετατρέψουμε την δολοφονία σε έναν φυσικό θάνατο. Έχετε τους μηχανισμούς που μπορούν να καταστήσουν πραγματικότητα αυτό που σας ζητάω. Ζητήστε επίσης, όλες οι αρμοδιότητες να φύγουν από την τοπική αστυνομία και να περάσουν στο ερευνητικό τμήμα του στρατού, για λόγους Εθνικής Ασφάλειας..”

Αφού ο Τζακ τελείωσε την σύνταξη της αναφοράς, κωδικοποίησε το κείμενο και το έστειλε μέσω ενός κρυπτογραφημένου καναλιού που χρησιμοποιεί ο στρατός των ΗΠΑ και ειδικότερα ο Αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων. Στην κωδικοποιημένη του μορφή, υπήρχαν μόνο αριθμοί, σχήματα, ειδικοί χαρακτήρες, καθώς κι ένας συνδυασμός άγνωστων συμβόλων.

Την ίδια ώρα, ο Πέδρο μιλούσε στο τηλέφωνο με την Αντριάνα.

«Αυτός ο καουμπόι νομίζει ότι είναι κάποιος ανώτερός μας μάλλον. Δεν είδες την επιδεικτική του άνεση; Ούτε αφεντικό μας να ήταν. Θα του τα κόψω τα φτερά Αντριάνα. Να είσαι σίγουρη γι' αυτό».

Η Αντριάνα δεν απάντησε. Το μόνο που ήθελε, ήταν να ξαναδεί τον Αμερικανό ντέτεκτιβ...

Φιλντισένιο Πρόσωπο

Μία ημέρα πριν, μεσημέρι

5 Οκτωβρίου

«Αντιγόνη, Αντιγόνη» φώναζε η Ευριδίκη, «Σκοτώσανε και τον Χάουρντ Μπολντ με τον ίδιο τρόπο. Μόλις δημοσιεύθηκε το νέο στη Λιμπερασιόν. Χθες το απόγευμα ενώ βρισκόταν στα εγκαίνια της καινούριας του εταιρείας. Στην εφημερίδα συσχετίζουν τον θάνατό του με τον θάνατο του Χόρχε Σανθ. Λένε για κρυφές δουλειές και εμπόριο όπλων».

Η Αντιγόνη σηκώθηκε γρήγορα από το κρεβάτι. Μόλις είχε πέσει για να πάρει τον μεσημεριανό της ύπνο. Άλλωστε ήταν κοντά στα ογδόντα. Απορίας άξιο, πως άντεχε όλες αυτές τις περιπέτειες τους τελευταίους μήνες. Αν δεν υπήρχε αυτή να στηρίξει την Ευριδίκη...

«Έλα κορίτσι μου. Μιλιάς σοβαρά;;; Ανησυχώ. Αν εκκαθαρίζουν την ομάδα αυτή, δεν θα αργήσουν να φτάσουν και σε εμάς».

«Αντιγόνη, τι γίνεται; Δε θα μπορέσουμε να ηρεμήσουμε γαμώτο;» ξέσπασε η Ευριδίκη και πέταξε την κούπα του καφέ στο πάτωμα.

Η ώρα πέρασε. Οι δυο γυναίκες κάθονταν αμίλητες, η μία απέναντι από την άλλη, με σκυμμένο το κεφάλι. Χίλιες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό τους, με βασανιστικό τρόπο. Πως θα άντεχαν άλλη μια επιπλέον δύσκολη κατάσταση, άλλο ένα ανθρωποκυνηγητό, παρόμοιο με εκείνο στο Μικρό Πάπιγγο;

Η Ευριδίκη έριξε τα μάτια της στην σύζυγο του Δημοσθένη. Της φάνηκε τόσο λυπημένη. Στενοχωρήθηκε.

«Χίλια συγγνώμη για το ξέσπασμα. Ότι και να γίνει, εμείς θα τα καταφέρουμε» προσπάθησε να την καθησυχάσει.

«Εντάξει» αποκρίθηκε η Αντιγόνη μηχανικά, με βλέμμα απλανές και προβληματισμένο.

Η Ευριδίκη ένωθε να πνίγεται. Δεν άντεχε να καθίσει άλλο μέσα στο σπίτι. Δεν άντεχε άλλο να συγκατοικεί με έναν άνθρωπο που είχε την ηλικία της γιαγιάς της. Δεν ήταν φυσιολογικό. Ήθελε να δει λίγο κόσμο. Κόσμο νέο, χαρούμενο, γελαστό.

Έτσι λοιπόν, αποφάσισε να πάει μια μεγάλη βόλτα και να εξερευνησει από την αρχή, το ήδη γνωστό για εκείνη, Παρίσι. Την πόλη όπου είχε σπουδάσει και περάσει πολύ όμορφα φοιτητικά χρόνια.

Ανάμεσα στις γοητευτικές προσόψεις των παμπάλαιων κτιρίων, ένα σκούρο vintage αυτοκίνητο πόζαρε ακίνητο σαν να αποτελούσε μέρος της σκηνής εδώ και δεκαετίες. Ο Πύργος του Άιφελ, μεγαλοπρεπής και ακλόνητος, υψωνόταν στο βάθος, ως ένας σιωπηλός μάρτυρας των αμέτρητων ιστοριών που είχαν γραφτεί στους πλακόστρωτους δρόμους. Εκείνο το δροσερό απόγευμα η πόλη ανέπνεε στους ρυθμούς των διαβατών της, με το παρελθόν και το παρόν να ενώνονται σε μια μυστηριακή τελετουργία, η οποία επέτρεπε τόσο στους ντόπιους όσο και στους επισκέπτες να σταματήσουν για μια στιγμή και να χαθούν στη μαγεία του Παρισινού λυκόφωτος.

Η Ευριδίκη στάθηκε πάνω στις οχτάποντες γόβες της και αφουγκράστηκε για μια στιγμή τον απαλό άνεμο που χαϊδέυε τα μαλλιά της. Καθώς οι χρυσαφένιες αποχρώσεις του σούρουπου κατέκλυζαν την πόλη, η γέφυρα Pont Alexandre III, με τους περίτεχνους φανοστάτες στις άκρες της, και τα μεγαλοπρεπή φτερωτά αγάλματα να την προστατεύουν, στεκόταν ως ακοίμητος φρουρός του πλείριου ρομαντισμού της Πόλης του Φωτός.

Της έλειπε πολύ ο Πάνος.

Απόψε φορούσε ένα σατέν ραντέ φόρεμα, με την πλάτη της γυμνή στο βλέμμα του ουρανού, ενώ τα μαλλιά της ήταν μαζεμένα περίτεχνα στην κορυφή του κεφαλιού, με ένα χρυσό τσιμπιδάκι να τα συγκρατεί.

Τον φανταζόταν να είναι δίπλα της, να της κρατά το χέρι.

Ένιωθε τόσο θελκτική απόψε. Τόσο επιθυμητή. Είχε ανάγκη από ένα δικό του κοπλιμέντο. Είχε ανάγκη να δει στα μάτια του τον θαυμασμό. Στα δικά του μάτια, κι όχι στων άλλων.

«Ma che bella, che bella donna!» μια παρέα από Ιταλούς τουρίστες φώναζε με χάρη και την προσπέρασε.

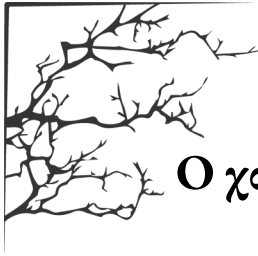
Τους αγνόησε, σαν να μην υπήρχαν.

«Αγάπη μου» ψιθύρισε, με τις πρώτες αλμυρές σταγόνες να σχηματίζονται στα πράσινά της μάτια. «Πάνο μου, που να 'σαι τώρα».

Όλα γύρω της έσβησαν, και η μορφή του αγαπημένου της εμφανίστηκε μπροστά της καθαρή και ζωντανή, όπως ήταν ο άστερος και ασέληνος ουρανός εκείνο το βράδυ.

Οι αναμνήσεις τσαλάκωσαν το φιλντισένιο της πρόσωπο, και ο νους της περιπλανήθηκε σε μια λυσιτελή πορεία γεμάτη με στιγμές.

Την γνωριμία τους κάτω από τη βροχή... το πρώτο τους φιλή...

Ο χορός των πνευμάτων

Τα βλέφαρα είχαν βαρύνει. Ένωθε χαλαρός. Το στόμα του ανοιχτό, η ανάσα του αργή. Το βλέμμα του κολλημένο και απλανές, να κοιτάζει όλα αυτά τα περίεργα καμπυλωτά χρωματισμένα σχήματα, που χορεύανε στο νυχτερινό ουρανό. Δεν ένιωθε κρύο πια. Αντιθέτως, ένιωθε ζέστη.

Το τσιγάρο με το χασίς μόλις είχε τελειώσει. Το πέταξε στο λιγιστό χιόνι. Σήκωσε το κεφάλι πολύ αργά και κοίταξε και πάλι τον σκοτεινό ουρανό. Ένωθε να βρίσκεται στο σινεμά, μπροστά σε μια τεράστια οθόνη. Παντού σκοτάδι. Μόνο αυτά τα μαγευτικά σχήματα υπήρχαν γύρω του, που έφεραν όλα αυτά τα φανταστικά χρώματα πάνω τους, ζωγραφίζοντας τη νύχτα, φωτίζοντας το σκοτάδι του.

Ο Ινδιάνος τοξότης σημάδευε έναν δράκο. Ο δράκος πετούσε περιστρεφόμενος γύρω από τον εαυτό του. Οι ελιγμοί του έμοιαζαν με τον χορό μιας μπαλαρίνας. Έκανε ιπτάμενες πιρουέτες. Είχε χρώμα κόκκινο στο κεφάλι και κίτρινο στο σώμα. Ο τοξοβόλος τον σημάδευε με το γαλαζοπράσινο του τόξο. Το βέλος κουνιόταν άτακτα, ακολουθώντας τις πιρουέτες του δράκου.

Ο θεατής εκείνη της παράστασης άνοιξε τα μάτια διάπλατα, όπως και το στόμα. Τον συνάρπαζε αυτό που έβλεπε... ή αυτό που νόμιζε ότι έβλεπε.

Ο Ινδιάνος συνέχιζε να στοχεύει τον δράκο. Πολυάριθμα φτερά σχημάτιζαν ένα πολύχρωμο στεφάνι στο κεφάλι του. Το βλέμμα του ήταν δυνατό.

Ο δράκος τον παρακάλεσε να μην τον σκοτώσει. Υποκλίθηκε μπροστά του, ως ένδειξη σεβασμού, και τον ικέτευσε. Ο Ινδιάνος κατέβασε τα μάτια. Συλλογίστηκε για λίγο. Πέταξε το τόξο μακριά. Θα άφηνε τον δράκο να ζήσει.

Μια φωνή ακουγόταν από τα πέρατα του ορίζοντα.

«Πάνο, Πάνο, έλα μέσα γιε μου. Δυο ώρες είσαι έξω. Θα παγώσεις».

Ο Δημοσθένης τον καλούσε να επιστρέψει στο σπίτι. Είχε απομακρυνθεί αρκετά για να απολαύσει την θέα του Βόρειου Σέλας.

Το καταφύγιό τους βρισκόταν στα βόρεια της Νορβηγίας, σε μια ερημική περιοχή. Το χασίσι το προμηθευόταν η Αντιγόνη από έναν έμπορο, κάθε φορά που επισκεφτόταν το Όσλο, ώστε να αγοράζει τα βασικά είδη πρώτης ανάγκης. Τους το είχε προτείνει ο υπεύθυνος γιατρός του Πάνου κατά την διάρκεια της παραμονής του στο κέντρο αποκατάστασης στο Γκστάαντ. Έπρεπε να κάνει χρήση κάνναβης για να του απαλύνει τον πόνο από τα πόδια και την πλάτη.

Έβαλε τα χέρια πάνω στις ρόδες του αναπηρικού αμαξιδίου κι άρχισε να κινείται προς την ξύλινη κατοικία τους. Ο Δημοσθένης τον περίμενε έξω από την πόρτα, γεμάτος αγωνία.

«Άντε παλικάρι μου, έχει παγωνιά έξω. Έλα μέσα να ζεσταθείς» τον συμβούλεψε, δίνοντάς του ένα χάδι στα μαλλιά.

Ο Πάνος δεν μίλησε. Ήταν αρκετά μαστουρωμένος. Το είχε ανάγκη. Οι πόνοι είχαν φύγει για απόψε. Πέρασε στο εσωτερικό του σπιτιού. Κατευθύνθηκε προς την κουζίνα.

«Αγόρι μου, θες να αγοράσουμε ένα καινούριο αμαξίδιο, με μηχανισμό, για να μην κουράζεσαι;»

Ο Πάνος τον αγριοκοίταξε.

«Σου έχω πει όχι. Τι θα φάμε;» ρώτησε τον Δημοσθένη απότομα.

«Σάντουιτς. Αυτές τις μέρες που λείπουν οι γυναίκες, θα σου φτιάχνω εγώ ό,τι θες. Τι νομίζεις, η Αντιγόνη μαγειρεύει καλύτερα από εμένα; Χα» έκανε εύθυμα προσπαθώντας να του φτιάξει την διάθεση.

«Που πήγαν;»

«Στο Όσλο γιε μου. Είχαν ανάγκη να ξεκουραστούν μερικές μέρες. Άστες μόνες τους. Οι άνδρες με τους άνδρες και οι γυναίκες με τις γυναίκες. Εξάλλου βρε Πάνο, τον τελευταίο καιρό δεν φέρεσαι καλά στην Ευριδίκη. Δεν της δίνεις σημασία. Σαν να μην υπάρχει. Δεν την

χαιρέτησες καν χθες που έφυγε από δω. Δεν την ρώτησες που πηγαίνει. Γιατί παλικάρι μου τέτοια αδιαφορία; Εκείνη σε αγαπάει πάρα πολύ. Είσαι η ζωή της».

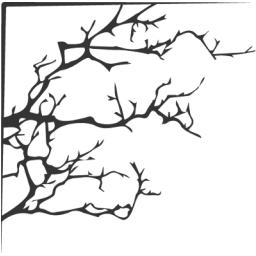
«Δημοσθένη, παράτα μας. Είμαι αρκετά φτιαγμένος, δεν έχω όρεξη να ακούω τις βλακειές σου. Μου κόπηκε η όρεξη, πάω μέσα» άρχισε να γυρίζει τις ρόδες με φούρια.

«Δεν σε μπορώ άλλο» αγανάκτησε ο ηλικιωμένος άντρας. «Συνέχεια θυμωμένος είσαι. Στο κέντρο αποκατάστασης στο Γκστάαντ, με το που άρχισες να συνέρχεσαι, είχες καλή διάθεση. Από τότε που ήρθαμε εδώ, μες τα νεύρα είσαι. Λυπήσου μας πια. Λυπήσου κι αυτό το κορίτσι».

Ο εκκωφαντικός θόρυβος μιας πόρτας που κλείνει με οργή, ήταν η απάντηση του Πάνου.

Ο Δημοσθένης έμεινε μονάχος του να ατενίζει το Βόρειο Σέλας από το παράθυρο.

Τον Χορό των Πνευμάτων.

Ξέχνα το...

6 Οκτωβρίου

Ο Γιούργκεν Κλίνσμαν εξήλθε της πολυτελούς λιμουζίνας του.

Σταγόνες βροχής έπεφταν αδυσώπητα πάνω στην σκούρα μπλε καπαρντίνα του, ενώ τα σύννεφα στροβιλιζόνταν σαν τις σκοτεινές σκέψεις του ταραγμένου του μυαλού. Το βλέμμα του είχε απορροφηθεί από το ημίφως, την ώρα που οι βροντές προειδοποιούσαν την γη για την επερχόμενη καταιγίδα.

Απέναντί του στεκόταν μια εγκαταλελειμμένη αποθήκη εργοστασίου. Εκεί θα συναντούσε έναν κύριο, που θα φορούσε ένα ρεπούμπλικο καπέλο πάνω στα σγουρά καφέ μαλλιά του.

Οι σωματοφύλακες του Γερμανού άνοιξαν την μεταλλική βαριά πόρτα. Ο σκυθρωπός άνδρας τον περίμενε όρθιος. Ήταν μόνος του και στεκόταν ακριβώς στη μέση εκείνου του μεγάλου ερειπωμένου χώρου, με τα σπασμένα τζάμια στα πάνελ των παραθύρων, τα σκουριασμένα σίδερα στους τοίχους, και το ραγισμένο μπετό στο δάπεδο, να του προσδίδουν μια ανησυχία και ένταση.

Καθώς ο Γιούργκεν τον πλησίαζε άρχισε να παραληρεί, κουνώντας νευρικά τα χέρια του.

«Εσείς τους καθαρίζετε όλους; Εσείς; Μετά απ' αυτά που κάνω για εσάς; Η Berlin Group έχει εξακόσια εκατομμύρια ευρώ ζημιά από τα μυστικά που σας προδίδω. Η καριέρα μου καταστρέφεται» οι τσιρίδες του αντηχούσαν πάνω στις λαμαρίνες.

«Τι λες; Τι εννοείς; Έχεις χάσει το μυαλό σου; Ποιοι είμαστε εμείς και ποιους καθαρίζουμε;» ο άνδρας έβγαλε τα χέρια από τις τσέπες και έκανε ένα μικρό βήμα μπροστά.

«Εσείς τους καθαρίζετε όλους, κλείνετε στόματα. Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις».

«Δεν καταλαβαίνω τι λες, πραγματικά. Ηρέμησε» του είπε αποφασιστικά ο Αμερικανός ξανά, του οποίου το αντικείμενο ήταν η βιομηχανική κατασκοπία, καθώς και η ανεύρεση πληροφοριών που αφορούσαν τον τομέα του φαρμάκου και των όπλων.

Ο άνδρας με το παχύ καστανό μουστάκι και το μαύρο μάλλινο παλτό, είχε πλήρη άγνοια γι'αυτά που του καταλόγιζε ο Γερμανός, όπως και για την *Υπόθεση Ντόκος*. Η μόνη του αποστολή ήταν, διαχρονικά, η στρατολόγηση κορυφαίων στελεχών των Γερμανικών επιχειρήσεων, που θα του παρείχαν πληροφορίες κλειδιά, οι οποίες θα βοηθούσαν τις Αμερικάνικες εταιρείες να εξαλείψουν τον ανταγωνισμό, προχωρώντας πάντοτε ένα βήμα μπροστά.

Αναφορικά με τον Γιούργκεν, το αποκλειστικό καθήκον του συγκεκριμένου κατασκόπου ήταν να μεταφέρει μέσω ασφαλών διαύλων την εκάστοτε πληροφορία. Δεν γνώριζε τα κίνητρα του Γιούργκεν, όπως δεν γνώριζε το γιατί προδίδει τα μυστικά της εταιρείας του. Δεν τον αφορούσε εξάλλου. Εκείνος ήταν απλά ένας σύνδεσμος, ο οποίος δεν θα μπορούσε να ξέρει τίποτα περί της *Υπόθεσης Ντόκος* και των παρελκομένων.

«Ορκίζεσαι;»

«Γιούργκεν αν και δεν ξέρω σε τι αναφέρεσαι, ναι, ορκίζομαι, δεν είμαστε εμείς».

Ο Γερμανός συνειδητοποίησε πως δεν γνωρίζει κάτι ο Αμερικανός, βλέποντας την απορία στα μάτια του. Αμέσως, έριξε τους τόνους και φέρθηκε πιο ψύχραιμα.

«Τίποτα, έχεις δίκιο. Λάθος μου. Μου έστειλαν ένα γράμμα, στο οποίο με απειλούσαν και φοβήθηκα. Ξέχνα το...»

Το βράδυ της ίδια μέρα

Ο Γιούργκεν Κλίνσμαν βρισκόταν στη βίλα του στο Βερολίνο. Προσπαθούσε να καθαρίσει το μυαλό του και να συγκεντρωθεί. Ποιος μπορεί να ήθελε να βγάλει από τη μέση τον Χόρχε και τον Χάουαρντ; Ναι, ήταν μπλεγμένοι σε πολλές βρωμοδουλειές, αλλά έτυχε να τους δολοφονήσουν το ίδιο σχεδόν, χρονικό διάστημα. Λίγους μήνες μετά την *Υπόθεση Ντόκος*. Δε μπορεί να ήταν τυχαίο.

Είναι άραγε αυτός που μου έστειλε μηνύματα, ο υπεύθυνος; Ο “διάολος”; Μήπως οι Αμερικάνοι κλείνουν το στόμα όσων γνωρίζουν; Από την άλλη, οι Αμερικάνοι με έχουν ανάγκη. Κερδίζουν δισεκατομμύρια από εμένα οι εταιρείες τους με τις πληροφορίες που τους δίνω. Και ο διάολος, γιατί να σκοτώσει τον Χόρχε και τον Χάουαρντ; Με ‘μένα μόνο επικοινωνούσε. Δεν είχε συνομιλήσει ποτέ με αυτούς. Να κρύβεται πίσω από τις δολοφονίες κάποια άλλη εταιρεία που δεν ευνόησε ο Χόρχε; Μήπως τον τελευταίο καιρό έμπλεξαν σε κάποια επικίνδυνη δουλειά που δεν γνωρίζω και τους έβγαλαν από την μέση; Ναι, αυτό είναι πιθανό. Πράγματι, έτσι μπορεί να είναι. Οπότε, αν είναι έτσι, εγώ δεν κινδυνεύω. Αφού έχω κόψει κάθε επαφή μαζί τους τους τελευταίους μήνες και δεν εμπλέκομαι σε καμία βρώμικη ιστορία πια. Ναι, έτσι θα είναι. Πρέπει να ηρεμήσω λίγο.

Αφού είχε αφήσει την ανησυχία πίσω του, σηκώθηκε από τον καναπέ και κατευθύνθηκε προς την πισίνα. Πριν μπει μέσα, έβγαλε όλα του τα ρούχα, έκανε ένα δίλεπτο ντους και ύστερα βούτηξε στο νερό.

Προηγουμένως, είχε διατάξει τους άνδρες ασφαλείας του να τον αφήσουν μόνο. Τώρα όμως, ήθελε να τους κάνει ένα μικρό καψώνι. Είπε φωναχτά την λέξη, *Imagine*. Η συγκεκριμένη φωνητική εντολή ενεργοποιούσε τον αθόρυβο συναγεμώ.

Σε λίγα δευτερόλεπτα, οι μπράβοι του, κατέφθασαν στον χώρο της πισίνας.

«Αργήσατε. Αν κάποιος προσπαθούσε να με σκοτώσει; Σας έκανα ένα τεστ, άχρηστοι. Λοιπόν, αφήστε με όλοι τώρα μόνο με τον Έρικ, τον υπεύθυνό σας. Έρικ, επειδή έχω καλή διάθεση αυτή τη στιγμή, δεν

έχω όρεξη να σε βρίςω ή να σου βάλω τις φωνές. Δυο πράγματα θα σε διατάξω. Πρώτον: Από αύριο διπλασιάζεις την ασφάλειά μου για προληπτικούς λόγους. Δεύτερο: Θυμάσαι την μελαχρινή με την οποία ανέβηκα μαζί στο δωμάτιο, όταν βρισκόμασταν στο Παρίσι για την ετήσια δεξίωση, την προηγούμενη Παρασκευή;»

«Βεβαίως θυμάμαι».

«Ωραία. Λοιπόν, θα κάνεις τα αδύνατα δυνατά για να βρεις ποια είναι αυτή η γυναίκα. Εντάξει;»

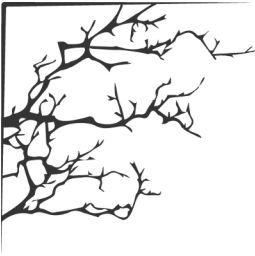
«Εντάξει κύριε Κλίσμαν».

«Εντάξει κύριε Κλίσμαν... τι 'ναι αυτά; Να βγάζεις αυτοπεποίθηση όταν μιλάς. Να μιλάς με δύναμη και να με κοιτάς στα μάτια όταν το λες. Μην κάνεις σαν κακομοίρης γιατί μου έρχεται να σε απολύσω. Δε μου αρέσουν τα παρακάλια».

«Εντάξει κύριε» του είπε βροντερά αυτή τη φορά ο υπεύθυνος ασφαλείας του, κοιτώντας τον στα μάτια θυμωμένα.

«Έτσι μπράβο, να είσαι δυνατός και στο πνεύμα, σαν εμένα, κι όχι μόνο στο σώμα. Φύγε τώρα κι άδειασέ μου τη γωνιά».

«Μάλιστα» μούγκρισε.

Νύχτα πάθους

7 Οκτωβρίου

“Καλησπέρα Αντριάνα!

Λοιπόν, επειδή είναι η πρώτη φορά που βρίσκομαι στην Βαρκελώνη και δεν ξέρω πότε θα ξανάρθω, απόψε θα ήθελα να αρπάξω την ευκαιρία και να διασκεδάσω. Αν θέλεις να με ξεναγήσεις στην πόλη, θα με κάνεις ιδιαίτερα ευτυχισμένο. Καταλαβαίνω ότι είναι εκτός των Πρωτοκόλλων του επαγγέλματος, αλλά χρειάζομαι ένα διάλειμμα. Τελευταία είχα πολύ δύσκολες υποθέσεις στις ΗΠΑ, και έχω ανάγκη να περάσω καλά, πίστεψέ με. Δεν χρειάζεται να το αναφέρεις στον Πέδρο αυτό... είναι κάτι δικό μας. Από την πρώτη στιγμή που σε είδα, κατάλαβα την καλοσύνη που έχεις μέσα σου... εκτός από την φανταστική ομορφιά σου. Η καλοσύνη που διαθέτεις δεν θα σου επιτρέψει να με αφήσεις μόνο μου σήμερα!! Έλα, κάνε μου την χάρη να με συνοδεύσεις, ξεναγώντας με. Σου υπόσχομαι να κάνω το ίδιο για εσένα, όταν έρθεις στην Καλιφόρνια. Σύμφωνα; Ας κάνουμε ένα διάλειμμα επιτέλους από τις υποθέσεις και ας αφιερώσουμε λίγο χρόνο σε εμάς. Τι λες...”

Ο Πέδρο έβλεπε πόσο απορροφημένη ήταν η Ισπανίδα αστυνομικός την ώρα που διάβαζε το γραπτό μήνυμα στο κινητό της.

«Τι έγινε; Έχουμε καμιά εξέλιξη με την υπόθεση;»

«Ε, όχι. Κάτι προσωπικό είναι».

Ο Πέδρο ενδιαφερόταν πολύ για την συνάδελφό του. Ποτέ του όμως δεν είχε βρει το θάρρος να της μιλήσει.

«Εσύ έχεις αναψοκοκκινήσει ολόκληρη. Πες μου τι συμβαίνει».

«Πέδρο, νομίζω ότι είσαι πολύ αδιάκριτος και ξεπερνάς τα όρια. Δε θα μου κάνεις και ανάκριση. Η υπομονή έχει και τα όριά της»

αποκρίθηκε η γλυκιά αστυνομικός, άρπαξε την τσάντα της και έφυγε από το γραφείο, κλείνοντας την πόρτα με δύναμη καθώς έβγαινε.

Είχε θυμώσει και ήταν ολοφάνερο. Ο Πέδρο Μαρτίνεθ είχε μείνει αποσβολωμένος από την αντίδρασή της.

Οι δείκτες του ρολογιού έδειχναν, 16:34.

23:07 π.μ.

«Δεν περίμενα να δεχθείς να συναντηθούμε σήμερα. Με κάνεις πολύ χαρούμενο» είπε ο Τζακ Κούνι στην Αντριάνα, ενώ ταυτόχρονα σήκωνε το ποτήρι του για να κάνει μια πρόποση. «Στις καινούριες γνωριμίες που μαγεύουν και φωτίζουν τη ζωή μας, εκεί που δείχνουν όλα σκοτεινά».

Η Ισπανίδα είχε χαρεί, όπως χαιρέται μια έφηβη στο πρώτο της ραντεβού. Τσούγκρισε το ποτήρι της με το ποτήρι του Τζακ και προσέθεσε πολύ εύθυμα:

«Στις καινούριες και γοητευτικές γνωριμίες».

Και οι δύο απόλαυσαν μια μικρή γουλιά από το ακριβό κόκκινο κρασί και ύστερα κοιτάχτηκαν στα μάτια για αρκετά δευτερόλεπτα χωρίς να μιλήσουν. Ο Τζακ κατείχε απόλυτα την τέχνη της αποπλάνησης. Την είχε σαγηνεύσει, όπως ο άνεμος τα δέντρα.

«Να σε ρωτήσω κάτι; Πως αποφάσισες να μου στείλεις ένα τέτοιο μήνυμα; Χρειάζεται θράσος και θάρρος ομολογώ. Αστυνομικοί είμαστε...»

Ο Τζακ πλησίασε το κεφάλι του στο δικό της, έγειρε ελαφρά στο πλάι, και της είπε με αισθαντική φωνή:

«Έπιασε;»

«Έπιασε» του απάντησε επίσης αισθαντικά ή Αντριάνα και χαμογέλασε πονηρά.

«Λοιπόν, φεύγουμε; Με ξενάγησες για περίπου μια ώρα στα σοκάκια της πόλης... δειπνήσαμε σε ένα πολύ ωραίο εστιατόριο, ήπιαμε το κρασάκι μας... τι λες;»

Η επιθεωρητής δεν επιθυμούσε η βραδιά να τελειώσει τόσο σύντομα. Έδειχνε αρκετά διστακτική να του απαντήσει.

Ο Τζακ το κατάλαβε.

«Η βραδιά δεν θα λήξει έτσι. Δε θέλω να σε αποχωριστώ από τώρα. Απλά λέω... να συνεχίσουμε στο ξενοδοχείο μου... την κουβέντα μας».

«Μμμμ, εντάξει, πάμε».

Σε δεκαοχτώ λεπτά βρισκόντουσαν ήδη στην ρεσεψιόν του ξενοδοχείου. Ο Τζακ περίμενε από τον ρεσεψιονίστ τα κλειδιά του, ενώ η Αντριάνα στεκόταν τρία βήματα πιο πίσω, κρατώντας σφιχτά το τσαντάκι με τα δυο της χέρια. Κοιτούσε αμήχανα αριστερά και δεξιά ενώ δάγκωνε τα χείλη της. Είχε αρχίσει να έχει αναστολές.

Εξάλλου ήταν μια γυναίκα με λιγοστές σχέσεις στη ζωή της. Ήταν μια αρκετά συντηρητική κοπέλα που είχε μικρή σεξουαλική εμπειρία. Και η εμφάνισή της παλαιότερα το υποδήλωνε αυτό. Γυαλάκια, φούστες κάτω από το γόνατο, συντηρητικά ταγέρ που δεν άφηναν να φανεί σπιθαμή από το στήθος της. Τους τελευταίους μήνες είχε πάρει την απόφαση να αλλάξει το παρουσιαστικό της και ν' αρχίσει να δείχνει πιο θηλυκή. Και είχε αποτέλεσμα ως φαινόταν.

«Πάμε;» την ρώτησε απαλά ο Τζακ πιάνοντάς την από την μέση.

Η Αντριάνα που είχε χαθεί στις σκέψεις της, ξαφνιάστηκε και αφηρημένη του είπε, «Πάμε».

Από τη στιγμή που μπήκαν στο ασανσέρ, όλες οι αναστολές εξαφανίστηκαν. Μια ζωή υπολόγιζε τα πάντα, μια ζωή ήταν τύπος και υπογραμμαμμός. Τι είχε κερδίσει; Τίποτα. Τα προσωπικά της εδώ και αρκετό καιρό ήταν ανύπαρκτα. Μόνο δουλειά, δουλειά, δουλειά. Αρκετά πια. Έπρεπε να το ρίχνει έξω κάπου κάπου.

Εξάλλου ο Τζακ την τραβούσε σαν μαγνήτης. Δεν μπορούσε να του αντισταθεί. Δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία να περάσει ένα βράδυ μαζί του. Σιγά το συνάδελφο. Σε λίγες μέρες θα έφευγε πίσω για την Αμερική.

Ένας ξένος ήταν. Ούτε γάτα, ούτε ζημιά. Κανείς δεν θα μάθαινε τίποτα. Απλά και ξάστερα.

Ύστερα από ένα ηδονικό δίωρο σεξ, βρίσκονταν ξαπλωμένοι και οι δυο τους στο υπέρδιπλο κρεβάτι. Εκείνη είχε ακουμπισμένο το κεφάλι της στο γυμνασμένο στήθος του. Αυτός είχε ανάψει τσιγάρο.

«Να σου πω μωρό μου» την ρώτησε δείχνοντας ιδιαίτερη οικειότητα, «ο Πέδρο έχει κάτι; Διέκρινα μεγάλη επιθετικότητα προς το πρόσωπό μου».

«Όχι δε νομίζω» του απάντησε η Αντριάνα, που δεν ήθελε βεβαίως να του πει την αλήθεια. «Έτσι είναι ο Πέδρο, λίγο ξινός. Μην ανησυχείς. Πάρα πολύ ικανός στην δουλειά του αλλά και πολύ καχύποπτος. Φαντάσου, φοβάται ότι θα αλλάξουν τα αποτελέσματα της ιατροδικαστικής πραγματογνωμοσύνης για τον Χάουαρντ Μπολντ. Έλεος!»

Η Ισπανίδα είχε πέσει ακούσια στην παγίδα της ηδονής που είχε νιώσει πριν λίγη ώρα, που ήταν έτοιμη να του πει, ακόμη και για τα πιο κρυφά της μυστικά. Ακόμα και για τότε που είχε πιάσει την μητέρα της με τον εραστή της. Ένωθε πως μπορούσε να του έχει απόλυτη εμπιστοσύνη αυτή τη στιγμή.

Ο Τζακ έμεινε άναυδος. Καλά που δεν είδε την απορία και την αγωνία στα μάτια του η Ισπανίδα. Γρήγορα συνήλθε από το σοκ κι άρχισε να υποκρίνεται.

«Αυτό είναι εξωφρενικό. Γιατί σκέφτεται τέτοια παρανοϊκά πράγματα; Πάει καλά στα μυαλά του;»

«Αυτό ακριβώς του είπα και 'γω. Δεν ξέρω πως το συμπεράνε, τι να πω. Αρχίζει και με δυσκολεύει στη δουλειά» του χάιδεψε την κοιλιά με τα νύχια της.

«Κάνε μου μια χάρη μωρό μου. Δεν θέλω να συναντηθώ με τον Πέδρο. Με κάνει και νιώθω άβολα. Ότι χρειάζομαι θα το παίρνω από εσένα. Εξάλλου για τυπικούς λόγους είμαι εδώ. Σε λίγες μέρες θα επιστρέψω. Δεν θα χαθούμε όμως. Θέλω να σε βάλω στη ζωή μου. Εντάξει μωράκι μου όμορφο;» της είπε ναζιάρικά, χαμηλώνοντας το κεφάλι και της έδωσε ένα φιλή στα χείλη.

«Μμμμμ. Ότι χρειάζεσαι από εμένα. Εξάλλου δεν υπάρχουν και πολλά πράγματα να ψάξουμε. Το στενό οικογενειακό περιβάλλον το έχουμε αποκλείσει, έχουμε εξετάσει όλους τους μάρτυρες. Τα ψηφιακά αρχεία τα εξετάζουμε στο εργαστήριο και η πραγματογνωμοσύνη βγαίνει μεθαύριο».

«Έλα μωρό μου, ας αφήσουμε την δουλειά. Μην γινόμαστε μίζεροι» άρχισε να την φιλάει στο λαιμό.

Όταν η Ισπανίδα αποκοιμήθηκε, ο Αμερικανός βρήκε την ευκαιρία να στείλει ένα κωδικοποιημένο μήνυμα στον Στρατηγό:

“Αρχηγέ, αγνοείστε το προηγούμενο μήνυμα που σας έστειλα. Δεν πρέπει να παρέμβετε στην ιατροδικαστική πραγματογνωμοσύνη. Αφήστε την κατάσταση ως έχει. Θα αναλάβω τα πάντα εγώ. Έχω σχέδιο. Μην ανησυχείτε για τίποτα”.

Την επόμενη ημέρα

Οι δύο Ισπανοί επιθεωρητές βρίσκονταν στο γραφείο τους. Ο Πέδρο ήταν αμίλητος σήμερα, ενώ η Αντριάνα έδειχνε σκυθρωπή. Αποφάσισε να ανοίξει την κουβέντα εκείνος.

«Να σου πω Αντριάνα, εκείνος ο Αμερικανός, ο Τζακ ο καουμπόι, που εξαφανίστηκε;» η φωνή του έκρυβε αρκετή ειρωνία.

«Δεν έχω ιδέα, δε σε πήρε τηλέφωνο; Αφού μαζί σου επικοινωνούσε πριν πατήσει το πόδι του στην Βαρκελώνη. Μαζί σου κανόνιζε τα πάντα».

«Ακριβώς. Επικοινωνούσαμε» απάντησε τονίζοντας τις συλλαβές εμφατικά. «Μετά την αρχική μας συνάντηση, όμως, εξαφανίστηκε».

«Τότε γιατί δεν τον παίρνεις ένα τηλέφωνο να τον ρωτήσεις που βρίσκεται και ρωτάς εμένα;» πέταξε τα λόγια θυμωμένα προς το μέρος της.

«Οκεί, οκεί, ηρέμησε. Πολύ εύθικτη είσαι τις τελευταίες ημέρες. Έχεις τα γυναικολογικά σου μήπως;»

«Όχι δεν έχω τα γυναικολογικά μου. Αναρωτιέμαι που το πας, απλά».

Ο Πέδρο άρχισε να θυμώνει κι αυτός με τη σειρά του. Το βλέμμα του σοβάρεψε απότομα, γούρλωσε τα μάτια, την κοίταξε αγριεμένα και της είπε:

«Αντριάνα, σύνελθε γιατί δεν θα τα πάμε καλά».

«Δεν κατάλαβα Πέδρο, με απειλείς; Εκτός αυτού, δεν σου πέρασε από το μυαλό ότι αν είχες φανεί λίγο πιο ευγενικός με τον φιλοξενούμενό μας, πιθανότατα θα ήταν μαζί μας αυτή τη στιγμή και δεν θα καθόταν στο ξενοδοχείο, νιώθοντας σαν σκουπίδι μετά την αγενέστατη συμπεριφορά σου;»

«Ααααα, γι' αυτό είσαι τόσο θυμωμένη αυτές τις μέρες; Τώρα κατάλαβα, μάλιστα. Αντριάνα, είμαστε υπεύθυνοι του τμήματος ανθρωποκτονιών. Κατάλαβες; Όποιος έρχεται με ύφος αφεντικού εδώ κι αρχίζει τις υποθέσεις εξάγοντας αστήρικτα συμπεράσματα, τότε θα λαμβάνει αυτήν τη συμπεριφορά από εμένα. Κατάλαβες;» είπε έντονα και αμέσως μετά χτύπησε το χέρι του πάνω στο τραπέζι.

Η Αντριάνα δεν μίλησε, παρά μόνο σηκώθηκε από την καρέκλα, άρπαξε την τσάντα και το μπουφάν της με απότομες κινήσεις κι έφυγε συγχυσμένη από το γραφείο. Φεύγοντας, κοπάνησε την πόρτα πολύ δυνατά για ακόμη μια φορά.

Εκείνη τη στιγμή το τηλέφωνο του γραφείου άρχισε να χτυπάει. Καλούσε ο ιατροδικαστής. Ο Πέδρο το σήκωσε, μιλώντας με αγένεια.

«Λέγε».

«Πέδρο, άφησέ τα όλα κι έλα σε δεκαπέντε λεπτά στην καφετέρια *Luz*. Φέρε και την μικρή μαζί».

Ο Πέδρο ήπια μια μεγάλη γουλιά από το νερό του, μετά από τον καφέ του, φόρεσε το σακκάκι και πολύ βιαστικά βγήκε από το γραφείο του. Ρώτησε τον υφιστάμενό του αν είδε προς τα που κατευθύνθηκε η Αντριάνα. Του απάντησε ότι του είχε ζητήσει ένα τσιγάρο κι ότι βγήκε έξω για να το καπνίσει μάλλον.

Ο Πέδρο κατευθύνθηκε με βήμα γρήγορο προς το ισόγειο, και βγήκε έξω από το τμήμα. Την βρήκε να στέκεται όρθια, στη γωνία του κτιρίου, πίσω από δυο μηχανές παρκαρισμένες.

Ρουφούσε τον καπνό του τσιγάρου με ένταση. Έδειχνε στενοχωρημένη. Την κοίταζε μετανιωμένος.

«Συγγνώμη. Εγώ φταίω. Ας κάνουμε ανακωχή, σε παρακαλώ. Έχουμε μια σπουδαία υπόθεση να λύσουμε. Ας συγκεντρωθούμε στη δουλειά μας. Με πήρε ο ιατροδικαστής τηλέφωνο και μου είπε να πάμε γρήγορα να τον συναντήσουμε. Κάτι θα βρήκε που δεν λέγεται επίσημα. Τι να συμβαίνει το κέρατό μου;»

Μετά από δεκατρία λεπτά, οι Ισπανοί είχαν καθίσει ήδη σε ένα απομονωμένο τραπέζι της καφετέριας *Luz*. Ο ιατροδικαστής δεν είχε καταφθάσει ακόμη.

Επιτέλους, μόλις φάνηκε στην είσοδο. Φορούσε ένα λευκό πουκάμισο μονάχα, παρά την χαμηλή θερμοκρασία που επικρατούσε στην Βαρκελώνη εκείνη την ημέρα, και ένα μπλουτζιν. Σε δύο εβδομάδες θα έβγαινε στην σύνταξη. Παρόλο το προχωρημένο της ηλικίας του, το στυλ του ήταν αρκετά νεανικό.

Ο Πέδρο του έκανε νεύμα με το χέρι από μακριά. Εκείνος τους είχε προσέξει ήδη. Ερχόταν κοντά τους με βήμα αργό. Το βλέμμα του ήταν ανήσυχο.

Κάθισε απέναντι από τον Πέδρο και την Αντριάνα. Στη συνέχεια ακούμπησε το κινητό και το πακέτο των τσιγάρων του πάνω στην βερνικωμένη επιφάνεια του στρογγυλού τραπέζιου.

«Τι συμβαίνει Τιο;» τον ρώτησε με αγωνία ο Πέδρο.

Ο ιατροδικαστής αφού ξεφύσηξε, άρχισε να εξηγεί:

«Κοιτάχτε, η υπόθεση περιπλέκεται. Είναι η πρώτη φορά που το κάνω αυτό και λειτουργώ εκτός των επαγγελματικών Πρωτοκόλλων. Είναι που σας έχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Έχουμε λύσει τόσες υποθέσεις μαζί. Σας θεωρώ και ικανούς, αλλά κυρίως σας θεωρώ ηθικούς και ξέρω πως ό,τι σας πω θα μείνει εδώ».

«Εννοείται» τον διέκοψε ο Πέδρο, με την Αντριάνα να έχει μείνει έκπληκτη από τον πρόλογο του ιατροδικαστή. Είχε ανοίξει τα μάτια της διάπλατα, αναμένοντας τις καινούριες συνταρακτικές πληροφορίες να ακουστούν.

Ο Τιο συνέχισε να μιλά, ενώ δυο μεγάλες αυλακώσεις είχαν σχηματιστεί γύρω από τα στεγνά χείλη του, και μια σκιά στο βλέμμα του:

«Συμβαίνει κάτι τρομερό. Ο Χόρχε Σανθ δηλητηριάστηκε» έκανε μια παύση, άπλωσε το χέρι και άρπαξε το ποτήρι του Πέδρο. Ήπιε το νερό βιαστικά. Άνοιξε πάλι το στόμα του, ενώ οι επιθεωρητές είχαν γαντζώσει τα μάτια τους πάνω του. «Η ουσία με την οποία δηλητηριάστηκε, είναι δημιουργία της Κα Γκε Μπε» η αναπνοή του είχε γίνει γρήγορη. «Είμαι από τους μόνους που γνωρίζανε αυτή την τρομερή ουσία. Είχα δεκαετίες να δω τι κάνει αυτό το πράγμα. Θυμάστε την ημέρα που σας έδειξα το πτώμα, μετά την νεκροτομή, πως είχε γίνει το στομάχι του; Αυτή η ουσία υπήρχε μόνο στο βιολογικό οπλοστάσιο της πρώην Σοβιετικής ένωσης. Είναι ελάχιστοι αυτοί που την γνωρίζουν».

«Πως την γνωρίζεις εσύ;» τον ρώτησε σοκαρισμένος ο Πέδρο, ενώ η Αντριάνα είχε μείνει άφωνη.

Ο Τιο πριν αρχίσει να μιλάει ξανά, κοίταξε γύρω του τον χώρο για να ελέγξει αν τους ακούει κανείς. Ύστερα, απάντησε:

«Ήμουν ειδικευόμενος τη δεκαετία του '80 στην ιατροδικαστική. Οι Σοβιετικοί είχαν δολοφονήσει ένα δικό μας κατάσκοπο με αυτό τον τρόπο. Τότε είχε κρατηθεί απόρρητο αυτό για να μην δημιουργηθεί διπλωματικό επεισόδιο. Ο επικεφαλής ιατροδικαστής, ο πατέρας μου δηλαδή, κι ο τότε διοικητής των μυστικών υπηρεσιών, ήμασταν οι μόνοι που γνωρίζαμε γι' αυτή την ουσία. Και οι δυο τους έχουν αποβιώσει. Από τότε έχω να συναντήσω αυτό το δηλητήριο. Δεν το ξανασυνάντησα ποτέ στην καριέρα μου. Έως σήμερα δηλαδή, που βγήκανε τα αποτελέσματα των τοξικολογικών. Ένας συνδυασμός από τετροδοτοξίνη, βατραχοτοξίνη και κάποια άλλη τοξική ουσία, εντελώς άγνωστη στο ευρύ κοινό, παρόμοιας σύνθεσης με την σύνθεση των λαδιών αυτοκινητού. Από τα πιο τερατώδη πράγματα που έχει φτιάξει ο άνθρωπος. Δυστυχώς. Τότε, μας είχε ζητήσει ο αρχηγός των μυστικών υπηρεσιών να μην αποκαλύψουμε τίποτα, για χάρη της Ειρήνης και της σταθερότητας της χώρας. Υπήρχε κίνδυνος να προκληθεί ακραίο διπλωματικό επεισόδιο κι όχι μόνο, αλλά ίσως και πολεμικό. Τώρα πια, πως μπορώ να αποκαλύψω αυτή την κρυφή ιστορία; Γιατί αν αποκαλύψω τη σύνδεση δηλητηρίου και Κα Γκε Μπε θα κατασυκοφαντήσω τη μνήμη του πατέρα μου και τη μνήμη του τότε διοικητή των Υπηρεσιών της Ισπανίας. Εκτός αυτού, θα βρω και 'γω τον μπελά μου. Θα μου χρεώσουν το γεγονός ότι γνώριζα και δεν μιλούσα. Ανακρίσεις, θα γεμίσει ο τύπος με δημοσιεύματα. Σε δύο εβδομάδες συνταξιοδοτούμαι. Περιμένω πως και πως να πάω με την γυναίκα μου σε ένα νησί στην Ελλάδα να ζήσουμε τα γεράματά μας. Δεν αντέχω περιπέτειες».

«Γιατί να βρεις τον μπελά σου αν αποκαλύψεις πως το δηλητήριο αυτό υπήρχε στο οπλοστάσιο της Κα Γκε Μπε; Τι ευθύνη φέρεις εσύ; Έχω και μια άλλη απορία. Πως ο πατέρας σου ήξερε γι' αυτή την ουσία, κι ότι ήταν δημιούργημα των Σοβιετικών;»

«Η ουσία αυτή δεν υπάρχει σε καμιά βιβλιογραφική βάση δεδομένων. Δεν είναι γνωστή στους επιστήμονες, ούτε κάποιος έχει ακούσει κάτι όλα αυτά τα χρόνια, σαν φήμη. Ο επιστήμονας που την

δημιούργησε ήταν συμφοιτητής και συγκατάκοικος του πατέρα μου στο πανεπιστήμιο του Λονδίνου. Από τα φοιτητικά του χρόνια ασχολούταν με την εύρεση σπάνιων τοξικών ουσιών. Ήταν το άρρωστο χόμπι του. Με την συγκεκριμένη, που προέρχεται από ένα σπάνιο έντομο που υπάρχει στον αμαζόνιο, πειραματιζόταν από τότε. Είχε αποκαλύψει επίσης στον πατέρα μου ότι μετά τις σπουδές του, θα εργαζόταν για την KGB. Οι Ρώσοι γονείς του ήταν της KGB επίσης. Έτσι κατάλαβε ο πατέρας μου, και ποια ουσία είναι, κι από που προέρχεται, όπως και ποιανού κατασκευάσμα ήταν. Ο πατέρας μου προσπάθησε να έρθει σε επαφή μαζί του, αλλά δεν κατάφερε να τον βρει ποτέ του. Αλλά ήταν σίγουρος ότι εκείνος, για χάρη των Σοβιετικών, είχε κατασκευάσει αυτό το τέρας. Αν αποκαλύψω ότι αυτή η ουσία είχε δημιουργηθεί από την KGB, τότε θα πρέπει να δικαιολογήσω αυτή μου την γνώση. Πώς το γνωρίζω δηλαδή. Θα πρέπει να αποκαλύψω την απόρρητη ιστορία που σας εξιστόρησα πριν».

«Μα δεν γίνεται αυτό» σχολίασε η Αντριάνα αναψοκοκκινισμένη. «Αυτό είναι πάρα μα πάρα πολύ σοβαρό. Ρώσοι κατάσκοποι, δηλαδή, δηλητηριάζουν έναν συμπατριώτη μας Ισπανό κι εμείς θα το κρατήσουμε κρυφό;»

«Αντριάνα, δεν σας ζητάω να το κρατήσετε κρυφό για πάντα. Σας ζητάω μια πίστωση χρόνου. Δεκαπέντε ημέρες μόνο. Αν αποκαλύψω τώρα τα ευρήματα θα γίνει πολιτικός σεισμός. Εκτός από εμένα, δεν αντέχει ούτε η χώρα, μεσούσης της οικονομικής κρίσης, τέτοιο χτύπημα. Ζητάω μόνο να ερευνήσετε το θέμα ανεπίσημα για δεκαπέντε ημέρες, ώστε να φθάσετε εσείς στην άκρη του νήματος και μετά θα βρω έναν τρόπο να αποκαλυφθούν τα στοιχεία, αναίμακτα. Αφού πρώτα έχετε επιλύσει την υπόθεση. Για παράδειγμα, αν δεν είναι Ρώσοι οι δολοφόνοι; Να δημιουργήσουμε συνθήκες πολέμου χωρίς λόγο; Μια πίστωση χρόνου μόνο ζητάω, για να μην μπλέξει η χώρα, αλλά κι εγώ. Αν δεν πιστεύα ότι είστε οι καλύτεροι δεν θα σας το ζήταγα. Αλλά πιστέψτε με, από την εμπειρία μου σας μιλάω. Αν μπλεχτούν οι μυστικές υπηρεσίες δεν θα βρουν άκρη. Σαραντα χρόνια που συνεργάζομαι με την

αστυνομία και με τις υπόλοιπες υπηρεσίες, είστε οι πιο ικανοί ερευνητές που έχω συναντήσει. Ή θα το λύσετε εσείς ή κανένας άλλος. Για το καλό και της πατρίδας και για να βρω και 'γω λίγο χρόνο να σκεφτώ και να αποφασίσω τα επόμενά μου βήματα. Αν σε δεκαπέντε ημέρες δεν βρείτε κάτι, θα δω τι θα κάνω».

«Αντριάνα, έχει δίκιο ο Τιο. Αν αποκαλυφθεί πιθανή εμπλοκή πρώην Σοβιετικών πρακτόρων, από σήμερα το βράδυ θα μας αφαιρέσουν όλες τις αρμοδιότητες. Δεν θα μπορούμε να ασχοληθούμε την υπόθεση. Θα μας πετάξουν έξω οι χαρτογιακάδες των Υπηρεσιών Πληροφοριών. Μόνο εμείς μπορούμε να λύσουμε την υπόθεση. Για το καλό της χώρας και του Τιο που του χρωστάμε τόσα. Τιο, απ' ότι κατάλαβα, θα αποκαλύψεις την γενική σύνθεση του δηλητηρίου, αλλά όχι την επίμαχη λεπτομέρεια κι ότι προέρχεται από ένα έντομο σπάνιο, κι ότι ήταν επίσης ένα βιολογικό όπλο των Σοβιετικών».

«Ακριβώς Πέδρο. Δεν μπορώ να αποκαλύψω ότι γνώριζα, προς το παρόν τουλάχιστον. Γι' αυτό σας δείχνω τέτοια εμπιστοσύνη. Θα μπορούσα να μη σας αποκαλύψω τίποτα. Αλλά το θέμα είναι να σταματήσουμε αυτόν ή αυτούς που αρχίζουν και σκοτώνουν. Γι' αυτό σας μίλησα. Πρέπει να τον, ή να τους σταματήσετε. Θα ήταν ανήθικο αν δεν σας μιλούσα. Θα το είχα βάρος στη συνείδησή μου. Αλλά, τουλάχιστον με εσάς δεν κινδυνεύω να πάω φυλακή. Αν μπλεχτούν οι άλλοι, οι πιο μεγάλοι όμως, όλα είναι πιθανά».

«Μπλέξιμο η κατάσταση» είπε ο Πέδρο και έμεινε να συλλογίζεται, απορροφημένος από τους λογισμούς του. Αίφνης, αναφώνησε: «Ο Αμερικανός» η Αντριάνα τινάχτηκε από την θέση της από τον απότομο τρόπο που μίλησε. «Ο πρώην σύμβουλος Εθνικής Ασφάλειας του προέδρου των ΗΠΑ. Αύριο ή μεθαύριο βγαίνουν και τα δικά τους αποτελέσματα, των τοξικολογικών. Αν ο δικός τους ιατροδικαστής γνωρίζει την σχέση δηλητηρίου και Κα Γκε Μπε;»

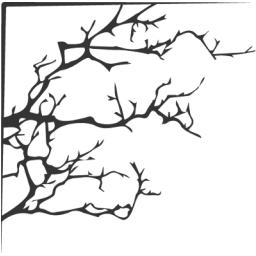
«Το έχω υπόψιν μου» σχολίασε ψύχραιμος. «Είναι απειροελάχιστη η πιθανότητα να γνωρίζει ο Αμερικανός ιατροδικαστής την προέλευση του δηλητηρίου. Ακόμη κι έτσι να είναι όμως, εγώ θα

υποστηρίξω ότι δεν γνώριζα τίποτα. Για να προστατέψω τη μνήμη του πατέρα μου κι εμένα από έναν διασυρμό χωρίς τέλος».

Ο Τζακ Κούνει μόλις χθες είχε παγιδεύσει το τηλέφωνο της Αντριάνα, την ώρα που εκείνη κοιμόταν. Αυτή τη στιγμή ο Αμερικανός ερευνητής της στρατονομίας των ΗΠΑ άκουγε σε ζωντανή σύνδεση την συζήτηση των Ισπανών ντέτεκτιβ και του Τιο. Τα νέα ήταν συγκλονιστικά.

Όλα έπαιρναν μια αναπάντεχη τροπή που βόλευε τον Τζακ Κούνει. Σκοπός του ερχομού του στην Βαρκελώνη, από την αρχή, ήταν να αποσυνδέσει τις δολοφονίες Μπολντ και Σανθ, από την Υπόθεση Ντόκος - στην περίπτωση που υπήρχε σύνδεση - με κάποιον τρόπο. Έτσι όπως εξελίσσονταν τα πράγματα, με πολύ μικρές παρεμβάσεις από μέρους του θα το πετύχαινε σύντομα.

Ρομπέρτο

7 Οκτωβρίου, Τρίτη

Οι Ισπανοί αστυνομικοί μόλις είχαν φύγει από την καφετέρια. Ο ιατροδικαστής, ο Τιο, είχε παραμείνει στο τραπέζι, μόνος του.

«Αντριάνα, πρέπει να πάρω τηλέφωνο τον Αμερικανό να συναντηθούμε. Από 'δω και στο εξής θα πρέπει να τον έχουμε από κοντά, να δούμε τι συμβαίνει με την υπόθεση στις ΗΠΑ, με τον Μπολντ, καθώς και με την ιατροδικαστική γνωμάτευση».

«Ναι, καλό είναι να του τηλεφωνήσεις».

Καθώς περπατούσαν, ο Πέδρο έψαχνε με τον αντίχειρά του το τηλέφωνο του Τζακ, στην οθόνη αφής του κινητού του. Με το που το εντόπισε, πάτησε το κουμπί της κλήσης.

Δεν άργησε να απαντήσει εκείνος.

«Ορίστε» μίλησε βαριά.

«Ναι, Τζακ, καλημέρα. Είμαι ο Πέδρο Μαρτίνεθ» του είπε σε μασημένα Αγγλικά.

«Ναι, ναι Πέδρο, το κατάλαβα. Έχω αποθηκευμένο το νούμερό σου».

«Τι συμβαίνει, όλα καλά; Σε ακούω πολύ σοβαρό. Θα ήθελες να περάσεις σε λίγη ώρα από το γραφείο να συνοψίσουμε τα στοιχεία της υπόθεσης; Θα σου χρειαστούν για την έρευνά σου σχετικά με τον Μπολντ. Κοίτα, θέλω να σου ζητήσω συγνώμη για προχθές. Είχα κάτι προσωπικά μου και δεν ήμουν και πολύ καλά».

«Μη σε νοιάζει, δεν έδωσα σημασία. Δεν τρέχει κάτι. Θα περάσω κατά τις τρεις από εκεί».

Η Αντριάνα, απολάμβανε την θέα του Τζακ Κούνει, όση ώρα αυτός συνομιλούσε με τον Πέδρο. Της φαινόταν πολύ όμορφος και φρέσκος σήμερα. Λαχταρούσε, απόψε το βράδυ να τον συναντήσει, μόνη της όμως.

«Αντριάνα, Αντριάνα, σου μιλάω» την παρατήρησε ο Πέδρο.

«Συγγνώμη, τι με ρώτησες; Σκεφτόμουν κάτι σχετικό με την υπόθεση».

«Πως πάει η έρευνα σχετικά με τον σκληρό δίσκο του Χόρχε Σανθ, σε ρώτησα. Έχουμε βρει ακόμη κάτι σχετικό;»

«Υπάρχουν τέσσερα ή πέντε μείλ που είναι επιθετικά και απειλητικά. Οι αποστολές βέβαια είναι πολίτες ξένης χώρας και θα πρέπει να ξεκινήσουμε τις διαδικασίες για να τους ανακρίνουμε. Όλοι τους εμπλέκονται με εταιρείες κατασκευής όπλων».

Ο Τζακ παρενέβη στην υπόθεση.

«Πιστεύετε αυτά που λέει ο Τύπος;»

«Δεν είναι διόλου απίθανο» του απάντησε ο Πέδρο. Ούτε πιστεύουμε, ούτε αποκλείουμε. Αφήνουμε όλα τα ενδεχόμενα ανοιχτά».

«Δεκτό» συμπλήρωσε ο Τζακ. «Με το ιατροδικαστικό πόρισμα τι γίνεται; Σήμερα δεν θα έβγαινε;»

Η Αντριάνα πήρε το λόγο.

«Υπήρχε κάποιο πρόβλημα με τα εργαστήρια. Συνέβη κάποια ζημιά και θα αργήσει το πόρισμα για μία δυο μέρες. Πιο πιθανό είναι να βγει το δικό σας πρώτα. Έχεις κάποια ιδέα σχετική με τα ευρήματα; Έχεις επικοινωνήσει με τον αρμόδιο ιατροδικαστή στις ΗΠΑ;»

«Ναι, έχω μιλήσει. Μιλάει για κάποια άγνωστη τοξική ουσία. Τον δολοφονήσανε τον Μπολντ τελικά. Είχατε δικιο από την αρχή και εγώ άδικο που αναφερόμουν σε φυσικά αίτια θανάτου κατά την εκτίμησή μου. Και μάλλον συνδέεται ο φόνος του με αυτόν του Χόρχε Σανθ.

Αύριο βέβαια θα έχουμε το επίσημο πόρισμα στα χέρια μας. Πιστεύω ότι κάποια τρομοκρατική οργάνωση κρύβεται από πίσω».

Η Αντριάνα κοίταξε τον Πέδρο. Ήταν πολύ επικίνδυνο αυτό που έκαναν και οι δυο τους. Έπαιζαν την καριέρα και την φήμη τους κορώνοντας γράμματα για να καλύψουν τον ιατροδικαστή. Τους είχε σώσει την ζωή όμως εκείνος παλαιότερα. Του χρωστούσαν».

Το βράδυ της ίδιας ημέρας

Βρισκόντουσαν στο κρεβάτι αγκαλιά.

Απόψε η Αντριάνα δεν είχε καμιά διάθεση να του ανοιχτεί, όπως είχε κάνει το πρώτο βράδυ, παρά μάλλον να προσπαθήσει να αποσπάσει στοιχεία από εκείνον. Το αστυνομικό της δαιμόνιο είχε επανέλθει.

«Για πες μου γλυκέ μου, τι άλλα στοιχεία έχουν οι συνάδελφοί σου για τον φόνο του Χάουαρντ Μπολντ;» του χείδεψε το στήθος.

«Αντριάνα, μετά από τέτοιο άγριο σεξ, ξενερώνω αφάνταστα να μιλάω για την υπόθεση» της έπιασε το χέρι.

«Εντάξει» απάντησε εκείνη απογοητευμένη και κρύφτηκε στην αγκαλιά του.

Την επόμενη ημέρα

«Μόλις βγήκε το πόρισμα από τις ΗΠΑ» ο Πέδρο έπινε καφέ για δεύτερη συνεχόμενη ημέρα, με τον ιατροδικαστή, χωρίς την συνάδελφό του. «Τώρα μόλις μου έστειλε μήνυμα ο Αμερικανός. Ένας συνδυασμός βατραχοτοξίνης και μιας άλλης άγνωστης ουσίας. Κανένας συσχετισμός με την Κα Γκε Μπε. Ωραία, αυτό είναι καλό» του εξήγησε ο επιθεωρητής.

Φανερά ανακουφισμένος ο Τιο, αναστέναξε.

«Δε μου αρέσει αυτό που κάνω Πέδρο. Δεν μου αρέσει καθόλου. Αλλά θα μπλέξει πολύ το πράγμα έτσι και μιλήσω, όπως σας είπα χθες. Λοιπόν, αφού από τις ΗΠΑ ανακοινώθηκε το πόρισμα, τότε μπορώ να το ανακοινώσω κι εγώ το βράδυ, στο τέλος της βάρδιας. Εξάλλου η ουσία αυτή είναι, δεν θα κρύψουμε τίποτα. Απλά, αποκρύβουμε το γεγονός ότι είναι δημιούργημα των Σοβιετικών, κι ότι εγώ το γνωρίζω με κάποιον τρόπο. Η Αντριάνα που βρίσκεται;»

«Σήμερα ήθελε να ασχοληθεί με τον σκληρό δίσκο του Χόρχε. Κάτι βρήκαν, μου είπε, στο εργαστήριο».

Την ίδια ώρα

Εργαστήριο υπολογιστών του Μόσσοσ Ντ' Εσκουάντρα

Η Αντριάνα επικοινωνούσε στη νοηματική γλώσσα με τον Ρομπέρτο. Ο Ρομπέρτο ήταν ένα τρομερό ταλέντο, το οποίο η αστυνομία μόχθησε πολύ για να το εντάξει στους κόλπους της. Σαν έφηβος ήταν ένας περιβόητος χάκερ που συνήθως έβαλλε κατά των υπηρεσιών ασφαλείας. Τον είχαν συλλάβει μόλις στα δεκαεφτά του και για να γλιτώσει την φυλακή του πρότειναν να εργαστεί για τις Αρχές. Ήταν εκ γενετής κωφάλαλος και ένα από τα καλύτερα παιδιά του αστυνομικού τμήματος. Γεμάτος χιούμορ και πάντα με καλή διάθεση.

Χθες έκλεισε τα εικοσιπέντε του χρόνια.

Είχε ειδοποιήσει την Αντριάνα νωρίς το πρωί να περάσει από το εργαστήριο, λόγω του ότι είχε ανακαλύψει ένα κρυφό ηλεκτρονικό, κωδικοποιημένο σημειωματάριο στον σκληρό δίσκο του φορητού υπολογιστή του Χόρχε Σανθ.

«Πότε θα καταφέρεις να τ' ανοίξεις να δούμε τι γράφει;» τον ρώτησε η γλυκιά επιθεωρητής, επικοινωνώντας στη νοηματική μαζί του.

«Σε δυο μέρες όμορφη» της απάντησε ο Ρομπέρτο, με παιχνιδιάρικη διάθεση. «Λάμπεις σήμερα... πέρασες καλά χθες το βράδυ;» γελούσε μόνος του.

«Άντε ρε» απάντησε εκείνη, κουνώντας απότομα τα χέρια της. «Ρομπέρτο, μην πεις τίποτε σε κανένα, εντάξει; Μόνο σε 'μένα. Δεν μπορώ να σου εξηγήσω, έχε μου εμπιστοσύνη».

«Πως να τους το πω; Αφού δεν μιλάω, είμαι κωφάλαλος, το ξέχασες;» είχε ξεσπάσει σε γέλια.

«Έλα, καταλαβαίνεις τι εννοώ βρε πειραχτήρι» του είπε, γελώντας κι αυτή.

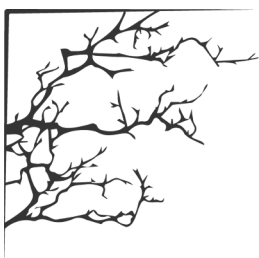
Τον πλησίασε και του έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο. Τι ωραία ψυχή είσαι εσύ; Άνθρωπος που αυτοσαρκάζεται, έχει το Καλό μέσα του. Αν η πολιτική ελίτ που μας κυβερνάει είχε την δικιά σου ανθρωπιά, ο κόσμος θα ήταν μια ουτοπία».

Ο Τζακ Κούνει την ίδια στιγμή βρισκόταν στο δωμάτιό του. Εδώ και αρκετή ώρα άκουγε κάποιους απροσδιόριστους ήχους από το κινητό της Ισπανίδας αστυνομικού.

Τι στο καλό κάνουν, δε μιλάνε;

Ο Αμερικανός είχε ατυχήσει σήμερα. Ο Ρομπέρτο είχε προστατέψει την Αντριάνα άθελά του, επειδή επικοινωνούσε μέσα στη σιωπή.

Η Χτένα

8 Οκτωβρίου

Η Ευριδίκη βρισκόταν στο μικρό διαμέρισμα που είχε νοικιάσει με την Αντιγόνη στα προάστια του Παρισιού. Ο σκοπός του δεκαήμερου ταξιδιού είχε επιτευχθεί. Είχε αποσπάσει πολλές αλήθειες από τον Γιούργκεν λόγω του Ορού της Αλήθειας. Τώρα, ήταν καιρός να επιστρέψει στον Πάνο της. Και η Αντιγόνη στον Δημοσθένη της.

Το παλιό διαμέρισμα το είχε νοικιάσει με μετρητά. Δεν είχε χρησιμοποιήσει κάποια διαδικτυακή πλατφόρμα ενοικίασης που θα απαιτούσε πληρωμή μέσω πιστωτικής ή χρεωστικής κάρτας. Πριν δέκα ημέρες είχαν φτάσει στην Κρετέιγ, μόνο με μια βαλίτσα στο χέρι.

Είχαν περιπλανηθεί για αρκετές ώρες στους δρόμους ρωτώντας τους περαστικούς αν είχαν υπόψιν τους κάποιο σπίτι που νοικιαζόταν. Για καλή τους τύχη είχαν πέσει πάνω στον κύριο Αχμέτ. Είχε αυτό το μικρό σπιτάκι που μόλις είχε ξενοικιαστεί. Για δέκα ημέρες θα λάμβανε ένα ποσό ίσο με το ποσό των πεντακοσίων ευρώ. Καθόλου άσχημα, αν αναλογιστεί κανείς ότι όλα θα ήταν μαύρα. Χωρίς συμβόλαια και δεσμεύσεις.

Η Ευριδίκη μόλις είχε επιστρέψει από το περίπτερο. Είχε αγοράσει την εφημερίδα *Λιμπερασιόν*. Στο εξώφυλλο δεν υπήρχε κάτι που να την ενδιέφερε. Σε κάποιο ροζ σκάνδαλο ενός Γάλλου υπουργού αναφερόταν, κάτι που δεν είχε σημασία για 'κείνην.

Καθόταν σε μια ξύλινη ταλαιπωρημένη καρέκλα και ξεφύλλιζε μηχανικά την εφημερίδα, και αδιάφορα. Ώσπου, κάτι την έκανε να ρίξει εμβρόντητη το βλέμμα στο χαρτί. Το άρθρο αναφερόταν στους φόνους των Χόρχε Σανθ και Χάουαρντ Μπολντ. Ανέφερε πως και τα δύο θύματα είχαν δηλητηριαστεί με μια άγνωστη τοξική ουσία. Για ακόμη μια

φορά κατέληγε να υποστηρίζει ότι τα κίνητρα των δύο ανθρωποκτονιών είχαν να κάνουν με κάποιο ξεκαθάρισμα λογαριασμών, σχετικό με τις μπιζνες των όπλων.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε κάποιους μακρινούς οξείς ήχους, οι οποίοι στη συνέχεια ολοένα και δυνάμωναν. Ήταν σειρήνες περιπολικών. Τα περιπολικά της αστυνομίας πλησίαζαν, απ'ότι ήταν φανερό, σε αυτούς, στην περιοχή που έμεναν.

Η Ευριδίκη σηκώθηκε κι έτρεξε να ξυπνήσει την Αντιγόνη που κοιμόταν ακόμη στο διπλανό δωμάτιο. Η ώρα ήταν οχτώ το πρωί. Έξω ο άνεμος λυσομανούσε και οι σταγόνες της βροχής χτυπούσαν το τζάμι του παραθύρου, ορμητικά παρασυρμένες από 'κείνον.

«Αντιγόνη» της είπε γεμάτη αγωνία. «Ξύπνα» την σκούνητσε δυνατά.

Εκείνη άνοιξε τα μάτια της μειιάς, τρομαγμένη.

«Τι, τι συμβαίνει;» κατάφερε να ρωτήσει, ακόμη ζαλισμένη από τον πολύωρο ύπνο.

Προτού προλάβει να της απαντήσει η Ευριδίκη, φωνές ακούστηκαν απ' έξω. Η Ευριδίκη έσπευσε από το παράθυρο του τετάρτου ορόφου, στον οποίο βρίσκονταν, να κοιτάξει τι στο διάολο γινόταν.

Τα περιπολικά μόλις είχαν παρκάρει κάθετα στο πλατύ πεζοδρόμιο, και κάποιο τύποι τους πετούσαν πέτρες, χειρονομούσαν και έβριζαν.

Η Αντιγόνη πετάχτηκε σαν ελατήριο και στάθηκε δίπλα της, προσπαθώντας να δει κι αυτή μέσα από την βροχή τι συνέβαινε. Το τζάμι είχε θολώσει. Η Ευριδίκη προσπάθησε να το σκουπίσει με το χέρι της. Η Αντιγόνη την σταμάτησε.

«Όχι, θα δώσουμε στόχο. Ας είμαστε διακριτικοί».

«Μήπως έχει σχέση μ' εμάς όλο αυτό;»

«Απίθανο. Στην περιοχή οι μισοί κάτοικοι κάνουν εμπόριο ναρκωτικών. Μάλλον για κάτι τέτοιο θα ψάχνουν. Αλλά δεν χρειάζεται να δείξουμε ότι κάτι φοβόμαστε κι ότι τους παρακολουθούμε. Μην τους δώσουμε αφορμή κι έρθουν κατευθείαν σε εμάς».

«Εντάξει» συμφώνησε έντρομη.

Στον φαρδύ δρόμο υπήρχαν τέσσερα περιπολικά. Τα σύννεφα είχαν σκουρύνει ενώ τα δέντρα χόρευαν μανιασμένα στον ρυθμό της καταγιγίδας. Οι αστυνομικοί με τα όπλα ανά χείρας, σημάδεψαν τους θερμόαιμους πιτσιρικάδες γύρω τους, και αφού εκείνοι εξαφανίστηκαν, άρχισαν να κατευθύνονται προς το κτίριο στο οποίο διέμεναν οι δύο γυναίκες, τις τελευταίες ημέρες.

Μπήκαν μέσα.

Η Ευριδίκη μετακινήθηκε προς την πόρτα του διαμερίσματος και την άνοιξε ελάχιστα, προσπαθώντας να καταλάβει τι έλεγαν οι αστυνομικοί. Μιλούσαν δυνατά. Η απόσταση όμως μεταξύ του ισογείου και του τέταρτου ορόφου ήταν μεγάλη. Δεν μπορούσε να ακούσει καθαρά.

Η Αντιγόνη στοιχήθηκε πίσω από την Ευριδίκη. Της έπιασε το μπράτσο σφιχτά. Ανησυχούσε.

Βήματα πολλά, και βαριά ακούγονταν. Οι ξύλινες σκάλες έτριζαν. Οι μπάτσοι ανέβαιναν προς τα πάνω.

Τώρα τα βήματα σταμάτησαν. Ένας αστυνομικός με βροντερή φωνή άρχισε να ρωτάει με ένταση κάποιον ένοικο του κτιρίου. Η Ευριδίκη έβγαλε το κεφάλι έξω από την πόρτα και προσπαθούσε να ακούσει.

Τώρα πλέον όλα ήταν ξεκάθαρα.

Μια ξαφνική αίσθηση ηλεκτρικού ρεύματος διέτρεξε την σπονδυλική της στήλη.

«Μάζεψε τα πράγματα, βιάσου. Πάμε, πάμε, φεύγουμε» είπε χαμηλόφωνα η νεαρή γυναίκα με ένταση.

Η Αντιγόνη δεν το σκέφτηκε καθόλου. Άρπαξε την βαλίτσα που ήδη είχαν ετοιμάσει από νωρίς, αφού σήμερα ούτως ή άλλως θα έφευγαν από το Παρίσι, και φόρεσε τα παπούτσια και το μπουφάν της. Το ίδιο και η Ευριδίκη. Φόρεσε το ροζ αντιανεμικό μπουφάν της πάνω από την γκρι φλις μπλούζα της και το ροζ καπελάκι πάνω στα ξανθά μαλλιά της.

Όπως ήταν έτοιμες να φύγουν, η Ευριδίκη έριξε μια τελευταία ματιά στο σαλόνι μην τυχόν και είχαν ξεχάσει κάτι σημαντικό.

Είχε αφήσει την χτένα στο κοντό ξύλινο τραπεζάκι. Έσπευσε να την πάρει. Είχε μεγάλη συναισθηματική αξία για εκείνη. Με αυτή την χτένα η Αντιγόνη την φρόντιζε τον τελευταίο καιρό. Με αυτή την χτένα της έπαιρνε όλες τις πίκρες και στενοχώριες μακριά, και την έκανε να νιώθει σαν ένα μικρό κοριτσάκι που το περιποιείται η μητέρα του. Κάτι που δεν είχε νιώσει ποτέ η Ευριδίκη από την βιολογική της μητέρα.

«Μην κάνεις θόρυβο, πάτα απαλά τα σκαλιά».

«Κορίτσι μου, οι σόλες των παπουτσιών μου είναι ξύλινες. Ότι μπορώ κάνω».

«Βγάλ'τα. Και κράτα τα στο χέρι».

Ήδη είχαν ανέβει δυο ορόφους. Οι μπάτσοι από κάτω συνέχιζαν να ρωτούν τους κατοίκους αν γνωρίζουν τη Ναταλί που μένει σε αυτό το κτίριο.

«Κοιτάχτε το σκίτσο» γκάριζαν, ενώ βρίσκονταν στον δεύτερο όροφο, ρωτώντας όποιον έβρισκαν μπροστά τους. «Κοιτάχτε το σκίτσο. Την έχετε δει; Σε ποιον όροφο μένει;»

Μια φοβισμένη γυναίκα τους είπε ότι την είδε την πριν λίγες μέρες στην είσοδο, κι ότι μάλλον διέμενε στους πάνω ορόφους.

«Αντιγόνη, πάμε προς την ταράτσα. Άλλοι δυο όροφοι μένουν» της είπε με τρεμάμενη φωνή.

Την ίδια στιγμή ένα ανδρόγυνο με καταγωγή από την Σενεγάλη, άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματός του και κάλεσε με ένα νεύμα συνωμοτικό την Αντιγόνη και την Ευριδίκη να περάσουν μέσα ώστε να τους κρύψουν. Έτσι κι έκαναν. Τις έβαλαν και τις δύο στην ντουλάπα της κρεβατοκάμαρας.

Τα λεπτά περνούσαν. Η Ευριδίκη με την Αντιγόνη, κλεισμένες μέσα στη στενή ντουλάπα, στο απόλυτο σκοτάδι, προσπαθούσαν να καταλάβουν τι συμβαίνει.

Ακουστήκαν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Η Αντιγόνη έσφιξε το χέρι της Ευριδίκης.

«Ανοίξτε, αστυνομία» φώναζαν.

Η πόρτα έσπασε.

Η γυναίκα από την Σενεγάλη άρχισε να ουρλιάζει.

Η Ευριδίκη είχε πανικοβληθεί, μην μπορώντας να καταλάβει τι συμβαίνει. Οι χτύποι της καρδιάς της σφυροκοπούσαν το κεφάλι της, μαζί με τους ήχους από τα χαστούκια, που ως ήταν προφανές, δεχόταν το ζευγάρι από την Αφρική. Ο άνδρα ορκιζόταν στους μπάτσους ότι δεν υπάρχει κανείς άλλος εκτός απ' αυτούς τους δύο, εκεί.

Η Ευριδίκη έπρεπε να δράσει. Δεν μπορούσε να αντέξει τον ξυλοδαρμό που υπέφεραν εκείνοι οι άμοιροι άνθρωποι.

«Αντιγόνη, βγαίνω, δε γίνεται αλλιώς» είπε αποφασισμένη. «Σε παρακαλώ, εσύ μείνε κρυμμένη. Μόνο ελεύθερη θα μπορέσεις να με βοηθήσεις και να ειδοποιήσεις τον Δημοσθένη. Αν πιάσουν κι εσένα, θα γίνουν πολύ χειρότερα τα πράγματα».

Η πνευματική της μητέρα την υπάκουσε, αναγκαστικά. Δεν είχε άλλη επιλογή. Με καυτά δάκρυα στα μάτια, έκανε την καρδιά της πέτρα και παρέμεινε στην ντουλάπα, καθώς η Ευριδίκη ξεερχόταν.

Η νεαρή γυναίκα έτρεξε προς το σαλόνι.

«Εγώ είμαι, εγώ» είπε στους μπάτσους. «Εμένα ζητάτε» ύψωσε το ανάστημά της

Οι αστυνομικοί άφησαν το ζευγάρι ελεύθερο και αφού έριξαν κάτω την Ευριδίκη, της πέρασαν χειροπέδες.

Πρέπει να φύγω

Για δεύτερο συνεχόμενο βράδυ, η Αντριάνα βρισκόταν μαζί με τον Τζακ Κούνει στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του. Αυτός την φιλούσε στον λαιμό κι εκείνη του χάιδευε τα μαλλιά. Ο Τζακ της ξεκούμπωνε ένα ένα τα κουμπιά του πουκαμίσου της και αυτή του τζιν παντελονιού του. Μόλις της είχε βγάλει το πουκάμισο και της άγγιξε απαλά το στήθος. Το άγγιγμά του ήταν αισθησιακό, σχεδόν καλλιτεχνικό. Η Ισπανίδα έβγαζε μικρά βογγητά ηδονής.

Κάτι άρχισε να δονείται εκείνη την στιγμή. Ήταν το κινητό του Τζακ. Δεν θα μπορούσε να μην ελέγξει ποιος του είχε στείλει μήνυμα. Ήταν η φύση της δουλειάς του τέτοια, που πάντα κάτι συνέβαινε. Ειδικά αυτές τις μέρες λόγω της υπόθεσης του Χάουαρντ Μπολντ και του Χόρχε Σανθ, δεν θα μπορούσε να το αγνοήσει.

Διάβασε το μήνυμα, αναστατωμένος. Εξέπνευσε βαριά, κι αφού μια μεγάλη ρυτίδα χάραξε το μέτωπό του, της μίλησε απρόθυμα:

«Πρέπει να φύγω για λίγες μέρες. Υπάρχει ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα υγείας με τον πατέρα μου. Δυστυχώς, πρέπει να πάω πίσω στην Καλιφόρνια μωρό μου. Γαμώτο...»

Η Αντριάνα αναψοκοκκινισμένη και ερεθισμένη, απογοητεύθηκε απόλυτα. Το μήνυμα είχε έρθει την πιο ακατάλληλη στιγμή.

«Εντάξει Τζακ, τι... τι να κάνουμε» απέστρεψε το βλέμμα της και κοίταξε τον μπέζ τοίχο. «Ελπίζω μόνο να πάνε όλα καλά για τον πατέρα σου. Αυτό μετράει μόνο αυτή τη στιγμή» τον κοίταξε ξανά, τοποθετώντας την παλάμη της στο μάγουλό του. «Θα περιμένω να ξανάρθεις σε λίγες μέρες πίσω. Έχεις γίνει η γλυκιά μου συνήθεια πια».

Παρίσι, ξημερώματα, κεντρικά γραφεία Γαλλικής αστυνομίας

«Έυπνα, Ναταλί Μείσον. Σε περιμένουν» σχεδόν τσίριξε ο φρουρός.

Η Ευριδίκη είχε αποκοιμηθεί στο κελί του αστυνομικού τμήματος. Ένας άθλιος χώρος, όπου το ξεχαρβαλιασμένο μπετό κυριαρχούσε και ο μπαγιάτικος αέρας ενοχλούσε τα ρουθούνια των κρατουμένων. Υπήρχαν κι άλλοι μαζί της, κλεισμένοι σε αυτό το μπουντρούμι.

Ταλαιπωρημένη αρκετά και πεινασμένη, άνοιξε τα μάτια της απότομα, ακούγοντας την τραχειά φωνή του αστυνομικού. Την είχε πάρει ο ύπνος χθες, πάνω στα πόδια μιας ξανθιάς κυρίας, η οποία φορούσε κάτι χρυσά κρεμαστά σκαλιστά σκουλαρίκια που κουδούνιζαν κάθε φορά που τίναζε τα μαλλιά της.

Εκείνος ξεκλείδωσε την πόρτα του κελιού και την οδήγησε έξω.

«Που πάμε;» τον ρώτησε με τρόμο.

Ο αστυνομικός δεν απάντησε. Την άφησε στην είσοδο του τμήματος και της είπε ότι ήταν ελεύθερη να φύγει. Η Ευριδίκη αγουροξυπνημένη, με βήματα διστακτικά, βγήκε από 'κει, ευρισκόμενη σε καθεστώς απόλυτης άγνοιας, όπως και ανασφάλειας.

Αρχικά την είχαν κατηγορήσει για την κλοπή ενός πανάκριβου διαμαντένιου ρολογιού, και τώρα της ανακοίνωναν πως ήταν ελεύθερη. Τι στο διάολο συνέβαινε;

Η μέρα ήταν θολή, και σκόνη κάλυπτε την ατμόσφαιρα, ενώ το κρύο τρύπωνε μέσα από τους πόρους του δέρματος. Ένα πανάκριβο αμάξι την περίμενε εκεί, δίπλα στο μουντό πεζοδρόμιο. Μια λιμουζίνα κατάμαυρη. Ο πανύψηλος σωματώδης άνδρας την κάλεσε να μπει μέσα.

Είχε καταλάβει ποιος ήταν ο υπεύθυνος όλου αυτού. Αν και φοβόταν, θα το ρίσκαρε και θα έμπαινε μέσα σε αυτό το άγνωστο πολυτελές όχημα. Θα πήγαινε κόντρα στο ένστικτό της, στα αόρατα νήματα να προσπαθούσαν να την εμποδίσουν να κάνει αυτό που θα

πραγματοποιούσε σε πολύ λίγο, και θα έμπαινε στο κατάμαυρο πολυτελές αυτοκίνητο.

Εξάλλου, δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Αν έτρεχε, προσπαθώντας να ξεφύγει, θα την έπιαναν, και ίσως θα έκανε τα πράγματα χειρότερα. Θα λειτουργούσε διπλωματικά και θα έβρισκε μια έξυπνη λύση, για να βρει διέξοδο.

Σκύβοντας το κεφάλι, για να καθίσει στο δερμάτινο κάθισμα, αντίκρυσε τον αντιπαθητικό Γερμανό. Της δημιουργούσε αηδία η άρρωστη ματιά του.

«Μαύρε μου πειρασμέ, με απογοητεύεις» της είπε στα Γαλλικά, με τα λεπτά του και ξεραμένα χείλη να της δημιουργούν απέχθεια. «Εγώ γνώρισα μια μελαχρινή οπτασία και τώρα βλέπω μια ξανθιά γυναίκα που φοράει αυτά τα χαζά ροζ παπούτσια, και αυτό το χαζό ροζ μπουφάν. Λες και βρισκόμαστε στο σχολείο. Γιατί;» η φωνή του έκρυβε αλαζονία, και συνάμα ειρωνία.

«Εσύ τα 'στησες όλα;» η Ευριδίκη εξοργισμένη τον ρώτησε, κι αυτό καθρεφτιζόταν στη φωνή της.

«Ναι Ναταλί, εγώ τα έστησα όλα. Σας ξέρω εσάς. Κατάλαβα από την πρώτη στιγμή τι είδος γυναίκας είσαι. Μια αφέντρα που θέλει να έχει πάντα τον έλεγχο. Σου αρέσουν τα σκληρά παιχνίδια, το έχω καταλάβει. Ήθελες να σε βρω, το ξέρω. Αυτό έκανα κι εγώ. Σε βρήκα, και τώρα είμαι ο αφέντης σου» δεν σχολίασε τίποτα, κοίταξε θυμωμένη μπροστά της, την ώρα που φλόγες οργής σχηματίζονταν στα μάτια της. Εκείνος συνέχισε, με έπαρση να της εξηγεί, καμαρώνοντας για το επίτευγμά του: «Αφού οι άνδρες της ασφάλειάς μου δεν μπορούσαν να βρουν στοιχεία για 'σένα, έτσι και 'γω απευθύνθηκα στην αστυνομία. Το μικρό μου δαχτυλάκι αν κουνήσω, τους κάνω όλους να χορεύουν. Κατήγγειλα την κλοπή ενός διαμαντένιου ρολογιού αξίας εκατό χιλιάδων ευρώ που έλαβε χώρα την προηγούμενη Παρασκευή, στην σουίτα μου. Ο Αρχηγός της Γαλλικής αστυνομίας είναι το σκυλάκι μου. Χθες το πρωί με το που έφτασα στο Παρίσι, οι καλύτεροι αξιωματικοί έτρεξαν να με βοηθήσουν. Καθαρό βιντεοληπτικό υλικό από το ξενοδοχείο δεν μπορέσαμε να

βρούμε. Κοιτούσες συνέχεια κάτω, περπατώντας στους διαδρόμους. Και στο ασανσέρ, στεκόσουν πλάτη στην κάμερα. Πονηρή. Υπήρχε μόνο το βίντεο που μου είχες στείλει, που και πάλι δεν φαινόταν το πρόσωπό σου. Οπότε, ο μόνος τρόπος για να σε βρουν, ήταν να φτιάξουν το σκίτσο σου. Νομίζω σε πέτυχαν κατα 99%. Υπέροχοι οι σκιτσογράφοι. Κάποιος πληροφοριοδότης που είδε το σκίτσο σου από τα υποβαθμισμένα προάστια του Παρισιού έδωσε την πληροφορία. Τους είχα καθοδηγήσει σωστά τους αστυνομικούς. Είχα καταλάβει ότι σε κάποιο τέτοιο προάστιο έμενες. Αλγερινής καταγωγής μάλλον. Έτσι νόμιζα τουλάχιστον. Τώρα που έμαθα ότι είσαι Καναδέζα, μου αρέσεις ακόμη πιο πολύ. Ευτυχώς που πρόλαβα να αποσύρω τις κατηγορίες τα χαράματα, γιατί σε λίγη ώρα θα σε πηγαίνανε στον Γάλλο εισαγγελέα. Ευτυχώς... τώρα μπορούμε να έχουμε όλο τον χρόνο δικό μας. Θα γίνεις όπως σε θέλω σήμερα. Μαύρα μαλλιά, μαύρα μάτια, μαύρα ρούχα. Θα σου αγοράσω ό,τι θες, σκοτεινέ μου άγγελε. Την πρώτη φορά ήσουν η αφέντρα μου. Σήμερα θα γίνω ο αφέντης σου. Σου αρέσει αυτό, το ξέρω. Σου αρέσουν τα σκληρά παιχνίδια. Έχεις εντυπωσιαστεί από εμένα. Είμαι σίγουρος».

Η Ευριδίκη εξακολουθούσε να παραμένει σιωπηλή. Είχε το βλέμμα της καρφωμένο μπροστά και τα χέρια της μπλεγμένα στο στήθος.

Η λιμουζίνα σε ένα λεπτό θα έφτανε στον προορισμό της. Ένωθε εγκλωβισμένη.

Σήμερα οι συσχετισμοί ήταν διαφορετικοί. Εκείνος είχε τον απόλυτο έλεγχο. Η Ευριδίκη πλέον ήταν έρμαιο στα χέρια του.

Δuo ώρες αργότερα, 8:04, Παρίσι

Ο Τζακ Κούνει βρισκόταν μέσα στο ταξί. Πριν λίγο είχε προσγειωθεί στο αεροδρόμιο Σαρλς Ντε Γκωλ. Το άγχος του ήταν μεγάλο. Ήδη, οι τελευταίες ημέρες ήταν πάρα πολύ δύσκολες λόγω της

υπόθεσης των δηλητηριάσεων των Μπολντ και Σανθ. Έπρεπε συνεχώς να αυτοσχεδιάζει και να προσαρμόζεται κατάλληλα, στα διαφορετικά κάθε φορά δεδομένα που προέκυπταν από την πορεία της έρευνας της υπόθεσης. Ήταν αρκετά πεισμένος ήδη. Τώρα είχε προστεθεί κι ένα επιπλέον πρόβλημα. Είχαν συλλάβει την Ευριδίκη Βάσιου. Τι κι αν της είχαν φτιάξει καινούρια ταυτότητα και διαβατήριο; Το ρίσκο της αποκάλυψης της πραγματικής της ταυτότητας ήταν πολύ μεγάλο. Θα δημιουργούταν ένα πελώριο σκάνδαλο αν αποκαλυπτόταν η αλήθεια, που θα εξέθετε το Αμερικάνικο κράτος, παγκοσμίως.

Ευτυχώς που με ενημέρωσε εγκαίρως ο Δημοσθένης μήπως και προλάβω τις εξελίξεις, σκεφτόταν ο Τζακ βγαίνοντας από το ταξί, κρατώντας μια χειραποσκευή στο αριστερό του χέρι. Την συλλάβανε οι Γάλλοι στην Κρετέιγ στις εργατικές κατοικίες, οπότε λογικά την κρατάνε στο πιο κοντινό αστυνομικό τμήμα. Από εκεί θα πρέπει να ξεκινήσω την έρευνά μου. Αφήνω τα πράγματα στο ξενοδοχείο και θα πάω αμέσως από 'κει.

Την ίδια ώρα η Ευριδίκη βρισκόταν στην σουίτα του ξενοδοχείου *Four Seasons*. Προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο, αλλά και την εύνοια και την εμπιστοσύνη του Γιούργκεν, του είχε πει ότι θέλει να ξεκουραστεί σήμερα για να είναι φρέσκια, όμορφη και σέξυ την επόμενη ημέρα. Εκείνος είχε δεχτεί απρόθυμα.

Η Ευριδίκη είχε κάνει ένα αναζωογονητικό ντους και είχε γευτεί ένα πολύ πλούσιο πρωινό αποτελούμενο από δυο αυγά μπένεκτιτ, φράουλες, ψημένες φρυγανιές, καφέ και μπόλικο φρεσκοστυμμένο χυμό.

Αυτή τη στιγμή βρισκόταν ξαπλωμένη στο αναπαυτικό στρώμα τυλιγμένη με αυτά τα μεταξένια πανάκριβα σεντόνια. Η αίσθηση της αφής τους, ήταν μοναδική. Τόσο μοναδική, που την είχε κάνει να χαλαρώσει απόλυτα.

Ήταν παράξενο, αλλά δεν ένιωθε κάποιον φόβο ή κάποια αγωνία. Ένιωθε ιδιαίτερα ήρεμη. Είχε κουραστεί τόσο πολύ όλον αυτό τον καιρό, που δεν μπορούσε να πιεστεί περισσότερο. Είχε μια μέρα μπροστά της για να ξεκουραστεί, ζώντας σε μια υπερπολυτελή σουίτα. Αυτό θα έκανε. Τουλάχιστον για σήμερα δεν θα ταλαιπωρούσε τον εαυτό της άλλο. Θα απολάμβανε, όσο μπορούσε τις ανέσεις της.

Από την επόμενη μέρα θα έβλεπε τι θα έκανε. Από αύριο θα επέτρεπε στον εαυτό της να ανησυχήσει. Σήμερα όμως, αυτό απαγορευόταν. Σήμερα, ό,τι και να γινόταν, θα άφηνε τις έγνοιες μακριά. Το είχε απόλυτη ανάγκη.

Κρετέιγ, αστυνομικό τμήμα

Ο Τζακ Κούνει ή Τζακ Μαλόουν, σύμφωνα με το ψεύτικο διαβατήριό και την αστυνομική του ταυτότητα, διάβαινε την πόρτα του αστυνομικού τμήματος της Κρετέιγ, κρατώντας μια χειραποσκευή. *Τι ωραίο κτίριο, σκεφτόταν, όλη του η πρόσοψη φτιαγμένη από γυαλί.* Μπαίνοντας μέσα, συγκέντρωσε όλα τα βλέμματα. Η εμφάνισή του παραήταν εξεζητημένη. Ο Αμερικανός κατευθύνθηκε προς την υποδοχή και επέδειξε το σήμα του σε μια πολύ αδύνατη αστυνομική υπάλληλο.

«Μπονζούρ. Είμαι συνάδελφος, αστυνομικός και 'γω. Έρχομαι από τις ΗΠΑ».

Η υπάλληλος με το αιχμηρό πρόσωπο, η οποία είχε πήξει από την χαρτούρα, δεν του έδωσε μεγάλη σημασία.

«Έχετε ραντεβού με κάποιον ντέτεκτιβ; Αφορά κάποια διεθνή συνεργασία; Δε με ενημερώσανε» τον ρώτησε, ενώ την ίδια στιγμή σφράγιζε βιαστικά κάποια έγγραφα.

«Ναι, ναι, σας παρακαλώ, δεν θυμάμαι το όνομα της ντέτεκτιβ που πρόκειται να συνεργαστώ».

«Την Ζόζεφιν εννοείτε μάλλον. Μία μας έχει απομεινεί. Στο βάθος, στο δεύτερο γραφείο δεξιά».

Ο Τζακ άρπαξε την ευκαιρία και προχώρησε προς το γραφείο της Ζόζεφιν. Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Εκεί βρισκόταν η έγχρωμη ντέτεκτιβ που τον ρώτησε στα Γαλλικά, με απορία, αν χρειάζεται κάτι.

«Μπονζούρ, μιλάτε Αγγλικά;»

«Βεβαίως, είστε Άγγλος κύριε; Τουρίστας; Ποιος σας έστειλε σεμένα;»

«Ναι, έχω έρθει ως τουρίστας στο Παρίσι. Δυστυχώς η δουλειά μας κυνηγάει πάντα και δεν μας αφήνει να ηρεμήσουμε. Είμαι αστυνομικός και 'γω» της έδειξε την ταυτότητά του.

«Καλωσήρθες συνάδελφε στο Παρίσι» αποκρίθηκε η όμορφη αστυνομικός, απορημένη από αυτή την επίσκεψη. «Πως μπορώ να σε βοηθήσω; Σε έκλεψαν; Έχουν αυξηθεί πολύ οι κλοπές τελευταία δυστυχώς».

«Όχι, όχι» απάντησε. «Μπορούμε να μιλήσουμε για κάποια λεπτά; Έχεις χρόνο; Μπορούμε να μιλήσουμε ανεπίσημα; Υπάρχει κάποιο προσωπικό πρόβλημα» ακούμπησε το χέρι στην πλάτη της μεταλλικής μαύρης καρέκλας, εξακολουθώντας να παραμένει όρθιος.

«Ότι πρόβλημα και να αντιμετωπίζεις ως τουρίστας, μπορεί να στο λύσουν οι συνάδελφοί μου τηρώντας την προβλεπόμενη διαδικασία. Δε νομίζω ότι μπορώ να σε βοηθήσω. Δε γνωριζόμαστε» απάντησε αφοπλιστικά.

«Σε παρακαλώ. Δείξε λίγη συναδελφική αλληλεγγύη. Δεν θα προλάβουμε αν τηρήσουμε τις τυπικές διαδικασίες με τις αιτήσεις και τα σχετικά. Βοηθήσέ με» χαμήλωσε το κεφάλι και ένωσε τις παλάμες του.

«Ουυφφ, ούτως ή άλλως θα έκανα διάλειμμα σε δυο λεπτά. Αν θέλεις συνόδευσέ με ως την απέναντι καφετέρια να πιούμε τον καφέ μας και να καθίσουμε, ώστε να μου πεις τι συμβαίνει και πως μπορώ να σε βοηθήσω. Αν και δεν συνηθίζεται, σου κάνω μεγάλη χάρη».

Η Ζόζεφιν σηκώθηκε όρθια, πήρε τα κλειδιά του αυτοκινήτου μαζί, και την τσάντα της.

Ο Τζακ ως τζέντλεμαν που ήταν, άνοιξε την πόρτα της κεντρικής εισόδου και άφησε την όμορφη αστυνομικό να βγει έξω, πρώτη.

Στην πολύ σύντομη διαδρομή παρατηρούσε την κορμοστασιά της. Εκείνος ήταν γύρω στο 1,94 και την περνούσε μόνο μισό κεφάλι. Αυτό σήμαινε ότι εκείνη πρέπει να ήταν τουλάχιστον 1,80. Πολύ ψηλή και λυγερόκορμη.

«Συγγνώμη, αλλά πρέπει να σου το πω. Μοιάζεις με τη Ναόμι Κάμπελ».

«Σ' ευχαριστώ» απάντησε εκείνη που δεν έδειχνε να εντυπωσιάζεται από τα κοπλιμέντα και τα σαλιαρίσματα. «Τι καφέ να σου παραγγείλω;»

«Ένα αμερικάνο σε παρακαλώ».

«Δυο αμερικάνο» παρήγγειλε η Γαλλίδα, υψώνοντας και δείχνοντας τα δυο της δάχτυλα στον μπαρίστα.

Όση ώρα περίμεναν να φθάσει η παραγγελία τους, η έγχρωμη γαζέλα τον ρώτησε τι συνέβαινε. Ο Τζακ της διευκρίνισε ότι θα ήταν προτιμότερο να καθίσουν πρώτα και ύστερα να της τα εξηγήσει τα πάντα.

Σε ενάμισι λεπτό οι καφέδες ήταν έτοιμοι. Κάθισε πρώτα η όμορφη αστυνομικός και μετά ο Τζακ.

Τον κοιτούσε διερευνητικά εκείνη και καχύποπτα.

«Λοιπόν, συνάδελφε, τι συμβαίνει;»

Ο Τζακ έγειρε μπροστά θέλοντας να δείξει την απόγνωσή του, και άρχισε να μιλάει, κομπιάζοντας:

«Κοίτα να δεις. Είναι προσωπικής φύσης θέμα, όπως σου είπα πριν. Τον τελευταίο χρόνο είχα σχέση με μια κοπέλα απο την Καναδά. Ζούσαμε μαζί στην Καλιφόρνια. Δυστυχώς, πριν λίγες μέρες μαλώσαμε άγρια κι εκείνη μου είπε ότι με παρατάει κι ότι θα φύγει για να πάει να ζήσει στην Γαλλία. Χθες ενεργοποίησα μια εφαρμογή που δείχνει την θέση του κινητού της και μου έδειξε ότι βρισκόταν στην Κρετέιγ. Γι' αυτό ήρθα εδώ. Ανησυχώ πολύ. Δεν έχει απαντήσει στις κλήσεις ή στα μηνύματα που της έχω στείλει. Σε παρακαλώ, θα με βοηθήσεις; Δε

χρειάζεται να μπλεχθούν άλλοι στην υπόθεση όμως. Μην ρεζίλευτούμε σε παρακαλώ, έτσι και το μάθουν στο τμήμα που ανήκω θα με θέσουν σε διαθεσιμότητα. Ζητάω λίγη συναδελφική αλληλεγγύη» της είπε, πιάνοντάς της τα χέρια ικετευτικά.

«Εφόσον σου είπε ότι σε εγκαταλείπει, νομίζω ότι θα πρέπει να σεβαστούμε την επιθυμία της. Έτσι δεν είναι; Συγνώμη, αλλά δεν σε γνωρίζω. Αν την κακοποιούσες; Αν προσπαθεί να φύγει μακριά σου; Γιατί να σε εμπιστευτώ;» ανέβασε το χάρτινο ποτηράκι του καφέ ως τα σαρκώδη της χείλη.

«Δεν είναι έτσι. Δεν έφυγε επειδή την κακοποιούσα ή επειδή ήθελε να με αποφύγει. Ίσα ίσα, εκείνη ήθελε να δημιουργήσουμε οικογένεια. Με πίεζε γι' αυτό. Εγώ αντιθέτως της έλεγα ότι δεν ήμουν έτοιμος ακόμη. Αυτός ήταν ο λόγος που μαλώσαμε, ο λόγος που έφυγε από κοντά μου. Πληγήθηκε. Θέλησε να με εκδικηθεί ίσως, δεν ξέρω. Εγώ ο χαζός τώρα καταλαβαίνω πόσο πολύ την αγαπάω. Θέλω να την βρω, να της κάνω πρόταση γάμου. Σε παρακαλώ βοήθησέ με. Ίσως κινδυνεύει. Υπήρχε ένας τύπος, ένας Ευρωπαίος, που της έστελνε συνέχεια μηνύματα στο ίνσταγκραμ. Δεν του απαντούσε ποτέ. Τώρα όμως φοβάμαι ότι ήρθε να τον βρει για να με εκδικηθεί. Φοβάμαι ότι μπορεί να έχει μπλέξει με κυκλώματα τράφικινγκ. Πίστεψέ με. Ντέτεκτιβ είμαι και 'γω, ξέρω τι σου λέω».

Η Γαλλίδα είχε αρχίσει να τον πιστεύει. Δεν θα μπορούσε να αραδιάζει τόσα ψέματα ένας Αμερικανός ντέτεκτιβ. Γνώριζε πολύ καλά τα γνήσια αστυνομικά σήματα η Ζοζεφίν. Εκείνου του άνδρα το σήμα, ήταν αληθινό. Θα απαιτούσε πολύ χρόνο μια διασταύρωση στοιχείων. Ίσως και μέρες, που θα λειτουργούσαν εις βάρος εκίνης της άτυχης κοπέλας. Θα έπρεπε να ενεργήσουν άμεσα και ταχύτατα. Ήταν ανάγκη να αποδεχθεί τα λεγόμενα του άγνωστου άνδρα που καθόταν απέναντί της.

«Βρίσκομαι σε τεράστιο δίλημμα. Επαγγελματικά μιλώντας, θα έπρεπε να σε αφήσω να κάνεις επίσημα μια αίτηση εξαφάνισης στο αστυνομικό τμήμα. Ανθρώπινα όμως, νιώθω ότι μου λες τη αλήθεια και

ανησυχώ και 'γω τώρα, να είμαι απόλυτα ειλικρινής, γι' αυτή την κοπέλα. Μια Καναδέζα μόνη της στην Κρετέιγ, αποτελεί ένα σοβαρό πρόβλημα, πράγματι. Και ναι, ψαρεύουν πολλές κοπέλες καταυτόν τον τρόπο, δυστυχώς. Μπορεί να κινδυνεύει. Θα σε βοηθήσω, δεν μπορώ να σε αφήσω έτσι» η σιγουριά πότιζε τα λόγια της.

Η Ευριδίκη την ίδια ώρα, δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Ενώ ένιωθε τόσο κουρασμένη, δεν μπορούσε να αφηθεί στα χέρια του Μορφέα. Σκεφτόταν τον Πάνο. Θυμόταν τον τρόπο που την ξυπνούσε εκείνος κάθε φορά. Της χάιδευε τα πλευρά τρυφερά, την φιλούσε στον σβέρκο και της ψιθύριζε, «αγάπη μου, ξύπνα».

Η Γαλλίδα αστυνομικός, η Ζόζεφιν είχε ξεκινήσει την εξερεύνηση μαζί με τον Τζακ. Εκείνη οδηγούσε το αστυνομικό πολιτικό της όχημα, ενώ εκείνος καθόταν στην θέση του συνοδηγού.

«Να ξέρεις, έχω τρομερό ένστικτο. Κατάλαβα από την πρώτη στιγμή ότι κάτι τέτοιο κρύβεται από πίσω. Μια ιστορία αγάπης».

«Με εκπλήσσεις» σχολίασε ο Τζακ, εντυπωσιασμένος από το πόσο κακό ένστικτο διαθέτει.

«Λοιπόν, συνάδελφε, κατευθυνόμαστε προς τις εργατικές κατοικίες. Εκεί όπου μου είπες ότι εξέπεμπε το σήμα του κινητού της, την τελευταία φορά. Σε λίγο φτάνουμε».

Τα λεπτά είχαν περάσει. Ο Τζακ είχε μείνει μόνος στο αμάξι της Ζοζεφίν. Έβγαλε ένα τσιγάρο από το πακέτο και το άναψε με το ζιππο του. Κατέβασε το τζάμι για να βγαίνει έξω ο καπνός.

Αντίκρυζε το άσχημο τσιμέντο και όλη αυτή την μονοτονία του γκριζου, που λειτουργούσε συγχωνευτικά με τον παχύ καπνό που

φυσούσε, έξω από το παράθυρο. Το μόνο διαφορετικό σε εκείνο το καταθλιπτικό μέρος, ήταν τα παρτέρια με το κιτρινωμένο γκαζόν, ανάμεσα στο πεζοδρόμιο και τα κτίρια.

Τελευταία τζούρα. Ρούφηξε με δύναμη και πάθος. Κατόπιν, πέταξε μακριά την γόπα του τσιγάρου, στον δρόμο.

Λίγο έλειψε να πετύχει την Γαλλίδα επιθεωρητή, η οποία περπατούσε με βήμα γρήγορο προς το μέρος του. Δεν την είχε προσέξει. Η Ζόζεφιν είχε επισκεφθεί την κακόφημη γειτονιά των εργατικών για να αποσπάσει πληροφορίες.

«Λοιπόν, την δικιά σου την έχουν συλλάβει. Σήμερα, μου είπαν. Έχω ένα καρφί στην γειτονιά. Εμείς δεν γνωρίζουμε τίποτα στο τοπικό τμήμα. Μάλλον από τα κεντρικά έγινε η σύλληψη. Δεν ξέρω τι συμβαίνει. Περίμενε να πάρω τηλέφωνο έναν συνάδελφο από κει».

Ο Αμερικανός έδειχνε άναυδος.

«Δεν είναι εγκληματίας. Γιατί να την συλλάβουν;»

«Άσε να τηλεφωνήσω στον δικό μου, σου είπα. Θα μάθω τον λόγο, μην βιάζεσαι» είχε κολλήσει το κινητό στ' αυτί της.

Ο Τζακ της έκανε ένα νεύμα που υποδήλωνε την συγνώμη του.

Η Γαλλίδα είχε απομακρυνθεί αρκετά μέτρα από τον Αμερικανό, ώστε να μην μπορεί εκείνος να ακούει τα λεγόμενά της.

Όση ώρα η Γαλλίδα μιλούσε στο τηλέφωνο, ο Τζακ έπιανε το κεφάλι με τα χέρια του, ανήσυχος.

Η Ζοζεφίν μόλις τελείωσε την κλήση κατευθύνθηκε προς την πόρτα του οδηγού. Την άνοιξε. Μπήκε μέσα σβέλτα και κάθισε ακίνητη. Ο Τζακ την κοιτούσε.

«Διακρίνω στο βλέμμα σου ότι είσαι τρομοκρατημένος -του είπε δείχνοντας ενσυναίσθηση. «Έχω καλά νέα. Απέσυραν τις κατηγορίες από τη δικιά σου. Την περίμενε μια λιμουζίνα, μου είπαν, έξω από το τμήμα και μπήκε μέσα. Δεν ξέρω, αλλά μου φαίνονται περίεργα όλα αυτά. Πολύ περίεργα. Υποτίθεται, η σύντροφός σου, έκλεψε κάποιον πλούσιο και ισχυρό... και αφού την συλλάβανε, ο πλούσιος απέσυρε τις

κατηγορίες... και την περίμενε και απ'έξω κιόλας. Υπάρχει κάτι άλλο που πρέπει να μου πεις;»

«Αυτά που σου είπα και πριν. Της έστελνε συνεχώς μηνύματα. Φαίνεται ότι μετά τον καβγά μας, ήρθε να τον βρει. Δεν ήξερα ότι ήταν πλούσιος όμως. Εγώ πίστευα ότι ήταν ένας κοινός θνητός, ένας βιοπαλαιστής, όπως όλοι μας. Τι να πω, η ερωτική απογοήτευση σε οδηγεί στο να κάνεις τρέλες. Ήθελε να με εκδικηθεί η δικιά μου; Δεν ξέρω. Όπως φαίνεται, συναντηθήκανε, κάτι δεν της άρεσε σε αυτόν, και η Νάταλί μου αποφάσισε να απομακρυνθεί από κοντά του. Αυτός, δεν μπόρεσε να δεχθεί την απόρριψη και σας χρησιμοποίησε όλους για να την βρείτε και να του την παραδώσετε στο πιάτο. Αυτά συμπεραίνω εγώ. Αυτό που φοβόμουν. Μάλλον μιλάμε για μια υπόθεση τράφικινγκ ή σεξουαλικής εκμετάλλευσης. Θεέ μου που έμπλεξε» έκρυψε το πρόσωπό του πίσω από τα χέρια του, κι ένας λυγμός δραπέτευσε από τα χείλη του.

«Αυτός ο πλούσιος ονομάζεται Γιούργκεν Κλίνσμαν. Πολύ βρώμικος άνθρωπος. Ξέρεις πόσες ανήλικες έχουν περάσει από το κρεβάτι του; Όλο το σύστημα τον προστατεύει. Δεν μπορεί κανείς να τα βάλει μαζί του. Νομίζω ότι έχει μπλέξει η δικιά σου. Πρέπει να την βρούμε επειγόντως. Ευτυχώς που πήρες την απόφαση να αφήσεις τις δουλειές σου και να έρθεις να την βρεις. Τώρα σε νιώθω απόλυτα. Δε σε πίστευα στην αρχή να είμαι ειλικρινής. Ήθελα απλά να δω που το πας. Αλλά τώρα που μπλέκεται αυτός ο τύπος, σε πιστεύω».

«Ω Θεέ μου, η Ναταλί μου κινδυνεύει. Πως έμπλεξε με αυτόν;»

«Πρέπει να ψάξουμε τις κάμερες να δούμε που πήγε η λιμουζίνα...»

Μια ώρα μετά

Είχε αποκοιμηθεί. Ονειρευόταν ότι βρισκόταν πάνω σε ένα καφέ άλογο. Ο ιππέας και οδηγός αυτού του πανέμορφο ζώου ήταν ο Πάνος. Η Ευριδίκη τον κρατούσε γερά από την μέση. Το στήθος, η κοιλιά και

το κεφάλι της, ακουμπούσαν στην πλάτη του απαλά, δημιουργώντας της την αίσθηση της απόλυτης πλήρωσης και ελευθερίας. Η θέρμη του κορμιού του της ξεκούραζε την ψυχή, ενώ και οι δυο, σαν ένα σώμα, πάλλονταν, ακολουθώντας τον καλπασμό του αλόγου, που έτρεχε σαν κεραυνός σε ένα απέραντο πράσινο λιβάδι. Η Ευριδίκη είχε χαθεί σε ένα ατίθασο συναισθηματικό ντελίριο.

Ώσπου ξαφνικά, ένα πτηνόμορφο τέρας, με κόκκινα μάτια και γκριζό τραχύ δέρμα, άρχισε να βγάζει ιαχές πολεμικές. Πετούσε από πάνω τους και προσπαθούσε να αρπάξει την Ευριδίκη. Ο Πάνος προσπαθούσε να του ξεφύγει. Εκείνη τον κρατούσε. Ο Πάνος έσφιγγε κι άλλο τα χαλινάρια του αλόγου και χτυπούσε τα πόδια του πιο δυνατά, για να το κάνει να τρέξει, πιο γρήγορα. Η Ευριδίκη φώναζε...

Μόλις είχε ανοίξει τα μάτια της. Τα χέρια της ήταν δεμένα. Βρισκόταν μπρούμυτα στο κρεβάτι χωρίς να μπορεί να κουνηθεί και να γυρίσει. Μπορούσε μόνο να ρίχνει πλάγιες ματιές στο δωμάτιο. Κάποιος βρισκόταν από πάνω της και της έδενε τα πόδια τώρα.

Άρχισε να κουνά και να χτυπά τα χέρια δυνατά, σάμπως και κατάφερνε να του ξεφύγει. Μάταιη η προσπάθεια. Σε λίγα δευτερόλεπτα, ο δυνατός άνδρας την είχε ακινητοποιήσει πλήρως. Βρισκόταν δεμένη χειροπόδαρα στο μεταλλικό πολυτελές κρεβάτι, φορώντας μόνο τα άσπρα της εσώρουχα.

Προσπάθησε να συνειδητοποιήσει που βρισκόταν.

Δεν πρέπει να φωνάζω άλλο. Ο Γερμανός με έδεσε μάλλον. Θα τα κάνω χειρότερα έτσι. Πρέπει να τον χειριστώ, να τον πείσω να με αφήσει, να χειριστώ τα σαδομαζοχιστικά του ένστικτα.

«Γιούργκεν, Γιούργκεν μου. Δε σου είπα ότι σήμερα θέλω να ξεκουραστώ;»

«Γυναίκες σαν και 'σένα εντυπωσιάζονται με τον αιφνιδιασμό, με το να τους υποτάξει κάποιος απόλυτα. Ξέρω τι βρώμικο μυαλό είσαι, το κατάλαβα από την πρώτη στιγμή που σε γνώρισα. Το χαστούκι που μου έριξες τότε, μου σημάδεψε την ζωή. Σήμερα, θα σημαδέψω εγώ την δική σου. Ήσουν η Αφέντρα μου, σήμερα θα γίνεις η Σκλάβα μου. Σε

παρακαλώ, θέλω να ακούσω παρακάλια, με ερεθίζουν. Σήμερα θα σε τιμωρήσω. Ξέρω ότι τρελαίνεσαι γι' αυτά... Ναταλί».

«Όχι, όχι, σου είπα όχι σήμερα. Λύσε με, πρέπει να σου πω κάτι».

«Έτσι, έτσι, παρακάλα με, λέγε μου κι άλλα όχι» της έριξε μια βουρδουλιά στην πλάτη με το μαστίγιο.

Η Ευριδίκη ούρλιαξε από τον πόνο και άρχισε να κλαίει.

«Μηνηγη, σε παρακαλώ. Σε παρακαλώ, μηνηγη».

Ο Γερμανός είχε κατεβάσει το παντελόνι του. Βρισκόταν σε πλήρη στύση. Η Ευριδίκη συνέχισε να ουρλιάζει.

«Τώρα θα σε πάρω άγρια. Θα ανοίξω όλες τις πύλες σου» της είπε ενώ ανέβαινε από πάνω της.

Η Ευριδίκη προσπαθούσε να τον αποφύγει κουνώντας το κορμί της, μανιασμένα. Εξακολουθούσε να ουρλιάζει, με την φωνή της να δονεί τα τζάμια των παραθύρων.

«Έτσι, φώναξεεεε! Μ' αρέσειεεεε!! Είσαι η σκλάβια μου τώρα. Πόσο μ' αρέσει. Φώναξε ελεύθερα σκύλα, η σουίτα είναι ειδικά κατασκευασμένη για όργια. Κανείς δεν μπορεί να μας ακούσει» την δάγκωσε στο σβέρκο με λύσσα, ματώνοντάς την.

Την ίδια ώρα, ο Τζακ με την Ζόζεφιν προχωρούσαν βιαστικά προς το δωμάτιο του Γερμανού. Ένας άνδρας της ασφάλειάς του στεκόταν απ' έξω. Οι υπόλοιποι είχαν λάβει ολιγόωρη άδεια.

Ο Τζακ τον πλησίασε υποκρινόμενος τον μεθυσμένο. Η Ζόζεφιν βρισκόταν παραδίπλα.

«Αυτό είναι το δωμάτιό μου» έλεγε ο Τζακ στ' Αγγλικά, τραβώντας τα φωνήεντα.

«Φύγε από 'δω» φώναζε ο μπράβος του Γιούργκεν, σπρώχνοντάς τον με τα χέρια του.

Με μια αστραπιαία κίνηση ο Αμερικανός στρατονόμος τον χτύπησε στην καρωτίδα με τις άκρες των δύο ενωμένων δαχτύλων του, κόβοντάς του την αναπνοή.

Ο πανύψηλος και ογκώδης σωματοφύλακας, είχε πέσει κάτω, προσπαθώντας να πάρει ανάσα. Η Ζόζεφιν έτρεξε γρήγορα δίπλα του κι έβαξε στην τσέπη του. Βρήκε την κάρτα κλειδί, ώστε να ανοίξει την πόρτα και να μπουκάρει στο δωμάτιο.

Άνοιξε χωρίς να κάνει θόρυβο. Ο Τζακ έσυρε τον μπράβο μέσα αφού τον είχε μόλις αναισθητοποιήσει μ' ένα χτύπημα. Αμέσως μετά μπήκε και η Γαλλίδα. Έβγαλε το όπλο της έξω και προχωρούσε προς τα κει που ακούγονταν τα ουρλιαχτά.

Μαζί της και ο Τζακ.

«Σήκω από πάνω της και μείνε ακίνητος με τα χέρια ψηλά» του έλεγε η Ζόζεφιν που είχε σαστίσει από το θέαμα που είχε αντικρύσει.

Μόλις τον είχε δει να δαγκώνει την Ευριδίκη στην ωμοπλάτη και να προσπαθεί ταυτόχρονα να διεισδύσει μέσα της, ενώ εκείνη ήταν δεμένη και ούρλιαζε.

Ο Γερμανός υπάκουσε και σηκώθηκε όρθιος.

«Μην γυρίσεις. Μείνε όπως είσαι με την πλάτη γυρισμένη και τα χέρια ψηλά».

«Δεν ξέρετε με ποιον τα βάζετε. Θα σας βρω και θα σας σκοτώσω».

Ο Τζακ που ένιωθε φρίκη απ' αυτό που είχε δει, έδωσε ένα πολύ δυνατό χτύπημα στον Γερμανό, στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Αυτός έπεσε κάτω, αναισθητός.

Η Ευριδίκη είχε σταματήσει να ουρλιάζει. Δεν ήξερε ποιοι ήταν οι σωτήρες της, αλλά ένιωθε τυχερή αυτή τη στιγμή. Λίγα δευτερόλεπτα αν είχαν αργήσει, ο Γερμανός θα την είχε βιάσει.

Ο Αμερικανός έτρεξε γρήγορα στο κρεβάτι για να λύσει τα χέρια της. Ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα. Καθώς την έλυνε, έσκυψε στο αυτί και της ψιθύρισε στα Αγγλικά, «Με έστειλε ο Δημοσθένης, κάνε ότι με γνωρίζεις. Λέγε με Τζακ, είμαι ο αρραβωνιαστικός σου».

Η Ζόζεφιν την ίδια στιγμή της έλυνε τα πόδια.

Όταν της αφάιρεσαν τα σχοινιά που ήταν δεμένη, η Ευριδίκη έσπευσε να αγκαλιάσει τον Τζακ. Δεν τον γνώριζε, αλλά την είχε σώσει. Ήταν και άνθρωπος του Δημοσθένη, εξάλλου. Ένωθε τόσο ανακουφισμένη, τόσο τυχερή.

Η Ζόζεφιν, στα μάτια της, έβλεπε ένα ζευγάρι ερωτευμένο να έχει αγκαλιαστεί και να κλαίει. Το παραξένο ήταν πως και ο Τζακ έκλαιγε, δεν υποκρινόταν. Έκλαιγε αληθινά. Την είχε σφίξει στην αγκαλιά του.

«Συγγνώμη που σας διακόπτω» είπε αμήχανα η Γαλλίδα, «Είσαι καλά; Θέλεις να σε πάμε στο νοσοκομείο;» την ρώτησε με συμπόνοια.

«Είμαι καλά, είμαι καλά. Ευτυχώς προλάβετε» από τα μάτια της ακόμη δεν είχε φύγει ο φόβος. «Δώσε μου σε παρακαλώ το παντελόνι που βρίσκεται δίπλα σου».

«Ναι» είπε η Γαλλίδα, το πήρε στα χέρια και της το παρέδωσε. Αφού η Ευριδίκη την ευχαρίστησε, είπε: «Τζακ, πρέπει να καλέσω τους συναδέλφους. Θα τον βάλουμε μέσα για απόπειρα βιασμού».

Η Ευριδίκη έντρομη της δήλωσε ότι δεν επιθυμούσε την εμπλοκή της αστυνομίας.

«Ζόζεφιν, βλέπεις τι έκαναν οι δικοί σου. Παρέδωσαν μια αθώα γυναίκα σε έναν ανώμαλο. Αυτός ήταν μέσα στη λιμουζίνα που μου είπες, έτσι; Όχι, δεν θέλω να τους καλέσεις. Με νοιάζει μόνο που την σώσαμε. Δεν πρόκειται ποτέ να μπει φυλακή αυτός ο τύπος. Σε παρακαλώ, το μόνο που θέλουμε είναι να φύγουμε. Θα κινδυνεύσει η ζωή μας έτσι και μπορούμε σε δικαστικές διαμάχες με αυτό τον αλήτη. Θα μας βρούνε σε κάποιο χαντάκι».

Η Γαλλίδα ντέτεκτιβ, ούσα σε τρομερό δίλημμα, πείστηκε από τα επιχειρήματα του Τζακ, αλλά και από την επιθυμία της Ευριδίκης.

Η Ευριδίκη αφού ντύθηκε, αποχωρώντας από το δωμάτιο, μόλις είδε τον Γιούργκεν να επανακτά τις αισθήσεις του, τον χτύπησε με το γόνατό της δυνατά. Αυτός άρχισε να φωνάζει και να απειλεί θεούς και δαίμονες.

«Καλά του έκανες» επιδοκίμασε την πράξη της η Γαλλίδα.

Ο Τζακ πλησίασε τον Γιούργκεν και του είπε:

«Αν καλέσεις την αστυνομία, θα δημοσιεύσουμε το βίντεο όπου αποπειράσαι να την βιάσεις».

«Δεν θα το κάνεις. Θα σας βρω, θα σας βρωωωω» τους απειλούσε ενώ εκείνοι απομακρύνονταν από κοντά του, έως ότου βγήκαν από τη σουίτα.

Η Γαλλίδα αστυνομικός με δυο γρήγορα βήματα κόλλησε στον τοίχο και τράβηξε τον διακόπτη αναγγελίας έκτακτης ανάγκης που υπήρχε στον διάδρομο του πέμπτου ορόφου του ξενοδοχείου. Ο συναγερμός άρχισε να ηχεί. Το προσωπικό καλούσε τους πάντες σε άμεση εκκένωση.

Ο Τζακ, η Ζόζεφιν και η Ευριδίκη, ήδη βρισκόντουσαν στο ισόγειο. Κατέβηκαν πολύ γρήγορα τα σκαλιά. Δεν χρησιμοποίησαν το ασανσέρ. Η Γαλλίδα τους είπε να την περιμένουν λίγο πιο μακριά από την είσοδο του μεγαλειώδους κτιρίου. Θα ερχόταν σε λίγο να τους συναντήσει.

Εκείνη κατευθύνθηκε μανιασμένα προς το κέντρο ελέγχου και παρακολούθησης του Φορ σίζονς. Πήρε μια βαθιά ανάσα πριν μπει μέσα. Άνοιξε την πόρτα και άρχισε να λέει στους δυο υπαλλήλους που έλεγχαν τα μόνιτορ του από τις κάμερες παρακολούθησης, ότι πρέπει να βγουν έξω γιατί μάλλον τρομοκράτες έχουν καταλάβει το κτίριο. Τους έδειχνε την αστυνομική της ταυτότητα. Εκείνοι βγήκαν τρέχοντας χωρίς δισταγμό.

Η Ζόζεφιν άρχισε να σβήνει το υλικό από τις κάμερες της εισόδου, της ρεσεψιόν, του ασανσέρ και του πέμπτου ορόφου.

Τα είχε καταφέρει.

Τώρα, είχε χωθεί στο πλήθος κι έβγαινε μαζί του. Μια άγνωστη μεταξύ αγνώστων. Αφού πέρασε την έξοδο, διέκρινε τον Τζακ με την Ευριδίκη να στέκονται στον απέναντι δρόμο, μαζί με πολλούς άλλους τρομαγμένους πελάτες του Φορ σίζονς.

Τους πλησίασε και τους είπε να την ακολουθήσουν. Το αυτοκίνητό της βρισκόταν παρκαρισμένο στο δίπλα στενό.

Κατά την διάρκεια της διαδρομής η ντέτεκτιβ δεν μιλούσε. Ήθελε να αφήσει την Ευριδίκη να ηρεμήσει πρώτα. Ύστερα θα την ρωτούσε πολλά πράγματα. Είχε πολλές απορίες. Ο Τζακ καθόταν στο πίσω

κάθισμα αγκαλιασμένος με την δήθεν σύντροφό του. Έπρεπε να φαίνονται πειστικοί ως προς τον έρωτά τους.

Σε μιάμιση ώρα είχαν φθάσει στον προορισμό τους, στην περιοχή της Ιλ ε Βιλαίν, που βρίσκεται λίγο πιο έξω από την πόλη της Ρεν. Το πετρόκτιστο εξοχικό σπίτι της Ζόζεφιν ήταν περιτρυγυρισμένο από δέντρα, θάμνους και γκαζόν. Ήταν μια κατοικία χαρακτηριστική και τυπική της περιοχής.

Από την είσοδο, ήταν φανερό ότι η διακόσμηση του παλιού αρχοντικού σπιτιού ακολουθούσε τις αρχές του Φενγκ Σούι. Δίπλα στην πράσινη ξύλινη πόρτα της εισόδου υπήρχαν τρεις μεγάλες γλάστρες με βασιλικό.

Καθώς η Ευριδίκη με τον Τζακ εισέρχονταν προς το εσωτερικό, παρατηρούσαν το σαλόνι. Οι καρέκλες και οι καναπέδες με το μπροστινό τους μέρος έδειχναν τα παράθυρα, τα τραπέζια είχαν οβάλ σχήμα, ενώ παράλληλα υπήρχε έντονη η παρουσία των πέντε στοιχείων της φύσης, του νερού, του μετάλλου, του ξύλου, της γης και της φωτιάς. Όλα σε μια ισορροπία μεταξύ τους, όλα ισοκατανεμημένα.

Και οι τρεις τους είχαν βολευτεί πια στο σαλόνι, αλλά η Ζόζεφιν έπρεπε να φύγει.

«Εγώ πρέπει να σας αφήσω σε πέντε λεπτά. Έχω μια επείγουσα κλήση, με ψάχνουν από το τμήμα για μια υπόθεση. Ναταλί, εσύ ξεκουράσου και χαλάρωσε, πέρασες πολλά στα χέρια αυτού του ανώμαλου. Τώρα θα είσαι ασφαλής στα χέρια του άνδρα σου. Τζακ, σε ευχαριστώ. Κάναμε μια καλή πράξη. Σώσαμε μια ζωή. Λοιπόν, θα τα πούμε το βράδυ. Υπάρχει μπόλικο φαγητό στο ψυγείο. Να προσέχετε, μην ανοίξετε την πόρτα αν κάποιος χτυπήσει το κουδούνι. Σας χαιρετώ».

Η Ευριδίκη σηκώθηκε όρθια από τον καναπέ που καθόταν και έδωσε μια ζεστή αγκαλιά στην Ζόζεφιν. Της είπε ένα μεγάλο ευχαριστώ. Η Γαλλίδα της έδωσε ένα φιλί στο μέτωπο, ως ένδειξη αλληλεγγύης.

Δεν περάσανε λίγα λεπτά από την ώρα που είχε φύγει η αστυνομικός από το σπίτι, και ο Τζακ είπε στην Ευριδίκη ότι έπρεπε να κάνουν έναν

περίπατο να μιλήσουν. Δεν ήθελε να μιλήσουν μέσα, στην περίπτωση που η Ζόζεφιν τους ηχογραφούσε με κάποιο τρόπο.

Ο περίπατος μόλις είχε αρχίσει και ο Τζακ μάλωνε την Ευριδίκη.

«Τι είναι αυτά που έκανες, τι είναι αυτά; Πως έμπλεξες με τον Γιούργκεν εσύ; Ο Δημοσθένης στις κωδικοποιημένες συνομιλίες που είχαμε, μου έλεγε ότι ζείτε όλοι στην Νορβηγία. Γαμώτο. Τελευταία στιγμή σε γλιτώσαμε. Αρκετά δεν περάσατε τον τελευταίο χρόνο εσύ και οι φίλοι σου; Γιατί δεν κάθεται ήσυχη;»

«Έπρεπε να ανακαλύψω ποιος έσπρωξε τον Πάνο στον γκρεμό» αποκρίθηκε θυμωμένη.

«Κορίτσι μου, δεν είσαι εκπαιδευμένη καταρχήν να κάνεις τέτοιου επιπέδου έρευνα. Κατά δεύτερον, θα έπρεπε να κρατάς χαμηλό προφίλ για να μην δίνεις δικαίωμα στις κρατικές αρχές κάθε χώρας. Έμαθε όλη η αστυνομία στην Γαλλία το όνομα της Ναταλί Μείσον και το πρόσωπό σου. Η ψεύτικη ταυτότητα που σου δημιουργήσαμε έγινε για να μπορείς να κάνεις καθημερινά πράγματα και όχι για να μπλέκεις σε επικίνδυνες καταστάσεις. Αν κάποιος μπορέσει να σε ταυτοποιήσει και θυμηθεί ότι πέρυσι υπήρχε μια Ευριδίκη Βάσιου που καταζητούνταν από τις Αμερικάνικες Αρχές; Καταλαβαίνεις που μας έμπλεξες; Έχεις βάλει την ζωή του Πάνου σε κίνδυνο και όχι μόνο. Ήδη είμαστε μπλεγμένοι. Έχει δει τόσος κόσμος τα πρόσωπά μας».

Η Ευριδίκη δεν μιλούσε, παρά κοιτούσε χαμηλά καθώς περπατούσε. Έφτιαξε την κουκούλα της γκριζας φλις μπλούζας της και είπε στον Τζακ, συγγνώμη. Ο Τζακ συνέχισε τον μονόλογό του.

«Να ξέρεις, δεν γνωρίζει κανείς ανώτερός μου τι έχει συμβεί. Δεν πρόκειται να τους ενημερώσω. Παίζω το κεφάλι μου αυτή τη στιγμή για όλους σας. Αν το μάθουν θα θέλουν να σας βγάλουν από την μέση χωρίς να υπολογίσουν το κόστος. Γνωρίζεις τι συμφέροντα διακυβεύονται; Γνωρίζεις ότι οι μισθοφόροι της Hellgate δεν έχουν ιδέα ότι ζείτε; Μπορείς να φανταστείς τι θα γινόταν αν ανακάλυπταν ότι εσείς είχατε σκοτώσει τους μισθοφόρους τους; Μπορείς; Για αυτό τον λόγο κυρίως

θεωρείστε νεκροί όλοι σας. Για τους μισθοφόρους. Τους άλλους τους χειριζόμαστε».

Όσο μιλούσε, περπατούσε με βήμα γοργό. Έβγαλε έξω ένα τσιγάρο και προσπάθησε να το ανάψει. Ο άνεμος ήταν πολύ δυνατός και η φλόγα του αναπτήρα, συνέχεια έσβηνε. Η Ευριδίκη τον σταμάτησε, τον πλησίασε πρόσωπο με πρόσωπο, τοποθέτησε τις παλάμες της γύρω από το τσιγάρο, και του είπε:

«Τώρα...»

Το τσιγάρο άναψε. Ο Τζακ έμεινε να την κοιτάζει, χωρίς να μιλάει.

Τι ωραίο πλάσμα είναι αυτό; έλεγε από μέσα του.

Η Ευριδίκη συνέχισε, «Αν τους χειριζόσαστε, γιατί δεν σταματήσατε τον Γιούργκεν και χρειάστηκε να έρθεις εσύ και να αυτοσχδιάσεις;»

«Γιατί όπως σου είπα δεν ήθελα να μάθουν τίποτα οι ανώτεροί μου. Αν μάθουν που πήγες κι έμπλεξες, θα σας βγάλουν όλους από την μέση. Έχε χάρη που...που...»

«Τι που; Μίλα...»

«Που σας συμπάθησα διάολε. Σας συμπάθησα μέσα από την ιστορία σας. Όλα αυτά που περάσατε. Νέα παιδιά, ανεκπαιδευτα, να τα βάζουν με θεούς και δαίμονες, είναι αδιανόητο. Είναι άξιο θαυμασμού. Πιο πολύ όμως με νοιάζει ο Δημοσθένης. Για χάρη του κρατάω το στόμα μου κλειστό. Να το θυμάσαι αυτό».

«Εσύ τι σχέση έχεις με τον κύριο Δήμο;»

«Είναι ο σύνδεσμός μου και είμαι ο δικός του. Είσαι τυχερή που με ειδοποίησε εγκαίρως. Τελοσπάντων, αρχίσαμε στραβά και θέλω να ξαναγνωριστούμε. Τζακ Κούνει, στρατονομία των ΗΠΑ. Χαίρομαι που σας γνωρίζω κυρία μου» της φίλησε το χέρι, ως κλασικός τζέντλεμαν.

Χουάν Γκουτιέρεζ

Η Αντριάνα βρισκόταν στο σπίτι του Πέδρο. Η υπόθεση της δολοφονίας του Χόρχε Σανθ, ακολουθούσε μια σαφή πορεία πια. Ο επιθεωρητής την είχε προσκαλέσει για να ερευνήσουν διεξοδικά όλα τα διαθέσιμα στοιχεία της υπόθεσης, εκτός του κανονικού ωραρίου εργασίας τους. Είχαν αποφασίσει να αφήσουν πίσω τις διενέξεις τους, για το καλό της υπόθεσης.

Το θέμα που τους είχε προβληματίσει την τελευταία ώρα, ήταν ο τρόπος με τον οποίο δηλητηριάστηκε ο Χόρχε Σανθ. Είχαν καταλήξει και συμφωνήσει ότι το ούισκι που έπινε τη μέρα του ποδοσφαιρικού ντέρμπι, ο Καταλανός, ήταν αυτό που τον σκότωσε.

«Πέδρο, τα συγκεκριμένα μπουκάλια τα φέρνει άλλος προμηθευτής στο Καμπ Νου κι όχι η εταιρεία που έχει αναλάβει το κείμερινγκ. Είναι μια μικρή κάβα που τα εισάγει από το εξωτερικό και τα προμηθεύει κατευθείαν στην σουίτα των υψηλών προσκεκλημένων. Βασικά, τέσσερις φιάλες το μήνα τους προμήθευε, αποκλειστικά για τον Χόρχε, έτσι κατέθεσε ο πρόεδρος. Κανένας άλλος, όπως μας είπε δεν έπινε από αυτό το ούισκι. Μη χάνουμε χρόνο και ψάχνουμε την Bebio που έχει την γενική τροφοδοσία φαγητών και ποτών».

«Είσαι σίγουρη;»

«Πριν έρθω εδώ μιλούσα μαζί τους. Ναι, είμαι σίγουρη».

«Ωραία. Να μάθεις σε παρακαλώ ποια είναι αυτή η κάβα για να κάνουμε μια επίσκεψη εργασίας. Το περιεχόμενο των υπόλοιπων μπουκαλιών το έστειλες για ανάλυση;»

«Έχω μάθει ήδη ποια είναι αυτή κάβα. Χουάν Γκουτιέρεζ λέγεται και βρίσκεται πολύ κοντά στην Πιάτσα ντε Καταλουνία. Χρησιμοποιεί το όνομα του ιδρυτή της σαν διακριτικό τίτλο. Άλλα μπουκάλια δυστυχώς

δεν υπήρχαν. Το τελευταίο το έπινε ο Χόρχε και έσπασε πέφτοντας από το τραπέζι την ώρα που πανηγύριζε ο πρόεδρος. Το είδαμε και στο βίντεο αν θυμάσαι».

«Ναι, ναι, εντάξει, αύριο θα πραγματοποιήσουμε μια επίσκεψη εκεί».

Το επόμενο πρωί

Οι δύο αστυνομικοί είχαν αφήσει το αμάξι, παράνομα, κοντά στην πιάτσα ντε Καταλουνία. Ένα σμήνος από μοτοσικλέτες βρισκόταν παρκαρισμένο κατά μήκος τη λεωφόρου, στη δεξιά πλευρά της, ενώ στις προσόψεις των ψηλών χρυσοκίτρινων κτιρίων, αντανακλούσαν οι ακτίνες του ηλίου.

Η κάβα Χουάν Γκουτιέρεζ απείχε διακόσια μέτρα. Περιπατούσαν γοργά. Αριστερά τους τα δύο κυκλικά συντριβάνια της πλατείας εκτόξευαν σαν ηφαιστεια το νερό, ενώ στο γρασίδι που τα περικύκλωνε, ένα σπουργίτι έψαχνε για ψίχουλα από ψωμί.

Η Αντριάνα Πέρεθ φορούσε ένα λεπτό μαύρο μεσάτο μπουφάν και στενό σκούρο ελαστικό τζιν, σε αντίθεση με τον Πέδρο που ήταν ντυμένος με ανοιχτόχρωμα ρούχα.

Το κατάστημα ήταν μικρό και βρισκόταν στο ισόγειο ενός κρεμ επταώροφου κτιρίου, με μπαρόκ θόλους. Η πρόσοψή της κάβας ήταν γυάλινη. Μέσα από το τζάμι διακρίνονταν όλες αυτές οι εντυπωσιακές και περίτεχνες φιάλες να είναι τοποθετημένες σε ξύλινα ράφια.

«Μου αρέσει η βιτρίνα» σχολίασε η Αντριάνα.

Εκείνος την κοίταξε υποτιμητικά, λέγοντάς της, «Δεν είμαστε εδώ γι' αυτό. Έχουμε σοβαρή δουλειά να κάνουμε».

Εκνευρίστηκε από τα λόγια αυτά, ωστόσο, αποφάσισε για ακόμη μια φορά να δώσει τόπο στην οργή.

Ανοίγοντας την πόρτα ο Πέδρο, τους υποδέχθηκε ένας κύριος με μακριά άσπρα γένηια.

«Καλημέρα σας, καλωσήρθατε. Πως μπορώ να σας εξυπηρετήσω;»

«Καλημέρα κύριε. Είμαστε αστυνομικοί. Θα θέλαμε να σας κάνουμε μερικές ερωτήσεις» είπε επιτακτικά η Αντριάνα.

«Βεβαίως, βεβαίως. Θα βοηθήσω όπως μπορώ. Αν και με παραξενεύει αυτό. Τι μπορώ να γνωρίζω εγώ που μπορεί να σας βοηθήσει;» ρώτησε ο αινιγματικός ηλικιωμένος που κοιτούσε πάντα χαμηλά.

«Ακούσατε γι' αυτό που έγινε το περασμένο Σάββατο στο Καμπου;» πήρε τον λόγο ο Πέδρο, εισάγοντάς τον απότομα στην υπόθεση.

«Ναι, άκουσα. Συγνώμη, τι σχέση έχω εγώ με αυτό;» χαμογέλασε σαρδόνια, συνεχίζοντας να μην έχει βλεμματική επαφή με τους αστυνομικούς.

«Ο δολοφονηθείς είχε πει από το ούισκι που εισάγετε από την Σκωτία. Το Nemesis από ότι μας πληροφορήσανε. Υπήρχε δηλητήριο στο ούισκι».

«Είστε σίγουροι γι' αυτό; Μήπως έφταιγε το φαγητό ή κάτι άλλο;»

«Κυρίε μου, αν έφταιγε το φαγητό, τότε θα είχαν δηλητηριαστεί κι άλλοι. Έφταιγε το συγκεκριμένο μπουκάλι. Αφήστε τις υποθέσεις για εμάς. Δεν είναι αυτή η δουλειά σας. Εδώ ήρθαμε για να απαντήσετε στις ερωτήσεις μας. Ας μη χάνουμε το χρόνο μας άδικα» αποκρίθηκε αυστηρά η Αντριάνα.

Ο ασπρογένης κύριος πολύ ευγενικά τους είπε, «Βεβαίως, βεβαίως. Με συγχωρείτε. Να κλείσω το μαγαζί τότε για λίγη ώρα για να μη μας ενοχλήσει κάποιος πελάτης. Ελάτε μέσα να καθίσουμε στο γραφείο. Ελάτε».

Αφού τους έβγαλε δύο σκαμπό, εκείνος βολεύτηκε σε μια δερμάτινη καρέκλα.

«Λοιπόν ρωτήστε με ό,τι θέλετε. Έχω περιέργεια και 'γω, να είμαι ειλικρινής, να δω τι συνέβη. Είναι δυνατόν κάποιος να έβαλε δηλητήριο

στα ποτά που πουλάω; Είδατε τι πουλάω; Τα πιο ακριβά και σπάνια αλκοολούχα ποτά του κόσμου. Στενοχωρήθηκα και λυπήθηκα με αυτό που μου είπατε πριν λίγο».

«Πότε προμηθεύσατε το γήπεδο της Μπαρτσελόνα, και με ποια ποσότητα;» ρώτησε ο Πέδρο.

«Μισό λεπτό να ελέγξω τα αρχεία μου» απαντησε φορώντας τα σκούρα καφέ χοντρά γυαλιά του. Αμέσως άρχισε να ψάχνει το τετράδιο με τις παραγγελίες. «Α, νάτο. Πριν εικοσιοχτώ ημέρες περίπου. Η ποσότητα: τρεις φιάλες των 750 मिलीlitρων. Είναι προγραμματισμένο σε δυο μέρες να παραδώσω άλλες τρεις φιάλες. Δεν μου έχει ακυρώσει κανείς την παραγγελία ως τώρα να σας πω την αλήθεια».

«Ποιος έκανε την παραγγελία;» ρώτησε η Αντριάνα.

«Τις παραγγελίες για το Καμπ Νου τις κάνει η Μάρτα Γκαρθία. Βοηθός του προέδρου νομίζω. Δε μ' έχει ειδοποιήσει ως τώρα να ακυρώσω κάτι».

«Από πότε προμηθεύετε το Καμπ Νου;»

«Από τον περασμένο Απρίλιο. Μισό λεπτό να κοιτάξω τα χαρτιά μου να σας τα πω πιο αναλυτικά. Τον περασμένο Απρίλιο τους προμήθευσα με τέσσερα μπουκάλια βότκας από σταφύλια. Μια Γαλλική βότκα, υπέροχη πραγματικά. Τον Μάιο δε μου ζήτησαν τίποτα. Μετά... βλέπω τον Ιούνιο άλλα τέσσερα μπουκάλια από την ίδια βότκα».

«Τον Ιούνιο δεν είναι κλειστό το γήπεδο;»

«Αγώνες δε γίνονται, αλλά συναντήσεις βεβαίως γίνονται. Όλοι αυτοί οι ισχυροί άνδρες και οι ισχυρές γυναίκες, έχουν μπίζνες να κάνουν όλο τον χρόνο. Έτσι δεν είναι;» τους κοίταζε πονηρά με τα γυαλιά να κάθονται σχεδόν πάνω στα ρουθούνια του.

«Τις φιάλες με το ουίσκι πότε τις παρήγγειλαν;»

«Τέλη Αυγούστου. Δύο Σεπτεμβρίου τις παραδώσαμε».

«Τις παραδίδετε εσείς ο ίδιος;»

«Όχι βέβαια, ο ανιψιός μου τα κάνει αυτά με το φορτηγάκι του».

«Μπορούμε να μιλήσουμε με τον ανιψιό σας;»

«Βεβαίως. Σε μια ωρίτσα θα είναι εδώ. Είχε να πάει κάτι παραγγελίες. Περιμένετε εδώ, δεν υπάρχει πρόβλημα».

«Πως εξηγείτε την αλλαγή στις παραγγελίες;»

«Κοιτάχτε. Υπάρχουν δύο κατηγορίες ανθρώπων. Αυτοί που πίνουν μια ζωή το ίδιο ποτό, κι αυτοί που κάθε τρεις και λίγο, πίνουν και κάτι διαφορετικό. Μάλλον ο άνθρωπος, για τον οποίο παράγγελναν τα συγκεκριμένα ποτά, ήθελε ποικιλία. Δείχνει αστάθεια χαρακτήρα αυτό».

Η Αντριάνα κοίταξε τον Πέδρο.

Εκείνος πήρε τον λόγο.

«Μπορείτε να μας δείξετε μια φιάλη απ' αυτό το ουίσκι, το Nemesis;»

«Βεβαίως. Έρχομαι σε δεκαπέντε δευτερόλεπτα».

Ο Πέδρο ψιθύρισε στην συνάδελφό του, «Άσε με να κάνω την κουβέντα εγώ. Υπάρχει λόγος». Επιστρέφοντας ο ασπρογένης, μίλησε βραχνά, «Λοιπόν, αυτό είναι το μπουκάλι. Κοιτάχτε αυτό το έργο τέχνης, καθαρός κρύσταλλος» τους το επιδείκνυε κρατώντας το σε πλάγια θέση.

«Μόνο τέτοια ακριβά ποτά πουλάτε;»

«Ναι, ναι μόνο τέτοια. Συλλεκτικά».

«Πως μπόρεσε κάποιος και έριξε το δηλητήριο μέσα στο μπουκάλι;» τον ρώτησε ο Πέδρο.

«Πως είστε τόσο σίγουρος ότι κάποιος έριξε το δηλητήριο ενώ το μπουκάλι βρισκόταν στην κάβα; Αυτό είναι αδύνατον κύριέ μου. Τα προσέχω σαν τα μάτια μου αυτά τα έργα τέχνης. Το αποκλείω. Αν έγινε κάτι, έγινε αφού το μπουκάλι είχε φύγει από δω».

«Δεν σας είπα ότι κάποιος έριξε το δηλητήριο, ενόσω το μπουκάλι βρισκόταν στην κάβα. Μπορεί να το έριξε πριν ή μετά. Γιατί νευριάζετε;»

«Ζητάω συγγνώμη. Ξέρετε, είμαι τόσο συνεπής με τη δουλειά μου που μου φαίνεται απίθανο να συνέβη αυτό ενόσω η φιάλη βρισκόταν στην κάβα. Εξάλλου αν είχε συμβεί αυτό, ο δολοφόνος δεν θα ήξερε

από ποιο μπουκάλι θα έπινε το θύμα, οπότε θα έπρεπε να τα παγιδεύσει όλα».

«Σωστό αυτό» συμπλήρωσε ο Πέδρο, ενώ η Αντριάνα κοιτούσε συνοφρυωμένη.

«Επιθεωρητή, η δουλειά έγινε στο γήπεδο μέσα. Σκεφτείτε το λίγο. Πουλιάω τόσες φιάλες Νέμεσις. Αν τις είχαν παγιδεύσει, δεν θα είχαμε κι άλλους νεκρούς στην Βαρκελώνη; Ή θεωρείτε ότι είχαν εισάγει το δηλητήριο μόνο σε ένα μπουκάλι, κι έτυχε να πει απ' αυτό εκείνος ο άτυχος άνδρας. Δε γίνονται αυτά».

«Εκτός αν του έβαλαν το δηλητήριο στο ποτήρι» καρφώθηκε πάνω του, εξετάζοντας τις αντιδράσεις του. «Τι να πω. Μάλλον έχετε δίκιο, η δουλειά πρέπει να έγινε μέσα στο γήπεδο. Εντάξει κύριε... Χουάν;»

«Πάμπλο με λένε, Χουάν λέγανε τον παππού μου. Σε αυτόν ανήκει η κάβα. Το 1950 ιδρύθηκε. Γι'αυτό κι έχει το όνομά του».

«Ωραία, δυστυχώς δεν θα μπορέσουμε να περιμένουμε τον ανιψιό σας. Θα μας δώσετε το τηλεφώνό, το όνομα και την διεύθυνσή του;»

«Βεβαίως!»

Οι δύο Ισπανοί αστυνομικοί δεν εγκατέλειψαν την Πιάτσα ντε Καταλουνία. Απλά, είχαν μετακινήσει το αυτοκίνητο όσο πιο κοντά μπορούσαν, ώστε να έχουν οπτική επαφή με την κάβα. Θα παρακολουθούσαν τον ανιψιό του ιδιοκτήτη.

«Αυτός πρέπει να είναι» αναφώνησε η Αντριάνα, που μόλις διέκρινε ένα κλειστό βαν να παρκάρει έξω από το ποτοπωλείο.

«Σίγουρα αυτός είναι».

«Δυσκολεύεται να παρκάρει σε τόσο μεγάλο χώρο. Οδηγάρα» ειρωνεύτηκε.

«Επιτέλους πάρκαρε. Πολύ κοκκαλιάρης είναι ε; Κοίτα πόσο φαρδιά είναι η ριγέ αμάνικη μπλούζα που φοράει. Δεν κρυνώνει;»

» Δεν έχει και τόσο κρύο ακόμη. Φθινόπωρο είναι. Δεν είναι όλοι κρουλιάρηδες σαν και 'σένα».

«Δυνατός όμως. Βγήκε με δυο κιβώτια στα χέρια».

«Άδειο μέσα το βαν. Είδες; Μόνο αυτά τα κιβώτια έβαλε μέσα».

«Θα τον παρακολουθήσουμε, έτσι;»

«Εννοείται».

Δώδεκα λεπτά είχαν περάσει ήδη. Οι επιθεωρητές της αστυνομίας παρακολουθούσαν διακριτικά το άσπρο βαν. Αυτή τη στιγμή βρίσκονταν στον αυτοκινητόδρομο C 31 και ανέλυαν ξανά όλα τα στοιχεία της υπόθεσης.

«Αντριάνα, ας συνοψίσουμε μια τελευταία φορά τα ευρήματα. Αποτυπώματα από την σουίτα των υψηλών προσκεκλημένων του Καμπου;»

«Τα έχουμε ελέγξει όλα. Οχτώ άτομα έχουμε ταυτοποιήσει. Κανένα κίνητρο για δολοφονία. Εκτός από αυτούς επίσης, έχουμε ερευνήσει κι όλους αυτούς που βρίσκονταν στο κοντινό περιβάλλον του Σανθ. Φίλους, συναδέλφους, συγγενείς. Ας μη γελιόμαστε. Η ουσία αυτή, το δηλητήριο, είναι απολύτως δυσεύρετο. Δεν μπορεί κάποιος απ' αυτούς να το έχει προμηθευτεί».

«Ανάλυση του βίντεο τη στιγμή του θανάτου του και των προηγούμενων ημερών;»

«Κάθε σαρανταοκτώ ώρες σβήνουν τα βίντεο. Οπότε, μπορέσαμε να δούμε μόνο τι συνέβη την Πέμπτη, την Παρασκευή και το Σάββατο, την ημέρα του αγώνα. Τίποτα ύποπτο. Όσον αφορά το βίντεο πριν την δολοφονία, η καθαρίστρια και οι άνδρες της ασφάλειας του προέδρου μπαίνουν μόνο στην σουίτα. Κανένας τους δεν ασχολήθηκε με τον χώρο του μπαρ, όπου φυλάσσονται οι φιάλες με το αλκοόλ. Όσον αφορά το βίντεο με τον θάνατο του Χόρχε, αυτό το έχουμε αναλύσει μαζί αν θυμάσαι. Βέβαια, δεν γνωρίζαμε ότι επρόκειτο για δηλητηρίαση μέσω ενός ποτού και δεν αναλύσαμε ενδελεχώς τις κινήσεις του σερβιτόρου

λίγο πριν σερβίρει τον Χόρχε. Πρώτη δουλειά με το που γυρίσουμε στο τμήμα να το αναλύσουμε κι αυτό».

«Οκέι. Σημειώνουμε: *σερβιτόρος*» έγραψε με τον στυλό του στο χαρτί ο Πέδρο, ενώ η Αντριάνα οδηγούσε. «Ηλεκτρονικός υπολογιστής, κινητό τηλέφωνο του Χόρχε Σανθ; Τα έχουμε ελέγξει όλα;»

«Ακόμη τα ερευνούμε. Έχουμε βρει κάποια απειλητικά email που του έχουν στείλει τους τελευταίους μήνες. Τίποτα άλλο που να είναι ύποπτο» του εξήγησε η Αντριάνα, αποκρύβοντάς του το εύρημα του κωφάλαλου πληροφορηκάρου σχετικά με το κωδικοποιημένο ημερολόγιο του Χόρχε Σανθ.

«Ξέχασα κάτι;»

«Δε νομίζω. Λες να είναι ξεκαθάρισμα λογαριασμών σχετικό με την βιομηχανία των όπλων;»

«Αποκλείεται. Θα τον δολοφονούσαν με πολύ πιο ανώδυνο τρόπο. Δεν θα τραβούσαν τα φώτα της δημοσιότητας πάνω τους. Το έγκλημα αυτό δείχνει οργή. Είναι έγκλημα εκδίκησης, είμαι σίγουρος».

Ο ανιψιός

Ο ανιψιός του ιδιόρρυθμου ιδιοκτήτη της κάβας είχε σταματήσει έξω από ένα αρχοντικό σπίτι, το οποίο ήταν χτισμένο εξολοκλήρου από πέτρα. Η φθαρμένη κεραμοσκεπή του υποδήλωνε ότι είχε κατασκευαστεί πολλές δεκαετίες ή και αιώνες πριν. Αυτή η υπέροχη βίλα, ξεκουραζόταν στην κορυφή του λόφου του πανέμορφου παραθαλάσσιου χωριού Αλέγια.

«Πρώτη μου φορά που έρχομαι στην Αλέγια. Είναι υπέροχα».

«Έχω ξανάρθει. Ερχόμουν με την πρώην γυναίκα μου. Είναι όντως πολύ ωραία εδώ».

«Τόσο μεγάλη διαδρομή για να ξεφορτώσει δυο κιβώτια μόνο;»

«Δεν έχει σημασία η ποσότητα. Αν το κάθε μπουκάλι κοστίζει χίλια ευρώ; Τότε αξίζει τον κόπο».

«Περίμενε να γκουγκλάρω την τοποθεσία του σπιτιού, για να μάθω πληροφορίες».

«Εσύ και η τεχνολογία σου. Εγώ δεν γνωρίζω τίποτα από αυτά».

«Κι ένα παιδί πια τα γνωρίζει αυτά. Λοιπόν, ενοικιαζόμενα δωμάτια είναι. Η βίλα κατασκευάστηκε το 1790 και την έχουν αναπαλαιώσει εσωτερικά. Κοίτα όμορφο που είναι το εσωτερικό της» είπε στον Πέδρο ενθουσιασμένη και του έδειξε τις φωτογραφίες στην οθόνη του κινητού της. «Πόσο θα ήθελα να καθίσω σε αυτή την ωραία πλακόστρωτη αυλή να απολαύσω τον καφέ μου».

«Πάμε λοιπόν, τι περιμένεις;»

«Τρελάθηκες; Που να πάμε;»

«Πάμε να πιούμε τον καφέ μας στην πλακόστρωτη αυλή» έκανε εύθυμα και άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού για να βγει έξω.

Το αυτοκίνητο το είχαν παρκάρει στον χωματόδρομο λίγο πιο χαμηλά από την βίλα. Η Αντριάνα βγήκε χωρίς δισταγμό. Ήθελε να ανακαλύψει τον σκοπό του Πέδρο.

«Εντάξει, πάμε, είμαι περίεργη να δω τι θα κάνεις».

Οι δυο τους κατευθυνόντουσαν προς μια μεγάλη καμαρωτή ξύλινη πόρτα. Το φορτηγάκι ήταν ακριβώς παρκαρισμένο απ'έξω. Είχε πάρα πολλές μικρές λακούβες στις πόρτες του. Ταλαιπωρημένο από μικρά τρακαρίσματα.

Καθώς διέσχιζαν την είσοδο και εισερχόντουσαν μέσα, ο Πέδρο έπιασε το χέρι της Αντριάνα. «Υποτίθεται ότι είμαστε ζευγάρι. Μην το παίρνεις στραβά».

Η επιθεωρητής που συνήθως απέφευγε τις οικιότητες με τον Πέδρο, τώρα τις είχε αποδεχθεί. Εξάλλου αυτή τη στιγμή βρίσκονταν σε διατεταγμένη υπηρεσία. Έπρεπε να υποδυθούν καλά τους ρόλους τους.

«Γεια» είπε ο Πέδρο πολύ εύθυμα στην γηρασμένη κυρία που βρισκόταν στην ρεσεψιόν.

«Χαίρετε» αποκρίθηκε η γλυκιά κυρία. «Σας καλωσορίζω στην βίλα φαντάστικο. Δυστυχώς θα πρέπει να σας ενημερώσω ότι δεν υπάρχουν διαθέσιμα δωμάτια. Είναι όλα κλεισμένα».

«Πφφφ, με απογοητεύσατε τώρα. Πιστεύαμε, εγώ και η γυναίκα μου, ότι τέτοια εποχή θα βρίσκαμε κάποιο διαθέσιμο. Τελευταία στιγμή αποφασίσαμε να έρθουμε, και δεν προλάβαμε να κάνουμε κάποια κράτηση, δυστυχώς. Τουλάχιστον, μπορούμε να απολαύσουμε έναν καφέ μας στην υπέροχη αυλή σας αφού ήρθαμε ως εδώ; Μετά θα πάρουμε τον δρόμο του γυρισμού».

«Ό,τι θέλετε. Ναι, εννοείται ότι μπορείτε να απολαύσετε τον καφέ σας στην πανέμορφη αυλή μας. Κερασμένοι από εμάς. Αν θέλετε επίσης, μπορούμε να κάνουμε μια κράτηση για τις δεκαφτά του μηνός που θα έχουμε διαθέσιμα δωμάτια».

«Δυστυχώς δεν μπορούμε να δεσμευτούμε από τώρα και να κάνουμε κάποια κράτηση για τις δεκαεφτά του μηνός. Το επαγγελματικό

μας πρόγραμμα είναι γεμάτο αυτό τον μήνα. Αλλά, θα πάρουμε τον καφέ μας ευχαρίστως, προς το παρόν».

Εκείνη τη στιγμή έβγαινε ένας πολύ αδύνατος νεαρός από την αποθήκη. Η γηρασμένη γλυκιά κυρία του είπε:

«Εντάξει Μάριο; Τελείωσες;»

«Ναι θεία, όλα είναι έτοιμα» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Πέδρο με την Αντριάνα κοιτάχτηκαν έκπληκτοι. Η γλυκιά κι ευγενική κυρία με το κοντό γκριζό μαλλί, ήταν η γυναίκα του ιδιοκτήτη της κάβας;

Η Αντριάνα άρπαξε την ευκαιρία:

«Ανιψιός σας είναι; Να τον χαιρέστε».

«Ναι, ναι, ανιψιός μου είναι. Ευτυχώς που έχουμε και τον Μάριο και μας βοηθάει, εμένα και τον άντρα μου».

»Ο άντρας σας εργάζεται μαζί σας; Τι ωραία, σαν κι εμάς. Κι εμείς την ίδια δουλειά κάνουμε με την γυναίκα μου».

Η κυρία άρχιζε να γελάει.

«Όχι. Όχι, ο σύζυγος έχει μια κάβα στην Πιάτσα ντε Καταλούνια. Ευτυχώς έχουμε διαφορετική δουλειά, χαχα. Δεν θα άντεχα να δουλεύω μαζί του. Είναι πολύ παράξενος» συνέχισε να γελάει.

Την ίδια στιγμή ο Πέδρο άπλωσε το χέρι του στον Μάριο και του έδωσε μια χειραψία.

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω Μάριο, εγώ είμαι ο Σεμπάστιαν, από 'δω η γυναίκα μου η Σάντρα. Θέλαμε να σου πούμε ότι έχεις μια υπέροχη θεία».

Ο Μάριο έριξε μια κλεφτή ματιά στον Πέδρο και την Αντριάνα κι έδωσε διστακτικά το χέρι του στον επιθεωρητή. Είχε το ίδιο βλέμμα με τον θείο του. Κοιτούσε χαμηλά και το σήκωνε σπάνια.

Η θεία του πετάχτηκε:

«Μάριο, ευχαρίστησε τους ανθρώπους για τα καλά λόγια που σου λένε. Ξέρετε, είναι ντροπαλός. Είναι το καλύτερο παιδί όμως. Αν δεν είχαμε τον Μάριο να μας βοηθάει δεν θα μπορούσαμε να ανταπεξέλθουμε στις δυσκολίες της δουλειάς».

Ο Μάριο εξακολουθούσε να κοιτά χαμηλά δίχως να βγάζει λέξη, κρύβοντας τα χέρια του στις τσέπες.

Οι καφέδες κάθονταν πάνω στο γαλάζιο σιδερένιο τραπέζακι. Οι δύο επιθεωρητές απολάμβαναν την θέα της θάλασσας από μακριά. Είχαν βολευτεί στην πανέμορφη πλακόστρωτη αυλή με το διάσπαρτο γκαζόν γύρω της.

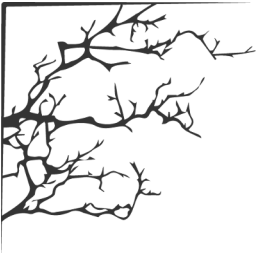
«Είδες την ουλή στο μάγουλό του;»

«Ναι, την παρατήρησα Πέδρο. Πρέπει να ήταν μπλεγμένος με συμμορίες. Το τατουάζ 18 που είχε στο χέρι του, το έκαναν νομιζώ όσοι ήταν μέλη της συμμορίας Μάρας. Είναι μια συμμορία διάσημη στη Μαδρίτη».

«Καλύτερα έτσι, που δεν παρουσιάστηκε ως επιθεωρητής. Μπορεί να τρώμαζε. Θα τον παρακολουθήσουμε μερικές ημέρες να δούμε που θα μας βγάλει. Εσύ που τα πηγαίνεις καλά με την τεχνολογία, μπορείς να βρεις τον ηλεκτρονικό του φάκελο για να δούμε αν έχει ποινικό μητρώο, που μένει και όλα τα σχετικά».

«Πέδρο, νιώθω ενοχές που έχουμε αποκρύψει ότι η τοξική ουσία που υπήρχε στο ουίσκι είχε σχέση με την Κα Γκε Μπε».

«Μη νιώθεις καθόλου ενοχές. Αν το είχαμε αποκαλύψει αυτό, αυτή τη στιγμή η υπόθεση θα βρισκόταν στα χέρια της Εθνικής Αστυνομίας ή στα χέρια των μυστικών υπηρεσιών. Δεν έχω δώσει ποτέ μου υπόθεση σε άλλους. Δεν έχω, επίσης, αποτύχει ποτέ μου να λύσω μια υπόθεση. Εκτός αυτού, τότε που χρειάστηκα αίμα, μετά τις τέσσερις σφαίρες που μου έριξαν, αν δεν ήταν ο ιατροδικαστής να με βοηθήσει, δεν θα ζούσα. Δεν μπορώ να τον προδώσω. Μην ξεχνάς κι εσύ ποιος σε βοήθησε να γίνεις αξιωματικός σε τόσο μικρή ηλικία».

Όχι... όχι

Χθες, πόλη της Ρενς, 17:49 μ.μ.

Η Ευριδίκη είχε μόλις ανοίξει το ψυγείο. Πεινούσε πάρα πολύ. Είδε ένα πήλινο μεγάλο σκεύος να υπάρχει μέσα στο ψυγείο και να περιμένει να φαγωθεί. Το έβγαλε έξω και άνοιξε το καπάκι. Τα αρώματα που αναδύονταν από το εσωτερικό του, ήταν ιδιαίτερα και έντονα. Ήταν διακριτά τα φασόλια, μαγειρεμένα μαζί με μια ποικιλία από λουκάνικα.

Δεν μπορούσε να αντισταθεί. Έβγαλε ένα κουτάλι από το πρώτο συρτάρι και το έχωσε μέσα στην κατσαρόλα. Αν και κρύο το φαγητό, της άρεσε πάρα πολύ. Κρατούσε την μπουκιά στο στόμα της για ώρα, ώστε να νιώθει απόλυτα τις μαγικές γεύσεις αυτής της παράξενης Γαλλικής φασολάδας, παίρνοντας ταυτόχρονα διάφορες γκριμάτσες ευχαρίστησης.

Ο Τζακ μπαίνοντας στην κουζίνα παρατήρησε την Ευριδίκη που έμοιαζε να φτάνει σε οργασμό.

«Ευρ... Ναταλί... θα πρότεινα να το ζεστάνεις λίγο. Νομίζω ότι μάλλον είναι αρκετά κρύο, γι'αυτό βλέπω ότι κάνεις αυτούς τους μορφασμούς».

Η Ευριδίκη ντράπηκε.

«Ναι θα το ζεστάνω. Ήθελα να δω απλά αν είναι γευστικό».

«Είναι;»

«Είναι πολύ γευστικό, ναι».

Εκείνη την στιγμή έμπαινε στο σπίτι η Γαλλίδα αστυνομικός. Από τον θόρυβο που έκανε το κλείσιμο της πόρτας, ο Τζακ και η Ευριδίκη κατάλαβαν ότι θα είχαν παρέα σε λίγα δευτερόλεπτα.

«Γεια σας, πως είστε; Ναταλί μου πως είσαι; Νιώθεις καλύτερα;» την ρώτησε με συμπόνοια η Ζόζεφιν που κρατούσε δυο σακούλες με ψώνια στα χέρια της.

Ο Τζακ δεν μίλησε, απλά ένευσε. Άφησε την Ευριδίκη να χαιρετήσει την αστυνομικό.

«Γεια, σε ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον σου. Ναι, είμαι πολύ καλύτερα. Χα, μπορείς να δεις ότι ετοιμαζόμουν να ζεστάνω το φαγητό που είχες στο ψυγείο».

Αφήνοντας τα ψώνια η Ζόζεφιν στον πάγκο της κουζίνας, της είπε, «Άστο, άστο, μην κουράζεσαι, θα ζεστάνω εγώ το φαγητό».

«Τι ωραία γέυση; Κασουλέτ δεν είναι;»

«Δοκίμασες; Σου άρεσε; Χαίρομαι. Κασουλέτ είναι, ναι. Είναι ένα από τα αγαπημένα μου πιάτα. Έχει φασόλια και λουκάνικα από πάπια και χοιρινό. Φανταστικό. Ευτυχώς που είχα μαγειρέψει μεγάλη ποσότητα και μπορούμε να φάμε όλοι» σχολίασε η ντέτεκτιβ που έδειχνε χαρούμενη και κεφάτη. «Ναταλί, πηγαίνω στο μπάνιο να κάνω ένα ντουζάκι. Σε δέκα λεπτά θα είναι έτοιμο το φαγητό. Σε περίπτωση που αργήσω, βγάλ'το από τον φούρνο και θα έρθω να δειπνήσουμε μαζί. Εντάξει;»

«Εντάξει» της απάντησε η Ευριδίκη σε άπταιστα Γαλλικά.

Καθώς η Ζόζεφιν κατευθυνόταν προς το μπάνιο, ο Τζακ προσπάθησε να καθοδηγήσει την Ευριδίκη. Μιλούσε ψιθυριστά:

«Θα πρέπει να υποκριθούμε ότι είμαστε ερωτευμένοι κατά την διάρκεια του δείπνου. Αν σε φιλήσω, μην αντιδράσεις. Δέξου το με ευχαρίστηση. Δεν πρέπει να μας καταλάβει. Επίσης, αν ανοίξει συζήτηση σχετική με τον Καναδά, προσπάθησε να την αποφύγεις. Γνωρίζω ότι έχεις πάει αρκετές φορές σαν τουρίστρια, γι' αυτό κιόλας σου είχαμε βγάλει το Καναδέζικο διαβατήριο, αλλά υπάρχουν πράγματα βασικά που δεν ξέρεις. Μετά το δείπνο, αν μπορείς προσποιήσου την κουρασμένη και πήγαινε για ύπνο. Πρέπει να μιλήσετε όσο το δυνατόν λιγότερο, για να μην υπάρξουν κενά στην ιστορία που έχουμε φτιάξει. Αύριο τα ξημερώματα θα φύγουμε».

Η Ευριδίκη τον άκουσε με απόλυτη προσοχή. Του είχε εμπιστοσύνη. Αποδέχθηκε τις συμβουλές του εν λευκώ.

Σε ένα τέταρτο, η Ζόζεφιν ήταν έτοιμη. Φορούσε ένα γκριζο μπουρνούζι ενώ το δέρμα της δεν είχε ακόμη στεγνώσει.

«Μου αρέσουν πολύ τα μαλλιά σου» της είπε η Ευριδίκη.

«Ω, σε ευχαριστώ. Σε ευχαριστώ επίσης που ετοίμασες τα σερβίτσια. Λοιπόν, καθόμαστε;»

Και οι τρεις τους κάθισαν γύρω από το μοντέρνο τραπέζι, με τα εντυπωσιακά μαύρα πόδια από μέταλλο και την μεγάλη οριζόντια επιφάνεια από ξύλο, χρώματος walnut. Ο Τζακ με την Ευριδίκη είχαν καθίσει δίπλα δίπλα.»

Εκείνος της έπιανε το χέρι τρυφερά.

«Φέρτε μου τα πιάτα σας να σας σερβίρω».

«Ευχαριστούμε» αποκρίθηκε ο Τζακ.

«Θέλετε και σως;»

«Γιατί όχι;» απάντησε η Ευριδίκη.

Τρώγοντας την πρώτη κουταλιά ο Τζακ, σχολίασε, «Αυτό είναι υπέροχο, πραγματικά πολύ καλό. Ναταλί, πρέπει να μάθεις να μου το μαγειρεύεις.

«Ναι, σίγουρα» απάντησε η Ευριδίκη ενώ η Ζόζεφιν τους κοιτούσε διερευνητικά.

«Είστε πολύ καιρό μαζί με τον Τζακ, Ναταλί;» ρώτησε αυθόρμητα η Γαλλίδα.

«Εεεεεε, περίπου δυο χρόνια» της απάντησε η Ευριδίκη.

«Ο Τζακ μου είπε ότι είστε μαζί ένα χρόνο».

«Αγάπη μου ξεχνάς» είπε η Ευριδίκη δίνοντάς του ένα φιλί στα χείλη, που εξέπληξε τον Τζακ.

«Ζόζεφιν, τον πρώτο χρόνο βγαίναμε ραντεβουδάκια. Δεν τον υπολογίζω στην διάρκεια της σχέσης μας. Κατά την γνώμη μου, είμαστε μαζί από την στιγμή που συγκατοικήσαμε. Έτσι μωρό μου;» είπε στην Ευριδίκη ο Αμερικάνος, προσφέροντάς της με την σειρά του ένα φιλί.

Ο Τζακ θέλοντας να αλλάξει θέμα, άρχισε αυτός τις ερωτήσεις στην Γαλλίδα.

«Αυτή είναι η κύρια κατοικία σου Ζόζεφιν;»

«Όχι. Εδώ ζω από τον Ιούνιο έως τα μέσα του Οκτώβρη. Μετά τα μέσα Οκτώβρη μετακομίζω στο κέντρο του Παρισιού. Αυτό το σπίτι το χρησιμοποιώ σαν εξοχικό κατά κάποιον τρόπο. Μου αρέσει πάρα πολύ ο τόπος εδώ. Αν βρούμε χρόνο, θα σας ξεναγήσω στα αξιοθέατα».

«Δυστυχώς, αύριο τα ξημερώματα φεύγουμε. Έχω παρατήσει την δουλειά μου στην μέση, μην σου γινόμαστε και βάρος».

«Δεν έχω πρόβλημα να μείνετε κι άλλο εδώ. Μόνη μου μένω εξάλλου. Πέρυσι πήρα διαζύγιο».

«Δυστυχώς, θα πρέπει να φύγουμε. Και η Ευρ... η Νάταλι θέλει να φύγουμε. Μια άλλη φορά θα έρθουμε, σου το υπόσχομαι, και θα περάσουμε ωραία. Σαν τουρίστες πραγματικοί».

Η Ευριδίκη διέκοψε την κουβέντα τους, «Εγώ θα πρέπει να σας αφήσω, είμαι πάρα πολύ κουρασμένη» σηκώθηκε και πήγε να αγκαλιάσει την Ζόζεφιν, λέγοντάς της ένα μεγάλο ευχαριστώ που την είχε σώσει.

Η Γαλλίδα τώρα είχε μείνει μόνη με τον Τζακ. Ακόμη έτρωγαν. Ο Τζακ την ρώτησε:

«Πιστεύεις ότι θα καλέσει την αστυνομία, τους δικούς σου, αυτός ο Πούργκεν;»

«Δεν πιστεύω να την καλέσει. Φοβάται ότι τον βιντεοσκοπήσαμε. Εμένα άλλο με απασχολεί».

«Τι;»

«Για να μπορέσω να σβήσω το υλικό από τις κάμερες του πέμπτου ορόφου, του ισογείου και του ασανσέρ, μπούκαρα στο κέντρο ελέγχου. Εκεί βρίσκονταν δυο υπάλληλοι, στους οποίους είπα ότι θα έπρεπε να βγουν έξω, γιατί κάποιοι τρομοκράτες έχουν καταλάβει μάλλον το ξενοδοχείο. Αυτοί ενημέρωσαν τους υπεύθυνους του ξενοδοχείου και οι υπεύθυνοι την αστυνομία. Υλικό από τις κάμερες δεν υπάρχει προς το

παρόν, αλλά φτιάχνουν το σκίτσο μου. Και δεν θα αργήσουν να δουν από τις κάμερες κυκλοφορίας των δρόμων ότι βρισκόμουν στην περιοχή».

«Μου είχες πει ότι έχεις έναν δικό σου στον συντονισμό των καμερών κυκλοφορίας. Αυτόν που βρήκε την πινακίδα κυκλοφορίας του Γερμανού και μας γνωστοποίησε την διαδρομή του. Πάρε τον τηλέφωνο και ζήτα του μια χάρη. Άκουσέ με. Πες του να σβήσει γρήγορα το βιντεοσκοπημένο υλικό από την περιοχή για την επίμαχη ώρα που είμασταν εκεί. Πες του ότι έσωσες μια κακοποιημένη γυναίκα κι ότι δεν μπορούσες να την σώσεις, αν λειτουργούσες νόμιμα. Δεν μπορεί να μην ευαισθητοποιηθεί. Συνάδελφοι είστε. Όσον αφορά τους υπαλλήλους στο κέντρο ελέγχου του ξενοδοχείου, ενημέρωσε τους συναδέλφους σου ότι περνούσες από την περιοχή... κι ότι άκουσες τον συναγεμώ να ηχεί... κι ότι νόμιζες πως κάποιοι τρομοκράτες είχαν καταλάβει το κτίριο... κι ότι γι' αυτό είχες μπουκάρει μέσα για να ελέγξεις τις κάμερες του ξενοδοχείου. Αν σε ρωτήσουν γιατί δεν το ανέφερες νωρίτερα, θα δικαιολογηθείς με το ότι ντρεπόσουν που έκανες λάθος εκτίμηση της κατάστασης».

«Αν πω αυτά, τότε δεν χρειάζεται να σβηστεί το βίντεο από τις κάμερες κυκλοφορίας».

«Όχι, δεν θα χρειάζόταν αν ήσουν μόνη σου στην περιοχή. Τώρα χρειάζεται, γιατί δείχνει εμένα και τη Ναταλί».

«Τζακ, έχω καταλάβει ότι δεν είστε αυτοί που ισχυρίζεστε ότι είστε» του είπε με βεβαιότητα και του έπιασε τα χέρια φιλικά. «Επίσης, έχω καταλάβει ότι πραγματικά κινδύνευε αυτή η κοπέλα κι ότι την σώσαμε την τελευταία στιγμή. Δεν χρειάζεται να υποκρίνεσαι μαζί μου. Είδα την σιγουριά και την ασφάλεια που αισθάνεται μαζί σου κι αυτό μου φτάνει. Έσωσες μια ζωή, σώσαμε μια ζωή».

«Πως το κατάλαβες!» την ρώτησε ο Τζακ, που καταλάβαινε ότι ήταν μάταιο να υποκρίνεται πια.

«Η προφορά της στα Γαλλικά δεν έχει σχέση με τον Καναδά. Ο πατέρας μου ήταν από το Οντάριο. Ως τα δεκατρία μου μεγάλωσα στον Καναδά και μετά ήρθα στο Παρίσι να ζήσω με την μητέρα μου. Γνωρίζω πολύ καλά τις διαφορές. Ούτε Γαλλίδα είναι επίσης. Μιλάει πάρα πολύ

καλά αλλά όχι σαν Γαλλίδα. Επίσης, τα σαρδάμ που έκανες με τα ονόματα. Ευρ... ευρ... και μετά Ναταλί.

«Μην πεις σε παρακαλώ τίποτα σε κανέναν. Κινδυνεύει η ζωή της, σε παρακαλώ».

«Δεν θα πω τίποτα. Προτεραιότητά μου είναι η ανθρώπινη ζωή. Έχω δει πάρα πολλές βρωμιές γενικά. Πολλές φορές δεν χρειάζεται να πηγαίνεις σύμφωνα με το γράμμα του Νόμου. Το μόνο που με νοιάζει είναι που σώσαμε μια ζωή. Νιώθω ικανοποιημένη που βοήθησα. Αν θες κάποια στιγμή να μου πεις την πραγματική ιστορία σου και την πραγματική της ιστορία, εδώ είμαι».

«Σε ευχαριστώ. Ναι, κάποια στιγμή θα σου τα πω όλα. Τώρα όμως πες μου πότε θα έρθουν» κόλλησε το στόμα του στο αυτί της ο Τζακ, που πλέον είχε αλλάξει ύφος και της μιλούσε απειλητικά.

«Πότε θα έρθουν ποιοι;» τα χείλη της έτρεμαν.

«Αυτοί που ειδοποίησες πριν λίγο».

«Είσαι τρελός;» σηκώθηκε όρθια.

Ο Αμερικανός την άρπαξε από τα μαλλιά και της κόλλησε το κεφάλι στο τραπέζι. Στεκόταν όρθιος από πίσω της έχοντας τοποθετήσει ένα κουζίνομάχαιρο στο λαιμό της.

«Ζόζεφιν, δεν θέλω να σου κάνω κακό, δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος. Προσπαθώ να σώσω τη ζωή της μονάχα. Τώρα πες μου, πότε έρχονται οι δικοί σου» την πίεζε με την παγωμένη λάμα.

«Εντάξει, θα σου πω» είπε πνιχτά. «Σε μια ώρα θα βρίσκονται εδώ. Δεν είχα άλλη επιλογή, με κατάλαβαν από το σκίτσο που έφτιαξαν οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου».

«Είναι αστυνομικοί αυτοί που έρχονται;»

«Είναι μια ομάδα διεφθαρμένων, αγαπημένα παιδιά του Αρχηγού. Οι υπόλοιποι δεν γνωρίζουν τίποτα. Σε παρακαλώ, απειλήσανε τη ζωή της κόρης μου. Δεν θέλω να πάθετε κακό» του έλεγε η Ζόζεφιν που τώρα τον εκλιπαρούσε κλαίγοντας.

«Έχεις κόρη;»

«Ναι, ναι, σε παρακαλώ. Μένει με τον πατέρα της. Το δικαστήριο μου αφαίρεσε την επιμέλεια λόγω επικινδυνότητας της δουλειάς μου. Σε παρακαλώ, θα της κάνουν κακό».

«Γαμώτο» είπε ο Τζακ που της έβγαλε το μαχαίρι από τον λαιμό και την άφησε ελεύθερη. Ύστερα, κάθισε στο πάτωμα από την απόγνωσή του.

Η Ζόζεφιν που ακόμη έκλαιγε, κάθισε κι αυτή πάτωμα δίπλα του. Η πλάτη της ακουμπούσε στα ξύλινα ντουλάπια της κουζίνας.

«Συγγνώμη, δεν είχα άλλη επιλογή».

«Σε πιστεύω. Ούτε εγώ θέλω να πάθει κακό η μικρή σου. Εξάλλου εγώ ευθύνομαι γι' αυτό και η Ευριδίκη. Άκουσέ με προσεκτικά. Όταν έρθουν αυτοί, θα σε βρουν πολύ βαριά χτυπημένη. Εσύ θα τους πεις ότι διέρρηξαν το σπίτι και ότι μας απήγαγαν. Θα τους πεις ότι η κοπέλα είχε δραπετεύσει από έναν ισχυρό νταβατζή, βαλκάνιο, κι ότι την βρήκαν. Δεν πρόκειται να πειράξουν την κόρη σου μετά από αυτό».

«Εντάξει, αλλά πως θα με βρουν χτυπημένη;» τον κοιτούσε σαστισμένη.

«Δυστυχώς, θα πρέπει να πληγώσεις τον εαυτό σου. Εγώ δεν μπορώ να χτυπήσω μια γυναίκα. Για το καλό της Ευριδίκης και της κόρης σου».

Πενήντα λεπτά είχαν περάσει. Ο Τζακ με την Ευριδίκη ήδη είχαν φτάσει στο ιστορικό κέντρο της Ρεν. Κουβαλούσαν μαζί τους την χειραποσκευή του Τζακ και περπατούσαν βιαστικά στα μεσαιωνικά σοκάκια της παλιάς πόλης, η οποία είχε διασωθεί μετά από μια μεγάλη πυρκαγιά, το 1720. Η Ευριδίκη αν και είχε σπουδάσει στην Γαλλία, δεν είχε επισκεφθεί ποτέ της την Ρεν.

Ο Αμερικανός, προς το παρόν, δεν είχε κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο στο μυαλό του. Πως θα μπορούσε να έχει άλλωστε; Όλα είχαν ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Θα έπρεπε να αυτοσχεδιάσει ακόμη μια φορά.

Την ίδια στιγμή, οι διεφθαρμένοι μπάτσοι έφθαναν στο σπίτι της Ζόζεφιν.

«Σβήσε τα φώτα ρε μη μας πάρουν χαμπάρι. Έκανες ήδη την μαλακία και έβαλες τις σειρήνες να ηχούν, τότε που πήγαμε να πιάσουμε αυτή την Καναδέζα στις εργατικές».

«Εντάξει, εντάξει».

Τέσσερα άτομα διέβαιναν στο μαύρο τετράπορτο Citroen Xanthia. Το στάθμευσαν μερικά μέτρα μακριά από το σπίτι της Ζόζεφιν.

Άνοιξαν τις πόρτες αθόρυβα και βγήκαν έξω από το όχημα. Φορούσαν και οι τέσσερις τους κουκούλες ολοπρόσωπες. Η Ζόζεφιν τους είχε ενημερώσει ότι θα άφηνε το κλειδί μέσα στο μοναδικό λουλούδι που υπήρχε στην είσοδο. Ο πιο ψηλός έψαξε μέσα στο το λουλούδι. Βρήκε το κλειδί πολύ εύκολα. Το έβαλε στην κλειδαριά.

Η πόρτα άνοιξε. Έκανε νόημα στους υπόλοιπους που βρίσκονταν με τα πιστόλια στα χέρια να περάσουν, πολύ προσεκτικά, μέσα. Πατούσαν στις μύτες των ποδιών τους καθώς προχωρούσαν από την είσοδο προς τα το εσωτερικό του σπιτιού.

Ο ένας από αυτούς έκανε νόημα στους υπόλοιπους να ελέγξουν τα υπόλοιπα δωμάτια.

«Ελάτε εδώ, τρέξτε, ελάτε στην κουζίνα».

Η Ζόζεφιν βρισκόταν σχεδόν αναισθητη στο ασπρόμαυρο πάτωμα, που τώρα είχε βαφτεί στο χρώμα του αίματος. Η μύτη της ήταν σπασμένη, τα μάτια της πρησμένα από τα χτυπήματα και τα δάχτυλα του αριστερού της χεριού σπασμένα.

Τα είχε πράξει όλα μόνη της. Ήταν κάτι ακραίο, αλλά αναγκαίο ώστε να την πιστέψουν, για να μπορέσει έτσι να σώσει την ζωή της κόρης της.

Έφτασαν και οι υπόλοιποι στην κουζίνα. Έβγαλαν τις κουκούλες τους.

«Τι συνέβη, τι συνέβη;» την ρωτούσε ο ψηλός.

Με φωνή αδύναμη, η Ζόζεφιν τους εξήγησε ότι απήγαγαν τη Ναταλί και τον άντρα που ήταν μαζί της.

«Αυτό τον Αμερικάνο αστυνομικό;»

Η Ζόζεφιν που ακόμη βρισκόταν ξαπλωμένη στο πάτωμα, μπόρεσε να ψιθυρίσει.

«Δεν ήταν αστυνομικός. Τον άκουσα που μίλησε στο τηλέφωνο με κάποιον δικό του. Υεύτικη ήταν η ταυτότητα. Μπλεγμένος με κυκλώματα τράφικινγκ κι αυτός. Και τον είχα πιστέψει. Αυτοί που τους απήγαγαν από το σπίτι ήταν πέντε άτομα και φορούσαν κουκούλες. Μιλούσαν μια περίεργη γλώσσα, Βαλκάνιοι ήταν ίσως».

Οι διεφθαρμένοι αστυνομικοί στέκονταν πάνω από την Ζόζεφιν και μιλούσαν χαμηλόφωνα. Εκείνη τους άκουγε.

«Τι θα κάνουμε;»

«Θα την πάμε στο νοσοκομείο».

«Πρέπει να την βγάλουμε από την μέση».

«Ηλίθιε, δολοφονία αστυνομικού; Θα γίνει χαμός στην Γαλλία με αυτό. Όχι, με τίποτα. Θα την πάμε στο νοσοκομείο» έσκυψε πάνω της και ψιθύρισε, «Θα σε πάμε στο νοσοκομείο, εντάξει; Τσιμουδιά για όλα. Ληστές σε χτύπησαν στο δρόμο. Κατάλαβες;»

«Πρέπει να μπούμε εδώ Ευριδίκη. Στο ξενοδοχείο des Lices» της είπε, αγγίζοντάς της το χέρι.

«Πρέπει να δείξουμε ταυτότητες;»

«Έχω κι άλλο διαβατήριο εγώ. Θα μιλάω Ιταλικά, είμαι ο Τζιοβάνι Ρούσο. Εσύ μην μιλάς καθόλου».

Ο Τζακ Κούνει, ήταν αυτονόητο κατά την αφιξή του στην Βαρκελώνη ότι μπορεί να έμπλεκε σε επικίνδυνες καταστάσεις που θα απαιτούσαν να έχει ένα επιπλέον διαβατήριο με ψεύτικο όνομα. Τελικά

δεν του χρειάστηκε στην Ισπανία, αλλά στην Γαλλία. Ποτέ του δεν περίμενε μια τέτοια εξέλιξη.

Πέρασαν την πόρτα του ξενοδοχείου χέρι χέρι, σαν ένα ανδρόγυνο ερωτευμένο. Ο Τζακ κανόνισε τα διαδικαστικά στην ρεσεψιόν, μιλώντας σπαστά Αγγλικά, παριστάνοντας τον Ιταλό πολίτη. Η Ευριδίκη βρισκόταν λίγο πιο πέρα, δεν μιλούσε. Ακόμη ένιωθε ένοχη για αυτό που είχε συμβεί στην Ζόζεφιν και γι'αυτό που ίσως θα της συνέβαινε στο μέλλον, εξαιτίας της.

Ευτυχώς, υπήρχε ένα κενό δωμάτιο στον τρίτο όροφο, δίκλινο.

Η Ευριδίκη αντικρίζοντας το διπλό κρεβάτι, είπε στον Τζακ ότι θα κοιμόταν στο πάτωμα. Ο Τζακ σαν τζέντλεμαν, προσφέρθηκε να κοιμηθεί αυτός κάτω.

Η ώρα ήταν δέκα ακριβώς. Δεν είχε άλλη αλλαξιά ρούχων μαζί της, ούτε δεύτερα εσώρουχα. Όλα της τα πράγματα, βρίσκοντας στην βαλίτσα της Αντιγόνης. Ο Τζακ το κατάλαβε, και της έδωσε ένα δικό του εσώρουχο να φορέσει, ένα μποξεράκι. Θα το χρειαζόταν μετά από ένα μπάνιο. Της έδωσε επίσης κι ένα μακό μαύρο μπλουζάκι.

«Θα τα χρειαστείς».

«Κι εσύ;»

«Έχω κι άλλα, τι νόμιζες;» της έδειξε το εσωτερικό της χειραποσκευής του. Πράγματι, ήταν ειδήμων στην εξοικονόμηση χώρου.

Της Ευριδίκης της άρεσε η θετική του διάθεση. Ο Τζακ την έκανε να νιώθει καλά εκείνη την δύσκολη ώρα.

Τριαντατέσσερα λεπτά είχαν περάσει. Η Ευριδίκη έκανε ακόμη ντουζ. Ο Τζακ είχε ανησυχήσει μην τυχόν και της είχε συμβεί κάτι. Πήγε έξω από την τουαλέτα για να δει τι γινόταν. Φοβήθηκε μήπως είχε λιποθυμήσει ή μήπως είχε συμβεί κάτι άλλο. Χτύπησε την πόρτα αλλά δεν πήρε απάντηση. Ξαναχτύπησε. Καμία απάντηση. Πήρε την απόφαση να ανοίξει την πόρτα. Την άνοιξε. Το θέαμα που αντίκρυσε, τον αναστάτωσε ερωτικά.

Η Ευριδίκη βρισκόταν κάτω από το τρεχούμενο νερό, γυμνή και όρθια, έχοντας κλειστά τα μάτια της. Εκείνος δεν μπορούσε να πάρει το βλέμμα του από πάνω της.

Τι υπέροχο πλάσμα είναι αυτό; Τι υπέροχο και τέλειο καμπυλωτό σώμα είναι αυτό; Έλα, σύνελθε, κλείσε την πόρτα, θα σε δει...

Με αυτές τις σκέψεις έκλεισε την πόρτα αθόρυβα. Η Ευριδίκη τον είχε δει. Είχε ανοίξει ελάχιστα τα μάτια της και τον είχε δει. Δεν αντέδρασε...

Σε δυο λεπτά είχε βγει από το μπάνιο. Φορούσε το μπλε μποξεράκι του Τζακ και το μαύρο μακό μπλουζάκι. Ο Αμερικάνος καθόταν στο κρεβάτι. Μόλις την αντίκρουσε της είπε αγχωμένος:

«Έλα, έλα, κάθισε στο κρεβάτι. Συγγνώμη, θα στρώσω στο πάτωμα».

«Νομίζω ότι δεν με πειράζει. Μπορείς να κοιμηθείς κι εσύ στο κρεβάτι. Είσαι πολύ κουρασμένος και δεν μπορώ να σε βάλω να κοιμηθείς στο πάτωμα. Θα βάλουμε ανάμεσά μας ένα σεντόνι».

«Είσαι σίγουρη;»

Η Ευριδίκη συγκατένευσε.

«Εντάξει. Όπως επιθυμείς. Να ξέρεις, είμαι τζέντλεμαν. Σέβομαι πάντα τις κυρίες. Λοιπόν, θα κάνω ένα ντουζ κι εγώ».

Ο χρόνος πέρασε.

Η ώρα είχε πάει 23:24. Οι δυο τους βρίσκονταν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι. Κοιτούσαν το ταβάνι και μιλούσαν.

«Και τον Δημοσθένη από που τον γνωρίζεις;» τον ρώτησε.

«Ο Δημοσθένης ήταν και είναι αδερφικός φίλος με τον θείο μου. Ο θείος μου ήταν Ιταλός κατάσκοπος. Τα καλοκαίρια που έφευγα από τις ΗΠΑ και πήγαινα στην Ιταλία για διακοπές, κάθε χρόνο, ερχόταν και ο Δημοσθένης εκεί. Κάναμε διακοπές όλο στην βίλα του θείου μου στο Κάπρι. Σαν παππού τον έχω. Εγώ ήμουν ο σύνδεσμος μεταξύ του Δημοσθένη, του Ελληνικού κράτους και του κράτους των ΗΠΑ και οργάνωσα την συμφωνία. Θα ήταν πολύ δύσκολα τα πράγματα για εσάς, αν δεν υπήρχε αυτή η συμφωνία».

«Γνωρίζεις και την Αντιγόνη τότε».

«Η Αντιγόνη είχε έρθει μόνο μία ή δύο φορές στην Ιταλία. Καταλαβαίνεις ότι δεν έχω οικειότητα μαζί της. Πολύ τυπικές σχέσεις. Τον Δημοσθένη τον νιώθω σαν παππού όμως. Τρομερός κατάσκοπος. Είναι θρύλος ακόμη στην πιάτσα».

Είχαν χαλαρώσει πάρα πολύ, μιλούσαν σαν να είναι χρόνια φίλοι.

«Ναι, αλλά πέρυσι μας είχαν βρει πέρυσι αυτοί οι μισθοφόροι, μάλλον από λάθος του Δημοσθένη».

«Στις κωδικοποιημένες συνομιλίες δεν ευθύνεται μόνο ο αποστολέας, αλλά και ο παραλήπτης. Ένα σφάλμα του παραλήπτη κι όλα έχουν αποκαλυφθεί. Δε νομίζω ο Δημοσθένης να έκανε κάποιο λάθος. Ειδικά στην μυστική επικοινωνία, είναι άπιαστος».

«Αλήθεια;»

«Αλήθεια. Χρησιμοποιεί ανορθόδοξες μεθόδους, αλλά έχει αποτέλεσμα πάντα. Είναι σαν τον ληστή που βγαίνει από μια τράπεζα με τα κλοπιμαία, φορώντας γραβάτα, κοστούμι και κουβαλώντας μια δερμάτινη πανάκριβη τσάντα. Κανένας αστυνομικός δεν θα τον υποπτευθεί. Κάπως έτσι είναι και οι κωδικοποιημένες συνομιλίες του Δημοσθένη. Δεν μπορεί να φανταστεί κάποιος ότι μπορεί κάποιος κωδικός να κρύβεται από πίσω. Έχει πάρα πολλές δικές του πατέντες».

«Γνωρίζεις απ' αυτά; Από κωδικοποιημένες συνομιλίες;»

«Είναι μία από τις ειδικότητές μου. Είμαι ειδικός στην κρυπτογράφηση και στην αποκρυπτογράφηση».

«Τι ακριβώς είναι η κρυπτογράφηση;»

«Τώρα ανοίγεις ένα τεράστιο θέμα. Δεν μπορεί να εξηγηθεί μέσα σε λίγα λεπτά αυτό. Το μόνο που μπορώ να σου εξηγήσω προς το παρόν, είναι κάποιες πολύ βασικές αρχές μέσω κάποιων πολύ απλοϊκών παραδειγμάτων. Έτσι θα καταλάβεις πως λειτουργεί γενικά, η κρυπτογράφηση».

«Ναι με ενδιαφέρει. Θέλω να μάθω!»

«Λοιπόν. Ας ξεκινήσουμε με ένα παράδειγμα. Έχουμε την πρόταση, *Η Ευριδίκη είναι όμορφη*. Τώρα θα προσπαθήσω να κρυπτογραφήσω

αυτή την πρόταση, για να μην μπορεί να καταλάβει κανένας τι θέλω να πω. Η απλούστερη κρυπτογράφηση ονομάζεται “κρυπτογράφηση με απλή αντικατάσταση”. Δηλαδή σε κάθε γράμμα του αλφαβήτου, θα αντιστοιχίσω ένα άλλο γράμμα και μετά θα φτιάξω την πρόταση εκ νέου. Δηλαδή, το Η το αντικαθιστούμε με το Ω, το Ε με το Υ, το Υ με το Ψ και πάει λέγοντας. Η κρυπτογραφημένη πρόταση θα είναι “Ω ΥΨΕΚΣΚΡΖ ΥΚΛΙΚ ΛΓΛΞΒΖ”.

«Χαχαχαχαχαχα!» είχε φτιάξει η διάθεση της, από αυτό το παιχνίδι της κρυπτογράφησης. Χαχαχαχα, πως μιλάς έτσι; Ακούγεσαι περίεργα με όλα αυτά τα σύμφωνα».

«Χα, είδες πόσο εύκολο είναι; Αυτό βέβαια το παράδειγμα αφορά εφήβους. Όταν μιλάμε για πραγματική κρυπτογράφηση, μιλάμε για πολυ-υβριδικούς αλγόριθμους κρυπτογράφησης, για συνδυασμούς ασύμμετρων και συμμετρικών».

Η Ευριδίκη γύρισε το κεφάλι δεξιά και τον κοίταξε, καθώς ήταν ξαπλωμένη. Τα πράσινα μάτια της γελούσαν. Τον ρώτησε:

«Το εννοούσες αυτό που είπες πριν;»

«Ποιο απ’ όλα;»

«Το... *Η Ευριδίκη είναι όμορφη*».

«Να είμαι ειλικρινής, όχι, δεν το εννοούσα».

Με το που το άκουσε αυτό, κοκκίνησε από την ντροπή της. Ένωσε άσχημα.

Ο Τζακ συνέχισε, «Η Ευριδίκη δεν είναι απλά όμορφη... είναι πάρα... πάρα... πάρα πολύ όμορφη. Η Ευριδίκη είναι κούκλα » της είπε, έγειρε προς τα αριστερά και άρχισε να την φιλάει με πολύ πάθος.

Δεν τον σταμάτησε. Τον φιλούσε κι αυτή...

Όμως, δεν ένιωθε τίποτα. Δεν ένιωθε απολύτως τίποτα. Ένα απέραντο κενό. Κανένα συναίσθημα δεν της γλύκαινε την καρδιά.

«Σταμάτα, σταμάτα» του είπε και απομακρύνθηκε από κοντά του.

«Συγγνώμη, συγγνώμη, παραφέρθηκα. Είναι που... είσαι τόσο όμορφη. Σου ζητώ συγγνώμη».

«Φταίω κι εγώ. Μη ζητάς συγγνώμη σε παρακαλώ. Τώρα μόλις κατάλαβα, πόσο πολύ αγαπώ τον Πάνο. Μόνο με αυτόν νιώθω πλημμυρισμένη από συναισθήματα. Με φιλούσε και μεθούσα... περπατούσα ανάμεσα στα αστέρια. Ένιωθα ένα ρίγος σε όλο μου το κορμί. Συγγνώμη, δεν ένιωσα τίποτα με 'σένα».

Ο Τζακ είχε σηκωθεί από το κρεβάτι και στεκόταν όρθιος.

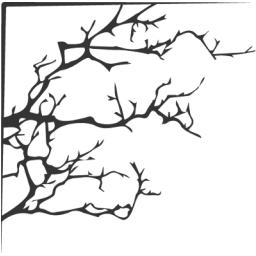
«Ντρέπομαι» της είπε. «Καλύτερα να στρώσω να κοιμηθώ στο πάτωμα».

«Σε παρακαλώ, μην ντρέπεσαι, εγώ σου ζητάω συγγνώμη. Βρισκόμαστε σε μια πολύ δύσκολη κατάσταση. Ας επικεντρωθούμε στο να μπορέσουμε να σώσουμε τις ζωές μας».

Ο Αμερικανός έβγαλε μια πολύ μικρή συσκευή από την χειραποσκευή του. Είχε το διπλάσιο μέγεθος σχεδόν από μία οθόνη ρολογιού. Με ένα λεπτό στυλό που έμοιαζε με χοντρή βελόνα, σχημάτιζε μικροσκοπικά άγνωστα σύμβολα.

«Γράφεις στον Δημοσθένη;» τον ρώτησε.

«Ναι. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Θα μας βρουνε αν δεν βοηθήσει ο Δήμος. Με 'μένα επικοινωνεί αποκλειστικά μέσω κρυπτογραφημένων μηνυμάτων. Αυτά της παλιάς σχολής δεν τα προτιμώ. Όμως, μόνο ο Δημοσθένης και οι γέροι φίλοι του μπορούν να μας βοηθήσουν αυτή τη στιγμή...»

Ζαν Πιέρ

Ο Δημοσθένης καθόταν μπροστά στο παράθυρο. Κοιτούσε έξω, τον έναστρο ουρανό. Όλα έμοιαζαν τόσο γαλήνια. Μόνο το φεγγάρι μπορούσε να προσθέσει μια νότα φωτός στο σκοτεινό τοπίο.

Έφερε το ποτήρι στα χείλη του. Έπινε από το ουίσκι του κάνοντας πολύ αργές κινήσεις. Ήθελε να ευχαριστηθεί το τελευταίο του ποτό, χωρίς κανένας να τον ενοχλήσει. Σε λίγη ώρα θα έπρεπε να φύγουν, δυστυχώς. Και του άρεσε αυτό το μέρος, αυτό το σπίτι. Είχε ηρεμήσει εδώ. Έπρεπε να το εγκαταλείψει όμως, απόψε κιόλας.

Η Αντιγόνη ήρθε δίπλα και του χάιδεψε τον ώμο.

«Δημοσθένη, τα έχω πακετάρει όλα, πρέπει να φύγουμε».

«Ο Πάνος;»

«Μόνο εσένα ακούει. Πήγαινε στο δωμάτιό του να τον πείσεις να σηκωθεί από το κρεβάτι».

«Τι έκανες; Βάλατε με την Ευριδίκη, τις ζωές όλων μας σε κίνδυνο. Ένα ταξίδι αναψυχής, όπως μου είχες ορκιστεί, έγινε ένα ταξίδι στην κόλαση. Γιατί δεν μου είπες τι σκοπεύατε να κάνετε με εκείνον τον Γερμανό;»

«Συγγνώμη, σου εξήγησα ήδη τους λόγους».

«Δεν είναι λόγος ο ψυχολογικός εκβιασμός. Θα αυτοκτονούσε έτσι και δεν πηγαίνατε εκεί, και μπουρδες. Πίστεψες αυτά που σου 'πε; Ξέρεις ότι είναι ανεκπαιδευτη και λειτουργεί εν θερμώ. Γνωρίζεις πόσο εύκολο είναι να βρουν που μένει η Ναταλί Μέισον. Μας έχουν εντοπίσει ήδη, αν έχουν μπει στον κόπο να ψάξουν. Ένα πάτημα κουμπιού απαιτείται μονάχα».

«Δεν φανταζόμουν ότι θα την έπιανε η αστυνομία».

«Τι λες; Άκου δεν φανταζόσουν» ύψωσε τον τόνο της φωνής του. «Τελοσπάντων. Ό,τι έγινε, έγινε» συνέχισε, φανερά πιο ήρεμος.

Ο Δημοσθένης σηκώθηκε από την καρέκλα και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο του Πάνου. Άνοιξε την πόρτα. Εκείνος ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα και κοιτούσε το ταβάνι.

«Γιε μου, πρέπει να φύγουμε. Έλα να σε βοηθήσω να καθίσεις στο αναπηρικό καρότσι».

Ο Πάνος δεν μιλούσε, δεν γύρισε το βλέμμα του καν. Έτσι φερόταν τους τελευταίους μήνες. Σαν ένα άγριο θηρίο. Μονίμως θυμωμένος. Δεν έδινε σημασία σε κανέναν. Ήταν χαμένος στο δικό του κόσμο.

«Γιε μου, σου μιλάω, γιατί δεν απαντάς;» του είπε ήρεμα.

«Φύγεεεεεεεεεε» του φώναξε ο Πάνος, πετώντας του το μαξιλάρι.

Ο Δημοσθένης τρόμαξε.

Τώρα νευρίαζε κι αυτός.

«Σήκω πάνωωωωωωω τώραααααααααα, με ακούς;» πήγε από πάνω του. Άρχισε να τον τραβάει και να προσπαθεί να τον σηκώσει.

Η Αντιγόνη μπήκε στο δωμάτιο και προσπαθούσε να ηρεμήσει τον Δημοσθένη που είχε πιάσει τον Πάνο από την μέση. Έτσι όπως ήταν και οι τρεις, μπλεγμένοι μεταξύ τους, ο Πάνος έπεσε από το κρεβάτι.

Ο Δημοσθένης συνειδητοποίησε τι είχε κάνει. Πρώτη φορά έχανε την ψυχραιμία του. Η Αντιγόνη δεν τον είχε ξαναδεί έτσι. Ο ηλικιωμένος άνδρα αντικρύζοντας τον Πάνο πεσμένο στο πάτωμα, ανήμπορο, άρχισε να λυγίζει και να κλαίει με λυγμούς. Έσκυψε από πάνω του και τον αγκάλιασε. Η Αντιγόνη στεκόταν όρθια και απλά τους κοιτούσε λυπημένη.

Έχοντας ο ηλικιωμένος το κεφάλι του δίπλα στο κεφάλι του Πάνου, κλαίγοντας, του έλεγε, «Γιε μου συγγνώμη, συγγνώμη, δεν το ήθελα. Κουράστηκα γιε μου, βοήθησέ με. Για εσένα και την Ευριδίκη τα κάνω όλα».

Ο Πάνος είχε αρχίσει να κλαίει κι αυτός. Άρχισε να ξεσπάει. Όλο το σώμα του έκανε συσπάσεις από το έντονο κλάμα.

Σηκώθηκε με την βοήθεια του Δημοσθένη και της Αντιγόνης. Κάθισε στο αναπηρικό αμαξίδιο. Είχε καταλάβει το λάθος του. Αυτοί οι άνθρωποι τον βοηθούσαν ανιδιοτελώς, με κίνδυνο της ζωής τους, κι αυτός τους δυσκόλευε συνεχώς την καθημερινότητα.

Η Αντιγόνη είχε σκύψει πάνω από τον δεξί ώμο του Πάνου και ο Δημοσθένης πάνω από τον αριστερό του. Τον είχαν αγκαλιάσει όπως οι γονείς αγκαλιάζουν το μικρό παιδί τους, με απόλυτη αγάπη και απεριόριστη συμπόνοια.

Ένα βουητό διέκοψε αυτή την οικογενειακή στιγμή. Ο Δημοσθένης μετέβη στο διπλανό δωμάτιο για να δει το κρυπτογραφημένο μήνυμα που του έστειλε ο Τζακ.

«Αντιγόνη» της φώναξε. «Έλα λίγο μέσα».

Η Αντιγόνη μπήκε στην κρεβατοκάμαρά τους, ανήσυχη.

«Τι συνέβη;» τον ρώτησε.

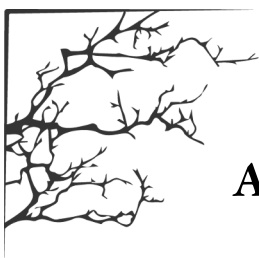
«Τα παιδιά έχουν μπλέξει άσχημα. Τους κυνήγησαν διεφθαρμένοι Γάλλοι αστυνομικοί. Μόλις μου έστειλε μήνυμα ο Τζακ. Πρέπει να βρουν τρόπο να διαφύγουν από την Γαλλία με μη συμβατικά μέσα».

«Έχεις σύνδεσμο στην Γαλλία;»

«Έχω τον Ζαν Πιέρ και του δικούς του».

«Εντάξει τότε, στείλε μήνυμα στον Τζακ».

«Θα στείλω» είπε κατεβάζοντας το κεφάλι χαμηλά, φανερά προβληματισμένος.

Απέραντο Γαλάζιο

«Ευριδίκη, μόλις μου έστειλε μήνυμα ο Δημοσθένης. Μου έδωσε ένα τηλεφωνικό νούμερο για να καλέσω, και να δώσω το σύνθημα “Le grand Bleu” στα Γαλλικά» της εξήγησε ο Τζακ που κοιτούσε συγκεντρωμένος την οθόνη της συσκευής κρυπτογράφησης που κρατούσε στα χέρια του. «Τι στο καλό σημαίνει αυτό;»

«The Big Blue» του εξήγησε στ’ Αγγλικά ή “Απέραντο Γαλάζιο” στα Ελληνικά. Είναι μια διάσημη ταινία του Λυκ Μπεσόν που γυρίστηκε στην Ελλάδα και πιο συγκεκριμένα στο νησί της Αμοργού. Αφορά μια διασκευή της πραγματικής ιστορίας δύο φίλων δυτών, που ήταν πρωταθλητές της ελεύθερης κατάδυσης στον εικοστό αιώνα. Του Ζαν Μαγιόλ και του Έντσο Μαϊόρκα.

«Μάλιστα» αποκρίθηκε, χωρίς να νιώθει τον ενθουσιασμό των λεγομένων της.

Καθολικός ναός της Ρενς, Νοτρ Νταμ. 09:14

Ο Τζακ με την Ευριδίκη είχαν φτάσει αρκετά λεπτά πριν από το προκαθορισμένο τους ραντεβού. Για να μην κινήσουν υποψίες, είχαν διεισδύσει σε ένα γκρουπ Ιταλών τουριστών. Ο ξεναγός τους περιέγραφε αρχιτεκτονικά τον ναό της Νοτρ Νταμ:

«Το μήκος του ναού, όπως μπορείτε να δείτε είναι πολύ μεγάλο. Ισούται με 138,5 μέτρα. Το πλάτος του είναι 30 μέτρα. Αν και το κτίριο είναι πολύ μεγάλο, αυτό δεν φαίνεται, λόγω των μυτερών αψίδων, των πυραμδικών σχημάτων και των αετωμάτων που υπάρχουν στο

εξωτερικό του μέρος. Το αρχικό αρχιτεκτονικό σχέδιο περιελάμβανε την κατασκευή εφτά πύργων, τελικά όμως κατασκευάστηκαν δύο πύργοι μόνο. Στην εξωτερική όψη μπορείτε επίσης να παρατηρήσετε την ύπαρξη πάρα πολλών αγαλμάτων. Ιδιαίτερα στους εξωτερικούς πυλώνες μπορείτε να δείτε την εξέλιξη της γοθτικής αρχιτεκτονικής του 13ου αιώνα. Ένα από τα πιο φημισμένα γλυπτά, είναι ο “Χαμογελαστός Άγγελος” ή το “Χαμόγελο της Ρεν” που βρίσκεται στον αριστερό πυλώνα της κεντρικής πρόσοψης του ναού. Θα μιλήσουμε για ένα άλλο αρχιτεκτονικό στοιχείο τώρα... για το πανέμορφο διακοσμημένο γυαλί. Πολλά από αυτά τα εκθαμβωτικά βιτρώ χρονολογούνται στον 13ο αιώνα, όπως μπορείτε να δείτε το παράθυρο με τα ρόδα... άλλα χρονολογούνται στον 20ο αιώνα, όπως αυτά είναι τα σχέδια του Σαγκάλ... κι άλλα χρονολογούνται στις μέρες μας, όπως αυτά είναι τα τολμηρά κόκκινα, μπλε και κίτρινα βιτρώ που τοποθετήθηκαν για τα 800α γενέθλια του καθεδρικού ναού πέρυσι».

Ο Τζακ είχε πιάσει την Ευριδίκη από το χέρι. Προσποιούνταν τους ερωτευμένους. Εκείνη είχε κουρέψει το μαλλί της πολύ κοντό, σχεδόν αγορίστικο. Από τα χαράματα κιόλας, είχε μπορέσει να προμηθευτεί μία μωβ βαφή μαλλιών και τώρα έμοιαζε σαν την Ξένια. Της έλειπε απεριόριστα η καλύτερή της φίλη. Θα ήθελε να την έχει δίπλα της αυτή τη στιγμή. Θα έπαιρνε δύναμη από ‘κείνη.

«Έλα, έλα, πάμε» της είπε βιαστικά ο Τζακ. «Το γκρουπ μπαίνει μέσα».

Η Ευριδίκη δεν μπορούσε ακόμη να συνηθίσει αυτά τα ψεύτικα μούσια - αληθοφανή για όσους δεν γνώριζαν - που φορούσε ο Αμερικανός σήμερα, στο πρόσωπό του.

Την κρατούσε αγκαζέ, οδηγώντας την στο εσωτερικό του ναού.

Ένας Ιταλός τουρίστας ρώτησε τον ξεναγό:

«Πόσα χρόνια χρειάστηκαν για να χτιστεί ο καθεδρικός;»

«Απαιτήθηκε ένας αιώνας τουλάχιστον. Πολλοί αρχιτέκτονες συνεισέφεραν στην διαδοχική ανέγερση αυτού του μεγαλειώδους κτίσματος».

«Ευριδίκη, έλα μαζί μου» ψιθύρισε.

Απομακρύνθηκαν από το γκρουπ και πλησίασαν τον άστεγο που μόλις διάβαινε την πόρτα της εισόδου. Ο Τζακ έβγαλε είκοσι ευρώ να του δώσει. Ο άστεγος το κράτησε στα χέρια του και το κοίταξε. Είχε γραμμένο πάνω του τον αριθμό 33. Το σύνθημα ήταν εμπνευσμένο από τους 33 βασιλείς που είχαν στεφθεί τους τελευταίους αιώνες στον καθεδρικό της Νοτρ Νταμ, με πιο γνωστό βέβαια απ' όλους, τον Κάρολο Ζ'.

Ο άστεγος τους έδωσε πίσω ένα χαρτονόμισμα των είκοσι ευρώ. Μόνο που δεν ήταν το ίδιο. Τα είχε αλλάξει με ταχυδακτυλουργική ταχύτητα. Ο Τζακ το έβαλε στην τσέπη του. Έκανε νόημα στην Ευριδίκη να αναμιχθούν με το γκρουπ των τουριστών ξανά.

Καθώς άκουγαν τον ξεναγό να περιγράφει την ιστορία του κτιρίου, ο Τζακ έβγαλε έξω το εικοσάευρο και το περιεργάστηκε. Κάτι είχε γραμμένο πάνω του: “ 3 7 W”.

Κοίταξε τον χώρο. Πάρα πολλές ξύλινες φθαρμένες καρέκλες καφέ χρώματος υπήρχαν μέσα στον καθεδρικό. Όλες τους ήταν παρατεταγμένες σε σειρές. Ένευσε στην Ευριδίκη να τον ακολουθήσει.

Πήγαν στην τρίτη σειρά από το τέλος και κάθισαν. Αυτός στην έβδομη καρέκλα μετρώντας από τα αριστερά και η Ευριδίκη στην όγδοη. Έσκυψε ελαφρά και έψαξε με το χέρι του αν υπήρχε κάτι κάτω από την βάση του καθίσματος. Έπιασε ένα μικρό σακίδιο. Το ανέβασε διακριτικά ως απάνω.

Το υπόλοιπο γκρουπ με τους τουρίστες βρισκόταν στο κέντρο του καθεδρικού. Κανείς δεν τους έβλεπε. Είπε στην Ευριδίκη χαμηλόφωνα να πάνε πίσω από μια τεράστια κολόνα να σταθούν. Έτσι κι έκαναν. Έβγαλε μέσα από το σακίδιο δυο στολές. Τις φόρεσαν βιαστικά. Πλέον έμοιαζαν με έναν καθολικό ιερέα και μια μοναχή.

Ύστερα κατευθύνθηκαν προς τα δυτικά. Υπήρχε μια πόρτα ανοιχτή που έβγαζε στη δυτική όψη του ναού.

Βγήκαν έξω. Δύο καθολικοί ιερείς και μία μοναχή τους περίμεναν. Τους έκαναν νόημα να τους ακολουθήσουν. Πάρα πολύ κόσμος ήταν συγκεντρωμένος περιμετρικά του καθεδρικού.

Η Ευριδίκη θυμήθηκε τις παρόμοιες καταστάσεις που είχε περάσει πέρυσι με τον Πάνο και συγκινήθηκε.

Μια ώρα ταξιδιού είχε περάσει. Οι δύο υποτιθέμενοι ιερείς μάλωναν μεταξύ τους σχετικά με την διαδρομή που θα έπρεπε να ακολουθήσουν.

«Στο είχα πει. Έπρεπε να πάρουμε τον αυτοκινητόδρομο A29. Του κεφαλιού σου πάντα κάνεις».

«Αυτή είναι η πιο σύντομη, η ταχύτερη και η πιο ωραία διαδρομή. Αν ακολουθούσαμε τον A29 θα κάναμε πέντε ώρες, τώρα θα κάνουμε μισή ώρα λιγότερη. Εκτός του ότι από 'δω θα βλέπουμε και τα όμορφα πάρκα που διασχίζουμε όπως το park naturel régional des Boucles de la Seine Normande. Ακόμη είμαστε στον A4. Όταν θα περάσουμε το Παρίσι και ακολουθήσουμε τον αυτοκινητόδρομο A13 θα δεις ότι έχω δίκιο».

Ο Τζακ δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί καυγαδίζανε, διότι δεν γνώριζε Γαλλικά. Η Ευριδίκη όμως, προσπαθούσε συνεχώς να κρατηθεί σοβαρή και να μην γελάσει. Οι “παππούδες” ήταν διασκεδαστικοί. Η υποτιθέμενη μοναχή δεν μιλούσε καθόλου, ήταν πολύ ήρεμη. Απολάμβανε το ταξίδι με το αυτοκίνητο.

Το βαν ήταν ευρύχωρο. Είχε τρεις σειρές καθισμάτων και ο μέγιστος αριθμός ατόμων που θα μπορούσε να φιλοξενήσει, ήταν οκτώ άτομα. Οι δυο ηλικιωμένοι πρώην κατάσκοποι καθόντουσαν στις μπροστινές θέσεις, η ηλικιωμένη “μοναχή” στην μεσαία σειρά και η Ευριδίκη με τον Τζακ, στα πίσω καθίσματα. Στην πόρτα υπήρχε ένα ταμπελάκι, που έγραφε **Ordo Sancti Benedicti**. Κατευθυνόντουσαν στην πόλη της Καέν.

Ο Τζακ σκεφτόταν πως είχε έρθει για άλλο λόγο στην Ευρώπη και τελικά είχε μπλέξει σε μια πρωτόγνωρη κατάσταση που δεν είχε εξελιχθεί καλά. Δεν είχε ιδέα πια, σχετικά με την πορεία της υπόθεσης της δολοφονίας του Χόρχε Σανθ και του Χάουαρντ Μπολντ. Κάπως έπρεπε να ενημερωθεί.

Έβγαλε το κινητό από την χειραποσκευή, και τα ενσύρματα ακουστικά του. Τα τοποθέτησε στ' αυτιά του. Συνδέθηκε στο διαδίκτυο μέσω δορυφόρου και ύστερα συντονίστηκε με το κινητό της Αντριάνα. Το κινητό της Ισπανίδας, είχε μετατραπεί πια, σε ένα μικρόφωνο.

Ο Τζακ άκουγε πεντακάθαρα τις ομιλίες της Αντριάνα, του Πέδρο, και δύο αγνώστων:

«Ναι, ναι, ανιψιός μου είναι. Ευτυχώς που έχουμε και τον Μάριο και μας βοηθάει, εμένα και τον άντρα μου».

«Ο άντρας σας εργάζεται μαζί σας; Τι ωραία... σαν και εμάς. Κι εμείς την ίδια δουλειά κάνουμε με την γυναίκα μου».

«Όχι. Όχι, ο σύζυγος έχει μια κάβα στην πιάτσα ντε Καταλούνια... ευτυχώς έχουμε διαφορετική δουλειά, χαχαχαχαχαχαχα... δεν θα άντεχα να δουλεύω μαζί του. Είναι πολύ παράξενος».

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω Μάριο, εγώ είμαι ο Σεμπάστιαν, από 'δω η γυναίκα μου η Σάντρα. Θέλαμε να σου πούμε ότι έχεις μια υπέροχη θεία».

«Μάριο, ευχαρίστησε τους ανθρώπους για τα καλά λόγια που σου λένε. Ξέρετε, είναι πολυ ντροπαλός. Είναι το καλύτερο παιδί όμως. Αν δεν είχαμε τον Μάριο να μας βοηθάει δεν θα μπορούσαμε να ανταπεξέλθουμε στις δυσκολίες της δουλειάς».

Δεν μπορούσε να κατανοήσει ο Αμερικάνος στρατονόμος, ο Τζακ Κούνι, τι τροπή είχε πάρει η υπόθεση. *Που βρίσκονται; Ποιοι είναι αυτοί; Ανιψιός, θεία; Γαμώτο, υπάρχουν νέα στοιχεία κι εγώ δεν έχω ιδέα. Αν μου ζητήσει ο Στρατηγός αναφορά δεν θα ξέρω τι θα του αναφέρω.*

Τα επόμενα λεπτά άκουγε την Αντριάνα να λέει στον Πέδρο για τον καφέ που θα πάρουν στην αυλή και τα αμέσως επόμενα λεπτά, κάτι για συμμορίες...

«Είδες την ουλή στο μάγουλό του;»

«Ναι, το παρατήρησα Πέδρο. Πρέπει να ήταν μπλεγμένος με συμμορίες. Το τατουάζ “18” που είχε στο χέρι του, του το έκαναν όσοι ήταν μέλη της συμμορίας “Μάρας”. Είναι μια συμμορία διάσημη στη Μαδρίτη».

«Καλύτερα έτσι, που δεν παρουσιάστηκαμε ως επιθεωρητές. Μπορεί να τρώαζε. Θα τον παρακολουθήσουμε μερικές ημέρες να δούμε που θα μας βγάλει. Εσύ που τα πηγαίνεις καλά με την τεχνολογία, μπορείς να βρεις τον ηλεκτρονικό του φάκελο για να δούμε αν έχει ποινικό μητρώο, που μένει και όλα τα σχετικά».

«Πέδρο, νιώθω ενοχές που έχουμε αποκρύψει ότι η τοξική ουσία που υπήρχε στο ούισκι, είχε σχέση με την Κα Γκε Μπε».

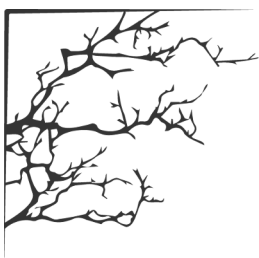
«Μη νιώθεις καθόλου ενοχές. Αν το είχαμε αποκαλύψει αυτό, αυτή τη στιγμή η υπόθεση θα βρισκόταν στα χέρια της Εθνικής Αστυνομίας ή στα χέρια των μυστικών υπηρεσιών. Δεν έχω δώσει ποτέ μου υπόθεση σε άλλους. Δεν έχω, επίσης, αποτύχει ποτέ μου να λύσω μια υπόθεση. Εκτός αυτού, τότε που χρειάστηκα αίμα, μετά τις 4 σφαίρες που μου έριξαν, αν δεν ήταν ο ιατροδικαστής να με βοηθήσει, δεν θα ζούσα. Δεν μπορώ να τον προδώσω. Μην ξεχνάς κι εσύ επίσης, ποιος σε βοήθησε να γίνεις επιθεωρήτρια της αστυνομίας σε τόσο μικρή ηλικία».

Οι ώρες είχαν περάσει. Οι ηλικιωμένοι πρώην κατάσκοποι και ο Τζακ με την Ευριδίκη βρισκόνταν στο Φέρρου που κατευθυνόταν στο λιμάνι του Πόρτσμουθ. Είχαν επιβιβαστεί ως μέλη της αποστολής του Μοναστηρίου των Βενεδικτίνων Μοναχών της πόλης της Καέν. Κανείς δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία στα νόμιμα έγγραφά τους.

Η Ευριδίκη βρισκόταν στο κατάστρωμα και κοιτούσε την θάλασσα, φορώντας στο πρόσωπό της ένα θλιμμένο χαμόγελο. Θυμόταν τα μάτια του Πάνου.

Απέραντο Γαλάζιο...

Σε θέλω

2 Οκτωβρίου, 20:24, Μόσχος Ντ'Εσκουάντρα

Ο Πέδρο με την Αντριάνα βρίσκονταν στην αίθουσα ανακρίσεων. Ένας γυμνός σκοτεινός τετράγωνος χώρος, με μαύρα τοιχώματα, ένα μολυβί ξύλινο τραπέζι και τέσσερις καρέκλες.

Εδώ και είκοσι λεπτά προσπαθούσαν να αποσπάσουν μια ομολογία από τον άνθρωπο που είχε σερβίρει τον Χόρχε Σανθ, εκείνο το επίμαχο μεσημέρι. Λίγο νωρίτερα είχαν ξαναδεί το βίντεο. Φαινόταν, όχι καθαρά όμως, ότι ο σερβιτόρος είχε κάνει μια περίεργη κίνηση με το χέρι του πάνω από το ανοιχτό στόμιο της φιάλης, από την οποία είχε πει ούισκι ο Χόρχε Σανθ. Αυτό το κρίσιμο σημείο είχε διαφύγει στους επιθεωρητές, τις προηγούμενες ημέρες, κατά τον έλεγχο του μαγνητοσκοπημένου υλικού.

Ο Πέδρο άρχισε να χτυπά το χέρι του στο τραπέζι:

«Πες μου ποιος σου έδωσε εντολή να τον δηλητηριάσεις».

«Μα τι λέτε; Σας είπα ότι δεν έχω ιδέα. Δεν έριξα τίποτα στο ποτό του, πιστέψτε με».

«Εδώ φαίνεται ότι με το που αφαιρείς το κρυστάλλινο πάμα, τοποθετείς και το δεξί σου χέρι σου, πάνω στο στόμιο του μπουκαλιού. Εκείνα τα κλάσματα του δευτερολέπτου, κάτι μπορεί να έριξες μέσα στο μπουκάλι, με ταχυδακτυλουργική ταχύτητα».

«Δεν μπορώ να θυμηθώ γιατί έκανα αυτή την κίνηση. Αλήθεια σας λέω. Μπορεί από την αμηχανία μου. Να, και τώρα που σας μιλάω κάνω διάφορες κινήσεις. Είμαι ντροπαλός γενικά. Μία πιάνω το πρόσωπό μου, μία τρίβω τη μύτη μου. Λόγω του τρακ κάνω αυτές τις κινήσεις. Ειδικά όταν με κοιτάνε, κομπλάρω. Μάλλον με το που έβγαλα το κρυστάλλινο

καπάκι από την φιάλη, όλοι με κοιτούσαν και τα έχασα κι έκανα κάποια χαζή κίνηση με το χέρι μου. Αλήθεια σας λέω».

«Μη μας κοροϊδεύεις, δεν είμαστε τόσο χαζοί» του είπε η Αντριάνα που ένιωθε λύπηση γι' αυτόν, βλέποντάς τον να είναι τόσο αγχωμένος.

«Πες μας την αλήθεια, ποιος σε έβαλε να ρίξεις το δηλητήριο στην φιάλη;» τον ρωτούσε επίμονα κι ο Πέδρο.

Ο εικοσιπεντάχρονος σερβιτόρος τα είχε κυριολεκτικά χαμένα. Δεν ήξερε τι άλλο να πει. Τους κοιτούσε, μία τον έναν, μία τον άλλον, σαστισμένος από τις κατηγορίες που είχαν αρχίσει να του προσάπτουν. Είχε σηκώσει τα χέρια ψηλά κι έλεγε απολογητικά με σπασμένη φωνή, «Σας ορκίζομαι, δεν έχω ιδέα. Δεν με έβαλε κανείς να ρίξω κάτι στο ποτό του κυρίου που πέθανε. Ορκίζομαι, ορκίζομαι. Τι άλλο να σας πω δεν ξέρω» δήλωνε απολογητικά.

Εκείνη ακριβώς την στιγμή, φωνές ακούστηκαν έξω από την αίθουσα ανακρίσεων. Ο Πέδρο άνοιξε την πόρτα για να δει τι συμβαίνει. Ήταν ο δικηγόρος του σερβιτόρου που απαιτούσε από τους υπόλοιπους αστυνομικούς να τον αφήσουν να εισέλθει μέσα στην αίθουσα ανάκρισης.

Δυστυχώς για τον Πέδρο και την Αντριάνα, ο συνήγορος είχε δίκιο. Η ανάκριση με τον τρόπο που γινόταν, ήταν παράνομη προς το παρόν. Δεν του είχαν προσάψει κατηγορίες, οπότε δεν είχαν δικαίωμα να συνεχίσουν κατ'αυτό τον τρόπο.

Έτσι λοιπόν, οι δύο επιθεωρητές έμειναν μόνοι τους στον τετράγωνο, με τους μαύρους τοίχους, χώρο, αφού λίγο πριν, ο σερβιτόρος είχε εξέλθει εσπευσμένα, μαζί με τον δικηγόρο του.

«Πέδρο, δε νομίζω να έριξε κάτι. Η ουσία αυτή μόνο σε υγρή μορφή υπάρχει. Δεν κρατούσε κάτι στα χέρια του εκείνη την ώρα. Τα δάχτυλά του ήταν γυμνά. Από την άλλη βέβαια, το ότι σχεδόν σκούπισε το στόμιο του μπουκαλιού με την παλάμη του, προκαλεί υποψίες. Γιατί να κάνει αυτή την κίνηση;»

«Η ουσία αυτή με τα μέχρι τώρα δεδομένα, σύμφωνα με τα λεγόμενα του ιατροδικαστή, υπάρχει μόνο σε υγρή μορφή. Αν όμως τις

τελευταίες δεκαετίες, έχουν καταφέρει να την τροποποιήσουν σε στερεή μορφή, σε σκόνη; Όπως και να έχει, είναι ύποπτη η κίνηση που κάνει ο τύπος. Συμφωνώ στο ότι δεν φαίνεται να ρίχνει κάτι. Είναι αστραπιαίο το “σκούπισμα” που κάνει με το χέρι του στο στόμιο του μπουκαλιού, πολύ δύσκολο να προλάβεις να ρίξεις κάτι, έστω κάτι σε μορφή σκόνης. Όμως η δουλειά μας είναι να τον πιέσουμε, για να δούμε αν γνωρίζει κάτι».

«Τον λυπήθηκα τον κακομοίρη έτσι όπως έκανε. Είδες πως είχε αγχωθεί;»

«Δεν πρέπει να λυπάσαι. Επιθεωρήτρια είσαι».

«Περίμενε, περίμενε. Σκέφθηκα κάτι. Το μπουκάλι Nemesis που μας έδειξε ο ιδιοκτήτης της κάβας, από κρύσταλλο δεν ήταν; Αυτό δε μας είπε; Μου κάνει εντύπωση που έσπασε, με το που έπεσε κάτω. Στο σπίτι μου έχει πέσει δέκα φορές το κρυστάλλινο τασάκι στο πάτωμα, και δεν έχει πάθει τίποτα».

«Ναι, έχεις δίκιο. Ούτε που μου είχε περάσει από το μυαλό. Δεν ήταν φτιαγμένο από γυαλί, έτσι είπε. Γαμώτο, δεν έχουμε και τα σπασμένα κομμάτια να τα εξετάσουμε. Τα καθάρισαν και τα πέταξαν όλα, πριν φτάσουμε εκεί».

«Πρέπει να επισκεφτούμε ξανά την κάβα του Γκουτιέρεζ».

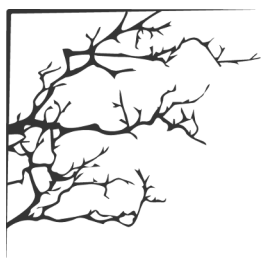
«Δε γίνεται. Αν πάμε πάλι στον Γκουτιέρεζ, θα μας δει ο ανιψιός του στην περίπτωση που βρίσκεται στο μαγαζί. Θα μας θυμηθεί από το πρωί, από τα ενοικιαζόμενα δωμάτια στην Αλέγια. Θα τον παρακολουθήσουμε πάλι αύριο, οπότε καλό είναι να μην ξέρει ποιοι είμαστε».

«Ναι» συμφώνησε ακουμπώντας τους αγκώνες στο τραπέζι, στηρίζοντας ταυτόχρονα το σαγόνι στις παλάμες του. «Η βοηθός του προέδρου της Μπάρτσα, η Μάρτα Γκαρθία πότε θα έρθει;»

«Σε δυο ώρες θα είναι εδώ».

«Θα το ξενυχτήσουμε για ακόμη μια φορά. Εντωμεταξύ, αυτός ο Τζακ που χάθηκε πάλι; Πρέπει να μάθουμε τι στοιχεία έχουν βρει οι

Αμερικανοί. Ίδια υπόθεση είναι, θα έχει ενδιαφέρον να μάθουμε τι είχε πει αυτός ο Χάουαρντ Μπολντ».

Αρχηγέ μου

Ο αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων των ΗΠΑ περίμενε υπομονετικά τον Άρθουρ Μπέιλι, να φανεί. Βρισκόταν στο ευρύχωρο και μεγαλοπρεπές γραφείο του, και περπατούσε νευρικά από τη μια πλευρά του άσπρου, γεμάτου κάδρα τοίχου, ως την άλλη.

Το βλέμμα του περιπλανιόταν στην γαλάζια βελούδινη μοκέτα, και στα σκούρα καφέ πόδια των καρεκλών που την πατούσαν. Τον εκνεύριζε ο συνδυασμός αυτών των χρωμάτων. Μωβ μαξιλάρι, καφέ πόδια και γαλάζια μοκέτα.

Έπρεπε ν' αλλάξει τα πάντα εκεί μέσα. Ξεκινώντας από τ' απλά, από την εσωτερική διακόσμηση, περνώντας στα πολύπλοκα, στο ανθρώπινο δυναμικό, δηλαδή.

Η πόρτα χτύπησε.

Αναγγέλθηκε η άφιξη του στρατονόμου.

«Έχει άδεια να περάσει» έκανε επιβλητικά ο πρώην πτέραρχος.

«Ζητώ συγνώμη, Αρχηγέ, για την καθυστέρηση».

«Περιμένω να με ενημερώσεις για την πορεία της υπόθεσης δολοφονίας του Χάουαρντ Μπολντ. Τι επιπλέον στοιχεία έχουν βρεθεί;»

Ο Άρθουρ Μπέιλι στεκόταν προσοχή, με το κεφάλι ελαφρά ανυψωμένο.

«Όπως γνωρίζετε ήδη ο θάνατός του οφείλεται σε δηλητηρίαση. Η έρευνά μου προς το παρόν έχει στραφεί αποκλειστικά στον τρόπο που τον δηλητηρίασαν εκείνη την ημέρα των εγκαινίων της εταιρείας του. Αυτό ερευνώ εξονυχιστικά αυτές τις μέρες. Γνωρίζω ότι είχε πει τρία ποτά σαμπάνια απ' ότι μου κατέθεσε η σύντροφός του. Όλοι βέβαια είχαν πει από την ίδια σαμπάνια, όμως κανείς άλλος δεν

δηλητηριάστηκε. Οπότε, κάποιος έριξε κάτι στο ποτήρι του. Αυτό ερευνώ επισταμένα».

«Δεν χρειάζεται να μου εξηγείς τις λεπτομέρειες».

«Ξέρετε, δεν είμαι κάποιος πεπειραμένος ερευνητής ανθρωποκτονιών. Οι υποθέσεις μου στην στρατονομία είναι εντελώς διαφορετικές. Μήπως να συνεργαζόμουν με κάποιους ντέτεκτιβς από την αστυνομία ή τις μυστικές υπηρεσίες; Έχουν μεγάλη εμπειρία σε τέτοιες υποθέσεις».

«Όχι, σου το 'χω πει από την πρώτη στιγμή. Στην δολοφονία του Χάουαρντ Μπολντ, μπορεί να εμπλέκονται ξένες δυνάμεις... η Κίνα, η Ρωσία ίσως. Δεν μπορούμε να αφήσουμε κάποιον ντέτεκτιβ να ασχοληθεί με αυτή την υπόθεση, ούτε κάποιον πράκτορα. Είναι θέμα Εθνικής Ασφάλειας. Θα ασχοληθείς εσύ μόνος σου με την υπόθεση και θα δίνεις αναφορά μόνο σε 'μένα. Κανένας άλλος δεν πρέπει να γνωρίζει στοιχεία της υπόθεσης. Εσύ θα δίνεις αναφορά σε 'μένα και 'γω στον Πρόεδρο των ΗΠΑ. Είναι θέμα που άπτεται της ανώτερης αρχής του κράτους. Των ενόπλων δυνάμεων. Συνεννοηθήκαμε στρατιώτη;»

«Στις Διαταγές σας».

Μια έντονη συζήτηση

Ο Τζακ ένιωθε ταλαιπωρημένος. Το δωμάτιο δεν ήταν ιδιαίτερα ευρύχωρο για να φιλοξενήσει τρία άτομα. Αυτός και οι δύο υποτιθέμενοι καθολικοί ιερείς - πρώην κατάσκοποι - έμεναν χωριστά από τις γυναίκες. Στο μοναστήρι των Βενεδικτίνων του Douai Abbey, που βρισκόταν στην πόλη του Ρέντινγκ, οι κανόνες ήταν πολύ αυστηροί.

Ένα βράδυ θα έμεναν μαζί όλοι και ύστερα ο καθένας θα τραβούσε τον δρόμο του. Ο Τζακ με την Ευριδίκη θα πήγαιναν να βρουν τον Δημοσθένη, τον Πάνο και την Αντιγόνη, και οι πρώην κατάσκοποι θα επέστρεφαν στα σπίτια τους στην Γαλλία.

Στο δωμάτιο των ανδρών δεν υπήρχαν ομιλίες. Οι ηλικιωμένοι πρώην συνάδελφοι του Δημοσθένη είχαν πέσει για ύπνο. Ο Τζακ είχε μείνει να κοιτάζει το ταβάνι ενώ βρισκόταν ξαπλωμένος ανάσκελα με τα χέρια τοποθετημένα πίσω από το κεφάλι του.

Η Ευριδίκη, αντιθέτως, με την ηλικιωμένη ψευτομοναχή, μιλούσαν ακατάπαυστα. Πολύ σιγανά βέβαια γιατί απαγορευόνταν οι ομιλίες μέσα στο μοναστήρι. Μιλούσαν για θέματα ιδεολογικής φύσης, όπως: έθνος, κράτος, δημοκρατία, σοσιαλισμός, φιλελευθερισμός και για πολλά άλλα.

«Οι άνθρωποι έχουν διαχρονικά την ανάγκη να ομαδοποιούνται. Αν μελετήσεις τον άνθρωπο, εδώ και χιλιάδες χρόνια, φτιάχνει συλλογικότητες και ζει μέσα σε αυτές τις συλλογικότητες. Το έθνος δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια συλλογικότητα».

«Ναι, αλλά το έθνος ευθύνεται για πάρα πολλούς πολέμους κι έχει δημιουργήσει εκατομμύρια θύματα. Φανταστείτε να μην υπήρχαν έθνη, πόσο ειρηνικά θα ζούσε ο κόσμος;» υποστήριξε η Ευριδίκη.

«Φαντάσου να μην υπήρχαν έθνη. Λοιπόν, ας κάνουμε μια υπόθεση εργασίας. Αν στη Γαλλία δεν υπήρχε έθνος, τότε όλοι άνθρωποι θα

ομαδοποιούνταν σε πιο μικρές συλλογικότητες, σε κοινότητες. Δηλαδή θα υπήρχαν πιο μικρά “έθνη” που θα σκοτώνονταν μεταξύ τους. Θα υπήρχε το “έθνος” της Ρεμς, το “έθνος” της Καέν, το “έθνος” της Λιλ και ούτω καθεξής. Θα είχαμε μέσα στην σημερινή Γαλλία, ίσως εκατό μικρά ιδιότυπα “έθνη” που θα βρίσκονταν σε πόλεμο μεταξύ τους. Αυτό που σου περιγράφω δεν είναι κάτι φανταστικό και αυθαίρετο. Είναι ιστορικό γεγονός. Δες στην αρχαία Ελλάδα που η κάθε Πόλη – Κράτος ήταν ένα μικρό ιδιότυπο “έθνος” τι συνέβαινε. Οι Σπαρτιάτες πολεμούσαν τους Αθηναίους, οι Μακεδόνες τους Αθηναίους, οι Αθηναίοι τους Δήλιους και γενικά όλοι σκοτώνονταν μεταξύ τους. Να σου πω κι ένα πιο πρόσφατο παράδειγμα. Κατά την διάρκεια της Ελληνικής επανάστασης, λίγο πριν δημιουργηθεί το Ελληνικό κράτος, οι κάτοικοι της Πελοποννήσου είχαν οργανωθεί τοπικά. Οι κοινότητες της δυτικής Πελοποννήσου σφάζονταν με τις κοινότητες της Ανατολικής Πελοποννήσου. Έχει παρατηρήσει κάποιο τέτοιο φαινόμενο τις τελευταίες δεκαετίες, που όλοι οι Έλληνες είναι ενωμένοι κάτω από την ομπρέλα του Έθνους Κράτους; Όχι. Αντιθέτως, όλοι οι κάτοικοι στην Ελλάδα, είναι ενωμένοι και μονιασμένοι επειδή νιώθουν όλοι μέλη μια συλλογικότητας, που δεν είναι άλλη από το Ελληνικό Έθνος. Αυτό είναι που ονομάζουμε κοινωνικό συμβόλαιο και κάνει τους ανθρώπους να ζουν ειρηνικά».

«Συμφωνώ εν μέρει, αλλά αναφέρεστε στην μία όψη της αλήθειας. Η άλλη όψη της αλήθειας είναι, ότι λόγω των εθνών, έχεις πολεμικούς ανταγωνισμούς. Αν οι Γάλλοι και οι Ρώσοι δεν ανήκαν σε κάποια έθνη, δεν θα είχαν κανένα λόγο να πολεμούν μεταξύ τους, όπως κάνουν εδώ και αιώνες. Και αυτό που σας λέω είναι ένα παράδειγμα από τα χιλιάδες. Να πούμε για τους πολέμους που είχαν σαν αιτία τους Ευρωπαϊκούς εθνικισμούς, όπως είναι οι Ναπολεόντιοι πολέμοι; Γνωρίζετε πόσο αίμα χύθηκε σε αυτούς;»

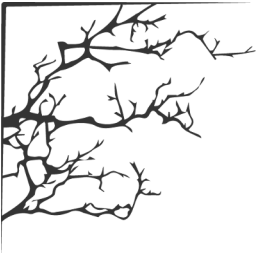
«Κορίτσι μου, να είμαι ειλικρινής, δεν πρόκειται να συμφωνήσουμε. Εγώ έχω την γνώμη μου, εσύ την δική σου. Κι απ’ότι βλέπω, είμαστε και οι δύο ισχυρογνώμονες. Αυτό που γνωρίζω είναι ότι η ανθρώπινη κοινωνία δεν μπορεί να περιγραφεί με στατικά απλουστευτικά μοντέλα.

Ότι κι αν λέμε εμείς, η λαική μάζα θα αποφασίσει πως θέλει να πορευτεί στο μέλλον. Αυτή καθορίζει πάντα τις εξελίξεις. Αν θέλει έθνη, θα ζήσει σε έθνη... αν θέλει αναρχία, θα ζήσει σε αναρχία... αν θέλει διεθνισμό, θα ζήσει σε ένα διεθνιστικό περιβάλλον. Τα λες πολύ ωραία και πολύ ρομαντικά, αλλά δε νομίζω ότι μπορούν να εφαρμοστούν αυτά που λες».

«Αυτά έλεγαν και κάποιοι υποστηρικτές της Ιουλιανής Μοναρχίας και της μετέπειτα συνταγματικής μοναρχίας. Ότι δε μπορούν να εφαρμοστούν τα λεγόμενα κάποιων ρομαντικών που μιλούσαν τότε για την πτώση αυτών των φασιστικών καθεστώτων. Κι όμως έπεσαν, κι έπεσαν επειδή υπήρχαν κάποιοι ρομαντικοί που πίστευαν σε κάτι άλλο, σε κάτι ανώτερο. Αυτοί οι ρομαντικοί που οδήγησαν τον αγώνα, αυτοί που πολέμησαν και σκοτώθηκαν στις οδομαχίες...»

Η πρώτην κατάσκοπος κοίταξε με θαυμασμό την Ευριδίκη και της είπε:

«Θαυμάζω τον ρομαντισμό σου. Εγώ πάντα τα έβλεπα πιο ψυχρά τα πράγματα. Τελοσπάντων, ας λήξουμε αυτή την κουβέντα, έχουμε με πιο σημαντικά πράγματα να ασχοληθούμε. Κοιμήσου να πάρεις δυνάμεις εσύ, γιατί θα ξεκινήσετε το ταξίδι, πολύ πρωί».

Μάρτα

Ο Πέδρο με την Αντριάνα περίμεναν υπομονετικά την βοήθo του προέδρου της ποδοσφαιρικής ομάδας της Μπαρτσελόνα να διαβεί τις πύλες του αστυνομικού τμήματος. Την είχαν καλέσει ως μάρτυρα για να δώσει κατάθεση. Οι δύο Ισπανοί αστυνομικοί βρίσκονταν στην αίθουσα ανακρίσεων.

Ο υφιστάμενος τους ενημέρωσε ότι η Μάρτα Γκαρθία μόλις είχε φτάσει στο τμήμα. Οι δύο επιθωρητές ζήτησαν από τον νέο αστυνομικό να οδηγήσει την δεσποινίδα Γκαρθία ως την αίθουσα ανακρίσεων.

Εκείνη, εντυπωσιακή, με το λαμπερό καστανό καρέ μαλλί και τα τσακίρικά της μάτια τράβηξε το βλέμμα του Πέδρο. Φορούσε ένα ταγέρ, χρώματος ανοιχτού καφέ. Η φούστα της έφθανε ακριβώς ως το γόνατο και ήταν ιδιαιτέρως στενή, με αποτέλεσμα να διαγράφονται πάνω της τα καλοσχηματισμένα οπίσθιά της.

«Καλωσήρθατε δεσποινίς Γκαρθία» της είπε ο επιθεωρητής, κοιτάζοντάς την έκθαμβος.

«Χαίρετε» απάντησε εκείνη.

«Χαλαρώστε, μια φιλική κουβέντα θα κάνουμε» την καθησύχασε η Αντριάνα, παρατηρώντας την Μάρτα Γκαρθία να είναι αρκετά σφιγμένη.

Ο Πέδρο συνέχισε από 'κει που σταμάτησε η συνάδελφός του, «Δεσποινίς Γκαρθία, σας καλέσαμε εδώ, γιατί ο Πάμπλο Γκουτιέρεζ μας είπε ότι εσείς είσατε η υπεύθυνη των παραγγελιών όσον αφορά κάποια συγκεκριμένα αλκοολούχα ποτά».

«Δε γνωρίζω τίποτα γι' αυτό. Η Bebio έχει αναλάβει την τροφοδοσία φαγητών και ποτών για τις σουίτες VIP και του εστιατορίου».

«Δε μιλάω για την γενική προμήθεια, μιλάω για κάποιες ειδικές, πολύ μικρές παραγγελίες που αφορούσαν κάποια συγκεκριμένα πρόσωπα, που τους δείχνατε ιδιαίτερη προσοχή. όπως τον δολοφονηθέντα Χόρχε Σανθ».

Το πρόσωπο της Μάρτα Γκαρθία άρχισε να αλλάζει χίλια χρώματα και δυο μεγάλες ρυτίδες ν' αυλακώνουν το πρόσωπό της.

«Με κατηγορείτε για κάτι; Με θεωρείτε ένοχη για κάτι;»

«Όχι δεσποινίς Γκαρθία, όχι. Την μαρτυρία σας μόνο θέλουμε. Προσπαθούμε να βγάλουμε μια άκρη. Επειδή κάνατε τις παραγγελίες, δεν σημαίνει ότι είστε ένοχη για κάτι» της εξήγησε αρκετά ήρεμα ο Πέδρο.

«Εντάξει, εντάξει, θα σας πω. Σας παρακαλώ, όλα να μείνουν μεταξύ μας».

«Αυτό εννοείται» την διαβεβαίωσε η Αντριάνα και σκούνησε το πόδι του Πέδρο κάτω από το τραπέζι.

«Άρχισα να παραγγέλνω προσωπικά κάποιες αλκοολούχες φιάλες πέρυσι, γιατί ο Χόρχε δεν ήταν ικανοποιημένος από τα ποτά που είχαμε στην σουίτα. Τα ποτά που μπορούσε να μας προμηθεύσει η Bebio, ήταν ποτά συνηθισμένα. Το ακριβότερο κόστιζε τρακόσια ευρώ. Ο Χόρχε ζητούσε ποτά σπάνια και συλλεκτικά, που η αξία τους να ξεπερνά τις μερικές χιλιάδες ευρώ. Είχε ψώνιο μ' αυτό».

«Έτσι ξαφνικά άλλαξε γνώμη; Τόσα χρόνια έπινε από τα συνηθισμένα και ξαφνικά του ήρθε να δοκιμάσει τα σπάνια και ακριβά;»

«Δεν ερχόταν τα τελευταία χρόνια στο γήπεδο. Ούτε φίλος με τον πρόεδρο ήταν. Από πέρυσι τον Απρίλιο άρχισαν να κάνουν παρέα, λόγω κοινών επιχειρηματικών ενδιαφερόντων. Ο Χόρχε είχε επενδύσει σε μια εταιρεία του προέδρου, τους τελευταίους μήνες. Σε κάτι ναυπηγεία που κατασκευάζουνε πολυτελή σκάφη θαλάσσης, στην Κροατία».

«Πως ονομάζεται η εταιρεία;»

«Μπλουζ μπράδερς Μαρίν. Σας παρακαλώ, ότι σας λέω να μείνει εδώ, αλλιώς θα χάσω τη δουλειά μου».

«Έχουμε ψάξει τα πάντα γύρω από τον Χόρχε, δεν φαίνεται η συμμετοχή του σε κάποια τέτοια εταιρεία».

«Ναι, δεν φαίνεται γιατί είχε επενδύσει μέσω μιας συμβουλευτικής. Αυτός όμως κρυβόταν από πίσω. Αυτός ήταν ο κύριος μέτοχος. Τελοσπάντων, λόγω αυτού άρχισε να κάνει στενή παρέα με τον πρόεδρο και να έρχεται στο γήπεδο. Ιδέα δεν είχε από ποδόσφαιρο. Αμφιβάλλω αν είχε παρακολουθήσει ποτέ του κάποιο ποδοσφαιρικό αγώνα».

«Στο θέμα μας παρακαλώ» την διέκοψε η Αντριάνα.

«Στο θέμα μας. Αφού έμενε δυσαρεστημένος από τα ποτά που υπήρχαν στην σουίτα, ο πρόεδρος μου ανέθεσε την παραγγελία κάποιων σπάνιων και συλλεκτικών ποτών».

«Δεν θα μπορούσε ο Χόρχε να φέρνει τα δικά του ποτά αφού ήταν τόσο παράξενος και ήθελε να πίνει “χρυσάφι”;»

Η Μάρτα Γκαρθία κοίταξε την Αντριάνα με απορία.

«Όχι, αυτά δεν γίνονται με αυτούς τους ανθρώπους. Πρέπει να τα βρίσκουν όλα έτοιμα, πρέπει να τους εκπλήσσεις ευχάριστα» ρουθούνησε. «Να συνεχίσω στο θέμα μας. Αφού ο πρόεδρος μου ανέθεσε αυτή την δουλειά, ρώτησα γνωστούς και φίλους να με κατατοπίσουν σχετικά με την αγορά ακριβών και σπάνιων ποτών. Εκείνοι μου είπαν ότι υπάρχει κάποια κάβα στην Πιάτσα Ντε Καταλούνια που πουλά σπάνια και συλλεκτικά ποτά. Έτσι λοιπόν, επισκέφτηκα κι εγώ την εν λόγω κάβα για να κάνω την πρώτη μου παραγγελία, πέρυσι τον Απρίλιο».

Ο Πέδρο βλέποντας την Μάρτα Γκαρθία να είναι ιδιαίτερα αγχωμένη και να τρέμουν τα χέρια της και η φωνή της, σηκώθηκε όρθιος, την πλησίασε και της είπε απαλά:

«Ηρεμήστε, είστε σε ένα ασφαλές περιβάλλον. Ηρεμήστε σας παρακαλώ. Να σας φέρω ένα ποτήρι φυσικού χυμού να πιείτε;»

Η Αντριάνα τον κοίταξε απορημένη. Η Μάρτα Γκαρθία συνέχισε να μιλά:

«Έτσι λοιπόν επισκέφτηκα την κάβα του κυρίου Πάμπλο. Εκεί γνωριστήκαμε, του εξήγησα την κατάσταση. Του εξήγησα ότι πρέπει να παραγγείλω κάποια πανάκριβα ποτά, συλλεκτικά, για έναν υψηλό

προσκεκλημένο. Με ρώτησε τις προτιμήσεις του προσκεκλημένου. Του εξήγησα ότι ο προσκεκλημένος έπινε τα πάντα» η Μάρτα έκανε μια παύση και ήπια μια γουλιά από τον φυσικό χυμό που της είχε φέρει ο Πέδρο. «Θυμάμαι τον Χόρχε την πρώτη φορά που είχε έρθει στο γήπεδο. Εξέφραζε την δυσαρέσκειά του για τα ποτά που του προσφέραμε, και είχε πει χαρακτηριστικά... “ένας πραγματικός άνδρας πίνει τα καλύτερα ποτά και τα πιο ακριβά κι όχι τα φθηνιάρικα” κι ότι “κάθε μήνα πρέπει να αλλάζει το είδος του αλκοόλ που πίνει, όπως αλλάζει τις γυναίκες”. Όντως έπινε τα πάντα... βότκα, ουίσκι, τζιν, μπέρμπον... να συνεχίσω όμως. Λοιπόν, γνωρίστηκα με τον κύριο Πάμπλο, τον ιδιοκτήτη της κάβας “Χουάν Γκουτιέρεζ”. Η πρώτη παραγγελία, ήταν δικιά του ιδέα. Μου είχε στείλει τέσσερις φιάλες απ’ ότι θυμάμαι από μια Γαλλική βότκα, φτιαγμένη από σταφύλια» η Μάρτα εκείνη τη στιγμή κατέβασε το κεφάλι και τοποθέτησε τα χέρια της μπροστά, για να κρύψει το πρόσωπό της. Είχε αρχίσει να κλαίει. Ανάμεσα σε λυγμούς, συνέχισε, «Εκεί γνώρισα τον Μάριο, τον ανιψιό του Πάμπλο. Μου έφερε το κιβώτιο με τις φιάλες ως την σουίτα, μια Τρίτη βράδυ του Απριλίου. Με το που τον είδα, τον ερωτεύθηκα. Είχα πάντα έφεση στα κακά παιδιά, σε αυτούς τους τύπους με τα σκουλαρίκια και τα τατουάζ. Έτσι όπως τον είδα, ψηλό γραμμωμένο και αδύνατο, με το αρρενωπό και άγριό του πρόσωπο, κάτι έπαθα. Μου συγκλόνησε τον εσωτερικό μου κόσμο. Μην κοιτάτε πως είμαι τώρα, στα τριαντάξι μου, σοβαρή και καθωσπρέπει ντυμένη. Πριν είκοσι χρόνια, σαν τον Μάριο ήμουν, μια ρεηβού. Έχω μεγαλώσει, αλλά τα γούστα μου έχουν παραμείνει τα ίδια, γι’ αυτό ακόμα δεν έχω παντρευτεί».

Η Μάρτα σταμάτησε να μιλάει, σκούπισε τα μάτια της, τους κοίταξε έντονα και τους ρώτησε:

«Σας τα έχει ομολογήσει όλα ο Μάριο;»

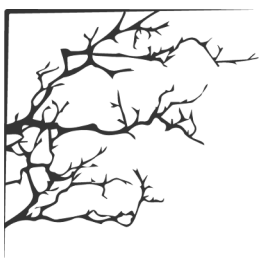
Η Αντριάνα ένευσε θετικά... μπλοφάροντας.

«Το φαντάστηκα. Γι’ αυτό με καλέσατε εδώ. Τα ξέρατε όλα από την πρώτη στιγμή. Γι’ αυτό κι εγώ θα σας τα πω όλα. Πρέπει να αποκτήσω ελαφρυντικά για το δικαστήριο. ΔΕΝ ευθύνομαι για την δολοφονία. Δεν

έχω ιδέα. Σας ορκίζομαι. Γι' αυτό χάρισα τον Μάριο. Μάλλον αυτός το έχει κάνει. Εγώ έχω ευθύνη μόνο για την ληστεία... δεν ξέρω τίποτα για την δολοφονία. Είμαι καλός άνθρωπος, πιστέψτε με».

Ο Πέδρο με την Αντριάνα, κοιτάχθηκαν απολύτως έκπληκτοι μεταξύ τους.

Ποια ληστεία;

Τζακ

Ο Τζακ την ίδια στιγμή βρισκόταν στο μοναστήρι του Ρέντινγκ, στο ίδιο δωμάτιο με τους πρώην κατασκόπους, ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι του. Εδώ και κάμποση ώρα είχε βάλει τα ακουστικά στα αυτιά του και άκουγε αυτά που εκτυλλίσονταν στην αίθουσα ανακρίσεων του αστυνομικού τμήματος Μόσσος Ντ' Εσκουάντρα.

Είχε μείνει άναυδος. Πάρα πολύ περίεργη τροπή είχε πάρει η υπόθεση. Αυτό ήταν καλό βέβαια. Στην περίπτωση που δεν σχετιζόταν η δολοφονία με το κύκλωμα Γιούργκεν και την υπόθεση Ντόκος, δεν θα χρειαζόταν να επέμβει, να οδηγήσει την υπόθεση αλλού. Βέβαια, το ότι είχαν δολοφονήσει και τον Χάουαρντ Μπολντ μέσω δηλητηρίασης, έδειχνε ότι τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά.

Επίσης, δεν είχε επαρκή πληροφόρηση από τις ΗΠΑ, σχετικά με την εξέλιξη της έρευνας της δολοφονίας του Μπολντ. Γνώριζε ότι την υπόθεση την είχε αναλάβει ένας μέτριος ντέτεκτιβ της στρατονομίας, ο Άρθουρ Μπέιλι, αλλά ο πτέραρχος, ο Αρχηγός των Αμερικάνικων Ενόπλων Δυνάμεων, του είχε απαγορέψει την επικοινωνία μαζί του.

Εξάλλου ο Άρθουρ δεν γνώριζε τίποτα για την υπόθεση “Ντόκος”. Τον είχε τοποθετήσει εκεί ο Αρχηγός απλά για να μην μπορέσει κάποιος ικανός Αμερικάνος αστυνομικός να συνδέσει το απόρρητο υπερόπλο, και αυτά που είχαν γίνει πέρυσι με τον Πάνο Ντέηλ και την Ευριδική Βάσιου με την δολοφονία του Μπολντ. Ήταν πιθανό πως αν την υπόθεση την αναλάμβανε κάποιος ντέτεκτιβ του τμήματος ανθρωποκτονιών, θα την έλυne. Αντιθέτως, ένας μέτριος ερευνητής σαν τον Άρθουρ, ήταν η κατάλληλη επιλογή, ώστε η υπόθεση να μην εξιχνιαζόταν.

Τον Αρχηγό δεν τον ενδιέφερε ποιος σκότωσε ποιον. Αποκλειστική του επιθυμία, ήταν να μπορέσει να κρατηθεί απόρρητο το μυστικό υπερόπλο του Ντόκου και όλο αυτό που είχε συμβεί λόγω αυτού του όπλου. Οι μυστικές συμφωνίες. Αυτή ήταν η πρώτη του προτεραιότητα.

Τώρα όμως ο Τζακ, ήθελε επειγόντως να μάθει κάποια στοιχεία για την εξέλιξη της έρευνας στις ΗΠΑ. Έπρεπε να γνωρίζει τι γίνεται εκεί, για να μπορεί να ενεργεί ανάλογα κι εδώ. Εξάλλου ήθελε να επικοινωνήσει με την Αντριάνα σε λίγη ώρα, για να του δώσει στοιχεία για την υπόθεση. Μπορεί να την άκουγε μέσω του κινητού της κάπου κάπου, αλλά τα πιο πολλά στοιχεία ήταν άγνωστα ακόμα σε αυτόν.

Έτσι λοιπόν, έστειλε ένα κρυπτογραφημένο μήνυμα στον Αρχηγό:

“Πρέπει να μάθω στοιχεία σχετικά με τον Μπολντ. Πως κυλούν οι έρευνες; Η κατάσταση εδώ στην Ισπανία, είναι υπό έλεγχο”.

Ύστερα από δύο λεπτά έλαβε απάντηση.

“Πιθανή εκδοχή ότι του έριξαν κάτι στο ποτήρι. Αν οι Ισπανοί οδηγηθούν σε στοιχεία που δεν θέλουμε να αποκαλυφθούν, θα κάνεις οτιδήποτε για να τα εξαφανίσεις. Τα στοιχεία και τους ανθρώπους που γνωρίζουν τα στοιχεία. Εδώ όλα υπό έλεγχο επίσης”.

Ο Τζακ μετά από αυτό το μήνυμα, ανακουφίστηκε. Δεν είχε χαθεί εντελώς ο έλεγχος ακόμη. Θα πήγαινε την Ευριδίκη με ασφάλεια πίσω στον Δημοσθένη και μετά θα γύριζε στην Βαρκελώνη να συνεχίσει το έργο του. Μεγάλη εκκρεμότητα η Γαλλίδα ντέτεκτιβ βεβαίως και οι διεφθαρμένοι αστυνομικοί, τα τσιράκια του Γιούργκεν. Όπως φαινόταν, ο Γερμανός είχε στόχο να τους βρει, και θα κινητοποιούσε κι άλλους μηχανισμούς ώστε να το καταφέρει.

Αυτή τη στιγμή όμως ο Τζακ δεν μπορούσε να ασχοληθεί με αυτό. Έπρεπε να επικοινωνήσει με την Αντριάνα. Έτσι κι έκανε:

“Ομορφή μου δεσποινίδα, μου έλειψες!

Με ξέχασες ήδη νομίζω, δε μου έστειλες ούτε ένα μήνυμα. Όλα πάνε καλά σχετικά με το πρόβλημα υγείας που σου είχα πει. Θα επιστρέψω στην Βαρκελώνη σε δύο μέρες, σε έχω επιθυμήσει. Υπάρχει κάποιο νέο σχετικά

με την υπόθεση; Οι δικοί μου στις ΗΠΑ ερευνούν μήπως έριξαν κάτι στο ποτήρι του Μπολντ. Αυτή είναι η επικρατέστερη εκδοχή.”

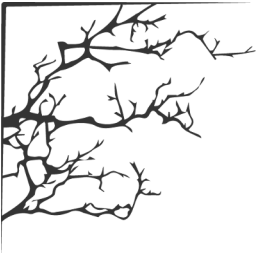
Η ώρα πέρασε. Ο Τζακ είχε καπνίσει ήδη τέσσερα τσιγάρα, κρυμμένος πίσω από μια πετρόκτιστη κολώνα. Βρισκόταν στο προαύλιο του μοναστηριού, εκεί όπου το ολόγιομο φεγγάρι φώτιζε αχνά τον μαύρο ουρανό, και ο άνεμος ψιθύριζε μυστικά του παρελθόντος.

Η απάντηση της Αντριάνα ήρθε με μεγάλη καθυστέρηση στο κινητό του. Το μήνυμά της είχε μια σκληρή ψυχρότητα.

“Είχα πολλή δουλειά και δεν μπορούσα να απαντήσω. Δεν μπορώ να μιλήσω στο τηλέφωνο για την υπόθεση. Όταν γυρίσεις θα μιλήσουμε”.

Ο Τζακ ξαφνιάστηκε. Την θεωρούσε σίγουρη και δεδομένη, και τώρα είχε σοκαριστεί. Τόση αδιαφορία; Δεν τον είχε επιθυμήσει καθόλου;

Είχε αρχίσει να ζηλεύει.

Το παιχνίδι

Την στιγμή που η Μάρτα Γκαρθία, η βοηθός του προέδρου της Μπαρτσελόνα, ήταν έτοιμη να τους πει για την ληστεία, αισθάνθηκε δυσφορία και λιποθύμησε. Η Αντριάνα επέμενε να καλέσουν κάποιον γιατρό ή να την πάνε επειγόντως στο νοσοκομείο. Ο Πέδρο αρνείται πεισματικά.

«Όχι Αντριάνα, όχι. Θα το μετανιώσει ύστερα και δεν θα μας πει για αυτή την ληστεία. Τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή για να μας τα πει όλα. Θα συνέλθει, από το άγχος της λιποθύμησε».

«Σου δίνω δύο λεπτά. Αν δεν συνέλθει ως τότε, θα καλέσω ασθενοφόρο».

«Μη φωνάζεις. Δυο λεπτά, εντάξει. Θέλω να μάθω σε ποια ληστεία έχουν εμπλακεί, έχω μεγάλη περιέργεια».

Ο Πέδρο είχε πάει πάνω από την Μάρτα Γκαρθία και της έδινε ελαφρά χτυπήματα στα μάγουλά της.

«Τι κάνεις Πέδρο; Τι κάνεις; Θα μας δει κανείς, θα βρούμε το μπελά μας».

«Θα ξυπνήσει έτσι, έχε μου εμπιστοσύνη».

Πράγματι, σε κλάσματα δευτερολέπτου, η Μάρτα Γκαρθία είχε συνέλθει. Ο Πέδρο έφερε το ποτήρι με τον φυσικό χυμό στα χείλη της και της έδωσε μια γουλιά να πει, ενώ της κρατούσε τρυφερά το κεφάλι.

«Είστε καλύτερα τώρα δεσποινίς Μάρτα; Νιώθετε καλύτερα;»

«Ε ναι, ναι, αισθάνομαι μια χαρά. Τι συνέβη;»

«Είχατε ένα σύντομο λιποθυμικό επεισόδιο, μην φοβάστε, από το άγχος της στιγμής ήταν. Σας δίνω τον λόγο μου ότι δεν θα σας ενοχοποιήσουμε για κάτι. Ούτε για την ληστεία. Θα σας βοηθήσω εγώ

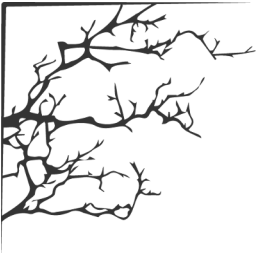
προσωπικά σε ό,τι χρειαστεί. Εμείς ψάχνουμε τον δολοφόνο μόνο, ή τους δολοφόνους. Δε μας ενδιαφέρει η ληστεία».

Η Μάρτα, που ήταν ακόμη ζαλισμένη ρώτησε πολύ αργά τον Πέδρο:

«Σας τα κατέθεσε αναλυτικά ο Μάριο;»

«Ναι πολύ αναλυτικά. Αλλά τώρα, θα ακούσουμε την δική σας πλευρά της ιστορίας. Δεν θα παρέμβουμε καθόλου. Έχετε όλο τον χρόνο δικό σας».

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς, ήρθε ένα γραπτό μήνυμα στο κινητό της Αντριάνα. Πολύ διακριτικά σκρόλαρε την οθόνη με τον αντίχειρά της και το διάβασε. Ο Τζακ ήταν ο αποστολέας. Εκείνη είχε χαρεί πάρα πολύ που την σκέφτηκε και της είπε ότι την επιθύμησε κι ότι θέλει να την δει. Σκέφτηκε... *ας το παίξω λίγο δύσκολη. Οι άνδρες βαριούνται εύκολα αν τους τα δώσεις όλα από την αρχή. Θα το παίξω αδιάφορη. Θα του στείλω σε λίγες ώρες ένα μήνυμα, εντελώς ψυχρό...*

MacRay W

Δημοπρασία οίκου Σόδεμπρις, εκθεσιακός χώρος.

Χονκ Κονγκ

27 Αυγούστου, πρωί

Το κοινό, ένα ψηφιδωτό από έμπειρους συλλέκτες και ανήσυχους νεοεισερχόμενους, καθόταν με κομμένη την ανάσα καθώς η φωνή του δημοπράτη ανέβαινε και έπεφτε στον ρυθμό των κλιμακούμενων προσφορών. Ανάμεσα στη φουρτούνα των σηκωμένων χεριών και στα απαλά κλικ των κλειστρων των φωτογραφικών μηχανών, μια αποφασισμένη πλειοδότηρια στην τελευταία σειρά, με το χέρι της ασυγκράτητο, έκανε την τελική, νικητήρια προσφορά που θα χάραζε αυτή τη μέρα στα χρονικά της ιστορίας της τέχνης. Καθώς έπεφτε το σφυρί, η αίθουσα ξέσπασε σε ένα διακριτικό χειροκρότημα, σηματοδοτώντας το βαρυσήμαντο ταξίδι του πορτραίτου του Ρέμπραντ, από τη μία εποχή στην άλλη.

Μερικές ανάσες μεσολάβησαν, ώσπου να κοπάσει η βουή του πλήθους, και ο άνδρας με το πουκάμισο στο χρώμα του λάπις λάζουλι, όρθιος πίσω από τον ξύλινο θώκο, μίλησε με πάθος:

«Λοιπόν κυρίες και κύριοι, η τελευταία μας δημοπράτηση για απόψε. Δημοπρατούμε το τελευταίο μπουκάλι της εταιρείας MacRay, το MacRay W. Το ουίσκι αυτό έχει ωριμάσει μέσα σε δρύινα βαρέλια, μαζί με διάφορα αρωματικά βότανα και είναι χρόνων. Όσον αφορά την φιάλη που το φιλοξενεί, την έχουν δημιουργήσει είκοσι τεχνίτες. Είναι από πεντακάθαρο κρύσταλλο. Είναι ένα έργο τέχνης, ένα γλυπτό ανεπανάληπτης ομορφιάς.

Η τιμή εκκίνησης είναι τα πέντε χιλιάδες ευρώ. Ακούω προσφορές.

«7000 ευρώ» η ξανθιά κυρία με το σκούρο μπλε ταγέρ, σήκωσε το χέρι.

«15000 ευρώ».

«22000 ευρώ».

«Ο κύριος στο βάθος με το καρό πουκάμισο δίνει 22000 ευρώ. Ακούω προσφορά... 3... 2...»

«35000 ευρώ».

«35000 ευρώ, ακούω προσφορά».

«60000 ευρώ».

«62000 ευρώ».

«64000».

«85000».

«85000» ο κύριος με το λουλακί φουλάρι στο βάθος. Άλλη προσφορά; 3... 2...»

«160000 ευρώ».

«Οοοοοο 160000 ευρώ...»

«180000 ευρώ».

«240000 ευρώ».

«Οοοο, έχουμε συγκλονιστική μάχη εδώ με τους δύο κυρίους. Υπέροχα. Θα κάνετε άλλη προσφορά;»

«340000 ευρώ».

«340000 ευρώ... τι μάχη είναι αυτή αξιότιμοι κύριοι; Νομίζω ότι κλείνει στον κύριο. 3...2...»

«380000 ευρώ».

«390000 ευρώ».

«450000 ευρώ».

«520000 ευρώ».

«584000 ευρώ».

«584000 ευρώ... 3... 2...»

Ύστερα από μια αδυσώπητη μάχη δεκαεφτά λεπτών, η πιο σπάνια φιάλη ούισκι στον κόσμο, είχε πωληθεί στον δισεκατομμυριούχο Ασιάτη Γουάνγκ Τσανγκ, για δύο εκατομμύρια ευρώ.

«Έκλεισε στον κύριο με το μωβ φουλάρι στο λαιμό. Συγχαρητήρια κύριέ μου. Αποκτήσατε το σπανιότατο και τελευταίο μπουκάλι ούισκι, που ονομάζεται MacRae W. Το πιο ακριβό και σπάνιο ούισκι στον κόσμο, αυτή τη στιγμή».

Ο Μάριο, ο ανιψιός του ιδιοκτήτη της κάβας Χουάν Γκουτιέρεζ βρισκόταν στην δημοπρασία του οίκου Σόθεμπις. Είχε ντυθεί με τα επίσημά του, είχε βγάλει όλα τα σκουλαρίκια από πάνω του, και είχε ποτίσει με αρκετό ζελέ το μαλλί του, ώστε να καταφέρει να το χτενίσει με ένα στυλ που αρμόζει σε τέτοια επίσημα γεγονότα. Φορούσε μια ζιβάγκο άσπρη κι ένα σακάκι μπορντό.

Ο σκοπός της παρουσίας του εκεί, ήταν να παρακολουθήσει εκείνον ή εκείνη που θα αγόραζε το πιο σπάνιο και συλλεκτικό ούισκι στον κόσμο, το MacRae W.

Ο Ασιάτης με το χαρακτηριστικό μωβ φουλάρι είχε σηκωθεί όρθιος μετά το πέρας της δημοπρασίας. Μιλούσε με κάποιους πολύ γεροδεμένους κυρίους που μάλλον ήταν οι άνδρες της ασφάλειάς του. Ο Μάριο βρισκόταν αρκετά μέτρα πιο πέρα και τον παρατηρούσε διακριτικά.

Ο Γουάνγκ Τσανγκ μαζί με την συνοδεία τριών πανύψηλων τύπων μόλις βγήκε από την αίθουσα. Ο Μάριο τους ακολούθησε διακριτικά. Μια μαύρη λαμποργκίνι περίμενε τον Ασιάτη που φορούσε το μωβ φουλάρι. Αυτός μπήκε μέσα μόνος του, οι άλλοι δύο σε ένα μαύρο τζίπ και ο τέταρτος καβάλησε μια μηχανή.

Δεν είχε κάποιο μεταφορικό μέσο ο Μάριο. Θα έπρεπε να πάρει κάποιο ταξί.

Έτσι κι έκανε. Άπλωσε το χέρι του και σταμάτησε το πρώτο ταξί που περνούσε από μπροστά του. Ένας πολύ ευγενικός οδηγός τον καλοδέχθηκε.

«Αμέρικζν;» τον ρώτησε ο γελαστός Κινέζος που μιλούσε ιδιαίτερος σπαστά τα Αγγλικά.

«No, no, Spanish» απάντησε ο Μάριο.

«Μιλάς Αγγλικά;»

«Ναι».

«Που θέλει πάμε;» τον ρώτησε ο ταξιτζής κάνοντας αρκετά γραμματικά λάθη στην πρότασή του.

«Θα ακολουθήσουμε αυτό το μαύρο σπορ αμάξι».

«Οοοοοοο, πλούσιο, πλούσιο έχει αυτό το αμάξι. Εντάξει, ακολουθήσουμε».

Η μαύρη λαμποργκίνι, περιέργως, δεν έτρεχε καθόλου. Πήγαινε αργά κι από πίσω ακολουθούσαν το τζίπ και η μηχανή μεγάλου κυβισμού. Αυτό ήταν ένα δώρο για τον Μάριο, γιατί σε διαφορετική περίπτωση, ένα τέτοιο παλιό ταλαιπωρημένο ταξί δεν θα μπορούσε να ακολουθήσει ένα αγωνιστικό αυτοκίνητο, όπως ήταν μια Λάμπο.

«Αρέσει εσένα αυτό αμάξι;»

«Ναι, ναι».

«Πλούσιο οδηγό».

«Ναι, ναι».

«Να παρκάρει αυτό αμάξι. Αυτό ξενοδοχείο, πλούσιους».

«Ναι, ναι άσε με εδώ».

Η Λαμποργκίνι είχε σταματήσει έξω από το ξενοδοχείο Ριτζ – Κάρλτον, μαζί με το τζίπ και τη μηχανή. Οι υπάλληλοι παρέλαβαν τα αμάξια και την μηχανή για να τα παρκάρουν στο επίσημο πάρκινγκ του Ριτζ.

Ο Μάριο είχε κατέβει ήδη από το ταξί. Σκεφτόταν τις επόμενες κινήσεις του. Να πλησίαζε πιο κοντά τον Ασιάτη και τους μπράβους του; Ναι, θα τους πλησίαζε σε απόσταση αναπνοής.

Αυτό έκανε. Τώρα κατευθυνόταν προς το μέρος τους. Έκανε πως μιλάει στο τηλέφωνο. Προσποιούταν ότι μάλωνε με κάποιον κύριο από μια επενδυτική εταιρεία.

Ο Ασιάτης παράλληλα, έμπαινε στο ξενοδοχείο μαζί με τους μπράβους του. Στα τρία μέτρα απόσταση κι ο Μάριο.

«Έχω επενδύσει τριάντα εκατομμύρια ευρώ κύριέ μου. Ζητάω κέρδη από εσάς. Είναι η τελευταία φορά που μου λέτε ότι υπάρχουν ζημιές. Συνεχώς χάνω τα λεφτά μου» έλεγε φωναχτά ο Μάριο και ο Ασιάτης

τον κοιτούσε χαμογελαστός ενώ κατευθυνόταν στην ρεσεψιόν για να παραλάβει το κλειδί του δωματίου του.

Δίπλα του περπατούσε και ο Μάριο. Όταν ο Ασιάτης παρέλαβε το κλειδί, ο Μάριο αμέσως μετά, δήθεν κάθισε μπροστά στον πάγκο της ρεσεψιόν για να παραλάβει κι αυτός το κλειδί του. Σε λίγα δευτερόλεπτα είχε απομακρυνθεί ήδη από τον πάγκο και περπατούσε πίσω από τον Ασιάτη και τους μπράβους του, χωρίς βέβαια να πάρει κάποιο κλειδί, αφού δεν είχε κλείσει κάποιο δωμάτιο εκεί.

Η πόρτα του ανελκυστήρα άνοιξε. Μπήκαν και οι πέντε μέσα. Ο Μάριο είχε κλείσει το τηλέφωνο, υποτίθεται. Ο Ασιάτης του άνοιξε κουβέντα.

«Δεν πάνε καλά οι μπιζίνες;» τον ρώτησε σε άπταιστα Αγγλικά.

«Ηλίθιοι όλοι τους. Τους έχω επενδύσει τριάντα εκατομμύρια δολάρια και αντί για να μου βγάλουν κέρδος, συνέχεια χάνουν τα λεφτά μου, οι ηλίθιοι».

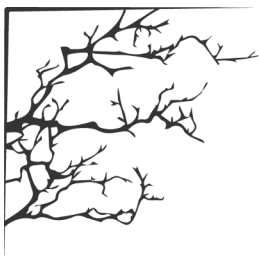
«Καλωσήρθες στο κλαμπ» του είπε και πρότεινε μια χειραψία. «Γουάνγκ Τσανγκ».

«Εεεε, Τζον Γουέην» είπε ο Μάριο, που ήταν το πρώτο όνομα που του ήρθε στο μυαλό.

«Τζον Γουέην. Ο γνωστός Τζον Γουέην, ο καουμπόι;;; Χαχαχαχα. Περίεργη προφορά έχεις πάντως».

«Ναι, όλοι αυτό μου λένε».

Ο ανελκυστήρας είχε φθάσει στον δωδέκατο όροφο πια. Ο Ασιάτης αποχαιρέτησε τον Μάριο και του έδωσε ραντεβού το βράδυ στις 21:00, στο εστιατόριο του ξενοδοχείου. Ήθελε να μιλήσουν για μπιζίνες.

Σπαγγέτι

09:14

Το οδικό ταξίδι για τον Τζακ, την Ευριδίκη και τους τρεις πρώην κατασκόπους είχε ξεκινήσει. Είχαν αναχωρήσει από το Ρέντινγκ πριν δύο ώρες σχεδόν. Το μεταφορικό τους μέσο εξακολουθούσε να είναι το μαύρο οχταθέσιο βαν.

Η Ευριδίκη είχε στα αυτιά της τα ακουστικά του iPad και άκουγε μουσική, ενώ ο Τζακ προσπαθούσε να ακροαστεί τους ήχους που έλκυε το παγιδευμένο μικρόφωνο του κινητού της Αντριάνα. Μάταιο όμως, υπήρχε απόλυτη σιωπή.

Οι πρώην κατάσκοποι, αυτή την φορά δε μαλώνανε, αλλά αντιθέτως ήταν πολύ ευδιάθετοι, έχοντας δυναμώσει την ένταση του ραδιοφώνου, αφού ένα πασίγνωστο γαλλικό άσμα, έπαιζε εκείνη την ώρα. Η Ευριδίκη, ενοχλημένη ελαφρά, είχε κατσουφιάσει στη θέση της, αφού το σαξόφωνο υπερκάλυπτε την μπαλάντα που προσπαθούσε εκείνη να απολαύσει.

Ο Τζακ, μην μπορώντας, εδώ και αρκετή ώρα να ακούσει κάποια ομιλία από το κινητό της Αντριάνα, παρά μόνο κάποιους απροσδιόριστους μακρινούς ήχους, οι οποίοι προσομοίαζαν σε χτυπήματα δαχτύλων, αποφάσισε να αναλύσει στο μυαλό του τα γεγονότα των τελευταίων ημερών. *Είχα μόνο να χειραγωγήσω την πορεία της έρευνας της υπόθεσης του Χόρχε Σανθ και τώρα έχω και τους Γάλλους διεφθαρμένους μπάτσους... εκτός από την Ζοζεφίν. Πως να μαζέψω αυτή την υπόθεση; Η Ζόζεφιν ζει; Τους είπε ψέματα για μένα; Την σκοτώσανε μήπως; Πως μπλέχτηκαν έτσι τα πράγματα γαμώτο; Αν ήμουν κακός, θα την καθάριζα κι αυτήν και όλους, και η υπόθεση θα είχε τελειώσει. Δεν είμαι όμως... δεν μπορώ να σκοτώσω αδάους, δεν γίνεται. Γι' αυτό*

μπλέκω. Αφού αφήσω την Ευριδίκη στο σπίτι με τους άλλους, μετά θα φύγω επειγόντως για Βαρκελώνη. Κάτι έχουν ανακαλύψει οι Ισπανοί επιδευωρητές, πρέπει να τους έχω από κοντά...

Ο Τζακ και η Ευριδίκη είχαν αποκοιμηθεί στ' αναπαυτικά καθίσματά τους, την τελευταία ώρα.

Εύπνησαν από μια μεγάλη λακούβα που τους τράνταξε. Δεν μιλήσανε μεταξύ τους, απλά τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Κατόπιν, περιπλανήθηκαν έξω από τα παράθυρα του βαν.

Ο Αμερικανός στρατονόμος κοίταξε τα σύννεφα που άρχιζαν να διαλύονται μετά την δυνατή βροχή. Του φαινόταν σαν αυτά τα μικρά γλυκάκια γεμάτα σαντιγύ, που καταβρόχθιζε όταν ήταν παιδί. Η απαλή όψη τους, του γλύκαινε το πνεύμα, τον μετέφερε αρκετές δεκαετίες πίσω, τότε που τα προβλήματα ήταν μια άγνωστη λέξη για εκείνον.

Η Ευριδίκη, την ίδια στιγμή, κοιτούσε αριστερά, το ουράνιο τόξο που είχε μόλις σχηματισθεί. Πολύχρωμο και χαρούμενο, όπως ήταν ο Πάνος τον πρώτο καιρό της σχέσης τους. Της είχε λείψει αυτό, αφάνταστα.

Πως να τον βοηθούσε; Τι άλλο να έκανε; Τους τελευταίους μήνες του έχει δώσει τα πάντα. Ήταν δίπλα του συνεχώς. Εκείνος όμως δεν δεχόταν καμία βοήθεια. Θεωρούσε ότι του συμπαραστέκεται επειδή τον λυπόταν. Ο Πάνος ντρεπόταν που είχε μείνει παράλυτος από την μέση και κάτω, ένιωθε κατώτερος, γι' αυτό και όλος αυτός ο θυμός μέσα του. Δεν υπήρχε πλέον κανένα ουράνιο τόξο στην ψυχή του, παρά μόνο γκριζά σύννεφα.

Σε τέσσερις ώρες σχεδόν θα έφθαναν στον προορισμό τους. Ήδη, είχαν διανύσει 242 χιλιόμετρα. Οι πρώην κατάσκοποι, αν και μεγάλης ηλικίας άνθρωποι, είχαν αποδειχθεί πολύ ανθεκτικοί και δυνατοί. Είχαν

διανύσει τα τρία τέταρτα της διαδρομής, και δεν είχαν κάνει ούτε μια στάση για ξεκούραση.

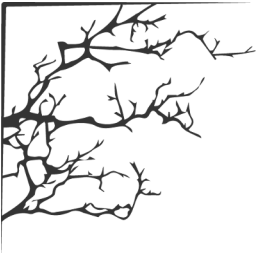
Η υποτιθέμενη καθολική μοναχή πήρε τον λόγο. Ξαφνιάστηκε ο Τζακ γιατί δεν την είχε ακούσει ποτέ του να μιλάει. Η Ευριδική όμως γνώριζε πολύ καλά το πόσο λαλίστατη ήταν, μετά την μαραθώνια κουβέντα, στην οποία είχαν επιδοθεί χθες το βράδυ.

«Βρισκόμαστε ήδη στο Μπέρμιγχαμ. Σε δυο λεπτά φθάνουμε στον πολύ γνωστό οδικό κυκλοφοριακό κόμβο, στον Gravelly Hill Interchange ή αλλιώς, “Διασταύρωση Σπαγγέτι”. Έτσι είναι γνωστός σε όλο τον κόσμο αυτός ο κόμβος, αυτό είναι το περίφημο του παρατσούκλι... “Σπαγγέτι”. Η ονομασία του κόμβου “Spaghetti Junction”...“Διασταύρωση Σπαγγέτι”, επινοήθηκε το 1965 από δύο δημοσιογράφους της Birmingham Evening Mail. Αρχικά ο δημοσιογράφος Ρόι Σμιθ, με το που είδε τα αρχιτεκτονικά σχέδια του κόμβου, τα χαρακτήρισε ως μια διασταύρωση σπαγγέτι. Ύστερα βέβαια από τον Ρόι Σμιθ, ο όρος “Σπαγγέτι” καθιερώθηκε με την κυκλοφορία του άρθρου που τιτλοφορήθηκε ως “Spaghetti Junction”, από τον Άλαν Ιγκλσφιλντ, συνάδελφο του Ρόι Σμιθ».

«Πότε κατασκευάστηκε ο κόμβος Σπαγγέτι» ρώτησε η Ευριδική με ειλικρινές ενδιαφέρον.

«Άρχισε το 1968 και τελείωσε το 1972» απάντησε η πρώην κατάσκοπος που ένιωθε ωραία που κάποιοι την άκουγαν να δίνει μία μικρή διάλεξη. Έσπαζε την πλήξη κάνοντάς την να νιώθει κατά κάποιον τρόπο... σπουδαία και χρήσιμη, ξανά. «Πάλι καλά που σας μιλάω στα Αγγλικά. Αν όλα αυτά σας τα εξηγούσα στα Γαλλικά, θα επενέβαιναν στην κουβέντα και οι άλλοι δύο και δεν θα είχαμε τελειώσει ποτέ. Βλέπετε πόσο ήρεμοι είναι σήμερα; Ούτε μιλάνε, ούτε λαλάνε. Και η διαδρομή που ακολουθούμε, δικής μου επιλογής είναι. Δεν έφεραν καμία αντίρρηση, όχι όπως προχθές που κόντεψαν να σκοτωθούν μεταξύ τους. Μπορεί να μην έχουμε ακολουθήσει τον πιο γρήγορο δρόμο... αλλά τουλάχιστον έχουμε ησυχία».

«Αυτό να λέγεται» της είπε ο Τζακ, πολύ εύθυμα.

Η Ληστεία

3 Οκτωβρίου

Αίδουσα ανάκρισης, Μόσσοσ Ντ' Εσκουάντρα

«Λοιπόν, δεσποινίς Μάρτα, θα μας λέγατε για την ληστεία. Σας ακούμε» είπε με αγωνία ο Πέδρο Μαρτίνεθ στην βοηθό του προέδρου της Μπαρτσελόνα.

«Ναι, ναι» ήπια μια γουλιά από το ποτήρι της. «Λοιπόν, όπως σας είπα πριν, ερωτεύθηκα τον Μάριο, από την πρώτη στιγμή. Από την στιγμή που τον είδα να φέρνει την παραγγελία με τις βότκες στο Καμπ Νου, πέρυσι τον Απρίλιο. Δεν άργησα να τον φλερτάρω. Του ζήτησα το τηλέφωνό του, με την δικαιολογία ότι πρέπει να το έχω σε περίπτωση που υπάρξει πρόβλημα με τα ποτά. Εκείνος μου το έδωσε αμέσως. Είδα πως με κοιτούσε κι αυτός εξάλλου. Είχε ανάψει. Από κει και πέρα, όλα πήραν το δρόμο τους. Αρχίσαμε να βρισκόμαστε σχεδόν κάθε μέρα. Ερχόταν σπίτι μου, σχεδόν συγκατοικούσαμε. Δεν μπορούσα να πηγαίνω στο δικό του γιατί έμενε με τον θείο και την θεία του».

«Την γνωρίζετε την θεία του;» την διέκοψε η Αντριάνα.

«Δεν την έχω γνωρίσει αυτοπροσώπως. Ξέρω ότι έχει κάτι ενοικιαζόμενα δωμάτια στην Αλέγια όμως. Μου το είχε πει ο Μάριο».

«Καλώς. Συνεχίστε σας παρακαλώ στο θέμα μας. Πείτε μας συγκεκριμένα για την ληστεία. Ποιανού ιδέα ήταν;» την ρώτησε η Αντριάνα που προσπαθούσε να μάθει στοιχεία χωρίς όμως να δείξει ότι δεν είχε ιδέα για τι πράγμα μιλούσε η Μάρτα Γκαρθία.

«Ήταν δικιά μου ιδέα. Θα είμαι ειλικρινής. Εγώ σχεδίασα την ληστεία. Δεν έχω καμία όμως, μα καμία εμπλοκή με την δολοφονία του Χόρχε Σανθ. Μου υποσχθήκατε ότι αν σας ομολογήσω τα πάντα, δεν θα μου προσάψετε καμία κατηγορία, έτσι;»

«Έτσι» απάντησε ο Πέδρο ψευδώς ενώ ήξερε ότι δεν μπορούσε να εγγυηθεί μια τέτοια συμφωνία, διότι αυτή ήταν δουλειά κάποιου εισαγγελέα. Ήθελε να μάθει όλη την αλήθεια όμως... δεν θα μπορούσε να περιμένει.

«Ο πρόεδρος της Μπάρτσα, τα τελευταία δύο χρόνια που εργάζομαι γι' αυτόν, με πληρώνει πολύ λίγα λεφτά. Πάρα πολύτσιγγούνης. Όλη την ημέρα κανονίζω τα επαγγελματικά ραντεβού του και το πρόγραμμά του. Τα πάντα από εμένα περνάνε και με πληρώνει μόνο με δύο χιλιάδες ευρώ τον μήνα. Ποιος; Ο πρόεδρος της Μπαρτσελόνα».

Ο Πέδρο με την Αντριάνα κοιταχτήκανε με έκπληξη μεταξύ τους.

«Εντωμεταξύ, ούτε ο Μάριο έπαιρνε καλά λεφτά από τον θείο του. Χίλια διακόσια ευρώ με το ζόρι... με τις υπερωρίες. Άλλοςτσιγγούνης από κει. Πείτε μου, ένα ζευγάρι τι μπορεί να κάνει με αυτά τα λεφτά;»

«Εξαρτάται» της απάντησε ο επιθεωρητής.

«Ναι, ακριβώς, εξαρτάται. Εμένα δεν με ικανοποιούν αυτά τα λεφτά. Μένω μια ζωή σε ένα χαμόσπιτο. Ήθελα επιτέλους να μετακομίσω, να αγοράσω ένα ωραίο σπίτι, με μεγάλες βεράντες, κάτι αξιοπρεπές» έκανε μια παύση να ηρεμήσει, γιατί είχε παρασυρθεί και μιλούσε πολύ γρήγορα και δυνατά. Ήπια άλλη μια γουλιά από τον χυμό της και συνέχισε, πολύ πιο ήρεμα αυτή την φορά. «Διάβασα στην εφημερίδα, τον Ιούλιο που μας πέρασε, για μια δημοπρασία. Θα πουλούσε ο οίκος Σόθεμπις, το τελευταίο και το πιο σπάνιο μπουκάλι ούισκι, στο Χονκ Κονγκ. Την τελευταία φιάλη του MacRae W».

«Συνέχισε...»

«Έτσι μου ήρθε η ιδέα. Ήταν ξαφνική. Θα κλέβαμε το μπουκάλι και θα το πουλούσαμε στην μαύρη αγορά. Θα άξιζε τουλάχιστον μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ, όσα ακριβώς χρειαζόμαστε για να αγοράσω ένα ωραίο σπίτι να μείνω με τον Μάριο».

«Θα παίρνατε τόσο μεγάλο ρίσκο για μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ μόνο;» την ρώτησε ο Πέδρο.

«Μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ για εμένα και για ανθρώπους σαν τον Μάριο, είναι παρά πολλά λεφτά. Μην τα υποτιμάς. Εκτός αυτού, ένα αντικείμενο που κοστίζει μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ, είναι πολύ πιο εύκολο να το κλέψεις, σε σχέση με κάτι που κοστίζει μερικές δεκάδες εκατομμύρια. Δεν είναι το ίδιο, να κλέψεις έναν Πικάσο, όπου τον φυλάει ένας μικρός στρατός, από το να κλέψεις ένα μπουκάλι ούισκι. Δεν είμαστε επαγγελματίες ληστές. Είδαμε την ευκαιρία και την αρπάξαμε».

«Θέλεις ένα ποτήρι με φυσικό χυμό ή ένα καφεδάκι;» την ρώτησε ο Πέδρο.

«Καλύτερα ένα καφεδάκι. Μπορεί να πλησιάζουν τα μεσάνυχτα, αλλά ακόμη έχω πολλά να σας πω και πρέπει να μείνω ξύπνια...»

Το επόμενο πρωί. 10:14.

4 Οκτωβρίου

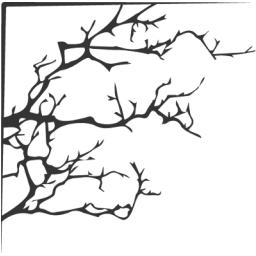
Η Αντριάνα βρισκόταν στο εργαστήριο των υπολογιστών του αστυνομικού τμήματος Μόσσοσ της Βαρκελώνης. Συνομιλούσε εδώ και σαράντα λεπτά με τον κωφάλαλο συνάδελφό της, αλλά και πολύ καλό της φίλο. Εκείνος, είχε αποκωδικοποιήσει κατά 50% το κρυπτογραφημένο ημερολόγιο που κρατούσε ο Χόρχε Σανθ στον προσωπικό του υπολογιστή.

«Τα σημείωσες όλα;» της επικοινωνήσε νοηματικά.

«Ναι, ναι, τα σημείωσα. Κλαούντιο Ρόσσι, Ματιέ Γκοβού, 10 μπάρες, Σαιν Τροπέ, Μοχάμεντ Ζακί, 7 μπάρες, Ελ Αλαμίν, Επαμεινώνδας Μαρτίνης, Καλλέργης, 4 μπάρες, Αίγινα. Τι γίνεται εδώ; Τι σημαίνουν όλα αυτά;»

«Δεν ξέρω, αυτή είναι δική σου δουλειά. Εγώ την δική μου την έκανα. Αποκρυπτογράφησα μερικώς το ημερολόγιό του. Κανένας άλλος δεν θα μπορούσε να το κάνει αυτό. Μου χρωστάς...»

«Ευχαριστώ. Είσαι ο καλύτερος!» του έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

Εδιμβούργο

4 Οκτωβρίου, 15:38

Η πόλη του Εδιμβούργου φάνταζε ονειρική. Η μεσαιωνική, μεταφυσική και γοτθική αύρα της, είχε γοητεύσει τον Τζακ και την Ευριδίκη. Τα σύννεφα είχαν κατέβει τόσο χαμηλά, που τους έκλειναν μέσα στην σοφή αγκαλιά τους, στις δεκάδες αποχρώσεις του γκριζου, δημιουργώντας μια θάλασσα αιθερική και απόκοσμη, εκεί όπου το πνεύμα θριαμβεύει επί της ύλης, που η ψυχή οδηγεί το σώμα, εκεί όπου τα σημάδια σε καλούν, σαν τις σειρήνες να τα πλησιάσεις, βάζοντας σε πειρασμό την καρδιά, ξεγελώντας τον νου. Ήταν μια Απάτη του Ορατού ή μια Αλήθεια του Αόρατου;

«Πρόσεχε» είπε μια μάνα στο παιδί της, την ώρα που διέσχιζαν τον δρόμο. Ο Τζακ αρχικά νόμιζε ότι απευθυνόταν σε κείνον.

Ξαφνιάστηκε.

Κοίταξε πίσω του απότομα. Σαν να είδε κάποιον μαυροφορεμένο να τον κοιτάει έντονα. Σαν να τον είχε ξαναδεί κάπου. Κόσμος πολύς ανάμεσά τους.

Το φανάρι είχε ανάψει πράσινο για τους πεζούς. Προσπάθησε να τον πλησιάσει. Ο μαυροντυμένος χάθηκε στο πλήθος. Ο Τζακ τον έχασε.

“Πρόσεχε”... ήταν ένα σημάδι;

«Εδώ είμαστε» τους ενημέρωσε ο ψευτο-ιερέας πρώην κατάσκοπος. «Θα μπορούμε μέσα στον καθεδρικό όλοι μας. Θα βρείτε ένα ήσυχο σημείο που δεν σας βλέπουν, θα βγάλετε τις στολές σας εσύ με την Ευριδίκη, θα τις βάλεις στην χειραποσκευή σου και θα βγείτε από την πίσω πόρτα του ναού. Πάρε αυτό το χαρτάκι, απομνημόνευσέ το και μετά κάψ' το».

«Εντάξει».

Ο Τζακ πήγε δίπλα στην Ευριδίκη και της ψιθύρισε.

«Πάμε μέσα».

Μετά από λίγα λεπτά βγήκαν από την πίσω πόρτα του ναού, έχοντας αφαιρέσει τις στολές μεταμφίεσης, αφήνοντας όμως ανέγγιχτα, τα ψεύτικα γένεια του εκείνος, κι εκείνη τα μωβ μαλλιά της.

Ο Τζακ είχε απομνημονεύσει αυτά που έγραφε το χαρτάκι. Δεν το έκαψε όμως, αντιθέτως το έσκισε και πέταξε τα μικρά κομματάκια στον κάδο που συνάντησε έξω από το ναό. Ύστερα μπήκε με την Ευριδίκη, σε ένα μαύρο αμάξι που τους περίμενε παρκαρισμένο ακριβώς απέξω.

«Κύριε Δημοσθένη;» του είπε με μεγάλη έκπληξη η Ευριδίκη, και με μεγάλη ανακούφιση.

«Άσε τα κύριε Δημοσθένη κόρη μου. Μας έμπλεξες όλους. Αν το ήξερα από την αρχή δεν θα σας είχα αφήσει» της είπε, φορώντας τον σκούρο του μπερέ στο κεφάλι.

«Συγγνώμη» του ζήτησε ταπεινά εκείνη και κατέβασε το κεφάλι.

«Παππού;» του είπε ο Τζακ στα Αγγλικά και του άγγιξε τον ώμο. Είχε ανοίξει η ψυχή του που έβλεπε τον Δημοσθένη μπροστά του.

«Παππού;» αναρωτήθηκε η Ευριδίκη έκπληκτη.

«Έτσι τον έλεγα πάντα, μεταφορικό είναι. Δεν είναι πραγματικός μου παππούς, αλλά τον νιώθω σαν παππού τον Δημοσθένη μου».

«Εγώ τον μεγάλωνα τα καλοκαίρια Ευριδίκη μου. Σαν εγγονό μου τον νιώθω κι εγώ. Τα τελευταία χρόνια χαθήκαμε βέβαια, αλλά ξαναβρεθήκαμε πέρυσι λόγω των γεγονότων. Και να που ξαναβρισκόμαστε τώρα».

Η Ευριδίκη πρώτη φορά παρατηρούσε τον Τζακ να εκπέμπει τέτοια αγνότητα και καλοσύνη από το βλέμμα του. Συνειδητοποίησε ότι ο Τζακ τον αγαπούσε τον Δημοσθένη πραγματικά, σαν παππού του.

«Μικρέ Τζακ, πάρε αυτά τα κλειδιά. Τώρα κατευθυνόμαστε προς το πάρκινγκ. Μόλις παρκάρω μέσα, θα βγείτε εσείς γρήγορα και θα μπειτε στο Σέατ. Θα πάτε κατευθείαν στην διεύθυνση που έγραφε το σημείωμα που σου έδωσαν. Εγώ θα έρθω λίγο αργότερα. Θέλω να σιγουρευτώ ότι δεν μας παρακολουθεί κάποιος».

«Λίγο υπερβολικά δεν είναι όλα αυτά; Για μερικούς διεφθαρμένους Γάλλους αστυνομικούς μιλάμε. Είναι δυνατόν να μας παρακολουθούν εκτός Γαλλίας;»

«Κόρη μου, έχεις άγνοια κινδύνου εσύ. Όλα συγκοινωνούντα δοχεία είναι. Μερικοί διεφθαρμένοι αστυνομικοί μπορεί να έχουν επαφές με μερικούς διεφθαρμένους από τις μυστικές υπηρεσίες, ή με μερικούς διεφθαρμένους από τον Γαλλικό στρατό, ή με την διεθνή μαφία. Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. Αυτό που έγινε στην Γαλλία είναι πολύ σοβαρό. Αν δεν ήταν η Αντιγόνη να με ειδοποιήσει άμεσα, κι εγώ με την σειρά μου τον Τζακ, ξέρουμε τι θα σου είχε συμβεί τώρα. Αν δεν είχατε διαφύγει από την Γαλλία, ντυμένοι παπάς και καλόγρια, μαζί με τους δικούς μου, θα σας είχαν βρει με κάποιον τρόπο» έβαλε την πρώτη ταχύτητα στο σασμάν και πάτησε το γκάζι. «Τώρα, αυτό που θέλουμε να διασφαλίσουμε είναι ότι δεν θα βρουν το προσωρινό κρυψήγετό μας, κι ότι δεν θα ανακαλύψουν ποια πραγματικά είσαι. Έχουν ήδη την φωτογραφία σου και τον ψεύτικο φάκελό σου».

«Συμφωνώ εν μέρει, αλλά από τη Νορβηγία γιατί έπρεπε να φύγετε;»

«Γιατί με ένα κλικ στον υπολογιστή τους, ήδη έχουν βρει ότι ταξίδεψε η Ναταλί Μείσον από τη Νορβηγία στο Παρίσι στις 20 Σεπτεμβρίου, την ώρα, 14:45. Και σίγουρα θα έχουν βάλει κόσμο να σε ψάχνει αυτή τη στιγμή στη Νορβηγία. Απορώ πως σε άφησε η Αντιγόνη να κάνεις τέτοιο πράγμα».

«Τα είχαμε σχεδιάσει όλα άψογα. Θα αποσπούσα την ομολογία από τον Γιούργκεν και θα φεύγαμε. Η Αντιγόνη να είμαι ειλικρινής, φοβόταν πολύ να ταξιδέψουμε με αεροπλάνο, αλλά την πίεσα πάρα πολύ ψυχολογικά. Της είπα ότι θα έκανα κακό στον εαυτό μου αν δεν ταξιδεύαμε εσπευσμένα για το Παρίσι. Μην της ρίχνεις ευθύνες».

«Ό,τι έγινε, έγινε. Τώρα να δούμε πως θα λύσουμε τα προβλήματα. Λοιπόν, μπαίνουμε μέσα στο πάρκινγκ. Βγάλε τα ψεύτικα γένεια εσύ και πέτα τα κάτω. Θα τα κανονίσω εγώ αυτά. Εσύ Ευριδική, θέλω να παραμείνεις στα πίσω καθίσματα ξαπλωμένη κατά την διάρκεια όλης της

διαδρομής. Αν τυχόν σας σταματήσει αστυνομία, θα παραστήσεις την άρρωστη και θα βήχεις. Πάρε το καινούριο σου διαβατήριο: **Σοφί Ανρί, Γαλλίδα υπήκοος**».

Η διαδρομή αποδείχθηκε αρκούντως εύκολη. Κανένας αστυνομικός δεν τους σταμάτησε για κάποιον έλεγχο ρουτίνας. Το αντίθετο μάλιστα, η διαδρομή ήταν ιδιαιτέρως χαλαρωτική.

Ο Τζακ πάρκαραε το μπλε Σέατ έξω από το καινούριο τους κρυσφήγετο. Αυτό βρισκόταν στα προάστια του Εδιμβούργου, μιάμιση ώρα έξω από την πόλη.

Ο Αμερικανός κουβαλούσε την χειραποσκευή του και δίπλα του περπατούσε η Ευριδίκη. Πλησίαζαν την είσοδο της μονοκατοικίας. Η Αντιγόνη που ήδη τους είχε δει από το παράθυρο, τους άνοιξε την πόρτα. Έπεσε στην αγκαλιά της Ευριδίκης και την ρωτούσε αν ήταν καλά. Ύστερα, είπε ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Τζακ που την είχε σώσει.

Η Ευριδίκη μπαίνοντας στο σπίτι είδε τον Πάνο να κατευθύνεται αστραπιαία με το αναπηρικό αμαξίδιο προς το δωμάτιό του και ύστερα να κλείνει την πόρτα απότομα. Είχε ζηλέψει. Την είχε δει να έρχεται με τον Τζακ. Όρθιος, ψηλός και καλοκαμωμένος ο Αμερικανός, ενώ ο Πάνος δεν μπορούσε να φροντίσει ούτε τον εαυτό του πλέον.

Η Ευριδίκη έτρεξε γρήγορα στο δωμάτιο να τον συναντήσει. Της είχε λείψει πολύ. Εξάλλου για χάρη του είχε κάνει αυτό το ταξίδι. Αυτός δεν μπορούσε να το καταλάβει. Δεν μπορούσε να καταλάβει ακόμη την απεριόριστη και ανιδιοτελή αγάπη που ένιωθε γι'αυτόν. Σαν ένα κακομαθημένο παιδί φερόταν.

«Αγάπη μου» του είπε τρυφερά, με συγκίνηση. «Μου 'λειψες».

«Θέλω να κοιμηθώ λίγο. Σε παρακαλώ άσε με μόνο» της είπε αδιάφορα.

«Αγάπη μου, άσε με να σου δώσω έστω ένα φιλή και μετά θα φύγω, σου το υπόσχομαι» πήγε να τον φιλήσει στα χείλη.

Ο Πάνος τραβήχθηκε και σούφρωσε τα χείλη, θυμωμένος. Δεν μίλησε, παρά έκανε ένα νόημα στην Ευριδίκη να περάσει έξω. Εκείνη δάκρυσε.

«Έχεις γίνει σκληρός. Που είναι ο Πανούλης μου;»

«Πέθανε» αποκρίθηκε και της έδειξε εκ νέου την πόρτα της εξόδου.

Η Ευριδίκη αναστατωμένη, μην μπορώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της, έτρεξε προς την τουαλέτα για να μην την δουν. Η Αντιγόνη το αντιλήφθηκε. Είπε στον Τζακ να καθίσει στον καναπέ, στο σαλόνι, κι εκείνη έσπευσε να την βρει.

Της χτύπησε την πόρτα για να της ανοίξει. Είχε κλειδώσει.

«Ευριδίκη, άνοιξέ κόρη μου».

«Άσε με Αντιγόνη σε παρακαλώ» της έλεγε, ενώ σπάραζε από το κλάμα.

Ο Τζακ που άκουγε τα πάντα, ένιωθε μεγάλη αμηχανία αυτή τη στιγμή. Ήταν μάρτυρας σε έναν οικογενειακό καβγά.

Η Αντιγόνη γύρισε πίσω στο σαλόνι και του ζήτησε συγνώμη.

«Θα καθίσεις απόψε μαζί μας;»

«Δεν μπορώ κυρία Αντιγόνη. Με το που έρθει ο Δημοσθένης, πρέπει να φύγω. Έχω πάρα πολλά ανοιχτά θέματα στην Βαρκελώνη. Ήδη, λείπω πολλές μέρες».

«Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ γι' αυτό που έκανες. Να σου πω την αλήθεια, όταν ήσουν μικρός, ήσουν πολύ ζωηρός και δεν σε πολυσυμπαθούσα. Τώρα όμως έχω την καλύτερη γνώμη για εσένα».

«Σας ευχαριστώ. Η υπόθεση στη Γαλλία έχει ξεφύγει. Δεν ξέρω πως να την μαζέψω».

«Θα την μαζέψει ο Δημοσθένης για εσένα, και για όλους».

«Τι εννοείτε;»

«Θα δεις. Ο Δήμος με τους δικούς του, θα μαζέψει την υπόθεση στην Γαλλία, κι εγώ θα σε βοηθήσω να μαζέψεις την υπόθεση της δολοφονίας του Χάουαρντ Μπολντ και του Χόρχε Σανθ».

«Τι; Πως;»

«Θα σου δείξω».

Επί είκοσι λεπτά, η Ευριδίκη που είχε ανοίξει ελάχιστα την πόρτα της τουαλέτας, έβλεπε στα κρυφά την Αντιγόνη να έχει σκύψει πάνω από τον Τζακ και να του μιλά ψιθυριστά. Κάτι του εξηγούσε.

Εκείνη ακριβώς την στιγμή, ο Δημοσθένης άνοιγε την πόρτα. Η Αντιγόνη άκουσε την κλειδαριά να γυρίζει και κατάλαβε ότι ήταν εκείνος. Γύρισε προς τον Τζακ, του είπε, “όπως συμφωνήσαμε” και σηκώθηκε όρθια για να υποδεχθεί τον άντρα της.

«Καλωσήρθες».

Ο Δημοσθένης της έδωσε ένα φιλί και την ρώτησε που βρίσκονταν ο Πάνος με την Ευριδίκη. Η Αντιγόνη του εξήγησε αυτά που είχαν συμβεί προ ολίγου. Ο πρώην κατάσκοπος, απογοητευμένος, άφησε τον μπερέ του στην τραπέζα και κατευθύνθηκε προς την κρεβατοκάμαρα. Κάλεσε την Αντιγόνη και τον Τζακ να πάνε μαζί του.

Η Ευριδίκη παρακολουθούσε πολύ περίεργη όλα αυτά. Τι να σχεδιάζανε άραγε;

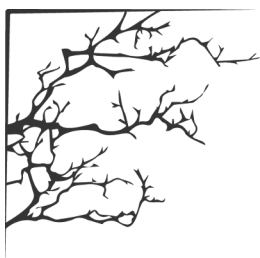
Μετά από λίγα λεπτά βγήκαν όλοι από το δωμάτιο. Η Ευριδίκη βγήκε κι αυτή από την τουαλέτα παριστάνοντας την ανήξερη και χαιρέτησε τον Δημοσθένη. Ο Τζακ την πλησίασε και της είπε:

«Ευριδίκη, χάρηκα πολύ για την γνωριμία. Πρέπει να φύγω δυστυχώς. Κάποια στιγμή ελπίζω να βρεθούμε κάτω από καλύτερες συνθήκες».

Εκείνη του έσφιξε το χέρι με εκτίμηση.

Μια ώρα είχε περάσει. Ο Δημοσθένης, η Αντιγόνη και η Ευριδίκη, καθόντουσαν στο σαλόνι. Συζητούσαν. Ανέλυαν την ηχογραφημένη ομολογία του Γιούργκεν Κλίνσμαν από την Ευριδίκη, εκείνο το βράδυ που του είχε δώσει να πει τον ορό της αλήθειας.

«Όστε υπήρχε τελικά κάποιος που καθοδηγούσε τον Γιούργκεν. Ο Τζακ μου είχε πει ότι το είχε καταθέσει στις Αμερικάνικες Αρχές, αλλά κανείς δεν τον πίστευε. Λογικά αυτός έριξε τον Πάνο από τον γκρεμό. Δεν μένει κάποιος άλλος ύποπτος. Επίσης, αυτός μάλλον αρχίζει και εκκαθαρίζει όλη την εγκληματική ομάδα του Γερμανού. Δεν θα αργήσει να δολοφονήσει και τον ίδιο. Και υπάρχει περίπτωση να γνωρίζει και για εμάς. Ποιο είναι αυτό το φάντασμα άραγε; Πρέπει να το βρούμε».

Απάνθρωπος

Ο Γιούργκεν Κλίνσμαν δειπνούσε με τον Αρχηγό της Γαλλικής αστυνομίας στο εστιατόριο του περίφημου ξενοδοχείου Plaza Athenes. Μόλις είχαν σερβιριστεί τα κυρίως πιάτα στο τραπέζι τους, δύο φιλέτα από το Κόμπε της Ιαπωνίας με την συνοδεία μιας σπάνιας τρούφας. Καθόντουσαν σε ένα απομονωμένο σημείο, και αρκετά ιδιωτικό.

Ο διάλογος των δύο αντρών ήταν έντονος, αλλά χαμηλόφωνος.

«Γιούργκεν φίλε μου. Ήδη έκανα πάρα πολλά, διακινδύνευσα την φήμη της Γαλλικής αστυνομίας για να σε βοηθήσω. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα άλλο. Σου παραδώσαμε μια αθώα νέα κοπέλα. Σου ξέφυγε... την αναζητήσαμε... τελικά δεν την βρήκαμε. Τελείωσε πια. Έχει διαφύγει στο εξωτερικό. Αν την απήγαγε ο βαλκάνιος νταβατζής της, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο πια. Δεν είμαστε η ίντερπολ. Είναι μακριά ήδη αυτή η πόρνη».

«Πρέπει να την βρούμε Ματιέ. Μην ξεχνάς τι έχω κάνει εγώ για εσένα. Μην ξεχνάς το καινούριο σου σπίτι στο Σαιν Τροπέ και πως το αγόρασες».

«Δεν ξεχνάω! Όμως, δεν μπορώ να σε βοηθήσω. Σου είπα, όλα τελείωσαν. Δεν κατηγορείται για κάτι αυτή η κοπέλα. Δε μπορούμε να την αναζητήσουμε, ως Γαλλική αστυνομία. Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία πια για να την ψάξουμε. Κινητοποίησα τους καλύτερούς μου άνδρες τις προηγούμενες μέρες, την βρήκανε, σου την παρέδωσαν. Ήταν δική σου ευθύνη από κει και ύστερα να την κρατήσεις κοντά σου. Αφού κατάφερε και διέφυγε με την βοήθεια των νταβατζήδων της, δεν υπάρχει κάτι άλλο που μπορούμε να κάνουμε. Ήδη, πήραμε τεράστιο ρίσκο ως Γαλλική αστυνομία κι εγώ ως αρχηγός για να ικανοποιήσουμε τα άρρωστα ένστικτά σου. Καταλαβαίνεις ότι σχεδόν απαγάγαμε μια

κοπέλα, κατηγορώντας την για κάτι που δεν έχει κάνει; Δεν έχει σημασία αν είναι πόρνη. Ψυχή έχει κι αυτή. Άνθρωπος είναι. Μην γίνεσαι απάνθρωπος...»

Η λέξη *απάνθρωπος* ήταν αυτή που εξόργισε τον ξανθό έμπορο όπλων. Ο Γερμανός, που δεν ήθελε ποτέ να τον προσβάλλουν, πέταξε το πούρο που κρατούσε στα χέρια του λίγο πριν το ανάψει -παρότι απαγορευόταν το κάπνισμα -, με πολλή δύναμη, πάνω στο καλοφυλισμένο ζαχαρί μαρμάρινο πάτωμα.

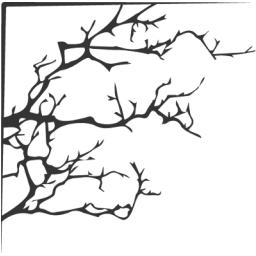
Ο σερβιτόρος έτρεξε να το μαζέψει από κάτω. Γνωρίζοντας ότι ο Γιούργκεν είναι κάποιο σημαντικό πρόσωπο, προσπάθησε να κερδίσει την συμπάθειά του.

«Μεσσιέ, ορίστε, πάρτε το πούρο σας. Δεν έσπασε, είναι άθικτο, ευτυχώς».

«Είσαι χαζός; Είσαι ηλίθιος;» μούγκριζε. «Θέλεις να βάλω στο στόμα μου κάτι που έχει πέσει κάτω; Ηλίθια αγελάδα, βρωμιάρη».

Ο Αρχηγός της αστυνομίας δεν άντεχε άλλο να αντικρύζει αυτό το θέαμα κι έφυγε από το ρεστοράν, αρκετά θυμωμένος. Ο Γερμανός συνέχιζε απτόητος τις προσβολές:

«Θα το πληρώσεις, όλοι θα το πληρώσετε...»

Ψώνια

27 Αυγούστου

Ο Ισπανός νεαρός, με τον κάτοχο πλέον, της πιο συλλεκτικής και ακριβής φιάλης ούισκι στον κόσμο, της MacRae W, βρισκόντουσαν στο Κάρλτον - Ριτζ. Είχαν ολοκληρώσει το δείπνο τους στο εστιατόριο του ξενοδοχείου και είχαν ανέβει στον δωδέκατο όροφο, εκεί όπου βρισκόταν η υπέροχη σουίτα του Γουάνγκ Τσανγκ.

Ο Μάριο είχε βουλιάξει στον εκρού τριθέσιο καναπέ του σαλονιού, με την πλάτη του να πιέζει τα αναπαυτικά μαξιλάρια, πίσω του. Μπροστά του αντίκρυζε ένα υπέρδιπλο κρεβάτι, στου οποίου την κορυφή ορθωνόταν μία καφετί δερμάτινη επιφάνεια, με ευμεγέθη τετράγωνα να την χαράσουν, όμοια με εκείνα μιας λαχταριστής σοκολάτας. Το δωμάτιο της κρεβατοκάμαρας διαχωριζόταν από το καθιστικό, με μια τρίμετρη συρόμενη πόρτα, επίσης καφέ χρώματος, την οποία ο Ασιάτης δισεκατομμυριούχος είχε αφήσει ανοιχτή. Ίσως επίτηδες.

Ενώ ο κύριος Τσανγκ του μιλούσε, ο γραμμωμένος και ψηλός Ισπανός έστρεψε τα μάτια του στις χρυσαφένιες κουρτίνες, στα δεξιά του, και μετά προς το ξύλινο καλογουαλισμένο παρκέ, του οποίου την συνέχεια διέκοπτε μια οβάλ γκριζομπλέ βελούδινη μοκέτα.

Παρόλη την σχετική έλλειψη της βλεμματικής επαφής, ο Μάριο άκουγε με προσοχή τα λεγόμενά του, και σχολίαζε είτε απαντούσε, όταν έπρεπε.

Ο Ασιάτης πολυεκατομμυριούχος είχε εντυπωσιαστεί από τις γνώσεις του νεαρού, γύρω από τα επενδυτικά θέματα. Ο ανιψιός του πάμπλο Γκουτιέρεζ ήταν ένας άνθρωπος, ο οποίος δεν κατείχε κάποιο υψηλό μορφωτικό επίπεδο. Όλη του την εφηβεία την είχε ξοδέψει στην

συμμορία των Μάρας. Δεν διακρινόταν ούτε για την ευχέρεια του λόγου του, ούτε για το επίπεδο των γνώσεών του.

Το αντίθετο, ήταν πάντοτε αθυρόστομος. Από τότε που είχε γνωρίσει την Μάρτα Γκαρθία όμως, είχε αλλάξει και επιθυμούσε να αποκτήσει γνώσεις, ειδικά πάνω στα θέματα των επενδύσεων. Εκείνη ήταν η προσωπική βοηθός του προέδρου της Μπαρτσελόνα. Συναναστρεφόταν ανθρώπους με επίπεδο. Δεν θα μπορούσε ο Μάριο να μιλάει μόνο για την Ρέιβ μουσική πια και για την μαριχουάνα.

Για τον λόγο αυτό, το τελευταίο χρονικό διάστημα είχε καταφέρει να διαβάσει εκατοντάδες άρθρα που καταπιάνονταν με τα θέματα των βραχυπρόθεσμων ή μακροπρόθεσμων επενδύσεων και γενικά με τον τομέα του επιχειρείν. Κι όπως φαινόταν τελικά, είχε ταλέντο. Μάθαινε γρήγορα.

Ο Γουάνγκ Τσανγκ ήρθε να καθίσει δίπλα του.

«Έχω εντυπωσιαστεί από τις γνώσεις σου Τζον» είπε αισθαντικά, αγγίζοντάς του το χέρι απαλά.

Ο Μάριο, σοκαρίστηκε, μαζεύτηκε. Δεν μίλησε.

Εκείνη την στιγμή χτυπούσαν την πόρτα της σουίτας. Ο Ασιάτης σηκώθηκε κι άνοιξε γρήγορα.

«Επιτέλους, ήρθε. Επιτέλους ήρθεεε, ναιαιαι» επαναλάμβανε ο Γουάνγκ, εκστασιασμένος.

Ο Μάριο κατάλαβε αμέσως τι συνέβαινε. Του παρέδωσαν το MacRae W. Το είχαν συνοδεύσει οι άνδρες της ασφάλειάς του. Βρισκόταν μέσα σε μια πολυτελή ξύλινη θήκη από πεπαλαιωμένο ξύλο και ρινίσματα χρυσού.

Ο Ασιάτης το έβγαλε από την θήκη με προσοχή, το πήρε στα χέρια του και το κράτησε, σαν να κρατούσε ένα μωρό, στην αγκαλιά του. Το έφερε κοντά στον Μάριο, αφού πρώτα είχε πει στην ομάδα ασφαλείας του να βγει έξω από την σουίτα.

«Ξέρεις τι είναι αυτό; Το φαντάζεσαι; Αυτό είναι το ακριβότερο ούισκι του κόσμου. Το ακριβότερο!» έλεγε μεθυσμένος από την χαρά του.

Ο Μάριο έκανε τον ανήξερο.

«Τι είναι αυτό; Δεν το έχω ξανακούσει. Πόσο ακριβό; Πάνω από χίλια ευρώ;»

«Χαχαχα» τα γέλια του αντήχησαν στους τοίχους της σουίτας. «Αθώε μου Τζον. Δύο εκατομμύρια ευρώ το αγόρασα. Ξεπέρασε σε αξία ακόμη και το διάσημο Macallan 1926 που είχε πουληθεί για 1,9 εκατομμύρια ευρώ, αλλά και το Macallan M που είχε πουληθεί για 700.000 ευρώ. Καταλαβαίνεις; Είναι δικό μου. Το καταλαβαίνεις; Είναι δικό μου. Δεν ξέρεις πόσο ευτυχισμένος είμαι. Έλα, σήκω να το αγκαλιάσεις κι εσύ... έλα να αγκαλιαστούμε, να χορέψουμε μαζί του. Μη φοβάσαι, δεν θα μου πέσει. Είκοσι τεχνίτες εργάστηκαν για να σμιλέψουν αυτό το έργο τέχνης. Αυτή την φανταστική και πανέμορφη κρυστάλλινη φιάλη... την προσέχω σαν παιδί μου».

Ο Μάριο που είχε καταλάβει τα γούστα και τις προθέσεις του Γουάνγκ, τώρα είχε πάει από πίσω του, είχε περάσει τα χέρια του γύρω από τη μέση του και λικνιζόταν μαζί του.

«Πόσο ωραία η σημερινή βραδιά; Εκτός από το MacRae, γνώρισα κι εσένα...»

«Κι εγώ νιώθω πολύ χαρούμενος που σε γνώρισα» του έλεγε ο Μάριο. «Έλα να καθίσουμε τώρα στον καναπέ μας. Ας το αφήσουμε στο τραπέζι το μπουκάλι. Έλα να συνεχίσουμε την κουβέντα μας».

«Εντάξει, εντάξει» του είπε κι έβαλε την φιάλη στην θήκη της, με αργές κινήσεις. Έγστερα κάθισε στον καναπέ, δίπλα στον Μάριο.

Ο νεαρός τον ρώτησε:

«Έχω μια απορία. Αξίζει να δώσει κάποιος τόσα πολλά λεφτά για ένα μπουκάλι ούισκι; Αν αρχίσουμε να πίνουμε από αυτό τώρα, σε δυο ώρες θα το έχουμε καταναλώσει όλο. Και τι θα μείνει στο τέλος; Θα μείνει μόνο μία πολύ ωραία κρυστάλλινη φιάλη. Αξίζει να δώσει κάποιος τόσα λεφτά;»

«Αχ Τζον, είσαι μικρός ακόμη και δεν ξέρεις πολλά πράγματα. Εγώ είμαι πραγματικός συλλέκτης. Οι συλλέκτες δεν καταναλώνουμε τις συλλογές μας. Όχι, δεν πρόκειται να πιω από αυτό το μπουκάλι. Είναι

ιεροσουλία. Θα το έχω απλά στην κατοχή μου, να το βλέπω, να το θαυμάζω. Είμαι ο κάτοχος ενός μοναδικού θησαυρού, κατάλαβες; Δεν μπορεί να περιγραφεί με λόγια αυτό το συναίσθημα πλήρωσης που νιώθει ένας πραγματικός συλλέκτης. Υπάρχουν δύο κατηγορίες συλλεκτών. Οι πραγματικοί συλλέκτες και οι ψευτοσυλλέκτες... τα ψώνια όπως τους ονομάζω. Ένα ψώνιο, αν αγόραζε αυτό το μπουκάλι σίγουρα θα το έπινε μέσα σε ένα βράδυ με την παρέα του. Είναι αυτοί οι φιγουρατζήδες που κάνουν επίδειξη του πλούτου τους, που προσπαθούν να το παίξουν ψαγμένοι και που δεν γνωρίζουν τίποτα σχετικό με τις πραγματικές συλλογές. Είναι αυτοί που πηγαίνουν στις γκαλερί και δίνουν ένα σωρό λεφτά για να αγοράσουν σκουπίδια. Οι καλλιτέχνες τους καταλαβαίνουν, έχουν κεραιές... μπορούν να τους πουλήσουν έναν πίνακα που έχει ζωγραφίσει ένα μικρό παιδί, σαν ένα ανεκτίμητο έργο τέχνης. Τόσο άσχετοι είναι... που πιστεύουν τα πάντα. Οι ίδιοι υπάρχουν παντού. Και στις συλλογές αλκοολούχων φιαλών, και στις συλλογές γλυπτών... και σε όλες τις συλλογές. Να σου δώσω ένα παράδειγμα του είπε, σηκώθηκε από τον καναπέ και έβγαλε ξανά την φιάλη από την θήκη της. Πλησίασε τον Μάριο και του έδειξε τον πάτο του μπουκαλιού».

Τον ρώτησε:

«Βλέπεις τίποτα;»

«Όχι» του απάντησε ο Μάριο.

Ο Γουάνγκ του είπε, «Κράτα το μπουκάλι σε αυτή την θέση και έρχομαι σε μισό λεπτό».

Ο Ισπανός κρατούσε την φιάλη απορημένος. Ο Γουάνγκ επέστρεψε κρατώντας έναν μεγεθυντικό φακό, όμοιο με αυτόν που έχουν οι ειδικοί πραγματογνώμονες που εκτιμούν την τιμή των διαμαντιών.

«Βάλε το στο δεξί σου μάτι. Ωραία, τώρα βλέπεις κάτι εδώ ακριβώς που σου δείχνω;»

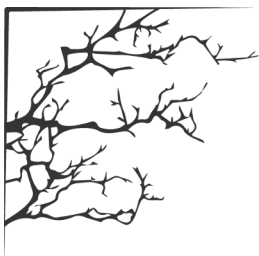
Ο Μάριο όντως άρχισε να βλέπει κάτι.

«Ω ναι, ένα W καλλιγραφικό βλέπω».

«Είδες Τζον; Η φιάλη είναι αυθεντική. Μόλις την ταυτοποιήσαμε. Ένα ψώνιο συλλέκτης όμως δεν θα γνώριζε αυτή την λεπτομέρεια. Δεν είναι τυχαίο που οι αντιγραφείς του Πικάσο και του Ρέμπραντ κάνουν χρυσές δουλειές. Ξέρεις πόσες αντιγραφές πουλιούνται κάθε χρόνο σε συλλέκτες - ψώνια; Το φαινόμενο της αντιγραφής δεν περιορίζεται μόνο στους πίνακες ζωγραφικής βέβαια. Απλά εκεί είναι πολύ πιο έντονο. Το ίδιο ισχύει και για άλλα συλλεκτικά αντικείμενα. Θα μπορούσε να ισχύει και γι' αυτό το μπουκάλι. Ξέρεις πόσο εύκολα θα μπορούσα να πουλήσω μια μαιμού MacRae W σε ένα ψώνιο; Χρειάζεται μόνο ένα πάμπφθινο παρόμοιο μπουκάλι από γυαλί... ούτε καν από κρύσταλλο, κι ένα περιεχόμενο από ένα πολύ φθηνό ούισκι. Αυτή την μαιμού θα μπορούσα να την πουλήσω για 300.000 ευρώ τουλάχιστον. Να είσαι σίγουρος γι' αυτό».

«Μάλιστα» είπε ο Μάριο εντυπωσιασμένος, ξύνοντας το πηγούνι του την ίδια στιγμή, προβληματισμένος.

«Κατάλαβες ότι οι πραγματικοί συλλέκτες δεν βλέπουμε την ύλη, αλλά το πνεύμα που δημιουργείται μέσα από την μοναδικότητα του συγκεκριμένου σπάνιου αντικειμένου; Αυτό για εμένα δεν είναι μια φιάλη ούισκι... είναι ένα αιθερικό εξωκοσμικό αντικείμενο, σπάνιας ομορφιάς κι ανεκτίμητης αξίας».

Αποκαλύψεις

Η Αντριάνα βρισκόταν μπροστά από την οθόνη του υπολογιστή της. Είχε μαζί της τις σημειώσεις του κρυφού ημερολογίου που είχε αποκωδικοποιήσει ο κωφάλαλος συνάδελφός της το πρωί. Είχε βρει στοιχεία για σχεδόν όλα τα ονόματα σε εμπεριέχονταν σε αυτό. Ο Κλαούντιο Ρότσι πιθανόν ήταν ο αντιναύαρχος του Ιταλικού Πολεμικού Ναυτικού. Ο Ματιέ Γκοβού, επίσης, μάλλον ήταν ο Αρχηγός της Γαλλικής αστυνομίας. Τα υπόλοιπα ονόματα, κι αυτά αντιστοιχούσαν σε κάποια ισχυρά πρόσωπα, τα οποία κατείχαν θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό της κάθε χώρας. Ήταν δυνατόν να ήταν όλα σύμπτωση και συνωνυμία; Μάλλον απίθανο.

Ήταν ολοφάνερο ότι ο Χόρχε Σανθ κρατούσε ημερολόγιο με τις δωροδοκίες που πραγματοποιούσε. Η Αντριάνα είχε καταλάβει αμέσως ότι οι “μπάρες” αντιστοιχούσαν σε μπάρες χρυσού. Δεν είχε μπορέσει όμως να συλλάβει στο μυαλό της, τον τρόπο συναλλαγής.

Τελευταίο όνομα: **Επαμεινώνδας Μαρτίνης**. Πληκτρολόγησε τα γράμματα σιγά σιγά κι άφησε την Γκουγκλ να κάνει την δουλειά της. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα γέμισε η οθόνη με δεκάδες αποτελέσματα αναζήτησης, που ήταν γραμμένα κυρίως στα Αγγλικά.

“Ο διάσημος Έλληνας αναρχικός είναι νεκρός”... “Εγκλημα πάδους, ο Ελληνοαμερικάνος πράκτορας δολοφόνησε τον αναρχικό Μαρτίνη”... “Καταζητείται ο πράκτορας της CIA, Πάνος Ντέηλ, για την άγρια δολοφονία...” “Τια τα μάτια της Ευριδίκης Βάσιου, ο Ελληνοαμερικάνος πράκτορας της CIA σκότωσε τον αναρχικό Επαμεινώνδα Μαρτίνη”.

Διαβάζοντας τους τίτλους η Αντριάνα, έγειρε πίσω στην καρέκλα της κι έπιασε με τις παλάμες της τα μάγουλά της. Είχε μείνει άναυδη.

Σάστισε. Μπορούσε να καταλάβει ότι ο Χόρχε Σανθ έκανε βρωμοδουλειές με κρατικούς αξιωματούχους από διάφορες χώρες. Ήταν κοινό μυστικό εξάλλου ότι προωθούσε συγκεκριμένα επιχειρηματικά συμφέροντα. Το ότι υπήρχε στο κρυφό του ημερολόγιο το όνομα ενός δολοφονηθέντα Έλληνα αναρχικού, όμως, της φαινόταν απίθανο. Κι από ότι φαινόταν, είχε δολοφονηθεί από ένα πράκτορα της CIA.

Τι στο καλό γίνεται εδώ; Τι στο καλό;;

Μόλις θυμήθηκε. Ναι, πέρυσι είχε γίνει χαμός στις ΗΠΑ με αυτή την υπόθεση. Είχαν βρει κρεμασμένο τον Τζορτζ Στίλερ. Για μερικές μέρες ήταν πρώτο θέμα στα κανάλια. Εκείνη δεν είχε δώσει βάση όμως, είχε ασχοληθεί ελάχιστα με αυτά που είχαν γίνει τότε, γιατί εκείνη την περίοδο ερευνούσε μια πολύ σοβαρή υπόθεση δολοφονίας που ταλάνιζε την τοπική κοινωνία της Βαρκελώνης.

Είναι αυτά τα νέα, όμορφα παιδιά, με τα ωραία μάτια. Τώρα θυμήθηκα. Οι Έλληνες που τους αναζητούσαν οι Αμερικανικές Αρχές. Τα πρόσωπά τους όμως είναι αλλοιωμένα στις φωτογραφίες των εφημερίδων τώρα, τι στο καλό; Πουθενά δεν φαίνονται καθαρά. Ας βρω τουλάχιστον γραπτές πληροφορίες σχετικές με το τι συνέβη.

Η Αντριάνα συνεχίζοντας το ψάξιμο, έφτασε στην τρίτη σελίδα των αποτελεσμάτων αναζήτησης και βρήκε αυτό που επιζητούσε. Τα άρθρα ήταν στα Ελληνικά όμως, οπότε χρειάστηκε την βοήθεια κάποιου ηλεκτρονικού μεταφραστή.

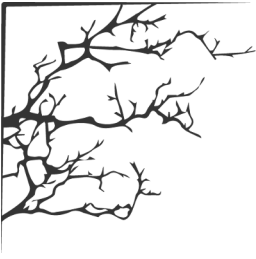
“Άδικος θάνατος για τον Πάνο και την Ευριδίκη”... “Τελικά ο Πάνος Ντέηλ ήταν αδώς”... “Τον γνωστό αναρχικό Επαμεινώνδα Μαρτίνη τον δολοφόνησαν έμποροι ναρκωτικών και ενοχοποίησαν τον Ντέηλ με τα αποτυπώματά του”... “Ακαριαίο θάνατο βρήκε το ζευγάρι στο Μικρό Πάπιγγο μετά από μια χιονοστοιβάδα”...

Η Αντριάνα κοίταξε την ημερομηνία των άρθρων. Ήταν γραμμένα και δημοσιευμένα τέλη Ιανουαρίου. Μετά την συμφωνία που έκανε το Αμερικάνικο κράτος με το Ελληνικό και με τον Ντόκο, υπήρχε ο όρος να καθαριστεί το όνομα των παιδιών από όλες τις κατηγορίες που τους

βάραιναν. Οπότε, η δολοφονία του Μαρτίνη και οτιδήποτε σχετικό, αποδόθηκε τελικώς σε κυκλώματα εμπορίας ναρκωτικών.

Ξαφνικά ένα μήνυμα ήρθε στο κινητό της. Ήταν ο Τζακ που της έγραφε ότι τα μεσάνυχτα προσγειώνεται στην Βαρκελώνη. Η Αντριάνα σκίρτησε, τον είχε επιθυμήσει. Του απάντησε ότι θα ερχόταν στο αεροδρόμιο να τον υποδεχθεί.

Τελικά δεν άντεξε για πολύ να το παίζει σκληρή κι αδιάφορη. Η γοητεία του Τζακ την είχε λυγίσει ήδη.

Σκοτάδι

Εδιμβούργο

Οι δείκτες του ρολογιού έδειχναν μεσάνυχτα. Ο Πάνος ήταν στο δωμάτιό του, ξαπλωμένος. Κι ο Δημοσθένης επίσης. Η Ευριδίκη βρισκόταν στο σαλόνι μαζί με την Αντιγόνη. Παρακολουθούσαν τηλεόραση. Έβλεπαν την διάσημη ταινία, “Υπόθεση Καρλίτο”, στην οποία πρωταγωνιστούσε ο Αλ Πατσίνιο, υποδουόμενος τον Καρλίτο Μπριγκάντε, έναν μετανιωμένο έμπορο ναρκωτικών που στο τέλος δολοφονήθηκε από τον καλύτερό του φίλο, και συνεργάτη.

«Σκέφτομαι αυτό το θαύμα που συνέβη Αντιγόνη μου, με τον Πάνο μου, που σώθηκε. Οι γιατροί είπαν ότι επρόκειτο για μια απόλυτα απίθανη περίπτωση. Πόσο τυχερή νιώθω που τον έχω κοντά μου, που μπορώ να τον αγγίξω, που μπορώ να του μιλήσω, να του θυμώσω; Αυτός ο χαζός δεν το καταλαβαίνει όμως. Δεν καταλαβαίνει την αγάπη που νιώθω γι' αυτόν. Για μένα δε σημαίνει τίποτα το ότι δεν μπορεί να περπατήσει. Μπορώ να καθηλωθώ κι εγώ σε ένα αναπηρικό καροτσάκι, αν έτσι νιώθει καλύτερα. Για κείνον μπορώ να το κάνω».

«Τι ψυχή είσαι εσύ κόρη μου;» της είπε η Αντιγόνη και την έσφιξε στην αγκαλιά της.

«Να σου πω, που λες να κοιμηθώ; Στη Νορβηγία υπήρχαν αρκετά δωμάτια, εδώ υπάρχουν μόνο δύο κρεβατοκάμαρες. Ο Πάνος θέλει να κοιμάται μόνος του, το ξέρεις καλά πια».

«Θα κοιμηθούμε εδώ στο σαλόνι. Εσύ στον έναν καναπέ, εγώ στον άλλον. Σαν μάνα με κόρη. Έχεις πρόβλημα;»

«Πρόβλημα;; Κάθε άλλο, μου αρέσει η ιδέα σου. Σαν μάνα με κόρη, ακριβώς. Ότι δεν ένιωσα με την δική μου αυστηρή και ψυχρή μάνα, το νιώθω μαζί σου. Σ' ευχαριστώ γι' αυτό!»

Ο Πάνος την ίδια ώρα κοίταζε έξω από το παράθυρο το πυκνό σκοτάδι, το οποίο υποδούταν τον αγγελιοφόρο του χειμώνα, να απλώνεται απ' άκρη σ' άκρη. Θυμήθηκε τις περσινές λιακάδες της Ελλάδας. Είχε αναπολήσει το μοναδικό φως της πατρίδας του, που μοίραζε ανιδιοτελώς το χρυσαφένιο του χρώμα σε όλη την πλάση.

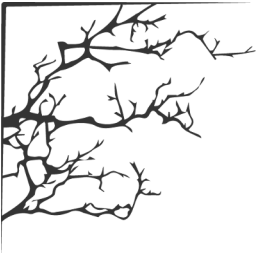
Ύστερα θυμήθηκε την φωτογραφία της Ευριδίκης. Το πως είχε νιώσει όταν την είχε πρωτοαντικρύσει. Το πως είχε μαγευτεί. Τον τρόπο με τον οποίον την είχε γνωρίσει, τότε, εκείνη την Παρασκευή που ο μήνας είχε δεκατρείς. Τα βλέμματά τους ενωμένα, κάτω από την βροχή, σαν να χορεύανε ένα αργό συναισθηματικό και ονειρικό αργεντίνικο τάνγκο.

Ύστερα θυμήθηκε την περιπέτειά τους. Πρώτα στο μοτέλ, μετά στο σπίτι του Δημοσθένη... μετά στο Μικρό Πάπιγγο. Μετά τίποτα... ένα κενό. Δεν θυμόταν τίποτα. Όλα είχαν παγώσει. Δεν θυμόταν ούτε μια στιγμή από την ζωή του στην Παταγονία. Δεν θυμόταν αυτόν που αποπειράθηκε να τον δολοφονήσει.

Θυμόταν όμως πως η Ευριδίκη τον στήριζε και ήταν πάντα δίπλα του. Ακόμη και τώρα...

Ένας ήχος διέκοψε το ταξίδι των αναμνήσεων του. Η πόρτα άνοιγε. Ήταν αυτή. Ο Πάνος έκλεισε τα μάτια του γρήγορα. Έκανε πως κοιμάται. Η Ευριδίκη τον πλησίαζε. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Εκείνος έτρεμε μέσα του. Έτρεμε από συγκίνηση. Πόσο ωραία τον έκανε να νιώθει το χάδι της Ευριδίκης στο μέτωπό του, στα μαλλιά του! Προσπαθούσε να κρατηθεί ακίνητος για να μη δείξει ότι ήταν ξύπνιος.

Ένωσε την ζεστή της ανάσα. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Θα με φιλήσει... Θα με φιλήσει. Εκείνη του έδωσε ένα τρυφερό φιλή στα χείλη κι έφυγε. Ο Πάνος άνοιξε ξανά τα μάτια του. Άνοιξε τα χείλη του. Το σκοτάδι είχε φύγει... όχι απέξω, αλλά από μέσα του. Προς το παρόν...

Δυο καφεδάκια

14 Οκτωβρίου

Η Καταλανή επιθεωρητής οδηγούσε κάτω από τον καταγάλανο ουρανό. Κατευθυνόντουσαν με τον Πέδρο, προς την Αλέγια. Θα επισκέπτονταν τα ενοικιαζόμενα δωμάτια της θείας του Μάριο, της γυναίκας του Πάμπλο Γκουτιέρεζ.

Χθες είχε περάσει μια υπέροχη βραδιά με τον Τζακ. Της είχε λείψει τόσο όλες αυτές τις μέρες που βρισκόταν -δήθεν- στην Αμερική, που του είχε δοθεί με όλο της το είναι.

Αναπολούσε τα φιλιά του ακόμη, παρότι είχαν περάσει αρκετές ώρες από τη συνεύρεσή τους, ενώ ο δρόμος μπροστά της διαπερνούσε την καταπράσινη έκταση των κυλιόμενων λόφων, με τα λουσμένα από τον ήλιο αμπέλια να απλώνονται σε τακτοποιημένες σειρές σαν τις χορδές μιας άρπας.

Στο βάθος τους, η θέα της ασημογάλανης θάλασσας αιχμαλώτιζε το βλέμμα του Πέδρο Μαρτίνεθ, ο οποίος αγνάντευε το μοναδικό τοπίο μέσα από το παράθυρο του συνοδηγού.

«Μοιάζει με ελληνικό νησί το μέρος εδώ. Θα ήθελες να πας στην Ελλάδα;» την ρώτησε, στρέφοντας το κεφάλι του αριστερά.

Η συνάδελφός του δεν απάντησε. Έδειξε να μην τον ακούει, με την ματιά της να είναι απορροφημένη από κάτι αόριστο.

«Που ταξιδεύεις; Σε όλη τη διαδρομή δεν έχεις βγάλει κουβέντα. Ερωτευμένη είσαι;»

«Πέδρο, μην ασχολείσαι μαζί μου. Ότι θέλω είμαι. Καλύτερα να συγκεντρωθούμε στην υπόθεση και να αφήσουμε τα προσωπικά μου» είπε θυμωμένη και πάτησε απότομα το γκάζί.

«Εντάξει, μην είσαι τόσο εύθικτη. Σε πειράζω».

«Δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα που πηγαίνουμε εκεί. Έπρεπε να τον καλέσουμε για ανάκριση στο τμήμα, τον ανιψιό».

«Καλή ιδέα είναι, έχε μου εμπιστοσύνη Αντριάνα. Θέλω να ψάξω την αποθήκη που υπάρχει στην βίλα της θείας του. Αν τον καλέσουμε στο τμήμα, θα ψυλλιαστούν και θα καταστρέψουν τα όποια αποδεικτικά στοιχεία υπάρχουν εκεί».

«Γιατί νομίζεις ότι υπάρχει κάτι εκεί; Η Μάρτα, η βοηθός του προέδρου δε μας είπε ότι εμπλέκονται ο θεός και η θεία του. Οι δυο τους τα έκαναν όλα. Αυτή και ο Μάριο».

«Άσε τι μας είπε. Κάτι μου βρωμάει εμένα».

«Δεν την πιστεύεις;»

«Την πιστεύω. Τον κοκκαλιάρη τον Μάριο δεν πιστεύω. Γι'αυτό θέλω να ψάξω την αποθήκη της θείας του. Ιδανικό μέρος για να κρύψεις κάτι που δεν θες να βρεθεί από άλλους» είπε, με την Αντριάνα να μην σχολιάζει τα λεγόμενά του, έχοντας το βλέμμα της καρφωμένο στον δρόμο.

Αυτή ήταν η τελευταία κουβέντα του Ισπανού επιθεωρητή. Τα υπόλοιπα τριανταεφτά λεπτά της διαδρομής δεν άνοιξε ξανά το στόμα του, παρά μόνο κοιτούσε τον ουρανό και τα περαστικά λιγοστά σύννεφα που έσπαγαν το γαλάζιο του χρώμα, ανά στιγμές.

Είχαν φτάσει έξω από την πετρόκτιστη βίλα. Άνοιξαν τις πόρτες του αυτοκινήτου αποφασιστικά. Ο Πέδρο την έπιασε αγκαζέ, χωρίς εκείνη να διαμαρτυρηθεί, και ύστερα διέσχισαν την καμαρωτή είσοδο του αρχοντικού.

Η γυναίκα του Πάμπλο Γκουτιέρεζ ήταν εκεί, πίσω από τον πάγκο της υποδοχής Το κοντό μαλλί της τράβηξε την ματιά της Αντριάνα σαν μαγνήτης. Εκείνη την ώρα εξυπηρετούσε έναν πελάτη, δίνοντάς του κάποια χαρτιά να υπογράψει.

Οι αστυνομικοί πλησίασαν κοντά της.

Τινάχτηκε από την θέση της, σαν να την χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Δεν τους είχε αντιληφθεί.

«Αχ, τρώμαξα» γρύλισσε. «Καλωσήρθατε, χαίρομαι πολύ που σας ξαναβλέπω. Αλλά, γιατί δεν με πήρατε ένα τηλέφωνο να με ρωτήσετε αν υπάρχει κάποιο διαθέσιμο δωμάτιο, πριν να έρθετε; Δυστυχώς, όλα είναι κλεισμένα»

«Δεν πειράζει. Για να πιούμε τον καφέ μας στη υπέροχη πλακόστρωτη αυλή σας, ήρθαμε. Δεν έχουμε πολύ χρόνο διαθέσιμο. Μερικές ωρίτσες μόνο. Οπότε, σκεφθήκαμε, αντί για να πάμε σε κάποιο εστιατόριο στην πόλη, γιατί να μην έρθουμε εδώ που είναι τόσο ήσυχα και ωραία και να πιούμε τον καφέ μας;»

«Καλά κάνατε. Ωραία, καθίστε έξω εσείς και θα σας φέρω τα καφεδάκια σας σε λίγο. Θυμάμαι τι πίνετε. Είδατε; Δε σας έχω ξεχάσει. Εσύ κοπέλα μου τον πίνεις σκέτο, κι ο άνδρας σου με μια ζάχαρη. Σωστά;»

«Σωστά, σωστά» αποκρίθηκε η Αντριάνα χαζογελώντας, υποκρινόμενη την χαρούμενη.

Κατόπιν, ο Πέδρο την οδήγησε με το χέρι του προς την αυλή.

Το διάσπαρτο γκαζόν που φύτρωνε στις άκρες των πλακών δημιουργούσε μια γαλήνη στη μελαχρινή επιθεωρητή. Ένας κρωγμός ακούστηκε την στιγμή που ήταν έτοιμη να καθίσει στην μεταλλική μαύρη καρέκλα. Κοίταξε ψηλά. Ένα ασπρογκρίζο πουλί πέρασε με ταχύτητα από πάνω της. Το βλέμμα της γαντζώθηκε πάνω του, και έμεινε εκεί μετέωρο να κοιτάζει τον ορίζοντα, ακόμη κι όταν εκείνο χάθηκε από το οπτικό της πεδίο.

Το χέρι του Πέδρο ήταν αυτό που την επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Έλα, έχουμε να αναλύσουμε την υπόθεση. Κάθισε κάτω».

«Ναι, έχεις δίκιο. Σε ακούω, τους προβληματισμούς σου. Για πες μου» είπε ενώ λύγιζε τα γόνατά της.

«Από που κι ως που διαπλέκονται πρώην σοβιετικοί πράκτορες με τον ανιψιό του ιδιοκτήτη της κάβας και με την βοηθό του Προέδρου της Μπάρτσα, δεν μπορώ να καταλάβω».

«Δεν χρειάζεται να είναι πρώην σοβιετικοί πράκτορες. Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής ένωσης, πουλήθηκαν όλα στην μαύρη αγορά από τους πρώην αξιωματικούς του κομμουνιστικού κράτους. Στρατιωτικά οχήματα, ελικόπτερα, όπλα. Γιατί να μην πουλήσαν και τέτοιες δηλητηριώδεις ουσίες οι πράκτορες της KGB;»

«Ναι, έχεις δίκιο. Ο καθένας μπορεί να έχει στην κατοχή του μια τέτοια ουσία. Το θέμα είναι να βρούμε πως εμπλέκεται ο ανιψιός, ο Μάριο, με όλο αυτό. Ποιοι τον έβαλαν να το κάνει. Δεν τον έχω ικανό, να είμαι ειλικρινής, να σχεδιάσει μόνος του κάτι τέτοιο. Εντωμεταξύ με πήρε τηλέφωνο χθες το βράδυ ο Τίο να με ρωτήσει για την υπόθεση. Έχει αρκετό άγχος, μην τυχόν και αποκαλυφθεί ότι γνώριζε για την προέλευση της τοξικής ουσίας».

«Λογικό είναι. Μπορεί να δικαστεί για εσχάτη προδοσία. Γνώριζε και δεν μιλούσε».

«Κι εμείς, τεράστιο ρίσκο πήραμε που αποφασίσαμε να τον προστατέψουμε».

«Κάθε μέρα το σκέφτομαι. Πρέπει να λύσουμε την υπόθεση όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Έρχεται η θεία. Γέλα».

«Χαχα».

«Ήρθαν και οι καφέδες επιτέλους. Βλέπω σας αρέσει εδώ το μέρος ε; Φαίνεστε αρκετά χαρούμενοι».

»Ναι, υπέροχα είναι. Ναι αγάπη μου;» ο Πέδρο βρήκε την ευκαιρία, αλλά και την δικαιολογία να φιλήσει την Αντιάνα. Εκείνη έμεινε έκπληκτη. Ήθελε να τον μαλώσει, αλλά συγκρατήθηκε.

Καθώς η ιδιοκτήτρια των ενοικιαζόμενων δωματίων, η γυναίκα του Πάμπλο Γκουτιέρεζ απομακρυνόταν από κοντά τους, αφού πρώτα τους είχε σερβίρει, ο Πέδρο άρχισε να καταστρώνει στο μυαλό του, ένα σχέδιο που θα του επέτρεπε να πάει και να ελέγξει την αποθήκη του κτίσματος.

Καθόταν αμίλητος, βυθισμένος στις σκέψεις του, ρουφώντας κάθε τόσο τον καφέ του, όπως και η Αντριάνα άλλωστε.

Το πουλί φάνηκε πάλι από πάνω τους, να κρύβει τον ήλιο, ενώ ο κρωγμός του, αυτή την φορά την ανησύχησε.

Δεν ήταν μόνο αυτό, όμως, αλλά και κάτι άλλο.

Δεν ένωθε καλά. Είχε ναυτία, ζαλιζόταν. Ο Πέδρο απέναντί της είχε ασπρίσει σαν πανί.

«Αντριάνα, όλα γυρίζουν» πρόλαβε να πει και αμέσως μετά έπεσε από την καρέκλα του.

Όπως κι εκείνη...

Η Αντριάνα άνοιξε τα μάτια της. Όλα περιστρέφονταν γύρω της. Προσπάθησε να συνειδητοποιήσει τι συμβαίνει. Ήθελε να φωνάξει. Δεν μπορούσε όμως. Κάτι υπήρχε μέσα στο στόμα της. Προσπάθησε να κουνήσει τα χέρια της, δεν μπορούσε. Τα πόδια της, αλλά και πάλι δεν μπορούσε. Ήταν δεμένη στο κρεβάτι, ανάσκελα. Άρχισε να μουγκρίζει. Η φωνή της όμως δεν ακουγόταν. Είχε ένα πανί στο στόμα. Πάνω από το πανί, υπήρχε μπόλικο σχοινί, που το συγκρατούσε συμπιεσμένο μέσα απ' τα χείλη της.

Γύρισε το κεφάλι δεξιά. Έβλεπε τον Πέδρο δεμένο στο κρεβάτι, χειροπόδαρα. Δεν είχε ανακτήσει ακόμη τις αισθήσεις του. Εκείνη μουγκρίζει όσο μπορούσε για να τον κάνει να ξυπνήσει. Μάταιο.

Τώρα κοιτούσε το ταβάνι. Προσπαθούσε να ηρεμήσει, ώστε να σκεφθεί καθαρά. Έπρεπε να λυθεί, έπρεπε να βρει έναν τρόπο διαφυγής. Η γυναίκα του Πάμπλο Γκουτιέρεζ τους είχε ρίξει υπνωτικό στους καφές τους. Δεν θα τους άφηνε να φύγουν ζωντανοί.

Προσπάθησε να παρατηρήσει τον χώρο. Γύριζε το κεφάλι της γύρω γύρω, όσο μπορούσε, αφού ήταν δεμένη. Οι τοίχοι και το ταβάνι αποτελούνταν από καθαρό γκρίζο μπετόν. Μια λάμπα ταλαιπωρημένη, μόνο, φώτιζε το χώρο.

Μια σταγόνα νερού έπεσε στο μέτωπό της από ψηλά. Σήμερα είχε λιακάδα έξω. Πως βρέθηκε το νερό εδώ; Βρίσκονταν σε ένα υπόγειο μάλλον. Ναι, αυτό ήταν. Ένα υπόγειο. Υπήρχε μια μαύρη σιδερένια

πόρτα μπροστά της. Πως στο καλό είχαν μπλέξει έτσι; Αυτή η γελαστή και συμπαθητική κυρία, τους είχε δηλητηριάσει. Γιατί;

Σίδερα να τρίζουν ακούγονταν. Κάποιος προσπαθούσε να ανοίξει την πόρτα. Η Αντριάνα έκλεισε τα μάτια της. Έπρεπε να παραστήσει την αναισθητή.

Μια ανδρική φωνή ψιθύρισε κάτι.

«Όχι θεία, όχι θεία. Τι έκανες; Τι έκανες θεία;»

«Σκάσε. Μπάτσοι είναι, τους γνώρισες πριν λίγες μέρες. Είχαν επισκεφθεί και τον θείο σου. Τους είχε μαγνητοσκοπήσει μέσω του κλειστού κυκλώματος της κάβας. Μου είχε στείλει την φωτογραφία τους αμέσως μετά την επίσκεψη που του είχαν κάνει. Τους είχα αναγνωρίσει από την πρώτη φορά που ήρθαν εδώ. Δεν ήθελα να σου πω κάτι για να μην σε τρομάξω. Αλλά τώρα, που ήρθαν και δεύτερη φορά. Κάτι συμβαίνει Μάριο. Δεν μπορώ να τους αφήσω να σε συλλάβουν».

«Γιατί δε μου το 'χατε πει γαμώτο ότι με έψαχναν οι μπάτσοι;» είπε γεμάτος άγχος.

«Δεν θέλαμε να σε ανησυχήσουμε με τον θείο σου. Πιστεύαμε ότι έκαναν μια έρευνα ρουτίνας για τον θάνατο του Χόρχε Σανθ. Τώρα όμως καταλαβαίνω ότι δεν πρόκειται για μια έρευνα ρουτίνας. Έχουν καταλήξει στους ενόχους. Εσύ το έκανες;»

«Όχι. Γιατί δεν μου το είπατε ρε θεία; Με θεωρούν ένοχο για την δολοφονία του; Δεν το έκανα εγώ, σου ορκίζομαι. Μόνο για τα κορίτσια ευθύνομαι και για την απάτη».

«Ποια απάτη;» τσίριξε.

«Με το McRay».

«Τι είναι το McRay;»

«Τι να σου πρωτοεξηγώ τώρα; Τίποτα. Γάμησέ το. Να δούμε πως θα ξεμπλέξουμε τώρα, με αυτό που έκανες, που τους απήγαγες».

«Για 'σένα το έκανα. Δεν μπορώ να σε αφήσω να σαπίσεις στην φυλακή. Έχεις κακοποιηθεί αρκετά στα παιδικά σου χρόνια. Φτάνει. Θα σε προστατέψω με την ζωή μου. Μόνο εσένα έχουμε, εγώ και ο Πάμπλο. Δεν θα αφήσω να σε πάρουν οι βρωμόμπατσοι. Δε με νοιάζει

αν σκότωσες, δε με νοιάζει τι απάτη έκανες. Δε με νοιάζει τίποτα. Θα θυσιαστώ για σένα».

«Γαμώτο ρε θεία. Αν δεν επιστρέψουν σήμερα στην δουλειά τους, θα τους ψάξει όλη η αστυνομία, όλος ο κόσμος. Οι συνάδελφοί τους, σίγουρα θα γνωρίζουν ότι έχουν έρθει εδώ και ότι είμαι ύποπτος για την δολοφονία του Σανθ. Δεν καταλαβαίνεις; Θα γεμίσει με μπάτσους, ο τόπος το απόγευμα. Τα έκανες χειρότερα. Θα μας χρεώσουν και την απαγωγή τους τώρα. Γαμώτο» της έλεγε ενώ περπατούσε νευρικά πάνω κάτω.

«Σταμάτα. Τα έχω σχεδιάσει όλα. Έχω ειδοποιήσει τον θείο σου. Θα βρίσκεται εδώ σε μισή ώρα. Θα το παρουσιάσουμε ως ατύχημα. Θα τους βάλουμε στο αμάξι. Ο θείος σου θα το οδηγήσει και θα το πετάξει στον γκρεμό, αφού πρώτα θα έχει τοποθετήσει τους μπάτσους, στα μπροστινά καθίσματα. Κανείς δεν θα καταλάβει τίποτα. Ο δρόμος είναι γεμάτος με απότομες στροφές. Έχε μου εμπιστοσύνη Μάριο. Για εσένα τα κάνουμε όλα. Με το παρελθόν που έχεις στην συμμορία των Μάρας, δεν πρόκειται να την γλιτώσεις. Θα σε θεωρήσουν ένοχο για τον φόνο του Σανθ, αλλά και για τα άλλα. Έχε μου εμπιστοσύνη αγόρι μου».

«Ρε θεία. Και να τους σκοτώσεις, οι άλλοι μπάτσοι θα έρθουν να με συλλάβουν. Αν υπάρχουν στοιχεία για εμένα, θα τα έχει δει όλο το αστυνομικό τμήμα».

«Όχι. Είναι επιθεωρητές αυτοί. Αν ήταν γνωστή η εμπλοκή σου στην υπόθεση σε όλο το τμήμα, θα είχαν έρθει με ένταλμα. Μόνο αυτοί γνωρίζουν κάτι για εσένα. Οι επιθεωρητές δεν μοιράζονται στοιχεία με άλλους συναδέλφους, πριν την απόδοση κατηγοριών. Αν φάμε αυτούς, κανείς δεν θα μάθει για εσένα».

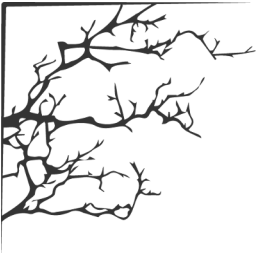
«Εντάξει, εντάξει. Αν ξυπνήσουν όμως καθώς τους μεταφέρει με το αμάξι;»

«Δεν πρόκειται να ξυπνήσουν. Τους έβαλα τριπλή δόση από τα υπνωτικά που παίρνω, στον καφέ τους. Ως αύριο θα κοιμούνται».

Η Αντριάνα όλη αυτή την ώρα που άκουγε την συζήτησή τους, ήθελε να κλάψει, να φωνάξει. Ήταν παντελώς πανικοβλημένη και

φοβισμένη. Συγκρατούσε τον εαυτό της όμως, γιατί έτσι θα τα έκανε χειρότερα. Έπρεπε να κερδίσει χρόνο.

Η ώρα είχε πάει 10:24.

Baboo

Η Ευριδίκη δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Όλο το βράδυ προσπαθούσε να βυθιστεί σε έναν λυτρωτικό ύπνο, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Έτσι λοιπόν, μην έχοντας τι άλλο να κάνει, είχε σηκωθεί από το κρεβάτι, από τα χαράματα.

Έφαγε πρωινό, πλύθηκε, σκούπισε το σπίτι, έπλυνε τα πιάτα, έβαλε πλυντήριο για τα ρούχα. Η ώρα ευτυχώς είχε περάσει γρήγορα.

Τώρα στεκόταν μπροστά στη θόνη της ταμπλέτας της. Διάβαζε τα νέα από τον κόσμο. Της άρεσε πάρα πολύ να διαβάζει εφημερίδες και ιδιαίτερα τις Γαλλόφωνες, που είχαν πολύ ωραία άρθρα γνώμης και προβληματισμού.

Η ώρα είχε πάει 09:24. Μόλις είχε αναρτηθεί στο διαδίκτυο και σε όλες τις διαδικτυακές εφημερίδες, η είδηση του θανάτου του “Μίστερ Μπαμπού”, όπως ήταν γνωστός στο ευρύ κοινό:

“Ο Φρέντερικ Μίλερ, ο Φινλανδός ιδιοκτήτης της διάσημης αλυσίδας κατασκευής επίπλων από μπαμπού, βρέθηκε νεκρός σήμερα το πρωί από τους υπαλλήλους του εργοστασίου του, στο Ρέικιαβικ, στην πρωτεύουσα της Φινλανδίας. Τον βρήκαν καδισμένο στην καρέκλα του γραφείου του, με σημάδια από γαστρική αιμοραγία. Στο γραφείο του υπήρχε ένα ποτήρι μισογεμάτο από ούισκι. Κανείς από την οικογένειά του, δεν τον είχε αναζητήσει πιο πριν, καθώς ήταν γνωστό ότι ο Μίστερ Μπαμπού, πολλές φορές ξενυχτούσε στο εργοστάσιο φτιάχνοντας νέα σχέδια επίπλων.”

Η Ευριδίκη στην αρχή δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία. Ήταν άλλος ένα θάνατος. Κάθε μέρα συμβαίνουν τόσα πολλά σε όλο τον κόσμο. Μετά από λίγο όμως, άρχισε να προβληματίζεται με την “γαστρική αιμοραγία”. Την τελευταία εβδομάδα, είχαν πεθάνει άλλοι δύο πλούσιοι

και ισχυροί άνθρωποι, λόγω της αιμοραγίας από το στόμα. Δεν μπορεί να ήταν τυχαίο.

Η Αντιγόνη μόλις είχε ξυπνήσει. Καλημέρισε την Ευριδίκη.

«Αντιγόνη, έλα να δεις κάτι».

«Τι συμβαίνει;»

«Πέθανε ο Μίστερ Μπαμπού».

«Ποιος είναι αυτός;»

«Ο ιδιοκτήτης μιας πασίγνωστης εταιρίας που φτιάχνει έπιπλα από μπαμπού».

«Α ναι, την ξέρω την εταιρεία. Πως πέθανε;»

«Δες» της είπε και της έκανε νόημα να σκύψει στην οθόνη. Της μετέφρασε την φράση “γαστρική αιμορραγία” επισημαίνοντάς της με το δάχτυλο τις αντίστοιχες λέξεις στα Γαλλικά.

Η ηλικιωμένη κυρία δεν έδειξε να ξαφνιάζεται.

«Αντιγόνη, δεν σου κάνει εντύπωση;»

«Ποιο κορίτσι μου;»

«Ότι άλλος ένας πλούσιος, πεθαίνει ή μάλλον δολοφονείται με τον ίδιο τρόπο».

«Τι να σου πω; Σύμπτωση θα είναι, μην δίνεις σημασία. Λοιπόν, θα πάμε για ψώνια σήμερα;»

«Ναι» απάντησε η Ευριδίκη, κοιτάζοντάς της με απορία.

Εντωμεταξύ, ένας πολύ έντονος βήχας ακουγόταν από το υπνοδωμάτιο.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε η Ευριδίκη. «Ο Πάνος, ο Πάνος είναι, τι να έπαθε;» άρχισε να τρέχει προς τα μέσα.

Άνοιξε την πόρτα και μπήκε αναστατωμένη.

«Πάνο μου, αγάπη μου, είσαι καλά;»

«Δεν έχω τίποτα, ηρέμησε. Ένα απλός βήχας είναι, από το τσιγάρο μάλλον. Ηρέμησε, όλα καλά είναι».

Ο Πάνος ήταν πιο γλυκός αυτή την φορά και πιο ήρεμος. Έβλεπε πόσο τον αγαπούσε η Ευριδίκη και δεν ήθελε να την στενοχωρεί πια. Ο τόνος της φωνής του ήταν τρυφερός.

«Ευριδίκη, μπορείς να μου φωνάξεις την Αντιγόνη; Θέλω να της πω κάτι σε παρακαλώ».

«Ναι αγάπη μου, θα την φωνάξω. Σίγουρα είναι όλα καλά; Να σου φτιάξω ένα τσάι;»

«Όλα καλά Ευριδίκη μου. Όχι τσάι, θα πιω καφέ».

Η Αντιγόνη έφτασε γρήγορα στο δωμάτιό του, και τον ρώτησε τι ήθελε.

«Αντιγόνη, πρέπει να μου βρεις ένα τσιγάρο να πιω. Πονάω αρκετά. Δεν θέλω να το πω στην Ευριδίκη αυτό. Προσπαθώ να φαίνομαι δυνατός».

«Πάνο, στη Νορβηγία μπορούσα να προμηθευτώ κάνναβη, ανά πάσα στιγμή. Εδώ δεν γνωρίζω κανένα. Κάνε υπομονή για λίγη ώρα. Θα βγω έξω. Θα βρω τρόπο να σου φέρω κάτι όσο το δυνατόν πιο γρήγορα».

Η Ευριδίκη στεκόταν πίσω από την πόρτα και άκουγε τα πάντα. Ζεστά δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της.

Ο Δημοσθένης που εδώ και λίγα λεπτά είχε σηκωθεί από το κρεβάτι του, έβγαине από την πόρτα του υπνοδωματίου του.

«Καλημέρα κορίτσι μου, τι έχεις;» την ρώτησε ψιθυριστά, μόλις την είδε να κλαίει. «Σου μίλησε άσχημα ο Πάνος;»

«Όχι, όχι, ήταν γαλήνιος σήμερα» έπεσε στην αγκαλιά του.

Οι ώρες είχαν γλιστρήσει.

Η Αντιγόνη, ρωτώντας τους κατάλληλους ανθρώπους, είχε καταφέρει να προμηθευτεί μερικά γραμμάρια χασίς, πηγαίνοντας στο κέντρο της πόλης. Ο καιρός είχε χαλάσει. Η θερμοκρασία είχε πέσει στους μηδέν, ενώ παγωμένες ριπές ανέμου τρύπωναν μέσα από το κασκόλ που φορούσε.

Μόλις είχε επιστρέψει στο σπίτι που έμεναν όλοι μαζί. Έβγαλε τα μάλλινα γάντια και τα κλειδιά από την τσέπη του παλτού της.

Εκείνη την στιγμή, γύρισε ασυναίσθητα το κεφάλι προς τα πίσω. Είδε κάποιον που φορούσε μαύρη καπαρντίνα κι ένα σκούρο καπέλο, να την κοιτάζει. Γύρισε το κεφάλι πάλι προς την πόρτα. Το έστρεψε απότομα προς τα πίσω, ξανά.

Ο μαυροντυμένος κύριος περπατούσε κατά μήκος του δρόμου πλέον, αμέριμνος και αδιάφορος. Η Αντιγόνη αναστατώθηκε. Σκέψεις ανησυχίας γεμίσανε το μυαλό της. Να τον ακολουθούσε; Όχι. Κι αν ήταν όλα ιδέα της; Ότι εκείνος ο άγνωστος άνδρας, δηλαδή, τους κατασκόπευε; Ένας απλός πολίτης θα ήταν. Ναι, αυτό ήταν, σίγουρα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και εξέπνευσε αργά. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο σπίτι. Βρήκε καθισμένους την Ευριδίκη και τον Δημοσθένη στον καναπέ.

«Που είναι ο Πάνος;» τους ρώτησε, χωρίς να τους χαιρετήσει πρώτα.

«Μέσα. Ακόμη στο κρεβάτι» απάντησε η κοπέλα με τα καταπράσινα μάτια, πικραμένη.

Η Αντιγόνη κατευθύνθηκε με βήμα γοργό προς εκείνον. Του έδωσε το χασίσι, που τόσο το ζητούσε. Άρπαξε το σακουλάκι με το χέρι, και σηκώθηκε, αργά, από το κρεβάτι. Τον βοήθησε να καθίσει στο αναπηρικό του αμαξίδιο, και αφού έβγαλε από το συρτάρι τα χαρτάκια του, ένα τσιγάρο και μια τζιβάνα, τα ακούμπησε πάνω στα πόδια του και στη συνέχεια άρχισε να γυρίζει τις ρόδες με δύναμη, ώσπου βγήκε από το δωμάτιο.

Η Ευριδίκη σηκώθηκε να τον φιλήσει.

«Να σου φτιάξω ελληνικό;» τον ρώτησε, ενώ το άρωμά της τον τύλιγε μεθυστικά.

«Ναι, θα το ήθελα. Σε ευχαριστώ» της είπε ευγενικά.

«Τίποτα» του απάντησε εκείνη. «Πάνο, θέλω μια χάρη από εσένα».

«Τι;»

«Να έρθω μαζί σου στην αυλή, να πιούμε τον καφέ μας και το τσιγάρο με το χασίς».

«Τι λες τώρα; Αφού εσύ δεν έπινες ποτέ σου χασίσι».

«Θέλω να πιω μαζί σου. Υπάρχει πρόβλημα;»

«Κανένα. Έλα, πάμε» της είπε, και όταν ο καφές ετοιμάστηκε, κατευθύνθηκαν προς την αυλή.

Η Ευριδίκη καθόταν στα πόδια του. Πέρασε το αριστερό της χέρι γύρω από τον σβέρκο του και με το δεξί της ρούφηξε το τσιγάρο. Ο ουρανός άστραφτε, ενώ οι πρώτες ψιχάλες έκαναν αισθητή την παρουσία τους.

«Θυμάσαι τότε στην Ερμού που μου τραγουδησες;»

«Δεν τραγουδούσα σε εσένα αν θυμάσαι. Στον κόσμο τραγουδούσα. Εσύ ήρθες και κάθισες μπροστά μου» αποκρίθηκε ο Πάνος, που είχε αρχίσει να βρίσκει το χιούμορ του και να κάνει τα γνωστά πειράγματά του.

«Χαχαχαχα, εσύ είσαι αυτός που έστησε ολόκληρο σκηνικό και έφτιαξε μια ολόκληρη συνωμοσία για να με γνωρίσει».

«Έ ναι, το παραδέχομαι».

«Σου άρεσα από την πρώτη στιγμή, έτσι;»

«Από την πρώτη στιγμή που αντίκρυσα την φωτογραφία σου, σε ερωτεύθηκα. Κορόιδευα αυτούς που ερωτεύονται μέσω των κοινωνικών δικτύων και από φωτογραφίες, αλλά έπαθα ακριβώς το ίδιο. Δεν μπορείς να φανταστείς τι είχα νιώσει τότε. Μου κοπήκανε τα γόνατα με το που σε είδα. Αρχισα να βλέπω πεταλούδες στον νυχτερινό ουρανό. Μια αίσθηση αγαλλίασης με είχε πλημμυρίσει μια ζεστασιά. Στο Χίλτον βρισκόμουν, μόλις είχα έρθει στην Αθήνα».

Η Ευριδίκη ακούγοντας αυτά, άρχισε να δακρύζει. Ο Πάνος που εδώ και καιρό ένιωθε σαν ξένος μαζί της, άρχισε πάλι να θυμάται αυτά που ένιωθε για την Ευριδίκη. Αρχισε να νιώθει τη γλυκιά ζεστασιά με τη νεράιδα του, ξανά από την αρχή.

Αυτή τη στιγμή την είχε μπροστά του. Πόσο τυχερός ένιωθε; Τα μάτια τους απείχαν μερικά εκατοστά μονάχα μεταξύ τους. Είχε μπροστά

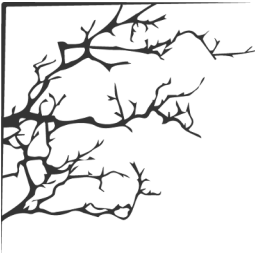
του αυτό το πλάσμα. Τι είχε πάθει τον τελευταίο καιρό και της φερόταν έτσι; Τώρα τα έβλεπε όλα πεντακάθαρα. Την αγαπούσε όσο τίποτα άλλο στον κόσμο. Έπρεπε να πολεμήσει και να ξεπεράσει αυτό που του συνέβαινε. Θα συνεργόταν για την Ευριδίκη του. Θα γινόταν ο παλιός καλός Πάνος. Τουλάχιστον στην ψυχή του.

Άρχισε να την φιλάει πολύ τρυφερά και με πάθος φλογερό. Τα δάκρυά τους είχαν αναμιχθεί με τις σταγόνες της βροχής, που είχε πια δυναμώσει. Οι βροντές είχαν σταματήσει να ακούγονται. Σαν ο ουρανός να είχε ηρεμήσει επιτέλους. Είχαν ξαναβρεί την χαμένη τους αγάπη, αυτοί οι δυο.

Ο Δημοσθένης με την Αντιγόνη, τους παρακολουθούσαν μέσα από την γυάλινη μπαλκονόπορτα. Καθόντουσαν στον καναπέ. Η Αντιγόνη είχε ανέβει στα πόδια του και του χάιδευε τον σβέρκο.

«Θυμάσαι;»

«Θυμάμαι αγάπη μου» αποκρίθηκε ο Δημοσθένης και της έπιασε τρυφερά το χέρι.

Ο Σωτήρας

14 Οκτωβρίου

Βαρκελώνη, ξενοδοχείο Γκράντε, 10:14

Εδώ και πέντε λεπτά, ο Τζακ Κούνει είχε ξυπνήσει. Δεν είχε να φάει τίποτα. Θα έπινε ένα αναψυκτικό από το μίνι μπαρ του δωματίου. Ποτέ δεν ήταν της υγιεινής διατροφής. Θα κάπνιζε κι ένα τσιγάρο.

Άργησε να σηκωθεί σήμερα. Εξάλλου μόνο δυο ώρες είχε κοιμηθεί. Το βράδυ που πέρασε είχε κάνει πολύ έντονο και λυσσαλέο σεξ με την Αντριάνα. Εκείνη είχε φύγει από τις 07:00 από κοντά του. Είχε να παρακολουθήσει τον ανιψιό του Πάμπλο Γκουτιέρεζ σήμερα. Του τα είχε πει όλα. Ότι στοιχείο διαθέσιμο υπήρχε γύρω από την υπόθεση, τώρα πια, το ήξερε ο Τζακ. Μόνο για τα στοιχεία που είχε βρει στον σκληρό δίσκο του υπολογιστή του Χόρχε Σανθ δεν του είχε μιλήσει. Τα κρατούσε πολύ καλά φυλαγμένα για εκείνην.

Ο Αμερικανός συγχρόνισε το κινητό του με το κινητό της Αντριάνα. Θα άκουγε σε ζωντανή σύνδεση ό,τι εκτυλισσόταν στην Αλέγια. Έγειρε την πλάτη προς τα πίσω ρουφώντας το τσιγάρο. Είχε χαλαρώσει πολύ.

Οι πρώτοι ήχοι άρχισαν να έρχονται. Ο Τζακ μαζεύτηκε. Προσπαθούσε να ακούσει καλύτερα.

Τι στο διάολο είναι αυτό; Μουγκρητό;;;

Μετά άκουσε σίδηρα να τρίζουν.

Τώρα, μια ανδρική φωνή να ψιθυρίζει. Τον Μάριο να μιλάει με την θεία του. Έσφιξε τις γροθιές του, ενώ κόκκινα σμήνη εμφανίστηκαν γύρω από τη μύτη του. Ένωσε το κεφάλι του να φουσκώνει. Θα δολοφονούσαν τον Πέδρο και την Αντριάνα. Όχι, δεν μπορούσε ο Τζακ να το επιτρέψει αυτό. Πλέον είχε άμεση πρόσβαση στην υπόθεση λόγω της Αντριάνα, που του εκμυστηρευόταν τα πάντα. Αν πάθαινε κάτι

εκείνη, η υπόθεση θα πήγαινε στην Εθνική αστυνομία της Ισπανίας και τα πράγματα θα γίνονταν δύσκολα για τον Τζακ. Δεν θα μπορούσε να χειραγωγήσει και να ελέγξει κανένα στοιχείο. Έπρεπε να τους σώσει.

Και δεν ήταν μόνο αυτό. Ήταν και το ότι άρχιζε να νιώθει συναισθήματα για την Καταλανή επιθεωρητή.

Η ώρα είχε πάει 10:24. Ο Αμερικάνος στρατονόμος φόρεσε ό,τι βρήκε μπροστά του κι έφυγε από το ξενοδοχείο τρέχοντας. Έπρεπε να βρει ένα αμάξι. Δεν θα μπορούσε να πάει με ταξί εκεί. Βγήκε στην κεντρική λεωφόρο.

Έτρεξε προς το στενό. Μπήκε στη μέση του δρόμου. Ένα μαύρο τζίπ σταμάτησε κι άρχισε να του κορνάρει. Ο Αμερικανός πλησίασε το παράθυρο του οδηγού και του φώναξε να βγει έξω από τ' αμάξι. Ο οδηγός, στην θέα ενός τρελού που τον σημάδευε με ένα πιστόλι, κατέβηκε έντρομος.

Ο Τζακ μπήκε μέσα γρήγορα. Πάτησε το γκαζί τέρμα και ξεκίνησε.

Άρχισε να καλεί το τηλεφωνικό κέντρο της αστυνομίας της Βαρκελώνης. Μια γυναικεία φωνή απάντησε. Ο Τζακ που δεν γνώριζε ούτε μια λέξη Ισπανικών άρχισε να της εξηγεί στα Αγγλικά τι είχε συμβεί, μιλώντας νευρικά και γρήγορα. Εκείνη δεν καταλάβαινε λέξη από αυτά που της έλεγε. Γι'αυτό, τερμάτισε την κλήση. Νόμιζε ότι κάποιος της έκανε φάρσα.

«Γαμώτο» μούγκρισε, ενώ χτύπησε το ταμπλό του αυτοκινήτου με το χέρι του. Έπρεπε να φτάσει το συντομότερο δυνατόν στην Αλέγια.

Έφερε το τηλέφωνο μπροστά από το πρόσωπό του. Ήθελε να δει την ακριβή τοποθεσία που του έδειχνε το GPS του κινητού της Αντριάνα.

Κορναρίσματα δυνατά και συνεχόμενα ακούγονταν. Είχε βγει με το όχημά του στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας.

«Ευτυχώς» αναφώνησε κάθιδρος.

Μόλις είχε γλιτώσει την μετωπική σύγκρουση.

Η θεία του Μάριο προσπαθούσε να τον καθησυχάσει. Βρίσκονταν και οι δυο τους έξω από το υπόγειο δωμάτιο στο οποίο κρατούσαν αιχμαλώτους τον Πέδρο και την Αντριάνα. Ο ανιψιός της είχε παλαβώσει από τον φόβο.

«Όλα θα πάνε καλά. Όλα για σένα τα κάνουμε. Ηρέμησε. Θα πάθεις τίποτα από το άγχος».

«Άσε με ρε θεία. Φονιάδες μπάτσων; Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Έχεις καταλάβει που έχουμε μπλέξει;»

«Έχω καταλάβει. Εσύ δεν έχεις καταλάβει ότι προσπαθούμε να σου σώσουμε την ζωή. Δεν ξέρω, σου ξαναλέω, τι απάτη έκανες ή αν σκότωσες αυτό τον Χόρχε, αλλά ξέρω ότι έχουν καταλήξει στους ενόχους κι ότι θα σε κλείσουν για πολλά πολλά χρόνια στην φυλακή. Ηρέμησε και βοήθησέ μας. Ο θεός σου είναι καθοδόν. Σε λίγα λεπτά θα βρίσκεται εδώ. Πρέπει να βοηθήσεις να τους σηκώσουμε».

Το σύστημα πλοήγησης του κλεμμένου αυτοκινήτου λειτουργούσε άψογα. Τον οδηγούσε με απόλυτη ακρίβεια προς το σημείο όπου βρίσκονταν οι επιθεωρητές. Σε μερικά λεπτά θα έφτανε εκεί.

Κινούταν κατά μήκος τους αυτοκινητόδρομου C-32. Βρισκόταν στην αριστερή λωρίδα. Πρόσεξε δυο μεγάλες μπλε ταμπέλες που ήταν αναρτημένες ψηλά. Η δεξιά ταμπέλα έδειχνε καθαρά ότι σε χίλια μέτρα, η έξοδος 86, θα οδηγούσε στην Αλέγια.

Λίγα δευτερόλεπτα μετά, η φωνή της πλοήγησης του αυτοκινήτου δήλωσε ακριβώς το ίδιο πράγμα: «Σε 810 μέτρα θα πρέπει να στρίψετε δεξιά».

Αυτό έκανε ο Αμερικανός. Πάτησε το φρένο και γύρισε το τιμόνι. Μπήκε στην στροφή με τις ρόδες να σπινιάρουν πάνω στην άσφαλτο.

Την ίδια στιγμή η Αντριάνα βρισκόταν στα πίσω καθίσματα ενός αυτοκινήτου, ξαπλωμένη, δεμένη, χωμένη σε ένα σακί για ζώα. Κατά τη μεταφορά της από το υπόγειο του αρχοντικού προς το αυτοκίνητο, είχε επιλέξει συνειδητά να μην αντιδράσει, να μην δείξει ότι είχε βρει τις αισθήσεις της ξανά, με σκοπό να προσπαθήσει να κερδίσει χρόνο ώστε να βρει κάποιον τρόπο να διαφύγει, σε κάποιο σημείο της διαδρομής.

Τα αμορτισέρ του αμαξίου ήταν διαλυμένα. Το σώμα της εδώ και κάποια λεπτά, αναπηδούσε. Ένα καλά πεπεισμένο πανί είχε κλείσει το στόμα της. Είχε αρχίσει να ζαλίζεται. Έπρεπε να βρει κάποιον τρόπο επειγόντως να λυθεί, πρώτα, και μετά να βγει από το σακί. Προσπαθούσε να κουνήσει τα χέρια της που ήταν δεμένα πίσω από την μέση της. Μάταιο. Ήταν πολύ σφιχτά δεμένα. Όπως και τα πόδια της.

Το αμάξι το οδηγούσε ο Πάμπλο Γκουτιέρεζ, ενώ το δεύτερο όχημα, μέσα στο οποίο βρισκόταν ο Πέδρο σε λιπόθυμη κατάσταση, η γυναίκα του Πάμπλο, με τον ανιψιό της τον Μάριο, να είναι δίπλα της.

Ο ασπρομάλλης με τα πυκνά γένηια γύρισε το κεφάλι του προς τα πίσω καθώς άλλαζε ταχύτητα στο σασμάν.

«Φτάνουμε μωρή σκύλα. Σε πέντε λεπτά θα βρίσκεσαι στον πάτο του γκρεμού».

Η Αντριάνα δεν μπορούσε να υποκρίνεται πια την αναισθητη. Τώρα ήθελε να φωνάξει, να σπάσει τα δεσμά της. Ήταν το ένστικτο της επιβίωσης που την προκαλούσε βίαια ν' αντιδράσει και να πολεμήσει.

Ο Πάμπλο Γκουτιέρεζ ακούγοντας τα μουγκρητά της, άρχισε να βρίζει και να καταριέται. Δεν τον διευκόλυνε αυτή η κατάσταση. Μπήκε σε έναν ερημικό παράδρομο και σταμάτησε απότομα. Τελευταία στιγμή

οδηγού, εκεί που βρισκόταν η γυναίκα του Πάμπλο. Ένα σίδερο, και πολυάριθμα σπασμένα γυαλιά της έσκισαν το πρόσωπο και καρφώθηκαν στο στήθος της.

Ο Τζακ βγήκε έξω από το τζίπ και άρχισε να τρέχει προς τον άνδρα με τα λευκά γένηια. Ο Πάμπλο έτρεξε γρήγορα στα μπροστινά καθίσματα του μαύρου Σέατ. Με αστραπιαίες κινήσεις άρπαξε ένα ρόπαλο του μπέιζμπολ που είχε κρύψει κάτω από την θέση του συνοδηγού.

Ο Τζακ δεν χρειάστηκε να κάνει πολλά. Έβγαλε απλά το πιστόλι του και τον πυροβόλησε στο στομάχι. Του το χρωστούσε γι' αυτό που είχε κάνει στην Αντριάνα.

Η Ισπανίδα αξιωματικός, αρκετά ζαλισμένη λόγω των πολύ σκληρών χτυπημάτων, έβλεπε τον σωτήρα της να σκύβει από πάνω της και να την ρωτάει αν είναι καλά.

«Καλά είμαι» απάντησε με ασθενική και αδύναμη φωνή. «Πως με βρήκες;» του χάιδεψε το χέρι.

«Δεν είναι ώρα για εξηγήσεις. Θα τα πούμε αργότερα αυτά. Ο Πέδρο που βρίσκεται;»

«Στο πορτ μπαγκαζ μάλλον του άλλου αμαξιού» οι λέξεις έβγαιναν από το στόμα της με τεράστια δυσκολία.

Ο Τζακ έτρεξε να ανοίξει το πορτ μπαγκαζ. Είδε ένα σώμα καλυμένο με ένα χοντρό γκρι ύφασμα. Του το αφαίρεσε γρήγορα από το κεφάλι. Έπιασε τον σφυγμό του, ήταν ζωντανός. Του φώναζε να ξυπνήσει. Δεν ξυπνούσε. Τον έπιασε με τα δυο του χέρια και τον έβγαλε έξω. Τον μετέφερε στα πίσω καθίσματα του τζίπ που είχε κλέψει. Τα μπροστινά καθίσματα δεν υπήρχαν πια, βρισκόντουσαν μέσα στο ασημί Τοyota. Το τζίπ είχε καρφωθεί με πολύ δύναμη στα πλαϊνά του ασημί corolla.

Η θεία του Μάριο ήταν νεκρή. Ο ανιψιός της μόλις είχε ανακτήσει τις αισθήσεις του από την πρόσκρουση. Ήταν κι αυτός χτυπημένος στο κεφάλι. Προσπαθούσε να καταλάβει τι συνέβαινε. Κοίταζε πίσω κι αριστερά του. Είδε έναν άγνωστο άνδρα να έχει ανοίξει την πίσω πόρτα

του τζίπ που τους είχε τρακάρει και να προσπαθεί να τοποθετήσει μέσα, έναν από τους αστυνομικούς.

Ω ρε πούστη πως έμπλεξα έτσι; Ω ρε πούστη, φονιάς μπάτσων. Θα με φάνε ζωντανό.

Ο Τζακ που προσπαθούσε να τοποθετήσει τον αναίσθητο Πέδρο σε καθιστή στάση, άκουσε έναν δυνατό θόρυβο. Ήταν ο Μάριο που προσπαθούσε να ανοίξει την φρακαρισμένη πόρτα του Toyota.

Δεν μπορούσε να αφήσει τον Πέδρο από τα χέρια του όμως ο Αμερικανός για να δει τι συνέβαινε, θα του έπεφτε κάτω.

Ο Μάριο είχε καταφέρει να ανοίξει την πόρτα και άρχισε να τρέχει μανιασμένα προς την κατηγορική πλαγιά για να ξεφύγει. Η Αντριάνα φώναζε στον Τζακ με όση δύναμη της είχε απομείνει, να τον πιάσει.

«Διέφυγε ήδη Αντριάνα. Δεν προλαβαίνω» είπε ψύχραιμα.

Η προτεραιότητά του ήταν άλλη αυτή τη στιγμή. Εξάλλου τον βόλευε η διαφυγή του Μάριο. Δεν ήξερε με ποιον τρόπο εμπλεκότανε στην υπόθεση, αλλά αν τον έπιαναν, μπορεί να αποκάλυπτε πράγματα που δεν ήθελε ο Τζακ και οι Αμερικάνοι στρατιωτικοί. Καλύτερα έτσι.

«Αντριάνα, η κόρη του ματιού του Πέδρο είναι διεσταλμένη. Πρέπει να έχει πάθει εγκεφαλική βλάβη».

«Τι;» σάστισε και προσπάθησε να σηκωθεί όρθια.

Δεν μπορούσε όμως. Πονούσε ο αυχένας της υπερβολικά.

Ο Τζακ ήρθε από πάνω της και προσπάθησε να την βοηθήσει να σηκωθεί. Μάταιος κόπος. Πονούσε διαολεμένα.

«Μην κουνιέσαι και δημιουργηθεί περαιτέρω ζημιά στη σπονδυλική σου στήλη. Θα περιμένουμε το ασθενοφόρο».

«Τζακ, άκουσέ με καλά. Δεν πρέπει να πεις την αλήθεια στους αστυνομικούς που θα έρθουν. Θα σου πω εγώ τι πρέπει να πεις. Όσο για το πως με βρήκες, θα πρέπει να μου τα εξηγήσεις όλα τις επόμενες ημέρες» του είπε ενώ ο Αμερικανός είχε σκύψει από πάνω της και της άγγιζε το δέρμα απαλά.

«Εντάξει, ό,τι θες εσύ θα τους πω. Μην ανησυχείς καθόλου. Με νοιάζει που είσαι καλά. Μόνο αυτό...»

Λατίνος εραστής

Κίνα

Ο Μελίσσας επέβλεπε τους μεταφορείς που κουβαλούσαν τους καινούριους του ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Τους έδινε οδηγίες σχετικά με την τοποθέτησή τους. Τρεις υπερσύγχρονοι επεξεργαστές και τρεις μεγάλες οθόνες σε λίγα λεπτά θα βρίσκονταν επάνω στο ημικυκλικό γραφείο του.

Μόλις άναψε ένα τσιγάρο. Δεν ήταν από τους τύπους που του άρεσε να καπνίζει έξω. Δεν τον πείραζε να φουμάρει σε κλειστούς χώρους, δεν τον ενοχλούσε ο καπνός. Ένιωθε πάρα πολύ ικανοποιημένος από την πορεία της ζωής του. Οι Κινέζοι θα τον χρύσωναν για τα μυστικά και τις απόρρητες πληροφορίες που θα τους έδινε. Ρουφούσε το τσιγάρο με απόλυτη ευχαρίστηση. Ύστερα από κάθε τζούρα, έπινε και μια γουλιά από τον σκέτο καφέ του. Πάντα χωρίς ζάχαρη.

Οι μεταφορείς τα είχαν εγκαταστήσει όλα. Το γραφείο του από 'δω και στο εξής θα ήταν ένας μικρός πύργος ελέγχου. Μέσα από τους παντοδύναμους υπολογιστές του θα όριζε τα πάντα.

Το τηλέφωνό του ήχησε. Τον καλούσε ο Λίου Ξιάνγκ.

«Καλημέρα Λίου»

«Καλημέρα φίλε μου, τι κάνεις; Σε κάλεσα για να δω αν παραδόθηκαν αυτά που μας ζήτησες».

«Ναι, μόλις. Ευχαριστώ πολύ το Κινεζικό κράτος κι εσένα. Ανυπομονώ να αρχίσω να δουλεύω. Είναι υπερυπολογιστές. Ό,τι ακριβώς ήθελα».

«Χαίρομαι. Να σε ρωτήσω κάτι άλλο. Το σπίτι σου αρέσει;»

«Είναι υπέροχο. Δεν το περίμενα τόσο μεγάλο. Μπορεί κάποιος να παίξει ποδόσφαιρο εδώ μέσα».

«Το αμάξι;»

«Μια Πόρσε δεν μπορεί παρά να μην είναι κάτι ονειρικό. Απίστευτο αμάξι. Ευχαριστώ πραγματικά».

«Τίποτα. Απλά να θυμάσαι ότι πρέπει κι εσύ να κάνεις αυτά που μας υποσχέθηκες».

«Κάνένα πρόβλημα. Θα κάνω και με το παραπάνω αυτά που συμφωνήσαμε. Μπόρεσα και ξεκουράστηκα αυτές τις μέρες, οπότε από σήμερα αρχίζω δουλειά. Η Κίνα θα κερδίσει πάρα πολλά από εμένα. Θα το δεις».

«Σε πιστεύω, σε πιστεύω. Απόψε το βράδυ θα σου κάνω ένα πάρτυ για να σε καλωσορίσω κι επίσημα στην πατρίδα μου. Έχεις πρόβλημα με αυτό;»

«Πάρτυ; Εεεε, δεν ήμουν ποτέ άνθρωπος των πάρτυ, αλλά δεν έχω πρόβλημα. Θα χαρώ».

«Ωραία. Περίμενε με κατά τις οχτώ. Θα φέρω και τρεις φίλες μου».

«Εεεε, εντάξει. Θα σε περιμένω».

Ο Μελίσσας κλείνοντας το τηλέφωνο κάθισε προβληματισμένος σε μια καρέκλα. Είχε αρκετό καιρό να πάει με γυναίκα, και αυτή την στιγμή είχε αγχωθεί αρκετά. Δεν είχε προλάβει να σβήσει το προηγούμενό του τσιγάρο, και άναψε κι άλλο.

Θέλοντας να χαλαρώσει και να του φύγει το στρες, αποφάσισε να θέσει σε λειτουργία τους υπολογιστές του. Θα εγκαταστήσει το λογισμικό “Κυρίαρχος”. Η διαδικασία αυτή θα διαρκούσε για κάμποσο, αρκετό τόσο ώστε να τον κρατήσει απασχολημένο για να μην σκέφτεται αν θα καταφέρει το βράδυ να ικανοποιήσει σεξουαλικά τις φίλες του Λίου.

Το κουδούνι χτύπησε. Ο Μελίσσας σηκώθηκε γρήγορα πάνω και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Την άνοιξε με μια γρήγορη κίνηση. Ο Λίου Ξιάνγκ βρισκόταν ανάμεσα σε τρεις πανέμορφες γυναίκες. Δεξιά του υπήρχαν δύο ξανθιές ψηλές και αριστερά του, μια Ασιάτισσα καλλονή.

«Περάστε, περάστε».

«Να σου συστήσω τις φίλες μου. Η Λορέιν, η Κάτια και η Μπρι. Κορίτσια, από δω ο Στέλιος».

«Χαίρομαι πολύ για την γνωριμία» είπε ο Μελίσσας και τις χαιρέτησε μία μία ξεχωριστά, φιλώντας τους το χέρι. «Περάστε από δω, ελάτε να καθίσετε».

Ο Ξιάνγκ καθώς προσπαθούσε να βολευτεί στον καναπέ, σχολίασε θετικά το γαλάζιο πουκάμισο του Μελίσσα. Του άρεσε.

«Ευχαριστώ πάρα πολύ» απάντησε εκείνος και κατευθύνθηκε προς το μπαρ του σπιτιού. «Τι θα πιείτε;»

«Μια βότκα πορτοκάλι για μένα και τρεις βότκες με λεμόνι» απάντησε σε σπαστά Αγγλικά.

Ο Κινέζος σηκώθηκε για να τον βοηθήσει.

«Λίου, ποιος έμενε πριν από εμένα κι έχει τόσα αλκοόλ εδώ;»

«Εγώ τα κανόνισα όλα. Έλληνας και να μην πίνει, λίγο δύσκολο».

«Εγώ να σου πω την αλήθεια, είμαι από τους Έλληνες που δεν πίνουν σχεδόν ποτέ. Σήμερα όμως θα το γιορτάσουμε, θέλω να πιω. Ωραίες οι ξανθιές. Φίλες σου;» τον ρώτησε ψιθυριστά ενώ είχε πλησιάσει το στόμα του, κοντά στο αυτί του.

«Από την Λετονία. Βορειοευρωπαϊκές, μοντέλα. Θα περάσεις καλά» του έκλεισε το μάτι ο Κινέζος.

Ο Ξιάνγκ βρισκόταν στο γραφείο του, στο κτίριο των Κινέζικων μυστικών υπηρεσιών. Έπιασε το τηλέφωνό του. Σκρόλαρε την οθόνη με τον αντίχειρά του. Κάλεσε τον Στέλιο.

«Καλημέρα. Μόλις ξύπνησα. Να σε καλέσω σε λίγα λεπτά;»

«Καλημέρα Στέλιος. Έχω αρκετή δουλειά, δεν θα μπορέσω να μιλήσω αργότερα. Δεν θα σε απασχολήσω για πολύ. Ήθελα απλά να μάθω αν πέρασες καλά χθες το βράδυ».

«Ναι. Πέρασα πάρα πολύ ωραία. Δεν έπρεπε να φύγεις τόσο νωρίς».

«Οι ξανθιές; Τι έλεγαν;»

«Ξέρεις ποιο ήταν το παρατσούκλι μου στο σχολείο; Λατίνος εραστής. Δεν χρειάζεται να σου εξηγήσω κάτι παραπάνω. Καταλαβαίνεις νομίζω ότι δεν πήραν ανάσα όλο το βράδυ οι ξανθιές. Κάναμε σεξ ξανά και ξανά».

«Εντυπωσιάζομαι Στέλιος. Λατίνος εραστής ε; Χαίρομαι που πέρασες καλά. Λοιπόν, θα πρέπει να κλείσω, έχω πάρα πολλή δουλειά».

«Ναι Λίου. Σε ευχαριστώ για όλα. Από σήμερα θα στρωθώ στην δουλειά. Θα σας δώσω πάρα πολλά στοιχεία που αφορούν το ΝΑΤΟ».

«Στέλιο, όχι από το τηλέφωνο αυτά».

«Συγγνώμη».

«Θα τα πούμε το βράδυ; Να περάσω από το σπίτι σου;»

«Ναι, ναι. Σε περιμένω».

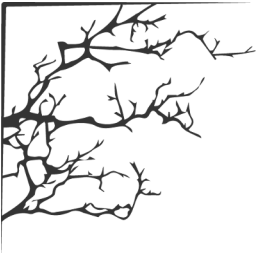
«Γεια σου, να έχεις μια καλή μέρα».

«Γεια σου Λίου».

Ο Κινέζος πράκτορας άφησε το κινητό του τηλέφωνο επάνω στο γκριζό μεταλλικό γραφείο του. Πριν δεκαπέντα λεπτά είχε μιλήσει με την Λορέν στο τηλέφωνο. Του είχε δώσει μια λεπτομερή αναφορά για εχθές το βράδυ: Ο Μελίσσας όταν άρχισαν να τον γδύνουν οι ξανθιές, άρχισε να αγχώνεται ιδιαίτερα και να κάνει νευρικές κινήσεις με το δεξί του χέρι. Τις σταμάτησε και άρχισε να λέει κάποια ακατάληπτα πράγματα σε μια γλώσσα που δεν γνωρίζανε, εμφανώς στρεσσορισμένος. Τους προσέφερε λεφτά για να πουν ψέματα στον Λίου, ότι ο Μελίσσας τις είχε

ικανοποιήσει σεξουαλικά και τις δύο. Είχε ζητήσει συγκεκριμένα να αναφέρουν την φράση “Λατίνος εραστής”.

Την στιγμή που και οι δυο τους έφευγαν από το σπίτι του, αφού είχαν δεχθεί τα χρήματα και τον είχαν διαβεβαιώσει ότι θα έλεγαν ψέματα στον Κινέζο, τον ακούσανε να φωνάζει, «μαμά, μαμά», μαζί με κάποιες άλλες ακατάληπτες λέξεις και φράσεις.

Ηλίθιε

15 Οκτωβρίου

Η Αντριάνα Πέρεθ, βρισκόταν στο γραφείο του διοικητή του αστυνομικού τμήματος, Μόσσος Ντ' Εσκουάντρα. Ήταν έξαλλος με αυτά που είχαν συμβεί χθες.

«Τι να μην φωνάζω μου λες Αντριάνα; Δύο νεκροί κι ένας επιθεωρητής σε κόμα από υπερβολική δόση υπνωτικών χαπιών. Πως να μην φωνάζω; Στην εβδομαδιαία αναφορά σας μου είχατε πει ότι ο Πάμπλο Γκουτιέρεζ είχε ερευνηθεί πλήρως κι ότι τελικά δεν είχε καμία σχέση με την δολοφονία του Χόρχε Σανθ. Και τελικά όχι μόνο τον θεωρούσατε ύποπτο και τον παρακολουθούσατε, αλλά παρακολουθούσατε και την γυναίκα του επιπλέον. Τι στο καλό μου κρύβετε;»

«Διοικητά, δεν σας κρύβουμε τίποτα. Ο Πέδρο είχε μια πληροφορία της τελευταίας στιγμής σχετικά με την γυναίκα του Πάμπλο Γκουτιέρεζ, ότι εμπλεκόταν σε εμπόριο νοθευμένων αλκοολούχων ποτών».

«Και γιατί δεν με ενημερώσατε εγκαίρως;» είπε και κλώτσησε μια καρέκλα.

«Γιατί ο πληροφοριοδότης μόλις το είχε πει στον Πέδρο. Μόλις το είχαμε μάθει κι εμείς και πηγαίναμε να ελέγξουμε την αποθήκη της γυναίκας του Γκουτιέρεζ».

«Χωρίς ένταλμααααα;»

«Διοικητά, ξέρετε πως είναι αυτά».

«Πως θα το καλύψω; Αν μαθευτεί θα μπλεχθεί στα πόδια μας η Εθνική Αστυνομία. Δεν το θέλω αυτό. Ήδη δεν τα έχω καλά μαζί τους. Θα βρουν δικαιολογία να με διώξουν αν το μάθουν».

«Μην συσχετίσετε τις δύο υποθέσεις. Πείτε ότι ερευνούσαμε την γυναίκα του για εμπόριο νοθευμένων ποτών. Ότι ακριβώς συνέβη δηλαδή: Το πρωί της 14ης Οκτωβρίου ο επιθεωρητής Πέδρο Μαρτίνεθ, έλαβε την πληροφορία ότι η Λουθία Γκουτιέρεζ εμπλέκεται σε εμπόριο νοθευμένων ποτών. Μαζί με την συνάδελφό του, Αντριάνα Πέρεθ, αποφασίσανε να διερευνήσουν την πληροφορία, πηγαίνοντας στην βίλα της στην Αλέγια, ως μυστικοί αστυνομικοί. Καθώς καθόντουσαν στην αυλή της βίλας και έπιναν τον καφέ τους, παριστάνοντας ένα ερωτευμένο ζευγάρι, ένωσαν μια έντονη ζαλάδα. Το αμέσως επόμενο που θυμάται η επιθεωρητής Πέρεθ είναι να ξυπνάει σε ένα σκοτεινό υπόγειο και την Λουθία Γκουτιέρεζ να βρίσκεται από πάνω της και να της λέει ότι θα την σκοτώσει επειδή ανακάλυψε για το εμπόριο νοθευμένων ποτών. Αμέσως μετά ήρθε ο σύζυγος, ο Πάμπλο Γκουτιέρεζ ο οποίος την βοήθησε να κουβαλήσουν τους δυο αστυνομικούς ως το αμάξι τους. Ο Πέδρο Μαρτίνεθ ήταν ακόμη αναισθητος, ενώ η Αντριάνα Πέρεθ, που ήταν χειροτόδαρα δεμένη και με το στόμα φιμωμένο, είχε τις αισθήσεις της καθόλη την διάρκεια της διαδρομής. Μετά από πολλές προσπάθειες κατάφερε να λυθεί και να πάρει τον έλεγχο του αυτοκινήτου, αφού πριν είχε χτυπήσει στο κεφάλι τον Πάμπλο Γκουτιέρεζ, πισώπλατα κι αφού αυτός είχε χάσει τις αισθήσεις του προσωρινά. Αφού πήρε τον έλεγχο του αυτοκινήτου, του μαύρου Σέατ, εμβόλισε το έτερο αυτοκίνητο που βρισκόταν μπροστά της, ένα ασημί Τοϋοτα, το οποίο οδηγούσε η γυναίκα του Πάμπλο Γκουτιέρεζ. Μετά τον εμβολιασμό και την ακινητοποίηση του μπροστινού οχήματος, η επιθεωρητής βγήκε έξω από το μαύρο Σέατ. Ο Πάμπλο Γκουτιέρεζ, ο οποίος προς στιγμήν είχε χάσει τις αισθήσεις του, άρχισε πάλι να τις επανακτά. Ενώ η επιθεωρητής βρισκόταν έξω και προσπαθούσε να καλέσει ένα ασθενοφόρο, ο Γκουτιέρεζ πήγε να της επιτεθεί με ένα ρόπαλο του μπέιζμπολ, που μάλλον είχε κρύψει μέσα στο αμάξι. Η επιθεωρητής ενήργησε στιγμιαία και τον πυροβόλησε στο στήθος, γιατί σε μια σωματική πάλη με εκείνον, το πιο πιθανό θα ήταν ότι δε θα νικούσε, με πιθανόν μοιραία κατάληξη. Ήταν απαραίτητο να τον πυροβολήσει, ως το μόνο μέσο αυτοάμυνας».

«Έτσι έγιναν όλα, σίγουρα;» την ρώτησε ο διοικητής που τώρα πια ήταν αρκετά πιο ήρεμος.

«Έχω λόγο να σας πω ψέματα;»

«Δεν ξέρω, εσύ πες μου. Έχεις;» κάθισε στην καρέκλα του.
» Αντριάνα, δυστυχώς κι αυτή η ιστορία θα πάρει δημοσιότητα».

«Θα πάρει τοπική δημοσιότητα όμως, μόνο. Φαντάζεστε την δημοσιότητα που θα έπαιρνε αν ανακατεύαμε και την δολοφονία του Χόρχε Σανθ μέσα; Τι συνειρμούς θα έκαναν οι δημοσιογράφοι, με τον Χάουαρντ Μπολντ και με όλα τα υπόλοιπα; Παγκόσμιο θέμα θα γινόταν. Τώρα θα ασχοληθεί μόνο ο Καταλανικός και ο Ισπανικός τύπος. Και η Εθνική αστυνομία δεν πρόκειται να εμπλακεί για μια τοπική υπόθεση λαθρεμπορίου».

«Υπάρχει αστυνομικός σε κώμα όμως».

«Νομίζεις τους νοιάζει;»

«Μακάρι να έχεις δίκιο. Μεταξύ μας τώρα. Η υπόθεση δεν έχει σχέση με τον Χόρχε Σανθ;»

«Διοικητά μου, σας λέω ΟΧΙ».

«Πρέπει να σε πιστέψω. Αα, και κάτι τελευταίο. Αυτός ο αστυνομικός, ο Τζακ Μαλόουν, ασχολείται με την υπόθεση;»

«Σχεδόν καθόλου. Για τυπικούς λόγους έχει έρθει εδώ. Έχουμε να μιλήσουμε πολλές μέρες. Δεν τον ενδιαφέρει καθόλου. Νομίζω σε λίγες μέρες θα επιστρέψει στις ΗΠΑ».

Ο Τζακ εντωμεταξύ περίμενε την Αντριάνα μέσα στο αμάξι που βρισκόταν παρκαρισμένο στο διπλανό οικοδομικό τετράγωνο. Το χθεσινό πάθημα του είχε γίνει μάθημα. Έπρεπε να είχε νοικιάσει εδώ και μέρες ένα αυτοκίνητο. Κάλλιο αργά παρά ποτέ, σήμερα τουλάχιστον έκανε αυτό που είχε αμελήσει τόσες μέρες. Κατά τις 07:30, είχε

επισκεφθεί ένα γραφείο ενοικιάσεως οχημάτων. Ένα άσπρο SUV ήταν δικό του προσωρινά.

Η ώρα ήταν 09:52. Η Αντριάνα του είχε στείλει μήνυμα να την περιμένει σε αυτό το σημείο. Δεν πέρασαν μαζί τη νύχτα χθες, στο σπίτι της. Εκείνη κοιμήθηκε στο νοσοκομείο. Κανονικά έπρεπε να παραμείνει και σήμερα εκεί, αλλά πρωί πρωί ντύθηκε κι έφυγε από κει.

Ο Αμερικανός κάπνιζε και αγνάντευε μια γιαγιούλα που περπατούσε στο απέναντι πεζοδρόμιο κρατώντας ένα καφέ μικρό σκυλί από το λουρί. Χαμογελούσε μόνος του. Του είχε φανεί πολύ γλυκιά και πολύ συμπαθής, εκείνη η κυρία.

Η πόρτα του συνοδηγού ακούστηκε. Κάποιος την άνοιξε απότομα. Τρόμαξε. Γύρισε το κεφάλι του δεξιά.

«Εσύ είσαι;»

«Δυο μέτρα άνδρας και τρόμαξες;» σχολίασε η Αντριάνα και του έδωσε ένα φιλί.

Γύρισε τη μίζα, έβαλε μπροστά το SUV και ξεκίνησε.

«Ανησυχώ μήπως θα έπρεπε να καθίσεις λίγο παραπάνω στο νοσοκομείο. Μέσα σε μια μέρα, δε νομίζω ότι μπορούν να γίνουν όλες οι απαραίτητες εξετάσεις».

«Μην ανησυχείς Τζακ. Ότι χρειάστηκε το έκανα. Δε μπορώ καθόλου τα νοσοκομεία».

«Ο Πέδρο πως είναι;»

«Πως να είναι; Οι γιατροί δε λένε κάτι. Μπορεί να ξυπνήσει από το κώμα, αύριο, μπορεί και σε πέντε μήνες» του είπε εμφανώς στενοχωρημένη.

«Πως έδρασε το υπνωτικό τόσο άσχημα στον Πέδρο;»

«Ο Πέδρο μέσα σε δυο λεπτά είχε πει όλη την κούπα με τον καφέ, ενώ εγώ μόλις την μισή. Ίσως να είναι αυτό, τι να σου πω, δεν ξέρω. Εξάλλου, ο κάθε οργανισμός αντιδρά διαφορετικά στις εκάστοτε ουσίες. Μπορεί γενικά να τον πείραζαν και τα φάρμακα, πάντοτε. Εγώ για παράδειγμα, μια φορά είχα πάρει διπλή δόση αντιβίωσης καταλάθος, και

δεν είχα πάθει τίποτα. Άλλον, θα τον είχε στείλει στο νοσοκομείο αυτό το πράγμα».

«Ναι, μπορεί. Ειπώθηκε κάτι για εμένα;»

«Από την αρχή σου είπα ότι δεν θέλω επ ουδενί να ακουστεί το όνομά σου. Ήδη, αρκετά έμπλεξα κι εγώ. Φαντάζεσαι να μπλέξω και με Αμερικάνους αστυνομικούς και να με κατηγορούν ότι έβαλα σε κίνδυνο την ζωή του συναδέλφου τους;»

Φρέναρε αποτομα ο Αμερικανός. Η Αντριάνα λίγο έλειψε να χτυπήσει στο παρμπρίζ.

«Πρόσεχε λίγο».

«Συγγνώμη, είσαι καλά;»

«Καλά είμαι. Τελοσπάντων» ξεφύσηξε. «Το αμάξι που έκλεψες χθες, που το άφησες τελικά;»

«Πολύ κοντά στην εθνική οδό, σε έναν αχυρώνα. Ευτυχώς που δεν αχρηστεύθηκε με την πρόσκρουση και μπόρεσα να το απομακρύνω από το σημείο που βρισκόσουνα με το ζεύγος Γκουτιέρεζ».

«Ωραία. Δεν πρέπει να συσχετισθεί η κλοπή με την υπόθεση. Θα το κανονίσω εγώ. Επίσης, όταν βγουν τα αποτελέσματα της βαλλιστικής, θα πρέπει να εξηγήσω πως έπεσε ένα τέτοιο πιστόλι στα χέρια μου. Τέτοια κουβαλάτε οι αστυνομικοί στις ΗΠΑ;»

«Δεν έχει σχέση με την υπηρεσία αυτό. Είναι δικό μου».

«Πως το πέρασες από την ασφάλεια του αεροδρομίου;» Ο Τζακ δεν μίλησε. «Θέλω να ξέρεις ότι σε ευχαριστώ απεριόριστα για αυτό που έκανες, που με έσωσες. Δεν μπορώ να σου περιγράψω με λόγια πως νιώθω. Είμαι παντοτινά ευγνωμονούσα. Είσαι ο ήρώάς μου. Υπάρχουν πράγματα που θέλω να σε ρωτήσω όμως. Όπως για παράδειγμα, πως ήξερες που ήμασταν με τον Πέδρο και που είχαμε μπλέξει. Τον παρακολουθούσες έτσι; Τον Πέδρο, παρακολουθούσες το τηλέφωνό του με κάποιον τρόπο».

«Ναι» είπε και κατέβασε το κεφάλι χαμηλά, δήθεν μετανιωμένος.

«Δεν του είχα εμπιστοσύνη. Τι περιμένεις; Αμερικανός είμαι, τα κάνουμε εμείς αυτά».

«Ευτυχώς που το έκανες. Μου έσωσες την ζωή. Σε ευχαριστώ τόσο» του άγγιξε το χέρι που βρισκόταν πάνω στο τιμόνι. «Ξέρεις τα πάντα για την υπόθεση δηλαδή;»

«Γνωρίζω αρκετά, αλλά όχι τα πάντα».

«Ωραία. Θα με βοηθήσεις να βρω τον Μάριο, τον ανιψιό των Γκουτιέρεζ. Είναι ζήτημα τιμής για μένα πια. Δεν έχω αναφέρει σε κανέναν τίποτα, ούτε στον διοικητή. Κανείς δεν γνωρίζει την εμπλοκή του. Ότι δεν γνωρίζεις για την υπόθεση θα σου το εξηγήσω. Η σχέση μας νομίζω ότι έχει περάσει σε άλλο επίπεδο. Νομίζω πως μπορώ να σου εμπιστευτώ τα πάντα». Ο Τζακ δεν μίλησε, παρά κοιτούσε τον δρόμο. «Ωχ, τώρα θυμήθηκα. Πρέπει να πάω στην γειτόνισσα του Πέδρο. Όποτε έλειπε στην δουλειά εκείνος, της άφηνε το λαμπραντόρ του για να το προσέχει για μερικές ώρες. Θα έχει τρελαθεί το σκυλί. Είχε συνηθίσει να βλέπει κάθε απόγευμα το αφεντικό του. Θα βρίσκεται σε απόγνωση η γυναικούλα. Μια συνταξιούχος ηλικιωμένη είναι. Θα με πετάξεις ως εκεί;»

«Το συζητάς;»

Ένα καινούριο σπίτι

11 Σεπτεμβρίου

Ο Χόρχε Σανθ καθόταν στον δερμάτινο καναπέ της σουίτας των υψηλών προσκεκλημένων. Ήταν Τετάρτη πρωί. Η ποδοσφαιρική ομάδα της Μπαρτσελόνα δεν έδινε κάποιον αγώνα εκείνη την ημέρα. Ο πρόεδρος όμως τον είχε καλέσει για να συζητήσουν για δουλειές. Δεν υπήρχε πιο ιδιωτικό, ήσυχο και ιδανικό μέρος για να κάνει κανείς τέτοιες συζητήσεις.

«Μάρτα, πρέπει να πεταχτώ ως την τράπεζα. Κάποιο πρόβλημα υπάρχει με την θυρίδα μου, όπως με ενημερώσανε. Κάνε παρέα στον κύριο Σανθ όση ώρα θα λείπω, εντάξει;» της ζήτησε διακριτικά.

«Εντάξει κύριε Μαλδονάδο. Μείνετε ήσυχος. Για ό,τι χρειαστεί ο κύριος Χόρχε, εγώ θα 'μαι δω».

Η Μάρτα με το που έφυγε ο πρόεδρος της Μπάρτσα κατευθύνθηκε προς το τραπέζακι όπου καθόταν ο Χόρχε Σανθ. Το περπάτημά της ήταν σέξυ και προκλητικό, όπως και το βλέμμα της. Η επιτιδευμένη βραδύτητα και το λίκνισμα των γοφών της, είχαν αναστατώσει τον Καταλανό.

«Κάθισε γλυκιά μου».

«Ευχαριστώ» του χαμογέλασε πονηρά.

«Έκανα την καλύτερη επιλογή που σε άκουσα και άρχισα να δοκιμάζω όλα αυτά τα ωραία και σπάνια αλκοολούχα ποτά».

«Σου το είχα πει» συνέχιζε να χαμογελάει αινιγματικά.

«Ξέρεις, η ποικιλία είναι πολύ σημαντική στην ζωή ενός ανθρώπου, και ιδιαίτερα ενός άνδρα. Ποικιλία στο φαγητό, ποικιλία στα ταξίδια, ποικιλία στις γυναίκες. Μου αρέσει που την μία μου φέρνεις βότκα, την

άλλη ούισκι και την άλλη μπέρμπον. Με ικανοποιεί αυτό. Είχες απόλυτο δίκιο».

«Ξέρω καλά τι θέλει ένας άνδρας».

«Θα τα πάμε καλά εμείς οι δυο» της είπε ενώ έκανε νόημα στον άνδρα της ασφάλειας να περάσει έξω από την σουίτα.

«Ξέρεις...»

«Πες μου γλυκιά μου».

«Πριν λίγα χρόνια, εργαζόμουν για έναν Κινέζο μεγιστάνα. Ήταν πολύ γνωστός συλλέκτης έργων τέχνης, αλλά και συλλέκτης σπάνιων αλκοολούχων ποτών».

«Είμαι κι εγώ συλλέκτης έργων τέχνης. Κάποια στιγμή πρέπει να επισκεφθείς την βίλα μου να θαυμάσεις την συλλογή μου. Τόσους μήνες, έχουμε κάνει τόσες συζητήσεις, αλλά ακόμη δεν έχουμε έρθει πιο κοντά. Καταλαβαίνεις».

«Κάποια στιγμή ίσως. Λοιπόν, να συνεχίσω» χάιδεψε πολύ αργά τα μαλλιά της. «Όπως σου έλεγα, ο Κινέζος είχε πάθος με τα πιο δυσεύρετα και σπάνια αλκοολούχα ποτά του κόσμου».

«Τι εννοείς; Κι εγώ ακριβά ποτά πίνω. Πόσο ακριβό, πόσο συλλεκτικό μπορεί να είναι το αλκοόλ; Μπορεί να συγκριθεί με έναν πίνακα ζωγραφικής;»

«Κι όμως μπορεί. Αναφέρομαι σε φιάλες που κοστίζουν μερικά εκατομμύρια ευρώ... σε αλκοόλ που ωριμάζει μέσα σε βαρέλια εδώ και εκατό χρόνια τουλάχιστον, μαζί με βότανα. Αναφέρομαι στα πιο σπάνια ποτά, στα πιο γευστικά ποτά... που οι πιο ισχυροί του πλανήτη μόνο μπορούν να αποκτήσουν».

«Για συνέχισε» της είπε ο Χόρχε που αδημονούσε να ακούσει τη συνέχεια..

«Ο Κινέζος μεγιστάνας που λες, αγόραζε τα πιο συλλεκτικά ούισκι και τα έπινε μέσα μια βραδιά. Ήταν κάτι σαν ιεροτελεστία γι' αυτόν. Ένα πνευματικό παιχνίδι, ένα παιχνίδι που ξέφευγε από τα όρια της φυσικής και περνούσε στα όρια της μεταφυσικής».

Ο Χόρχε είχε γύρει μπροστά, ανοίγοντας τα μάτια του διάπλατα.

«Για τι χρηματικά ποσά μιλάμε;»

«Το τελευταίο μπουκάλι που είχε πει ήταν το Mcallan M. Το είχε αγοράσει σχεδόν δύο εκατομμύρια δολάρια».

«Πόσο;» έκανε έκπληκτος και κόντεψε να του πέσει ο καφές από τα χέρια.

«Δύο εκατομμύρια δολάρια».

«Και κατανάλωσε δύο εκατομμύρια δολάρια μέσα σε ένα βράδυ;»

«Τον είχα ρωτήσει. Και μένα τότε μου έκανε εντύπωση. Αλλά με την εξήγηση που μου είχε δώσει, κατάλαβα τελικά ότι ήταν ένας τεράστιος άνδρας. Αυτοί οι άνδρες έχουν εντελώς διαφορετική νοοτροπία από τους υπόλοιπους».

«Δηλαδή;»

«Τον είχα ρωτήσει πως μπορείς να πίνει σε ένα βράδυ, κάτι τόσο ακριβό και πολύτιμο. Μου είχε εξηγήσει ότι οι 99 στους 100 συλλέκτες, αποθηκεύουν τα σπάνια αλκοολούχα ποτά τους, μια ζωή, κι αυτό είναι μια ιεροσυλία και μια προσβολή προς τους δημιουργούς αυτών των έργων τέχνης. Οι πίνακες ζωγραφικής δημιουργούνται ώστε να τους απολαμβάνεις κοιτώντας τους, ενώ τα αλκοολούχα ποτά φτιάχνονται για να τα πίνεις. Εκτός αυτού, θεωρούσε ότι κατακτούσε την ψυχή του συγκεκριμένου υπερσπάνιου ούισκι, κάθε φορά που το έπινε. Μου το είχε τονίσει, “εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους, είμαι σπάνιος. Τώρα πια το Mcallan M, έχει γίνει μύθος. Ήπια το τελευταίο μπουκάλι που υπήρχε. Μαζί του έχω γίνει κι εγώ ένας μύθος”. Όπως σου είπα, ήταν μια ιεροτελεστία πνευματική γι’αυτόν. Πραγματικά μεγάλος άνδρας. Τρομερό μυαλό και πνεύμα».

Ο Χόρχε που είχε μαγνητιστεί από την ιστορία της Μάρτα, ήπια την τελευταία γουλιά από τον καφέ του και χτύπησε το φλυτζάνι με δύναμη πάνω στο τραπέζι.

«Θέλω να μου βρεις κάτι συλλεκτικό και σπάνιο. Λεφτά υπάρχουν. Εγώ δεν γνωρίζω από αυτά. Σου έχω εμπιστοσύνη».

«Αυτά πωλούνται στις δημοπρασίες κανονικά, αλλά τυχαίνει να έχω έναν γνωστό που μπορεί να μας προμηθεύσει κάτι στην μαύρη

αγορά. Άκουσα ότι έκλεψαν την πιο ακριβή φιάλη του κόσμου, την McRay W, από έναν Ταϊλανδέζο επιχειρηματία. Είναι ό,τι πιο ακριβό έχει πουληθεί ποτέ σε δημοπρασία. Αν δεν το έχουν πουλήσει σε κάποιον μεγιστάνα ακόμη, θα είμαστε τυχεροί. Σε παρακαλώ, θέλω απόλυτη εχεμύθεια όμως. Είναι παράνομο αυτό».

«Δεν τα έχω καλά με τους μπάτσους μικρή μου, μην ανησυχείς. Με έχεις βάλει σε πειρασμό. Πρέπει να το βρεις οπωσδήποτε. Όσα λεφτά χρειαστείς, θα μου τα ζητήσεις. Βιάσου, το θέλω άμεσα. Θέλω να νιώσω αυτό το μεγαλείο. Ότι θα είμαι ο μόνος που θα πιω το πιο σπάνιο κι ακριβό ουίσκι στον κόσμο. Και αφού το πιω... θέλω από 'σένα να μου χαρίσεις μια βραδιά μαγευτική. Μόνο αυτό τον όρο έχω».

«Μου αρέσουν οι πανίσχυροι άντρες. Μετά το McRay, θα σου παραδοθώ ψυχή τε και σώματι, αλλά δεν θέλω να μάθει τίποτα ο πρόεδρος σε παρακαλώ. Αυτό είναι προσωπικό μας θέμα. Επίσης, στην περίπτωση που καταφέρω να βρω αυτό το σπάνιο ουίσκι, θα μπορούμε να το έχουμε στα χέρια μας, προς τα τέλη Σεπτεμβρίου. Όσπου να μας έρθει το McRay θα συμβιβαστείς με ένα πιο φθηνό, το Nemesis».

Δώδεκα ώρες μετά

Η Μάρτα Γκαρθία καθόταν στον αναπαυτικό, παλιό, γκριζό καναπέ της, και κοιτούσε την τηλεόραση της αφηρημένη.

Δεν είχε κάνει ποτέ της κάποια παρανομία. Λόγω αυτού, βρισκόταν σε μια ελαφριά υπερδιέγερση. Τα συναισθήματά της ήταν ανάμεικτα. Ένιωθε πολύ χαρούμενη από τη μία, αλλά και αρκετά φοβισμένη από την άλλη. Κι αν ο Χόρχε την παγίδευε και την κάρφωνε στην αστυνομία;

Το κουδούνι ακούστηκε. Η Μάρτα σηκώθηκε κι έτρεξε να ανοίξει την πόρτα. Ήταν ο Μάριο. Τον αγάλιασε σφιχτά και με πολλή δύναμη.

«Αγάπη μου, τα καταφέραμε, τον έπεισα. Τα έχασε όλα. Είχες δίκιο για αυτά τα ψώνια συλλέκτες που πιστεύουν σε ό,τι παραμύθι τους αραδιάσεις. Τα πίστεψε όλα».

«Σου το είπα, σου το είπα Μάρτα. Τα πίστεψε όλα ο ηλίθιος; Χαχαχα, μωρό μου σέξυ, πόσο με ανάβεις τώρα» της έλεγε και την φιλούσε με πάθος.

«Περίμενε μωρό μου. Πρέπει να μιλήσουμε πρώτα, να αναλύσουμε την κατάσταση» τον απωθούσε μακριά.

«Δεν μπορώ να σταματήσω, με έχεις ανάψει. Θα βγάλουμε μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ μωρό μου. Θέλω να το γιορτάσω... σε θέλω...»

Τρεις ώρες μετά

Όσο και να προσπάθησε ο Μάριο να πείσει την Μάρτα, να κάνει σεξ μαζί του, δεν τα κατάφερε. Αυτή την στιγμή βρισκόντουσαν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι και ανέλυαν την κατάσταση:

«Αφού σου εξήγησα ρε Μάρτα, ότι ήταν αδύνατον να το κλέψω το μπουκάλι. Ο τύπος είχε μπράβους μαζί του. Θα με σκοτώνανε. Ακόμη και να κατάφερα να τους ξεφύγω, θα ήμουν καταζητούμενος από την Ίντερπολ. Τώρα όμως, δεν θα μας κυνηγήσει κανείς. Αυτό που σκέφθηκα είναι ιδιοφυές. Θα φτιάξουμε ένα αντίγραφο της φιάλης».

«Γιατί δε μου είπες την αλήθεια χθες όμως, με το που σε πήρα από το αεροδρόμιο, παρά μου είπες μπουρδες και με καθησύχασες ότι το έκλεψες κι ότι το έκρυψες μέσα σε ένα άγαλμα φθινό από γύψο, κι ότι θα έρθει με μεταφορική από την Κίνα τις επόμενες μέρες;»

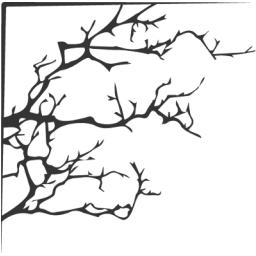
«Ααχ, δεν καταλαβαίνεις ότι ήμουν πάρα πολύ κουρασμένος χθες κι ότι δεν είχα καμία όρεξη να σου εξηγήσω; Δεν καταλαβαίνεις ότι αυτό που σκέφθηκα είναι πολύ καλύτερο; Από εκεί που θα με καταζητούσαν για ληστεία, τώρα είμαι ένας εντελώς αθώος άνθρωπος.»

Η Μάρτα είχε αρχίσει να καταλαβαίνει και να αποδέχεται αυτά που της εξηγούσε.

«Και είσαι σίγουρος ότι θα πετύχει;»

«Εκατό τοις εκατό μωρό μου. Αυτά που είπα να του πεις δεν έπιασαν; Δεν τα πίστεψε; Αυτά τα ψώνια, αυτοί οι συγκεκριμένοι συλλέκτες, πιστεύουν τα πάντα. Λίγο να τους τονώσεις τον εγωισμό τους, και τους κάνεις υποχείριά σου. Έχω σε φωτογραφίες το πραγματικό μπουκάλι, έχω τις ακριβείς διαστάσεις. Αύριο θα συναντηθώ με κάποιον υαλοποιό για να συζητήσουμε τα σχετικά. Ούτε καν από κρύσταλλο δεν θα το φτιάξω, παρά μόνο από γυαλί. Χαμπάρι δεν θα πάρει ο βλάκας ο Σανθ. Σου το ορκίζομαι. Ακόμη και την υπογραφή αυθεντικότητας που έχει το πραγματικό, θα φτιάξω. Έχε μου εμπιστοσύνη».

«Σου έχω αγάπη μου! Το καινούριο μας σπίτι, μας περιμένει!»

Mariposa

15 Οκτωβρίου, Τετάρτη

Η Μαριπόζα, με το που είδε την Αντριάνα μπροστά της άρχισε να γαυγίζει από χαρά και να κουνάει την ουρά της πέρα δώθε. Έτρεξε πάνω της και άρχισε τα παιχνίδια.

«Που είσαι ψυχή μου; Που είσαι αγάπη μου;» της χαίδευε τρυφερά την μουσούδα.

Το θηλυκό πανέμορφο λαμπραντόρ ανάσαινε γρήγορα και σκαρφάλωνε πάνω της από την χαρά της. Νόμιζε ότι σε λίγο θα έβλεπε το αφεντικό της. Συνήθως όταν έβλεπε την Αντριάνα, αντίκρυζε μαζί και τον Πέδρο.

«Πως ήταν χθες η Μαριπόζα, κυρία Σόνια; Φαντάζομαι θα σας ταλαιπώρησε».

«Ανήσυχη ήταν, Αντριάνα. Ανήσυχη, αλλά με αυτό που έτυχε στον Πέδρο, αυτό είναι το τελευταίο που πρέπει να μας απασχολεί. Αν θέλεις δεν έχω πρόβλημα να την κρατήσω μερικές μέρες ακόμη».

«Θα την κρατήσω εγώ, μην ανησυχείτε. Θα μου κάνει και παρέα» είπε κι έσκυψε για να δώσει ένα φιλί στην Μαριπόζα. «Λοιπόν, θα πάω να πάρω κάποια πράγματα από το σπίτι του Πέδρο και ύστερα θα φύγω. Στην κάρτα αυτή, υπάρχει το τηλέφωνό μου. Ότι χρειαστείτε μην διστάσετε να με καλέσετε. Ξέρω ότι ο Πέδρο σας βοηθούσε με τα ψώνια».

«Ευχαριστώ. Εύχομαι να γίνει ο Πέδρο μας καλά, γρήγορα. Μόνο αυτό με νοιάζει» είπε ενώ ένα δάκρυ καυτό κυλούσε στο μάγουλό της.

Ο Τζακ εντωμεταξύ βρισκόταν μέσα στο SUV που είχε νοικιάσει και κάπνιζε. Κοιτούσε το συγκρότημα κατοικιών όπου έμενε ο Πέδρο.

Λίγο ασυνήθιστο για έναν επιθεωρητή να διαμένει σε μια τέτοια μεζονέτα ακριβή.

Η Αντριάνα κατευθυνόταν από το γειτονικό σπίτι, προς την κατοικία του συναδέλφου της, κάνοντας γρήγορα βήματα πάνω στο καταπράσινο γκαζόν. Οι ακτίνες του ηλίου τόνιζαν το χρώμα του και αντανακλούσαν στο νερό της πισίνας, ενώ το κατοικίδιο γαύγιζε, αναμένοντας να συναντήσει το αφεντικό του, σε πολύ λίγο.

Η πόρτα άνοιξε. Η Μαριπόζα όρμησε στο σαλόνι γεμάτη ενθουσιασμό. Πίστευε ότι κάπου θα κρυβόταν ο Πέδρο. Κατόπιν, ανέβηκε την εσωτερική σκάλα κι άρχισε να ψάχνει τα υποδωμάτια. Έσπρωχνε με την μουσούδα της τις πόρτες για ν' ανοίξουν, κι εφορούσε μέσα νομίζοντας ότι θα συναντούσε τον Πέδρο, σε κάποια από αυτά. Οι προσπάθειές της ήταν μάταιες όμως, και γι' αυτό ύστερα από λίγο, άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Η Αντριάνα βλέποντάς την να κατεβαίνει την σκάλα αργά, και λυπημένη, είχε αρχίσει να κλαίει κι εκείνη. Μπορεί τελευταία να καυγάδιζαν συχνά με τον Πέδρο, αλλά τόσα χρόνια που δουλεύανε μαζί, είχαν περάσει και πολύ ωραίες στιγμές. Ήταν ο μέντοράς της και την στήριζε πάντα.

Αγκάλιασε το λαμπραντόρ και έχωσε το κεφάλι της στο τρίχωμά του, ώσπου τα δάκρυα στεγνώσαν.

Ήταν ώρα να φύγουν από 'κει. Η Ισπανίδα αστυνομικός που είχε επισκεφθεί το σπίτι για να πάρει κάποια ρούχα, για την περίπτωση που ξυπνούσε ο συνάδελφός της από το κώμα, την ώρα που έβγαινε από την πόρτα της εξόδου, παρατήρησε ένα μπλέ USB να κάθεται αμέριμνο στο τραπέζακι του σαλονιού. Η Αντριάνα ήξερε πως ο Πέδρο δεν είχε καθόλου καλή σχέση με την τεχνολογία και πως το μοναδικό στικάκι που διέθετε εκείνος, του το είχε κάνει δώρο εκείνη, και ήταν κατάμαυρο. Μάλιστα, του έκανε πολλές φορές πλάκα γι' αυτό το θέμα, ότι δεν είχε αξιωθεί να αγοράσει ένα στικάκι, ποτέ του.

Έκανε δυο βήματα προς τα μέσα, κρατώντας την Μαριπόζα από το λουρί, και άρπαξε το φλασάκι βάζοντάς το στην δεξιά μπροστινή τσέπη του στενού της τζιν παντελονιού.

Ο Αμερικανός στρατονόμος την έβλεπε να έρχεται από μακριά, παρέα με το λευκό λαμπραντόρ και σκιρτούσε το μέσα του. Αργά αλλά σταθερά, άρχιζε να νιώθει πράγματα για εκείνην. Βγήκε έξω από το αμάξι για να βοηθήσει την Αντριάνα να βάλει την Μαριπόζα στα πίσω καθίσματα. Τα καταφέρανε εύκολα. Η σκυλίτσα ήταν πολύ υπάκουη.

«Τι ομορφιά είναι αυτή;» είπε ο Τζακ.

«Μούρλια είναι. Κορίτσι μου εσύ» την φιλούσε προσπαθώντας να της φτιάξει την διάθεση.

«Θα σας πάω σπίτι σου φαντάζομαι».

«Ναι Τζακ».

«Θέλεις να σας κάνω παρέα;»

«Δυστυχώς σήμερα δεν γίνεται. Θα μείνω λίγη ώρα στο σπίτι και μετά θα περάσω από το νοσοκομείο να δω τι γίνεται με τον Πέδρο. Θα πάρω και την Μαριπόζα μαζί μου, γιατί πρέπει να την πάω σε ξενοδοχείο για σκύλους. Δεν ήθελα να το πω στην γειτόνισσά του. Το βράδυ θέλω να ασχοληθώ με την υπόθεση».

«Αν θες μπορώ να σε βοηθήσω με την υπόθεση».

«Σ' ευχαριστώ, αλλά χρειάζομαι να μείνω λίγο μόνη μου. Με ενδιαφέρει να βρω τον Μάριο, να μάθω ποιος τον έβαλε να σκοτώσει τον Χόρχε Σανθ. Λογικά είναι ο ίδιος ή οι ίδιοι που δολοφονήσανε τον Χάουαρντ Μπολντ».

«Δεν ξέρω αν το έμαθες αλλά δολοφονήσανε και τον Μίστερ Μπαμπού».

«Ποιον;»

«Τον Μίστερ Μπαμπού. Τον ιδιοκτήτη της διάσημης εταιρείας επίπλων».

«Α ναι, τον ξέρω. Πότε;»

«Χθες βράδυ, το διάβασα στην εφημερίδα. Δε σου το είπα το πρωί γιατί δεν ήθελα να σε φορτώσω με πληροφορίες. Φαινόνται αρκετά

πιεσμένη. Τώρα όμως δείνεις πολύ πιο ήρεμη. Οι δημοσιογράφοι αφήνουν υπόνοιες για ομοιότητες με τον θάνατο του Χάουαρντ Μπόλντ και του Χόρχε Σανθ. Η Φινλανδική αστυνομία δεν λέει τίποτε ακόμη. Θα περιμένουν την ιατροδικαστική πραγματογνωμοσύνη».

«Αυτή είναι μια τρομερή εξέλιξη. Πρέπει να επικοινωνήσω με τους Φινλανδούς οπωσδήποτε. Σιγουρα όλα σχετίζονται. Μου είπες για ομοιότητες. Γαστρική αιμορραγία κι αυτός;»

«Ακριβώς».

«Να ήταν μπλεγμένος με εμπόριο όπλων;»

«Δε νομίζω ότι έχουν σχέση οι δολοφονίες τους με το λαθρεμπόριο όπλων. Κάτι άλλο κρύβεται. Τελospάντων, δε νομίζεις ότι είναι καλύτερο τελικά να έρθω από το σπίτι σου απόψε να αναλύσουμε την υπόθεση; Υπάρχει χημεία μεταξύ μας» της έκλεισε το μάτι.

«Τζακ. Απόψε χρειάζομαι τον χώρο μου. Συγγνώμη».

«Οκέι, καταλαβαίνω» απογοητεύθηκε.

«Σε παρακαλώ, μην προσπαθήσεις να με παρακολουθήσεις μέσω του κινητού μου. Λόγω του ότι μου έσωσες την ζωή δεν το συνεχίζω και δεν σε μαλώνω, αλλά να ξέρεις, ήταν άσχημο αυτό που έκανες, που μας παρακολουθούσες».

«Μόνο τον Πέδρο παρακολουθούσα σου είπα. Και τελικά αποδείχθηκε σωτήριο» αντέτεινε, υψώνοντας τον τόνο της φωνής του.

Η Μαριπόζα τους διέκοψε γαυγίζοντας δυνατά.

«Τι έπαθες αγάπη μου;» την ρώτησε η Αντριάνα, σφίγγοντάς την στην αγκαλιά της.

20:04

Η Ισπανίδα επιθεωρητής είχε επιστρέψει σπίτι της, από το νοσοκομείο, εδώ και μερικά λεπτά. Ένιωθε πολύ τυχερή που ήταν ζωντανή, και σε καλή κατάσταση. Χρωστούσε τη ζωή της στον Τζακ.

Στενοχωριόταν αρκετά για τον Πέδρο, παρόλ' αυτά, που βρισκόταν ακόμη σε κώμα.

Άνοιξε το ψυγείο για να δει αν υπήρχε κάτι να φάει. Δεν υπήρχε τίποτα σπουδαίο. Μόνο ένα γιαούρτι που έληγε σήμερα και μερικά λαχανικά. Πεινούσε πάρα πολύ. Δεν θα μπορούσε να χορτάσει με αυτά. Έπρεπε να παραγγείλει κάτι απ' έξω. Γενικά πρόσεχε την διατροφή της, αλλά απόψε ήθελε να φάει κάτι παχυντικό. Κάτι που θα την έκανε να φουσκώσει. Ναι, μια πίτσα θα ήταν ιδανική. Με μπόλικο ζαμπόν, μπέικον και σουτζούκια.

Αφού παρήγγειλε μέσω μιας εφαρμογής του κινητού της, έβαλε τα χέρια της ασυναίσθητα, μέσα στις τσέπες του τζιν της. Έπιασε κάτι με το δεξί της χέρι. Το έβγαλε έξω. Ήταν αυτό το μπλε στικκάκι που είχε βρει στο σπίτι του Πέδρο. Το είχε ξεχάσει εντελώς. Δεν περίμενε να βρει και κάτι σπουδαίο βέβαια μέσα του, απλά ήταν περίεργη να δει τι περιείχε.

Προβληματιζόταν με το αν έπρεπε να μπει τώρα για ένα ντουζ ή μετά το φαγητό. Βαριόταν να πλυθεί προς το παρόν. Θα έκανε το μπάνιο αργότερα.

Ο υπολογιστής της είχε ανοίξει. Έβαλε το USB στην υποδοχή. Άνοιγμα του βίντεο 1, ναι.

Τι είναι αυτό;

Ένα λογότυπο γέμισε την οθόνη, το οποίο έγραφε **Black birds**. Κάπου το είχε ξαναδεί η Αντριάνα. Έσπαγε το κεφάλι της να θυμηθεί.

Ναι, ναι... είναι αυτοί οι ιδιωτικοί ντέτεκτιβς από την Μαδρίτη, οι εξηντάχρονοι, που φοράνε συνέχεια μαύρα. Τα δυο αδέρφια. Οι φήμες λένε ότι ήταν πρώην κατάσκοποι. Τι δουλειά είχε ο Πέδρο να τους προσλάβει;

Το λογότυπο εξαφανίστηκε μετά από επτά δευτερόλεπτα. Υπήρχε ένα γραπτό κείμενο που ερχόταν από ψηλά και εξαφανιζόταν στα χαμηλά. Όπως γίνεται με τους τίτλους τέλους μιας ταινίας. Το φόντο ήταν μαύρο, τα γράμματα άσπρα.

Σε αυτό το κείμενο γινόταν αναφορά στον συνάδελφο και συμφοιτητή του πατέρα του ιατροδικαστή Πιο, στον Ρώσο καθηγητή του πανεπιστημίου της Μόσχας, στον Βλαντιμίρ Ασίμοφ. Οι Black

birds εξηγούσαν ότι δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ο Ασίμοφ, εργάστηκε για την KGB, αλλά μονάχα ότι η διδακτορική του διατριβή και η μετέπειτα επιστημονική του πορεία, ήταν αφιερωμένες αποκλειστικά στην τοξικολογία. Είχε αποβιώσει εδώ κι τέσσερα χρόνια.

Άνοιγμα του βίντεο 2. Πάλι το ίδιο λογότυπο. Ύστερα, μια εικόνα του Τζακ εμφανίσθηκε την οθόνη. Δίπλα στην φωτογραφία του υπήρχαν γραπτά σχόλια. Το βίντεο είχε την μορφή μιας παρουσίασης, επαγγελματικής.

Η Αντριάνα είχε μείνει με ανοικτό το στόμα. Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν βασανιστικά. Οι αρχικές φωτογραφίες έδειχναν τον Αμερικανό στρατονόμο να βρίσκεται στο αεροδρόμιο της Βαρκελώνης. Τα σχόλια δεξιά από τις φωτογραφίες ανέφεραν και το ψεύτικο Ιταλικό όνομα με το οποίο είχε ταξιδέψει προς την Γαλλία.

Μου είχε πει ότι θα πήγαινε στις ΗΠΑ εξαιτίας ενός προβλήματος υγείας του πατέρα του, ο απατεώνας. Πως την πάτησα έτσι εγώ;

Κι άλλες φωτογραφίες, πολλές φωτογραφίες. Έδειχναν ότι είχε επισκεφθεί το αστυνομικό τμήμα της Κρετέγ και ότι είχε εξέλθει μέσα από αυτό με μια έγχρωμη Γαλλίδα ντέτεκτιβ, ονόματι Ζόζεφιν Πουντουά.

Γκόμενά του είναι, τι στο διάολο; Με ποιον έμπλεξα;

Οι επόμενες εικόνες, έδειχναν εκείνους τους δυο να μπαίνουν στο ξενοδοχείο Φορ Σίζονς. Τα σχόλια εξηγούσαν ότι παρέμειναν εκεί για επτά λεπτά. Έπειτα έδειχνε τον Τζακ να βγαίνει από την κεντρική είσοδο μαζί με πάρα πολύ κόσμο. Είχε σημάνει συναγερμός στο ξενοδοχείο. Τώρα στεκόταν στο απέναντι πεζοδρόμιο, μαζί με μια ξανθιά γυναίκα που φορούσε μια ροζ φόρμα, καθώς και ροζ παπούτσια.

Τι στο καλό γίνεται;

Τα σχόλια έγραφαν ότι επρόκειτο για την Ναταλί Μείσον, πολίτη του Καναδά. Ύστερα οι εικόνες απεικόνιζαν τον Τζακ, την ξανθιά και την έγχρωμη, μαζί. Έμπαιναν σε ένα αμάξι.

Η Αντριάνα δεν μπορούσε να καταλάβει τι δουλειά είχε ο Τζακ με αυτές τις γυναίκες. Η καρδιά της χτυπούσε πολύ δυνατά, με τους

παλμούς να σφυροκοπούν τα μηνίγγια της. Η αναπνοή της ηχούσε συριστικά και είχε γίνει γρήγορη και ρηχή.

Κάτι ακούστηκε. Τρόμαξε.

Χτύπησαν το κουδούνι της. Είχε φτάσει η παραγγελία της, μια πίτσα σπέσιαλ.

Τόσο γρήγορα την έφεραν;

Πάτησε το κουμπί για να παγώσει την εικόνα και πήγε να την παραλάβει.

Ύρισε πίσω και κάθισε στην καρέκλα της. Άνοιξε το κουτί και πήρε ένα κομμάτι. Ήταν καυτή η πίτσα.

Πάτησε το play με τα λαδωμένα της δάχτυλα.

Κάποια αστυνομική υπόθεση θα είναι λογικά. Ποιος ξέρει; Δεν πρέπει να σκέφτομαι πάντα το κακό. Τον έστειλαν οι ανώτεροί του μάλλον.

Έφαγε μια μεγάλη μπουκιά. Ένα κομμάτι από μπέικον της έπεσε κάτω. Θα το μάζευε μετά, δεν είχε χρόνο τώρα για ασήμαντα πράγματα. Ήταν εντελώς απορροφημένη από αυτό που έβλεπε.

Τώρα παρατηρούσε τις φωτογραφίες που έδειχναν το αμάξι που είχε μπει ο Τζακ με τις δύο γυναίκες να κινείται επί του αυτοκινητόδρομου. Μετά τους έδειχνε να μπαίνουν σε ένα σπίτι. Ήταν ιδιοκτησία της Γαλλίδας αστυνομικού. Αυτή μετά από λίγα λεπτά έφυγε. Έμεινε ο Τζακ με την ξανθιά με τα ροζ ρούχα, στο σπίτι.

Είναι γκόμενά του; Με κορόιδεψε; Μακάρι να πρόκειται για κάποια αστυνομική υπόθεση και να μην είναι γκόμενά του.

Οι επόμενες φωτογραφίες έδειχναν τον Τζακ με την ξανθιά κοπέλα να βγαίνουν από σπίτι, λίγη ώρα αφότου η Γαλλίδα αστυνομικός είχε επιστρέψει. Τα σχόλια ενέφεραν ότι είχαν παραμείνει εκεί για δέκα ώρες σχεδόν. Ήταν εμφανές ότι ήταν βράδυ. Δεν φαινότουσαν καθαρά τα πρόσωπά τους. Ήταν φωτογραφίες νυχτερινής λήψης. Όλες οι επόμενες φωτογραφίες τους έδειχναν να τρέχουν και τελικά να καταλήγουν στο ξενοδοχείο *des Lices*.

Αμέσως μετά, το βίντεο τελείωσε με την σημείωση:

Αν θες να μάθεις την συνέχεια της ιστορίας, θα πρέπει να μας πληρώσεις 30.000 ευρώ επιπλέον. Οι χώρες που έπρεπε να ταξιδέψουμε τελικά ήταν πάνω από μία, οπότε το αρχικό ποσό δεν μας κάλυψε. Εμπλέκονται πρόσωπα πολύ σημαντικά. Πρέπει να σε πληροφορήσω ότι η Γαλλίδα αστυνομικός βρέθηκε άγρια ξυλοκοπημένη μέσα στο σπίτι της, πιθανώς δαρμένη από τον Τζακ Μαλόουν και από την ξανδιά γυναίκα. Μόλις πριν από λίγα λεπτά, λίγο πριν ολοκληρώσουμε το βίντεο, μάδαμε ότι η Ζόζεφιν Πουντουά απεβίωσε. Νοσηλευόταν στο νοσοκομείο για αρκετές ημέρες, λόγω του ξυλοδαμού της. Μας εξοφλείς με 30.000 ευρώ επιπλέον και θα σου αποσταλεί και το δεύτερο στικάκι. Να χρησιμοποιήσεις τον ίδιο τρόπο πληρωμής.

Η Αντριάνα έπαθε σοκ. Οι καινούριες πληροφορίες ήταν πάρα πολλές. Έπρεπε να τις διαχειριστεί. Πρώτα απ' όλα ήταν εμβρόντητη και σαστισμένη, λόγω της συνωμοσίας του Πέδρο. Είχε προσλάβει τους "Black Birds", δίνοντας ένα σωρό λεφτά για να παρακολουθήσουν τον Τζακ και δεν την είχε ενημερώσει. Ωραίος συνάδελφος. Εκτός απ' αυτό, της είχε αποκρύψει ακόμη κι ότι ερευνούσε την ζωή του Ασίμοφ. Η Αντριάνα από την πρώτη στιγμή επέμενε να αρχίσουν την έρευνα από εκεί, αλλά ο Πέδρο αρνιόταν πεισματικά. Μάλιστα την είχε πείσει να το αφήσουν για το τέλος.

Δεύτερον, ο Τζακ. Εκτός του ότι της είχε πει ψέματα για όλα τελικά, ήταν και δολοφόνος; Ήταν ένα τέρας; Δεν την έσωσε από τα νύχια των Γκουτιέρεζ επειδή ενδιαφερόταν γι' αυτήν, αλλά επειδή ήθελε να την χρησιμοποιήσει μάλλον. Όπως χρησιμοποίησε την Γαλλίδα ντέτεκτιβ. Να είχε σχέση ο Τζακ με τις δολοφονίες των Χόρχε και Μπολντ; Μήπως και με την δολοφονία του Φινλανδού; Έλειπε αυτές τις ημέρες από την Ισπανία. Μήπως το δεύτερο στικάκι αποκαλύψει την εμπλοκή του;

Εδώ και μερικά λεπτά είχε σταματήσει να τρώει πίτσα. Της είχε κοπεί η όρεξη. Είχε φάει μόνο δυο μπουκιές έως τώρα. Κοίταξε το κινητό που ήταν δίπλα της.

Γαμώτο, αν παρακολουδούσε τον Πέδρο, παρακολουθεί και μένα σίγουρα. Ευτυχώς που δεν μιλάω τόση ώρα, δεν θα έχει ακούσει και τίποτα άλλο εκτός του ότι παρήγγειλα πίτσα. Αλλά... αν έχει παγιδέψει και τον υπολογιστή μου; Συγκεντρώσου Αντριάνα. Αν είδε ότι διάβασα αυτά τα πράγματα για εκείνον, θα έρδει να με σκοτώσει. Πρέπει να φύγω. Πρώτα πρέπει να βρω 30.000 ευρώ να δώσω στους Black Birds για να μου δώσουν το στικάκι. Κάτι πολύ σοβαρό υπάρχει από πίσω. Πρέπει να το ανακαλύψω. Γαμώτο, δεν μπορώ όμως να εμπλέξω την αστυνομία, τους συναδέλφους. Θα ήταν όλα πιο εύκολα με ένα ένταλμα. Αλλά τι να τους πω; Ξέρετε... τελικά πηδίομουν με τον Αμερικάνο... και τελικά αυτό που έγινε με τους Γκουτιέρεζ είχε σχέση με τον Χόρχε Σανθ... και απέκρυψα κιόλας ότι το δηλητήριο ήταν δημιουργία των Σοβιετικών; Έχω μπλέξει για τα καλά.

Τις σκέψεις της διέκοψε ένα μήνυμα που ήρθε στο κινητό της. Ήταν εκείνος. Ήταν ο Τζακ.

Πήρε το κινητό στα χέρια η Αντριάνα και το κοίταξε τρομαγμένη. Δεν μπορεί να ήταν σύμπτωση, το ότι της έστειλε ακριβώς εκείνη την στιγμή το μήνυμα.

Γαμώτο, με παρακολουθεί.

Το μήνυμα έγραφε:

“Μωρό μου, πριν από λίγη ώρα δημοσιεύθηκε προκήρυξη στην Washington Post και στην Mañana. Το ένστικτό μου ήταν σωστό. Τρομοκρατική νεοναζιστική οργάνωση κρύβεται από πίσω. Αποκαλούνται οι Λευκοί Ιππότες. Διάβασε το άρθρο και θα καταλάβεις. Σου στέλνω το λινκ. Μου λείπεις!!”

Η Αντριάνα δεν είχε καμία διάθεση αυτήν τη στιγμή να διαβάσει την προκήρυξη των Λευκών Ιπποτών. Ήταν σίγουρη πλέον ότι ο Τζακ την παρακολουθούσε μέσω του υπολογιστή της κι ότι με κάποιον τρόπο θα την σκότωνε. Επίσης, δεν είχε καμία εμπιστοσύνη πια στα λεγόμενά του. Δεν πίστευε απολύτως τίποτα. Το θέμα πια δεν ήταν οι υποτιθέμενοι νεοναζιστές, αλλά ο Τζακ. Μήπως κρυβόταν εκείνος τελικά πίσω από όλες τις δολοφονίες; Μήπως ήταν μέρος μιας διεθνούς συνωμοσίας;

Φόρεσε τα παπούτσια της γρήγορα, πήρε το κουτί με την πίτσα μαζί της, κι έφυγε από το σπίτι. Ξαναγύρισε όμως γρήγορα πίσω. Είχε ξεχάσει το USB. Αφού το πήρε, έφυγε ξανά. Μπήκε στο αυτοκίνητό της βεβιασμένα και ξεκίνησε. Θα περνούσε από το σπίτι του κωφάλαλου συναδέλφου της. Μόνο σε αυτόν είχε εμπιστοσύνη αυτή την στιγμή.

Σε δεκατρία λεπτά είχε φτάσει εκεί. Δεν τον είχε ειδοποιήσει. Του χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας επίμονα. Μετά από λίγο της άνοιξε. Την κοιτούσε έκπληκτος. Από που κι ως που η όμορφη Αντριάνα τον είχε επισκεφτεί βραδιάτικα; Την κάλεσε να μπει μέσα.

Μπαίνοντας η Ισπανίδα, αντίκρουσε έναν τύπο με πολύ μακριά καστανά μαλλιά και με παχιά γένηια να κάθεται μπροστά σε μια τεράστια οθόνη, και να παίζει ένα βιντεογέμ. Ήταν τόσο απορροφημένος που δεν άκουσε την καλησπέρα που του είπε η επιθεωρητής.

«Πρέπει να φύγεις» του επικοινωνήσε στη νοηματική ο κωφάλαλος αστυνομικός. «Είναι συνάδελφός μου, έχουμε δουλειά».

Τσαντισμένος ο μακρυμάλλης με τα χοντρά γυαλιά μυωπίας, άρχισε να κάνει πολύ απότομες κινήσεις με τα χέρια. Του έλεγε ότι μόλις είχε περάσει στην τελευταία πίστα κι ότι δεν θα έφευγε από κει ώσπου να τελειώσει το παιχνίδι. Η Αντριάνα κοιτούσε αμήχανη την σκηνή.

«Πάμε στην κουζίνα να μιλήσουμε» ζήτησε από τον Ρομπέρτο. «Μην του κόψεις το παιχνίδι».

«Εντάξει όμορφη. Πάμε».

Φτάνοντας στην κουζίνα, ο Ρομπέρτο της προσέφερε μια καρέκλα για να καθίσει και ύστερα έβγαλε δυο παγωμένες μπύρες από το ψυγείο.

«Φαίνεται ότι έχεις ανάγκη λίγο αλκοόλ, Αντριάνα. Δεν φαίνεσαι πολύ καλά. Τι συνέβη; Πες μου».

«Πρέπει οπωσδήποτε να χακάρουμε έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή. Μπορείς;»

«Είναι παράνομο αυτό που πρέπει να κάνω;»

«Ναι, δυστυχώς είναι».

«Μου έδωσες την σωστή απάντηση. Επιτέλους, να θυμηθώ τα νιάτα μου που ήμουν μέσα στην παρανομία. Από τότε που με βάλατε να δουλεύω για την αστυνομία έχω χάσει το ταλέντο μου. Καιρός να το ξαναβρώ» γελούσε. «Ποιος είναι ο στόχος;»

«Δύο ιδιωτικοί ντέτεκτιβς από την Μαδρίτη. Black birds ονομάζονται».

«Έχουν email;»

«Δεν το ξέρω».

«Είναι νόμιμοι; Έχουν εταιρία;»

«Ναι, έχουν εταιρία. Βέβαια, θα κάνουν και παράνομες δουλειές, σίγουρα».

«Δε μ' ενδιαφέρει αυτό. Με ενδιαφέρει αν έχουν εταιρία. Αν είναι νόμιμη η επιχείρησή τους, τότε θα έχουν και παρουσία στο διαδίκτυο. Έτσι θα μπορέσω να βρω το email τους».

Δεν πρόλαβε να περάσει ένα λεπτό και τα κατάφερε.

«Ορίστε, το βρήκα. Το επόμενο βήμα είναι να πατήσουν το λινκ που θα τους στείλω. Έτσι και το πατήσουν, θα μπω μέσα στον υπολογιστή τους. Τι ηλικίας είναι αυτοί οι ντέτεκτιβς;»

«Γύρω στα εξήντα».

«Εντάξει. Τεχνολογικά αγράμματοι δηλαδή. Παιχνιδάκι θα είναι. Τώρα το μόνο που απομένει είναι να βρω κάτι που θα τους κινήσει το ενδιαφέρον για να πατήσουν πάνω στο λινκ. Τι μπορεί να συγκινήσει δύο εξηντάρηδες;»

«Δεν θα ξεκινούσα από την ηλικία. Θα ξεκινούσα από τον τίτλο της επιχείρησής τους. Black birds. Δεν διαλέγουν τυχαία ονόματα αυτοί οι ερευνητές. Στοιχηματίζω ότι θα ασχολούνται με πτηνά και ιδιαίτερα με αρπακτικά. Τα πιο χαρακτηριστικά μαύρα πουλιά είναι τα γεράκια και οι αετοί. Σωστά;»

«Σωστά. Νόμιζα ότι οι όμορφες δεν έχουν μυαλό. Τέλικά είσαι έξυπνη εσύ» της επικοινωνούσε με το καυστικό του χιούμορ. Είχε καταφέρει να της φτιάξει λίγο την διάθεση. «Κοίτα να μαθαίνεις μικρή. Το email είναι έτοιμο. Πολύ συνοπτικά να σου τα εξηγήσω. Τους γράφω

ότι είμαι εκπαιδευτής γερακιών κι ότι κάποιος μου έκλεψε το αγαπημένο μου γεράκι. Τους παραθέτω ένα βίντεο επίσης με το αρπακτικό μου, για να δουν τη χαρακτηριστική καφέ βούλα που έχει στο κεφάλι του, για να μπορούν να το ταυτοποιήσουν στην περίπτωση που το βρουν».

«Το βίντεο που το βρήκες;»

«Τόση ώρα που μιλάμε τι κάνω; Ήδη έχω κατεβάσει αυτό το βίντεο από το youtube. Έλα κοντά. Βλέπεις το γεράκι με την καφέ βούλα;»

«Είσαι ΚΑ-ΤΑ-ΠΛΗ-ΚΤΙ-ΚΟΣ».

«Φιλί θέλω».

Η Αντριάνα έκανε την επιθυμία του πράξη.

«Το έστειλα. Τώρα θα περιμένουμε να το ανοίξουν. Ελπίζω να μην υποπτευθούν ότι πρόκειται για ηλεκτρονικό ψάρεμα. Είναι τόσο πρωτότυπη η ιστορία που τους έγραψα, που αποκλείεται κάποιος απατεώνας να την σκεφτόταν. Θεε άλλη μπύρα; Σε δυο λεπτά την κατέβασες όλη».

«Ναι, παρακαλώ... άλλη μία θα την έπινα».

Η μία μπύρα έγινε δύο, και οι δύο τρεις, τελικά.

Απαιτηθήκανε περίπου σαράντα λεπτά για να πατήσουν τον σύνδεσμο, οι ντέτεκτιβς.

«Είμαι υπέροχος. Δεν παίζομαι. Δώσε μου άλλο ένα φιλί. Αυτό είναι. Λοιπόν, τι θεε να ψάξουμε να βρούμε;»

«Είναι ένα αρχείο σχετικό με τον Πέδρο. Αν γράφει το όνομά του θα είναι εύκολο να το βρούμε».

«Αντριάνα, θέλω να είμαι ειλικρινής. Δεν στενοχωρήθηκα με αυτό που έγινε με τον Πέδρο. Με έχει κοροϊδέψει πάρα πολλές φορές λόγω της κατάστασής μου. Δεν νιώθω τίποτα γι' αυτόν. Εύχομαι να γίνει καλά και να γίνει καλύτερος άνθρωπος. Μόνο αυτό».

Η Αντριάνα απέφυγε να σχολιάσει.

Ο Ρομπέρτο, καρφωμένος στην οθόνη, συνέχισε να κάνει νοήματα με ενθουσιασμό.

«Λοιπόν, κούκλα, σε όλα τα αρχεία έχουν δώσει ονόματα ζώων ή εντόμων. Κοίτα. Τηγρης, κουνούπι, λαγός, πεταλούδα».

«Πεταλούδα (mariposa). Αυτό, ψάξε αυτό» τέντωσε το μέτωπό της από την αγωνία.

«Έχει δύο αρχεία με το ίδιο όνομα».

«Και τα δύο. Αντέγραψέ τα» ήταν σίγουρη ότι κάτι θα έβρισκε σε αυτό τον φάκελο.

«Έτοιμα. Είναι μικρά αρχεία. Θέλεις να τα κοιτάξουμε μαζί;»

«Κάνε μου μια χάρη. Πρέπει να τα δω μόνη μου. Έχε μου εμπιστοσύνη, δεν πρέπει να τα δεις».

«Δεκτόν, πηγαίνω μέσα να δω τι κάνει ο κολλητός».

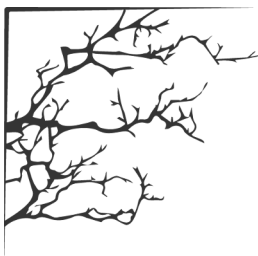
«Σου είμαι υποχρεωμένη για μια ζωή. Ευχαριστώ!!»

«Δέκα ευρώ για τις μπύρες άσε μου και είμαστε εντάξει».

«Άντε ρε, χαχαχα!»

Η Αντριάνα άνοιξε το πρώτο αρχείο, αλλά ήταν το ίδιο με αυτό που υπήρχε στο στικάκι. Το έκλεισε γρήγορα και άνοιξε το δεύτερο.

Αυτό είναι. Τώρα θα δούμε που έχει μπλέξει ο Τζακ.

Απορίες

16 Οκτωβρίου

Η ώρα είχε πάει μία μετά τα μεσάνυχτα. Η Ευριδίκη κοιμόταν με τον Πάνο στο ίδιο υπνοδωμάτιο. Άκουσε έναν θόρυβο όμως που την ξύπνησε. Σήκωσε το κεφάλι για να δει τι συμβαίνει. Ήταν ο Δημοσθένης. Τις τελευταίες νύχτες σηκωνόταν συχνά κατά τη διάρκεια του ύπνου, και καθόταν μόνος του στο σαλόνι για ώρες.

Σηκώθηκε κι εκείνη. Θέλησε να του κάνει λίγη παρέα, να μάθει γιατί ήταν τόσο ανήσυχος.

Τον βρήκε να κάθεται παρέα με ένα ποτήρι γεμάτο με ουίски. Τα φώτα ήταν κλειστά. Μόνο ένα κεράκι προσέφερε το φως του ανιδιοτελώς στο δωμάτιο.

«Κύριε Δημοσθένη, να σας κάνω παρέα;»

«Τι έπαθες κόρη μου; Δεν μπορείς να κοιμηθείς;»

«Για εσάς ανησυχώ. Κάθε βράδυ έρχεστε και κάθεστε εδώ μόνος σας, παρέα με πιτό».

Ο Δημοσθένης ξεφύσηξε.

«Ξέρεις ότι ποτέ δεν έχω ανησυχήσει κανέναν σας και πάντα τα παρουσιάζω όλα ιδανικά και τα κρατάω μέσα μου. Αυτή την φορά όμως, έχω αυτό το προαισθημα, αυτό το βάρος. Γι'αυτό με βλέπεις να κάθομαι τα βράδια και να πίνω. Δε θα ήταν σωστό να τα πω στον Πάνο αυτά, δεν θέλω να τον φορτώσω με αρνητικές σκέψεις. Αλλά σε εσένα οφείλω να το πω. Πρόσεχε κόρη μου. Να προσέχεις τον Πάνο».

«Με τρομάζετε».

«Δεν θέλω να σε τρομάξω. Απλά θέλω να σε κάνω να έχεις τα μάτια σου και τα αυτιά σου ανοιχτά».

«Θα τα έχω, μην ανησυχείτε. Όλα θα πάνε καλά. Μιας που είναι από τις σπάνιες φορές που καθόμαστε μόνοι μας και συζητάμε, μπορώ να σας ρωτήσω μερικά πράγματα; Έχω κάποιες απορίες. Πάντα ήθελα να τις λύσω, αλλά δεν είχα βρει ποτέ την ευκαιρία να σας ρωτήσω».

«Ότι θέλεις ρώτα με» ήπια μια μεγάλη γουλιά από το ουίσκι που κρατούσε.

«Μου φαίνεται περίεργο, πως ένας άνθρωπος σαν τον Τζακ είναι ο σύνδεσμος μεταξύ ημών και των ΗΠΑ. Φαίνεται πολύ καλό παιδί. Περίμενα κάποιον, πως να το εξηγήσω, έναν κακό άνθρωπο, χωρίς αισθήματα. Είναι έτσι οι στρατιωτικοί; Τόσο ανθρωπίνοι;»

«Ναι, ο Τζακ είναι καλός άνθρωπος όντως. Εγώ απαιτήσα εγώ να είναι ο σύνδεσμός μας, μέσω του Ντόκου. Οι Αμερικάνοι δεν θα μπορούσαν να αρνηθούν. Έχουν ανάγκη την τεχνογνωσία του εφοπλιστή. Τουλάχιστον προς το παρόν. Βέβαια, το ότι είναι καλός άνθρωπος ο Τζακ, το ξέρουμε μόνοι εμείς. Η εικόνα του στον Αμερικανικό στρατό είναι εντελώς διαφορετική. Όποτε χρειάστηκε να πάρει δύσκολες αποφάσεις, τις πήρε. Του έχουν εμπιστοσύνη στο στράτευμα, έχει αποδείξει τον πατριωτισμό του. Μη νομίζεις ότι είναι μόνο αυτό που είδες εσύ».

«Ποιος είναι ο Στρατηγός;»

«Ο Αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ κόρη μου».

«Κατάλαβα, έχω κι άλλες απορίες όμως. Πως και δεν μένουμε σε κάποιο κρησφύγετο κάποιας μυστικής υπηρεσίας. Της CIA ίσως; Περίμενα ότι θα μας προστατεύουν αρκετοί πράκτορες, ότι θα υπάρχει μια διαφορετική οργάνωση γενικά».

«Κορίτσι μου, στην πραγματικότητα οι υπηρεσίες των κρατών δεν είναι τόσο οργανωμένες. Το αντίθετο, κάνουν πάρα πολλά λάθη. Πόσες διαρροές απόρρητων πληροφοριών έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια; Αν οι Υπηρεσίες λειτουργούσαν υπό την απόλυτη οργάνωση που επικαλείσαι, θα αντιμετώπιζαν τέτοια προβλήματα; Πολλές φορές, όχι μόνο κάνουν λάθη, αλλά κάνουν παιδιάστικα λάθη. Γνωρίζεις ότι η CIA, η NSA και το FBI, δεν μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους τις πιο

πολλές των περιπτώσεων; Φαντάσου να είχαν αναθέσει την προστασία μας σε αυτούς. Εκτός του ότι θα μαθαίνανε πάρα πολλά άτομα για την ύπαρξή μας και ιδιαίτερα την δική σας. Αυτή τη στιγμή οι μόνοι που γνωρίζουν για την απόρρητη συμφωνία και το ότι ζείτε, είναι μόνο έξι άτομα. Ο Αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ, ο αρχηγός του πολεμικού ναυτικού των ΗΠΑ, Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ, ο υπουργός εθνικής άμυνας, ένας εισαγγελέας και ο Τζακ Κούνι. Οι επιστήμονες που συμμετέχουν στην κατασκευή του όπλου, δεν γνωρίζουν κάτι περισσότερο εκτός από τις τεχνικές του λεπτομέρειες. Ούτε ποιος είναι ο δημιουργός του, ούτε τι εμπλοκή είχαμε εμείς με την υπόθεση».

«Έλληνες πολιτικοί ή στρατιωτικοί δεν γνωρίζουν;»

«Οι Έλληνες γνωρίζανε πράγματα, πριν το “ατύχημα” του Πάνου. Μετά το ατύχημα, δεν δόθηκε καμία επιπλέον πληροφορία σε αυτούς. Δεν γνωρίζουν ότι ζει ο Πάνος. Κι αυτό, γιατί θεώρησα ότι από αυτούς έγινε η διαρρο. Πως κρυβόσασταν στην Παταγονία δηλαδή. Από που αλλού να έγινε; Δεν έχουν πια σχέση ούτε με την κατασκευή του υπερόπλου επίσης. Έχουν βγει από το κοινό πρόγραμμα κατασκευής με τις ΗΠΑ».

«Κι ο Ντόκος;»

«Ο Ντόκος μη νομίζεις ότι δέχθηκε την συμφωνία επειδή εκτίμησε ότι ο Πάνος του έσωσε την ζωή. Αυτή ήταν μια δικαιολογία. Κατάλαβε ότι αν δεν δεχόταν την συμφωνία, αργά η γρήγορα θα συνέβαινε κάτι κακό σε αυτόν. Φοβήθηκε. Δεν μιλούσαμε πια για ανθρώπους του υποκόσμου, αλλά για κρατικές υπηρεσίες. Μπορεί να απορρίψει εύκολα κάποιος τους Αμερικάνους; Γνώριζε ότι αν δεν αποδεχόταν την συμφωνία, θα παρατούσα τις ευγένειες και τις ψεύτικες φιλίες, και πως θα αντιδρούσα διαφορετικά. Ήξερε ποιος ήμουν. Και πίστεψέ με θα έκανα τα πάντα για εσάς».

«Λέτε ότι δεν γνωρίζει κανείς, εκτός από τους Αμερικάνους. Οι Αργεντινοί διασώστες όμως; Ο γιατρός αποκατάστασης και οι νοσοκόμες στο Γκστάαντ; Αυτοί δεν μας έχουν δει;»

«Οι διασώστες δεν ήταν Αργεντινοί. Ήταν Αμερικάνοι, που έλαβαν άδεια από το Αργεντινικό κράτος για να διεξάγουν μια άκρως απόρρητη έρευνα, που αφορούσε έναν δικό τους πολίτη. Δεν θα μπορούσαν να αρνηθούν οι Αργεντινοί. Επίσης, αυτοί οι Αμερικάνοι διασώστες, δεν γνώριζαν ποιον έψαχναν ή ποιον έσωσαν τελικά. Απλώς ακολουθούσαν εντολές. Δεν τους ένοιαζε η ταυτότητά του. Την επιχείρηση την συντόνιζε ο Στρατηγός. Όσον αφορά τον γιατρό στο Γκστάαντ, με το μαύρο σου μαλλί, με τα μαύρα σου μάτια και με την καινούρια σου ταυτότητα, ήσουν αγνώριστη. Επίσης, κανείς δεν θα μπορούσε να αναγνωρίσει τον Πάνο μετά το ατύχημα. Σε παρακαλώ, βάψε ξανά τα μαλλιά σου μαύρα και άσε αυτές τις ανοικτόχρωμες βαφές».

«Εντάξει κύριε Δήμο. Κάτι άλλο να σας ρωτήσω. Δεν είναι περίεργο ο Αρχηγός του στρατού των ΗΠΑ, να ασχολείται προσωπικά με τέτοιες υποθέσεις;» τον ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Δεν είναι περίεργο, γιατί δεν γνωρίζεις τι δύναμη έχει το υπερόπλο του Ντόκου. Αν γνώριζες το μέγεθος αυτής της εφεύρεσης, δεν θα σου φαινόταν καθόλου περίεργο. Το όπλο αυτό πια έχει γίνει προσωπική υπόθεση του πτέραρχου. Δεν μπορείς να καταλάβεις πως σκέφτονται αυτοί οι άνθρωποι. Η ζωή τους όλη είναι ο πόλεμος και τα όπλα. Και πιστεψέ με, κουμάντο στα κράτη κάνουν οι στρατιωτικοί. Οι πρωθυπουργοί και οι πρόεδροι, είναι διακοσμητικά εργαλεία. Υπάρχει έλλειμμα δημοκρατίας παντού».

«Θλιβερό».

«Κι εγώ, τώρα σε αυτή την ηλικία κατάλαβα πόσο θλιβερά είναι όλα αυτά. Έχεις δίκιο μικρή μου. Είσαι καλή ψυχή. Αλλά δεν είναι όλοι σαν και 'σένα».

«Να ρωτήσω και κάτι τελευταίο;»

«Γιατί τελευταίο; Μου αρέσει η κουβέντα μαζί σου, μου κάνει καλό. Ποτέ δεν μου είχες ανοιχτεί ως τώρα. Πες μου, τι θες να μάθεις;»

«Σας παρακαλώ κύριε Δημοσθένη, πρέπει να μάθω που βρίσκεται η Ξένια με τον Μπόμπι. Είναι καλά; Σας έχω ρωτήσει τόσες φορές».

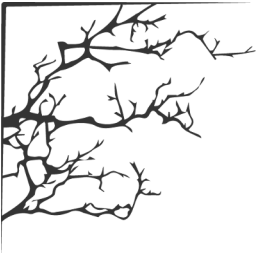
«Όχι, δεν πρέπει να μάθεις που βρίσκονται. Θα σου αρνούμαι όσες φορές και να με ρωτήσεις. Όσον αφορά το αν είναι καλά, είναι πολύ καλά και οι τρεις τους, σε διαβεβαιώ. Κάνε υπομονή, κάποια στιγμή θα βρεθείτε. Τώρα όμως, βρισκόμαστε στο πιο επικίνδυνο σημείο της υπόθεσης».

«Έχετε κάνει κακά πράγματα στο παρελθόν;»

«Ναι, κόρη μου, κι έχω μετανιώσει. Γι' αυτό και πολλοί από εμάς έχουν αφιερωθεί στην μοναστική ζωή πια. Προσπαθούν να βρουν τον Θεό».

«Η Αντιγόνη;»

«Άστα κόρη μου αυτά. Μην κουράζεις την ψυχούλα σου. Όπως σου είπα, έχε τα μάτια σου ανοιχτά. Το ούισκι μου έφερε νύστα. Πηγαίνω στην γυναικούλα μου. Καληνύχτα Ευριδίκη μου».

Νόρα

16 Οκτωβρίου, μεσημέρι

Στην καρδιά της πολυσύχναστης παλιάς πόλης του Εδιμβούργου, ανάμεσα στα αρχαία πέτρινα κτίρια με τις πολύχρωμες βιτρίνες και τις τοξωτές καμάρες, η Ευριδική περιπλανιόταν με σκοπό να αγοράσει ένα δώρο έκπληξη στον αγαπημένο της. Η Victoria Street, ο διάσημος πλακόστρωτος δρόμος, γεμάτος καλντερίμια, καμπύλες και ιστορίες του παρελθόντος, ήταν περικυκλωμένος από μικρά καφέ και εστιατόρια.

Ωστόσο, τίποτα από αυτά δεν την συγκινούσε, αφού δεν μπορούσε να της προσφέρει εκείνο που επιζητούσε. Μια κιθάρα για τον Γιάνο.

Ήθελε απεγνωσμένα να τον ακούσει να τραγουδάει ξανά.

Ο ήλιος είχε κρυφτεί πίσω από ένα μεγάλο σύννεφο, ενώ οι μυρωδιές από βανίλια και σοκολάτα απλώνονταν ολόγυρα.

Κατηφόριζε με βήμα σταθερό, ανυπομονώντας να φτάσει στον προορισμό της, εκεί που ένα κατάστημα με μουσικά όργανα, θα την καλούσε ν' ανοίξει την πόρτα του.

«Καλημέρα» χαιρέτησε τον πωλητή με την σπαστή Αγγλική προφορά της.

«Γεια σας» απάντησε εκείνος.

Αμέσως μετά, την ρώτησε αν χρειάζεται βοήθεια, αλλά η Ευριδική αδυνατούσε να καταλάβει τι της έλεγε. Η προφορά του ήταν υπερβολικά... Σκωτσέζικη.

«Συγγνώμη, δεν μπορώ να καταλάβω τι θέλετε να μου πείτε. Δεν μιλάω τόσο καλά τα Αγγλικά».

Ο πωλητής συνέχιζε να την ρωτάει. Μιλούσε πιο αργά και πιο καθαρά, αυτή τη φορά. Η Ευριδική εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει τα λεγόμενά του.

Μια κοπέλα καστανομελαχρινή, με έντονο βλέμμα και πιασμένα τα μαλλιά της σε έναν κότσο, που μόλις είχε διαβεί την πόρτα του μαγαζιού, αντιλήφθηκε αμέσως τι συνέβαινε. Προθυμοποιήθηκε να βοηθήσει την Ευριδίκη.

«Σε ρωτάει αν θέλεις να αγοράσεις κάποια κιθάρα ή κάποιο πιάνο» της εξήγησε σε επίσης σπαστά Αγγλικά. Ούτε εκείνη ήταν Αγγλίδα ή Σκωτσέζα, αλλά είχε καταφέρει να καταλάβει τι την ρωτούσε ο πωλητής με την περίεργη προφορά.

«Αααααα, σ'ευχαριστώ πολύ για την μετάφραση. Χα, συγγνώμη, αλλά δεν καταλάβαινα τίποτα. Μια κιθάρα ακουστική ψάχνω να αγοράσω».

«Χαχα, ζητώ συγγνώμη για την προφορά μου. Ούτε οι Σκωτσέζοι δεν μπορούν με καταλάβουν».

«Τι είπες;» ρώτησε η Ευριδίκη την άγνωστη γυναίκα, με χιουμοριστική διάθεση.

«Χαχα, ζητάει συγγνώμη για την προφορά του. Λέει ότι ούτε οι συμπατριώτες του δεν τον καταλαβαίνουν».

«Ααααα, χαχαχαχα. Εγώ ζητάω συγγνώμη».

Ο κύριος με το πορτοκαλί μαλλί την οδήγησε στον χώρο, όπου όλες οι κιθάρες ήταν μαζεμένες.

«Ελάτε από 'δω» της έκανε νόημα με τα χέρια.

«Υπάρχει πρόβλημα να έρθω κι εγώ μαζί σου; Κι εγώ για ακουστική ήρθα» ρώτησε την Ευριδίκη η νεαρή γυναίκα που εκτελούσε χρέη μεταφράστριας.

«Το ρωτάς; Χαρά μου. Μπορείς να με βοηθήσεις να διαλέξω κιόλας μια καλή κιθάρα. Είμαι άσχετη με αυτά. Για δώρο την θέλω».

«Κι εγώ δεν γνωρίζω πολλά. Αρχάρια είμαι. Αποφάσισα τώρα στα εικοσιεφτά μου να αρχίσω να μαθαίνω. Α να, ορίστε. Εδώ δεξιά. Αυτή εδώ πρέπει να είναι καλή. Είναι φτιαγμένη από ξύλα μαονιού, έλατου και έβενου γράφει το ταμπελάκι».

«Ναι, είναι από τις πιο ωραίες κιθάρες που διαθέτουμε» προσέθεσε ο Σκωτσέζος. «Ο ήχος της είναι γεμάτος, ζεστός και βαθύς. Θέλει κάποια να παίξει από τις δυο σας να την δοκιμάσει;»

«Κατάλαβες τι σε ρώτησε;»

«Ομολογώ πως όχι».

«Σε ρώτησε αν θέλεις να παίζεις, να την δοκιμάσεις».

«Α, όχι δεν ξέρω να παίζω. Θα την αγοράσω. Έχω πειστεί ότι είναι καλή».

«Χίλια τετρακόσια ευρώ κοστίζει. Αποκλείεται να μην είναι καλή».

«Το ελπίζω!» τόνισε χαμογελώντας η Ευριδίκη που δεν αντιμετώπιζε κανένα πρόβλημα οικονομικής στενότητας.

Ο θείος του Πάνου, του είχε αφήσει μια κληρονομιά αρκετών εκατομμυρίων δολλαρίων. Ενώ την περίοδο που καταζητούνταν από τις Αμερικάνικες Αρχές, του είχαν μπλοκάρει όλους τους τραπεζικούς λογαριασμούς, μετά την συμφωνία με τον Ντόκο, όλη η περιουσία του θείου του, μεταβιβάστηκε σε αυτόν. Όχι στον Πάνο Ντέηλ όμως, αλλά στον Καναδό Ρομπ Μπλέικ. Έτσι λοιπόν, αν και η Ευριδίκη δεν νοιαζόταν ιδιαίτερα ούτε για τα χρήματα, ούτε για τα υλικά αγαθά, σε ότι αφορούσε τον Πάνο της, ήθελε να του προσφέρει το καλύτερο. Και η συγκεκριμένη κιθάρα, πραγματικά ήταν μια εκπληκτική και ακριβή κιθάρα. Τους λογαριασμούς, τους διαχειριζόταν εκείνη.

«Καλορίζικη» ευχήθηκε ο Σκωτσέζος.

«Ευχαριστώ» αποκρίθηκε πολύ εύθυμα και γύρισε να κοιτάξει την καινούρια της φίλη. Της έλειπε τόσο η ξένια, που διψούσε για μια νέα γυναικαία φίλια, που θα λειτουργούσε ως κάποιου είδους υποκατάστατο. «Είδες; Κατάλαβα τι μου είπε. Δεν σε χρειάστηκα!»

«Χαίρομαι» χαμογέλασε.

«Εεε, δεν θα αγοράσεις κάτι εσύ;»

«Να σου πω την αλήθεια, έχει πολύ ακριβές κιθάρες εδώ. Δεν το ήξερα. Άσε καλύτερα. Θα αγοράσω κάποια μεταχειρισμένη μέσω ίντερνετ. Τι κάνεις τώρα; Πάμε για καφέ; Κερνάω».

«Δεν σε γνωρίζω καθόλου. Ζεις μόνιμα εδώ;»

«Πριν μερικές μέρες ήρθα. Ξεκίνησε το αγόρι μου την διδακτορική του διατριβή στο πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου και ήρθα μαζί του για λίγες μέρες. Από την Πορτογαλία είμαι».

«Να σου πω, θα ήθελα να πάμε για καφέ, αλλά έχω κάποιες δουλειές. Έχει κάποιο τηλέφωνο να μου δώσεις, να κανονίσουμε τις επόμενες ημέρες;»

«Ναι, γράψε. Μόλις το πρωί έβγαλα αυτό το τηλεφωνικό νούμερο. Θα είσαι η πρώτη που θα το εγκαινιάσει. Θες να μου δώσεις και το δικό σου;»

«Έχει κάποια προβλήματα το κινητό μου. Θα σε πάρω εγώ. Λοιπόν χάρηκα».

«Το όνομά σου; Εγώ είμαι η Νόρα».

«Σοφί Ανρί, χάρηκα για την γνωριμία».

Καθώς η Ευριδίκη απομακρυνόταν, η γυναίκα με το σκούρο καστανό μαλλί, έβγαλε το κινητό από την τσέπη της, το οποίο είχε αγοράσει μόλις σήμερα, πριν μια ώρα, και τηλεφώνησε.

«Κύριε διοικητά».

«Ποιος είναι;»

«Η Αντριάνα είμαι. Σας καλώ από άγνωστο νούμερο, έχασα το κινητό μου».

«Που βρίσκεσαι; Σε παίρνω τηλέφωνο από το πρωί, γαμώτο. Γιατί δεν με ενημέρωσες; Τι νούμερο είναι αυτό. Εξωτερικό είσαι;»

«Σας ενημερώνω τώρα. Έχω ανάγκη από μερικές μέρες άδεια. Είχατε δίκιο τελικά. Αυτό που έγινε με τον Πέδρο, αλλά και αυτό που πέρασα κι εγώ, με επηρέασε πολύ. Νόμιζα ότι θα το ξεχάσω, αλλά τελικά κατάλαβα ότι χρειάζομαι λίγη ηρεμία. Η υπόθεση με την δολοφονία του Σανθ, αρχίζει και ξετυλίγεται. Διαβάσατε την προκήρυξη των νεοναζί;»

«Ναι, γι' αυτό σε πήρα πεντακόσια τηλέφωνα από το πρωί. Φεύγει η υπόθεση από εμάς. Πηγαίνει στην Ίντερπολ. Όταν γυρίσεις θα συνεννοηθείς με αυτούς, για να τους δώσεις ότι στοιχεία χρειάζονται σχετικά με την υπόθεση».

«Εντάξει, οπότε είμαι ελεύθερη να απολαύσω την άδεια μου. Όταν γυρίσω θα αφοσιωθώ να αποκαλύψω το κύκλωμα με το λαθρεμπόριο νοθευμένων ποτών» θέλω να βρω αυτό το κωλόπαιδο, τον Μάριο, σκεφτόταν.

«Εντάξει, ξεκουράσου. Θέλω να γυρίσεις φρέσκια και ορεξάτη».

Φρέσκια; Δεν έχω κοιμηθεί καθόλου... κι έχω και τόσα πράγματα να κάνω τις επόμενες μέρες. Πρέπει να παρακολουδώ το σπίτι αυτής της Ευριδίκης συνεχώς. Λιώμα θα γυρίσω στην Βαρκελώνη. Ίντερπολ; Είναι κι ο ιατροδικαστής στην μέση, που υποσχεθήκαμε να τον καλύψουμε. Πως έμπλεξαν έτσι τα πράγματα; Νόμιζα πως είχα βρει και τον άνθρωπό μου. Υέμα κι αυτό. Τίποτα καλό δεν μου τυχαίνει. Τίποτα.

Η Ευριδίκη άνοιξε την μαύρη πόρτα του σπιτιού που διέμενε με τους υπόλοιπους. Βρήκε την Αντιγόνη και τον Δημοσθένη καθισμένους στο σαλόνι. Ο Πάνος βρισκόταν στην αυλή κι έπινε το τσιγάρο του. Ο ουρανός ήταν γεμάτος με γκριζα σύννεφα.

«Πάνο, έλα μέσα που θέλω να σου πω».

«Τι συμβαίνει και πρέπει να έρθω μέσα τόσο βιαστικά;»

«Έκπληξη!»

«Έκπληξη; Κάνα κουταβάκι έφερες;»

«Έλα μέσα να το ανακαλύψεις...»

«Έλα πάμε, άντε να δούμε...»

Ο Δημοσθένης με την Αντιγόνη είχαν περιέργεια να δουν την αντίδραση του Πάνου, την στιγμή που θα αντίκρυζε την κιθάρα.

«Μπαίνει ο Πάνος, Δημοσθένη. Θα του αρέσει πιστεύεις;»

«Θα ξετρελαθεί».

Ο Πάνος αντικρύζοντας την μαύρη δερμάτινη θήκη, που ήταν ολοφάνερο πως έκρυβε μια κιθάρα, πράγματι ξετρελάθηκε από την χαρά του. Άνοιξε το στόμα και τα μάτια του διάπλατα. Η Ευριδίκη την είχε

τοποθετήσει στο κέντρο του σαλονιού, πάνω σε ένα τραπεζάκι, σε οριζόντια θέση. Εκείνος την πήρε στα χέρια του, άνοιξε το φερμουάρ της θήκης, και την έβγαλε έξω. Την κρατούσε ψηλά και την θωρούσε με θαυμασμό, χαρά και προσμονή. Την κρατούσε σαν τρόπαιο.

«Σου αρέσει αγάπη μου;» ρώτησε η Ευριδίκη.

«Δεν υπάρχουν λόγια... δεν υπάρχουν λόγια» της απάντησε ο Πάνος που δεν μπορούσε να κρύψει την συγκίνησή του. «Πως ήξερες να διαλέξεις τέτοια ωραία κιθάρα; Αγάπη μου, το καλύτερο δώρο που μου έχουν κάνει ποτέ. Σε αγαπάω πάρα, μα πάρα πολύ. Σ' αγαπάω γαμώτο!!»

Αφού η Ευριδίκη του έδωσε ένα υγρό φιλί, ο Πάνος πήρε ξανά τον λόγο.

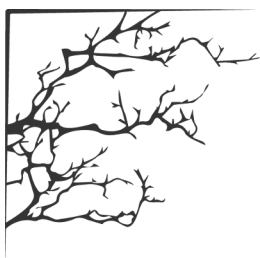
«Λοιπόν. Κάντε λίγη ησυχία γιατί θέλω να σας ανακοινώσω κάτι. Τώρα μόλις μου ήρθε. Δε νομίζω ότι μπορεί να υπάρξει καλύτερη στιγμή...» είπε με τρεμάμενη φωνή από το τρακ, πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε να μιλά, ενώ η Ευριδίκη τον κοιτούσε με φοβερή αγωνία. «Ευριδίκη» την πλησίασε πιάνοντάς της το δεξί της χέρι με τα δυο του χέρια, «Θέλεις να γίνεις γυναίκα μου;»

Η όμορφη πρασινομάτα είχε μείνει άφωνη και τον κοιτούσε. Αυτά τα δευτερόλεπτα φανήκαν σαν αιώνας για τον Πάνο.

«Ναιιι, θέλωωωωωω» του απάντησε τσιριχτά, έπεσε πάνω του κι άρχισε να τον φιλάει γεμάτη πάθος και αγάπη.

Η Αντιγόνη που είχε βάλει τις παλάμες στο στόμα της, δεν μπορούσε να το πιστέψει. Μετά από τόσες πίκρες, επιτέλους είχε έρθει και μια ωραία και χαρούμενη στιγμή. Επιτέλους. Ο Δημοσθένης σηκώθηκε πάνω και πήγε να αγκαλιάσει το ζευγάρι. Τα μάτια του έλαμπαν από χαρά.

«Ξέρω ότι δεν πιστεύεις σε θεούς κι ότι δεν έχεις θρησκεία Ευριδίκη μου. Θα μας παντρέψει ο Δημοσθένης και η Αντιγόνη, σε μια δικιά μας τελετή, αύριο, με δικά μας λόγια και με δικά μας τελετουργικά. Είμαστε οικογένεια πια. Σας αγαπάω όλους».

Εντυπωσιακό

Ο Τζακ μόλις είχε ανάψει το εικοστό τσιγάρο του για σήμερα και ήταν μόλις μεσημέρι. Είχε μεγάλη ανησυχία επειδή η Αντριάνα δεν απαντούσε στις κλήσεις που της έκανε από το πρωί. Σηκώθηκε από την καρέκλα που καθόταν και δοκίμασε ξανά να της τηλεφωνήσει, κρατώντας το τσιγάρο ανάμεσα στα δάχτυλά του. Καμία απάντηση.

Τι να συνέβη άραγε; Να με έχει βαρεθεί μήπως και να μην θέλει να με δει; Να έχει θυμώσει επειδή της είπα ότι παρακολουδούσα το τηλέφωνο του Πέδρο; Έδειχνε να μην είχε θυμώσει με αυτό αρχικά, αλλά μπορεί να το σκέφτηκε καλύτερα και να την έχει πειράζει.

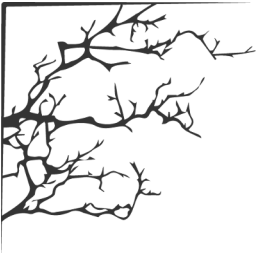
Ενώ στριφιγουρίζανε αυτές οι σκέψεις στο μυαλό του, ένα email του ήρθε. Έφερε το κινητό του κοντά στο πρόσωπό του και κάθισε ξανά κάτω. Ήταν από την Αντριάνα το μήνυμα. Είχε αγωνία να δει τι του έγραφε.

“Τζακ, τι κάνεις γλυκέ μου; Δεν βρίσκω το κινητό μου από χτες το βράδυ και δεν μπορούσα να επικοινωνήσω με άλλον τρόπο μαζί σου, μιας και δεν θυμάμαι το τηλεφωνικό σου νούμερο. Ευτυχώς που θυμόμουν την διεύθυνση του ηλεκτρονικού σου ταχυδρομείου, μέσω την οποίας επικοινωνούσες με τον Πέδρο προτού έρθεις στην Βαρκελώνη. Έφυγα το πρωί για την Μαδρίτη, θα προσπαθήσω να βρω τον ανιψιό των Γκουτιέρεζ. Αυτός ήταν μέλος της συμμορίας των Μάρας και κάτι μου λέει πως έχει βρει καταφύγιο εδώ. Ο διοικητής του τμήματός μου δεν γνωρίζει γι’αυτό, ούτε και η Εθνική αστυνομία. Έχω έρθει εντελώς ανεπίσημα. Δεν σε ενημέρωσα, δεν ήθελα να κινδυνέψεις κι εσύ. Θα επιστρέψω σε λίγες μέρες, μην προσπαθήσεις να με βρεις σε παρακαλώ. Μην προσπαθήσεις επίσης να επικοινωνήσεις μαζί μου, δεν θα απαντήσω στα email σου. Είμαι απόλυτα συγκεντρωμένη στο να βρω τον Μάριο Γκουτιέρεζ, και δεν θα

αφήσω τίποτα να με κάνει να παρεκκλίνω από τον στόχο μου. Σε φιλά γλυκά, σε σκέφτομαι!"

Ο Τζακ έσβησε το τσιγάρο στο τασάκι. Η ανησυχία, του είχε φύγει. Είχε ηρεμήσει πια. Του φαινόταν απόλυτα λογικό ότι η Αντριάνα είχε "χάσει" το κινητό της. Το είχε αφήσει σπίτι της, για να μην μπορεί να την παρακολουθεί ο Τζακ, όπως παρακολουθούσε τον Πέδρο, όπως της είχε πει. Επίσης του φαινόταν απόλυτα λογικό ότι είχε πάει στην Μαδρίτη για να εντοπίσει τον Μάριο. Ήθελε να πάρει εκδίκηση γι' αυτό που είχε συμβεί στον συνάδελφό της. Οι αστυνομικοί έχουν ένα πολύ ιδιαίτερο δέσιμο μεταξύ τους. Δεν αφήνουν ποτέ κάποιον που έχει κάνει κακό στους δικούς τους, να ξεφύγει.

Γιατί νιώθω τόσα πολλά συναισθήματα για την Αντριάνα; Στην αρχή την πλησίασα ερωτικά για να μπορώ να της αποσπώ πληροφορίες για την υπόθεση. Όχι πως δεν μου άρεσε. Είναι όμορφη... αλλά δεν με είχε ξετρελάνει. Δεν θα την πρόσεχα αν την έβλεπα στον δρόμο. Αλλά τώρα, νιώθω τόσα πολλά. Τα μαλλιάκια της όπως τα έχει πιασμένα πίσω, τα ματάκια της τα μελί, τα αυστηρά... αυτό το έντονο και διερευνητικό βλέμμα. Κι όμως, όταν είμαστε μαζί στο κρεβάτι, γίνεται γατούλα, μεταμορφώνεται στο απόλυτο θηλυκό. Έχει και μια προσωπικότητα υπέροχη. Ηθική, σωστή, δίκαιη... έξυπνη, γνωρίζει τόσα πολλά, διαβάζει συνεχώς, ενημερώνεται. Κατάλαβα πόσα νιώθω για εκείνη, την στιγμή που την είδα πεσμένη στο έδαφος, να την χτυπάει αυτός ο Γκουτιέρεζ. Ράγισε η καρδιά μου για εκείνη. Είναι έρωτας αυτός μήπως; Με τόσες γυναίκες έχω πάει, αλλά νιώθω σαν έφηβος. Γίνεται αυτό; Δεν το περίμενα ποτέ ότι θα μου συμβεί. Σιγά σιγά η Αντριάνα με κατέκτησε. Νιώθω αυτή την ζάλη των ερωτευμένων. Δεν πρόκειται να την αφήσω μόνη της στην Μαδρίτη. Ετοιμάζομαι και φεύγω. Δεν πρόκειται να την αφήσω απροστάτευτη. Αγάπη μου, θα σου κάνω την πιο μεγάλη έκπληξη της ζωής σου. Ξέρω ακριβώς τι θέλω... εσένα. Μόλις τελειώσει όλη αυτή η υπόθεση, θα ζητήσω μετάθεση για την Ισπανία... να εργαστώ στην Αμερικάνικη πρεσβεία ίσως. Δεν θα μου αρνηθούν. Ούτε κι εσύ θα μου αρνηθείς στην πρόταση που θα σου κάνω... είμαι σίγουρος. Αγάπη μου.

Ναι, ναι, ναι...

17 Οκτωβρίου

Όλα ήταν έτοιμα. Ο Πάνος με την Ευριδίκη, θα παντρεύονταν σε λίγο, μέσω μιας εκκεντρικής τελετής, μιας χίπικης τελετής. Εκείνος φορούσε ένα άσπρο μακρύ πουκάμισο κι ένα λινό παντελόνι, παρόλο που είχε κρύο, κι εκείνη μια πορτοκαλί μακριά φούστα από οικολογικό ύφασμα, και μια σκούρα μωβ βαμβακερή μπλούζα, αμάνικη.

Τα μαλλιά του Πάνου ήταν αρκετά μακριά. Σήμερα τα είχε βρέξει και τα είχε χτενίσει με την βοήθεια μιας λακ, όλα προς τα πίσω. Βασικά, η Αντιγόνη τα είχε χτενίσει. Επίσης είχε τριμάρει και τα μακριά του γένεια, λιγάκι. Κι αυτό η Αντιγόνη το είχε κάνει.

Η Ευριδίκη από την άλλη, ήταν αμακιγιάριστη εντελώς. Η μόνη παρέμβαση που είχε κάνει στην εξωτερική της εμφάνιση, ήταν να ξεβάψει τα μαύρα της μαλλιά. Σήμερα, ήθελε να ενωθεί με τον Πάνο, έχοντας τα μαλλιά της, το φυσικό τους χρώμα.

Η αυλή ήταν έτοιμη. Μπαλόνια πολύχρωμα υπήρχαν ολόγυρα και άσπροι κρίνοι είχαν τοποθετηθεί περιμετρικά του φράχτη, μαζί με κόκκινα άνθη. Ο χώρος είχε μεταμορφωθεί σε μια θάλασσα χρωμάτων. Το λευκό συμβόλιζε την ψυχική αγνότητα του ζευγαριού, ενώ το κόκκινο, το πάθος και τον φλογερό έρωτά τους.

Η Αντιγόνη πλησίασε την Ευριδίκη. Σε λίγη ώρα θα άρχιζε ο γάμος, όλα έπρεπε να είναι τέλεια. Της τοποθετούσε μερικά μωβ και άσπρα λουλουδάκια στα μαλλιά.

«Τι είναι αυτά Αντιγόνη μου;» την ρώτησε, ούσα τρισευτυχισμένη η Ευριδίκη.

«Αυτό κόρη μου ονομάζεται Heather. Είναι ένα πασίγνωστο λουλούδι και βότανο της Σκωτίας, για τις ευεργετικές του ιδιότητες που

έχει προς την υγεία του ανθρώπου. Διάσημο για την την ενέργεια που προσφέρει. Ο μύθος λέει ότι τα άσπρα άνθη δημιουργήθηκαν από τα δάκρυα της Malvina, της κόρης του Κέλτη βάρδου, ονόματι Όσιαν, όταν εκείνη έμαθε ότι ο αγαπημένος της σκοτώθηκε στην μάχη».

«Αχ ρε Αντιγόνη με τους μύθους σου. Τέτοια μέρα βρήκες να μου μιλάς για σκοτωμούς; Χαχα».

«Μύθος είναι κόρη μου, μην το παίρνεις στα σοβαρά. Ξέρεις ότι έχω λατρεία στα λουλούδια. Δεν θυμάσαι τον κήπο του σπιτιού μου στην Αθήνα;»

«Ναι Αντιγόνη μου, αστειεύομαι. Θέλω να σου πω ότι σε ευγνωμονώ που ετοιμάσες όλα αυτά. Τρέχεις από το πρωί να αγοράσεις όλα αυτά τα λουλούδια. Επιπλέον στόλισες και την αυλή. Τι να πω; Τι υπέροχος άνθρωπος είσαι εσύ; Σε αγαπάω».

«Κορίτσι μου» έσκυψε να της φιλήσει το μέτωπο. «Είσαι έτοιμη, είσαι πανέμορφη. Λοιπόν, πάμε έξω γιατί μας περιμένουν αρκετή ώρα μέσα στο κρύο, παρόλο που έχει λιακάδα».

«Ε, να τηρήσουμε την παράδοση Αντιγόνη μου, ο γαμπρός πρέπει να περιμένει την νύφη».

Η αυλόπορτα άνοιξε. Ο Πάνος γύρισε το κεφάλι του.

Έβλεπε μια οπτασία μπροστά του. Έμοιαζε με το πιο όμορφο λουλούδι του κόσμου η Ευριδίκη. Το χρυσό φως του ήλιου, αντανακλούσε στα κόκκινα μαλλιά της, στο αψεγάδιαστο πρόσωπό της, στα πολύχρωμα ρούχα της, κάνοντάς την να δείχνει σαν νεράιδα, βγαλμένη μέσα από ένα παραμύθι. Το δικό τους παραμύθι.

«Αγάπη μου» του είπε εκείνη συναισθηματικά φορτισμένη, και στάθηκε εκ δεξιών του. Ζήτησε από την Αντιγόνη να της φέρει μια καρέκλα για να καθίσει. Έπιασε με το αριστερό της χέρι το δεξί χέρι του Πάνου της. Είχε δακρύσει».

«Λοιπόν, καλά μου παιδιά, αρχίζουμε;» τους ρώτησε ο Δημοσθένης, που ήταν πολύ χαρούμενος επειδή θα εκτελούσε χρέη ιερέα. Θα τους πάντρευε.

«Αρχίζουμε» του είπε ο Πάνος πολύ εύθυμα και έσφιξε το χέρι της Ευριδίκης.

«Ας αρχίσουμε λοιπόν. Σήμερα, συγκεντρωθήκαμε όλοι εδώ, αυτή την ωραία μέρα, που ο ήλιος λάμπει... περίεργο για την Σκωτία...» όλοι γελούσαν με τα λεγόμενα του Δημοσθένη, «... όπως έλεγα, μαζευτήκαμε σε αυτή την υπέροχη αυλή των χρωμάτων για να ενώσουμε με τα δεσμά του γάμου, αυτά τα πανέμορφα, τόσο στην ψυχή όσο και στο σώμα, παιδιά. Σήμερα η πλάση χαίρεται, τα πουλιά πετάνε ανέμελα στους ουρανούς και τραγουδούν».

«Τελειώνει Δημοσθένη, πεινάμε» τον διέκοψε ο Πάνος και άρχισαν τα γέλια ξανά. Η Ευριδίκη του χάιδευε το χέρι και τον κοιτούσε τρυφερά.

«Τελειώνω, τελειώνω... Πάνο, δέχεσαι την Ευριδίκη για γυναίκα σου;»

«Εεεεεε» έκανε ο Πάνος και η Ευριδίκη του έδωσε ένα χαστουκάκι στο χέρι. Την πείραζε. «Ναι, δέχομαι» είπε με θέρμη και γύρισε να την κοιτάξει βαθιά μέσα στα μάτια. Η Ευριδίκη ρίγησε από τα ολόθερμα συναισθήματα που την τύλιγαν.

«Εσύ Ευριδίκη, δέχεσαι τον Πάνο για άνδρα σου;»

«Ναι, ναι, ναι...» είπε δυνατά και την άκουσε όλη η γειτονιά.

«Ο γαμπρός μπορεί να φιλήσει τη νύφη» συμπλήρωσε ο Δημοσθένης.

Μετά από ένα φλογερό φιλή η Αντιγόνη πήρε τον λόγο:

«Συγγνώμη, τόσο σύντομη γαμήλια τελετή δεν έχω ξαναδεί. Σε δυο λεπτά τελειώσαμε».

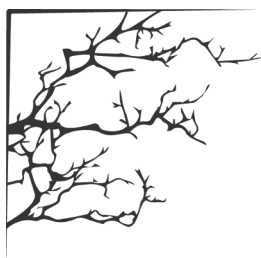
«Αυτή είναι η μαγεία Αντιγόνη μου. Αφήσαμε τα περιττά και πιάσαμε την ουσία. Αυτό το δίλεπτο θα τους συντροφεύει για πάντα. Κανείς δεν βαρέθηκε, κανείς δεν έπληξε. Όλα ήταν υπέροχα» της εξήγησε ο Δημοσθένης και πλησίασε να της δώσει κι αυτός ένα φιλή.

Ο Πάνος που πετούσε στα σύννεφα, τους έκανε μια ερώτηση:

«Τώρα μπορούμε να πάμε σε ένα εστιατόριο να φάμε; Πείνασα».

«Ετοιμαστείτε κορίτσια. Πάμε να το γιορτάσουμε. Ευριδίκη, καλό θα ήταν να μην βγεις έξω με τα μαλλιά σου κόκκινα και χωρίς τους

φακούς επαφής, αλλά τελospάντων. Τέτοια μέρα, ας το προσπεράσουμε αυτό».

Μαδρίτη

Ίδια μέρα, πρωί

Ο Τζακ είχε ήδη βουλευτεί στο ξενοδοχείο του. Είχε φτάσει στην Μαδρίτη εδώ και σαράντα λεπτά. Μοσχομύριζε μετά το καυτό ντουζ που είχε κάνει. Σκεφτόταν την χαρά που θα έπαιρνε η Αντριάνα όταν τον έβλεπε μπροστά της. Δεν είχε καμία ιδέα σχετικά με το που βρισκόταν εκείνη, αλλά θα της έστειλε email τις επόμενες ημέρες, να την ενημερώσει ότι κι αυτός βρισκόταν στην ίδια πόλη με εκείνη. Αποκλείεται να μην του απαντούσε, άσχετα που του είχε ζητήσει να μην την ενοχλήσει αυτές τις μέρες. Αρέσουν συνήθως αυτές οι μικρές θυσίες στις γυναίκες. Να πάρεις ένα αεροπλάνο και να πας να τις συναντήσεις, δηλαδή.

Καθόταν στην άκρη του κρεβατιού, φορώντας μόνο το μαύρο του εσώρουχο. Προσπαθούσε να συνοψίσει την υπόθεση στο μυαλό του.

Ο Πέδρο που ήταν ο πιο επικίνδυνος στο να ανακαλύψει στοιχεία ανεπιθύμητα, είναι σε κώμα. Οι Γκουτιέρεζ, που πιθανόν θα γνώριζαν για την υπόθεση δολοφονίας του Χόρχε Σανθ, είναι νεκροί. Η προκήρυξη που έστειλα στις εφημερίδες, σχετικά με τους Λευκούς Ιππότες, έχει γίνει πιστευτή από όλους. Τώρα η υπόθεση έχει χαράξει άλλη πορεία, επιθυμητή για τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Δεν πρέπει με κανέναν τρόπο να συχετίσουν ότι έχει γίνει με την βιομηχανία των όπλων. Σκαλίζοντας, ποιος ξέρει τι θα βρουν; Μένει μόνο να βρεθούν νεκροί μερικοί νεοναζιστές και να τους φορτώσουμε τις δολοφονίες του Χάουαρντ Μπόλντ, του Χόρχε και εκείνου του Φινλανδού, του Μίστερ Μπαμπού. Τι σχέση έχει η δολοφονία του Φινλανδού με τις δολοφονίες των άλλων δύο, ακόμη δεν μπορώ να καταλάβω, και δεν μπορώ να βρω κοινούς συσχετισμούς... αλλά ήταν ένα δώρο στο να παρεκτραπεί η πορεία των ερευνών. Πάλι καλά που η

Αντιγόνη είχε αυτή την ιδέα, να στείλω δηλαδή μια τέτοιου τύπου προκήρυξη στις εφημερίδες ώστε να οδηγήσω την υπόθεση αλλού. Βέβαια, την ιδέα αυτή την είχε πριν την δολοφονία του Φινλανδού, αλλά τελικά όλα έδεσαν μεταξύ τους. Πρέπει να βρω όμως τον πραγματικό δολοφόνο το συντομότερο δυνατόν, γιατί αν συνεχιστούν οι δολοφονίες ή αν δελήσει εκείνος ή εκείνοι να δημοσιεύσουν μια διαφορετική προκήρυξη, τα πράγματα θα περιπλεχθούν. Η Ίντερπολ δεν πρόκειται να βρει τίποτα βέβαια, ένα μάτσο γραφειοκράτες είναι, αλλά καλό είναι η υπόθεση να λήξει. Δε νομίζω ότι γνωρίζει πολλά εκείνος ο Μάριο. Πρέπει όμως να ψάξω να βρω μόνος μου τους Μάρας κι εκείνον, γιατί δεν θέλω να κινδυνεύσει η Αντριάνα, ερευνώντας τους. Θα τα λύσω όλα μόνος μου τις δύο επόμενες μέρες, για να την προστατέψω. Μετά θα της ανακοινώσω ότι είμαι εδώ και θα της κάνω την έκπληξη της ζωής της.

Αφήνοντας τις σκέψεις του, πλησίασε στο παράθυρο και άρχισε να παρακολουθεί την θέα από κάτω του. Η Μαδρίτη είχε τεράστιους και πολύ καλά διατηρημένους δρόμους. Απέναντί του βρισκόταν μια μεγάλη πλατεία κι ένα υπέροχο μεγαλοπρεπές κτίριο που έμοιαζε με παλάτι, το οποίο τον καλούσε να πάει κοντά του.

Ντυμένος ελαφριά και κάζουαλ, μπήκε στο ασανσέρ. Δίπλα του στεκόταν μια εντυπωσιακή γυναίκα, με το προκλητικό σκίσιμο του φορέματός της να αποκαλύπτει την βελούδινη επιδερμίδα του ποδιού της. Ο Τζακ δεν της έδωσε σημασία. Είχε πάρει την απόφασή του, θα έκανε πρόταση γάμου στην Αντριάνα. Δεν τον ενδιέφερε κάποια άλλη πια. Μπορεί το χρονικό διάστημα που γνωρίζονταν να ήταν μικρό, αλλά στα σαρανταδύο του, ήξερα πολύ καλά τι ζητούσε. Ήθελε να κάνει την Αντριάνα γυναίκα του.

Βγήκε από το ασανσέρ. Είχε ήδη σχεδιάσει το πρόγραμμά του. Πρώτα θα επισκεφτόταν το Παλάτιο Ρεάλ, που βρισκόταν μόνο μερικά μέτρα μακριά του και που θα ήταν αμαρτία να μην το απολαύσει ως τουρίστας, μετά θα πήγαινε να αγοράσει ένα δαχτυλίδι και στη συνέχεια θα ερευνούσε τους Μάρας. Ύστερα απ'όλα αυτά, θα επικοινωνούσε με

την Αντριάνα για να της ανακοινώσει πως βρίσκεται στην Μαδρίτη. Όλα θα πήγαιναν κατ'ευχήν.

Ένα λεπτό χρειάστηκε για να φθάσει στην Πλάθα δε λα Αλμερία που βρισκόταν μπροστά από την πρόσοψη του Παλάθιο Ρεάλ. Του φαινότουσαν όλα τόσο υπέροχα και αριστοκρατικά. Ήθελε να μάθει λεπτομέρειες γι' αυτό το μέρος.

Μπήκε στο διαδίκτυο από το κινητό του και βρήκε στοιχεία από την wikipedia. Άρχισε να διαβάζει με προσήλωση κι εξαιρετικό ενδιαφέρον:

“Η Πλάθα δε λα Αλμερία με την σημερινή της μορφή σχεδιάστηκε το 1892, σύμφωνα με σχέδιο του αρχιτέκτονα Ενρίκε Μαρία Ρεπουγιές. Όμως, η ιστορία αυτής της πλατείας χρονολογείται από το 1553, τη χρονιά την οποία ο Φίλιππος Β΄ διέταξε την κατασκευή των βασιλικών σταύλων...”

Ο Τζακ σήκωσε το βλέμμα του ψηλά. Το μετάνιωσε. Αποφάσισε ότι τελικά δεν είχε χρόνο για ξεναγήσεις τουριστικές. Καλύτερα να το έκανε αυτό με την Αντριάνα, μετά την πρόταση γάμου. Ήταν σίγουρος ότι εκείνη θα δεχόταν. Δυο ερωτευμένοι και αρραβωνιασμένοι άνθρωποι θα περιηγούνταν στην πλάθα δε λα Αλμερία και στο Παλάθιο Ρεάλ. Τι πιο ωραίο;

Βγήκε από την ιστοσελίδα του τουριστικού οδηγού και τώρα γκούγκλαρε να βρει κάποιο κοσμηματοπωλείο. Ναι, αυτή ήταν η προτεραιότητά του αυτή τη στιγμή. Ορίστε. Βρήκε κάτι. Στα διακόσια μέτρα μάλιστα.

Έβαλε το κινητό στην τσέπη του, έβγαλε ένα τσιγάρο από το πακέτο του, το έβαλε στο στόμα του και το άναψε. Το βήμα του ήταν ταχύ. Η ψυχολογική του κατάσταση ήταν αρκετά περίεργη. Ένιωθε πολύ χαρούμενος, αλλά είχε κι αρκετό άγχος. Τι πήγαινε να κάνει; Μήπως να το ανέβαλε; Ήταν έτοιμος να παντρευθεί; Να αφήσει όλη αυτή την ελεύθερη εργένικη ζωή; Άι στο καλό, ναι ήταν έτοιμος.

Ρούφηξε την τελευταία τζούρα με αρκετή ένταση κι έσβησε το τσιγάρο σε ένα μεταλλικό σταχτοδοχείο, στην άκρη του πεζοδρομίου.

Βρισκόταν έξω από το κοσμηματοπωλείο. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Χτύπησε το κουδούνι. Η πόρτα άνοιξε.

Η ιδιοκτήτρια τον καλοδέχθηκε πολύ ευγενικά. Εκείνος συστήθηκε ως ένας τουρίστας Ιταλός. Μιλούσε σπαστά Αγγλικά.

Ύστερα από μονάχα δυο λεπτά συζήτησης, η κοσμηματοπώλης του έδειξε ένα δαχτυλίδι.

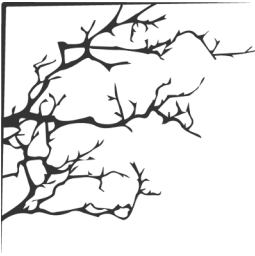
«Νομίζω ότι αυτό είναι το ιδανικό δαχτυλίδι για την περίπτωση. Κοιτάχτε πως λάμπει το διαμαντάκι. Και είναι αρκετά διακριτικό, όπως μου είπατε. Λεπτεπίλεπτο όπως το θέλατε».

«Ναι, ναι, είναι πανέμορφο. Ό,τι ακριβώς ήθελα. Το πετύχατε με την πρώτη. Θα το αγοράσω» της είπε ο Τζακ, που κοιτούσε το εκθαμβωτικό δαχτυλίδι, απορροφημένος και μαγεμένος.

Το φανταζόταν στο δάχτυλο της Αντριάνα και ένωθε μια γλυκιά έξαψη. Αφού πλήρωσε ένα αρκετά μεγάλο χρηματικό ποσό, πήγε να φύγει. Κοντοστάθηκε όμως, γύρισε, κοίταξε την κοσμηματοπώλη και την ρώτησε διστακτικά:

«Μήπως... γνωρίζετε κάτι για την συμμορία των Μάρας; Που... έχουν... την έδρα τους μήπως; Συγγνώμη για την ερώτηση. Είμαι δημοσιογράφος, προέκυψε ένα θέμα της τελευταίας στιγμής και πρέπει να το ερευνήσω».

«Εεεεε... εεεεε... υπάρχει ένα κτίριο παλιό απ'ότι ξέρω, που κάποιои απ' αυτούς μένουν εκεί...»

Γιατί;

Τα φαγητά αργούσαν να φτάσουν στο τραπέζι τους, παρότι είχαν παραγγείλει πριν σαράντα λεπτά. Ο Πάνος είχε αρχίσει να παραπονιέται για την καθυστέρηση. Πεινούσε σαν λύκος, ήταν όμως αναγκασμένος ν' ακούει τις αναλύσεις του Δημοσθένη, αναφορικά με την υγεία του.

«Πάνο μου, το γεγονός ότι έχεις αρχίσει να βρίσκεις την όρεξή σου, είναι πάρα πολύ καλό σημάδι. Πιστεύω ότι θα περπατήσεις πολύ σύντομα. Ο οργανισμός σου αρχίζει και θεραπεύεται. Άσε τι λένε οι γιατροί. Έλεγαν ότι θα αρχίσεις να μιλάς πάλι σε δέκα χρόνια κι εσύ μίλησες σε έναν» υποστήριξε.

«Δημοσθένη, δε με νοιάζει πια, να σου πω την αλήθεια. Πέρασαν οι κακές μου μέρες. Είμαι ευτυχισμένος με αυτά που έχω. Την Ευριδίκη μου, εσάς, που σας νιώθω σαν γονείς μου. Τόσοι άνθρωποι βρίσκονται σε αναπηρικό καροτσάκι κι έχουν μάθει να ζουν έτσι, και είναι ευτυχισμένοι. Και να μην περπατήσω, το έχω αποδεχθεί. Μπορεί να έχασα τα πόδια μου, αλλά βρήκα την ψυχή μου. Είμαι καλά εσωτερικά κι αυτό μετράει. Κι έτσι θα είμαι από δω και πέρα. Τώρα όμως, να κόψουμε τις σοβαρές συζητήσεις γιατί σήμερα παντρεύτηκα την γυναίκα της ζωής μου, έτσι;» κατέληξε καλοδιάθετος, και γύρισε να της δώσει ένα πεταχτό φιλί. «Που είναι οι μπριζόλες που παραγγείλαμε;» έλεγε φωναχτά, ενώ γελοούσε.

Η Ευριδίκη ένωσε ένα χέρι από πίσω της, να την αγγίζει. Γύρισε απότομα και είδε την κοπέλα που γνώρισε χτες, στο μαγαζί που αγόρασε την κιθάρα. Έκπληκτη, αλλά ενθουσιασμένη την χαιρέτησε και της πρότεινε να καθίσει μαζί τους. Ο Δημοσθένης χτύπησε με τρόπο το πόδι της Ευριδίκης κάτω από το τραπέζι. Της το είχε τονίσει. Απαγορεύονταν οι νέες γνωριμίες. Εκείνη όμως τον αγνόησε. Της είχε λείψει πολύ να έχει

μια φίλη. Εξάλλου δεν πίστευε ότι η Νόρα, η Αντριάνα δηλαδή, ήταν κάποιο επικίνδυνο άτομο.

«Να σου γνωρίσω τον άντρα μου. Ο Πάνος. Μόλις παντρευτήκαμε».

«Μόλις... που, πως... σε εκκλησία;» ρώτησε η Αντριάνα, απορημένη.

«Παντρευτήκαμε με μια δικιά μας τελετή. Δεν μας ευλόγησε ένας, αλλά όλοι οι θεοί».

«Ααα, τι ωραία» ο Πάνος της έδωσε μια ζεστή χειραψία και της είπε ότι χάρηκε για την γνωριμία.

«Από δω ο παππούς μου και η γιαγιά μου. Ο Δημοσθένης και η Αντιγόνη».

«Χάρηκα πολύ».

Ο Δημοσθένης δεν μίλησε καθόλου. Η Αντιγόνη αντιθέτως ήταν πολύ φιλική κι ευγενική.

«Να σου παραγγείλουμε κάτι να φας, να πεις» της πρότεινε.

«Σας ευχαριστώ, θα παραγγείλω μια μερίδα σολομού με πατάτες φούρνου. Αλλά θα πληρώσω τα δικά μου».

«Αυτό δεν γίνεται. Θα μας προσβάλεις αν το κάνεις αυτό. Όλα κερασμένα σήμερα. Είναι μέρα χαράς» προσέθεσε ο Πάνος.

«Εντάξει, εντάξει, δεν θέλω να σας προσβάλλω» χαμογέλασε.

Οι παραγγελίες τους επιτέλους ήρθαν. Ο σολομός της Αντριάνας θα αργούσε βέβαια λίγο.

Καθώς η Αντιγόνη μασούσε την πρώτη μπουκιά από την καλοψημένη μπιριζόλα της, την ρώτησε:

«Εργάζεσαι εδώ, στο Εδιμβούργο;»

«Έχω έρθει για μερικές μέρες μόνο. Το αγόρι μου ξεκίνησε την διδακτορική του διατριβή τον προηγούμενο μήνα στο πανεπιστήμιο και αποφάσισα να του κάνω μια επίσκεψη. Κάθε μέρα βρίσκεται εκεί από τις οχτώ το πρωί έως τις εφτά το βράδυ, γι' αυτό με βλέπετε μόνη μου. Από την Πορτογαλία είμαστε».

«Α, τι ωραία; Λισσαβόνα η Πόρτο;»

«Πόρτο».

«Έχω ζήσει για δυο χρόνια στο Πόρτο» αποκρίθηκε κατενθουσιασμένη η Αντιγόνη, που όντως ως νέα κατάσκοπος τότε, είχε ζήσει στην Πορτογαλία.

Η Αντριάνα όμως είχε επισκεφτεί μονάχα για μερικές μέρες μέρες το Πόρτο, πριν αρκετά χρόνια, σε περίοδο διακοπών. Θυμόταν πολύ λίγα πράγματα. Αν η Αντιγόνη την ρωτούσε κάτι συγκεκριμένο, δεν θα ήξερε τι να της απαντήσει. Δεν περίμενε ότι αυτή η παρέα των Ελλήνων θα γνώριζε λεπτομέρειες για την Πορτογαλία, γι' αυτό και είχε επιλέξει να πει ένα τέτοιο ψέμα.

Ευτυχώς, εκείνη την ώρα ήχησε το καινούριο κινητό που είχε αγοράσει στο Εδιμβούργο, μόλις χθες. Της είχαν στείλει ένα email.

«Ζητάω συγγνώμη, μου έχουν στείλει ένα μήνυμα. Πρέπει να το ελέγξω γιατί αφορά τη δουλειά μου» απολογήθηκε.

Σκόπευε, αφού διάβαζε το email, να βρει μια δικαιολογία και να φύγει, για να αποφύγει τις περαιτέρω ερωτήσεις από την Αντιγόνη, που θα την έφερναν σε δύσκολη θέση.

Ήταν από τον Τζακ το email. Της είχε αποστείλει ένα βίντεο διάρκειας δύο λεπτών. Η Αντριάνα είχε μεγάλη περιέργεια να δει τι αφορούσε το περιεχόμενό του. Τις δυο τελευταίες ημέρες είχε παγώσει τα συναισθήματά της, αυθυποβάλλοντας τον εαυτό της, ότι εκείνος ήταν ένας ψεύτης και δολοφόνος, αλλά στην πραγματικότητα, είχε πάρα πολλά δυνατά και γλυκά συναισθήματα για εκείνον, τα οποία αυτή τη στιγμή έβγαιναν στην επιφάνεια.

Έβαλε το hands free στο δεξί της αυτί. Ο Πάνος, η Ευριδίκη, η Αντιγόνη και ο Δημοσθένης, συζητούσαν μεταξύ τους. Η Αντριάνα είχε σκύψει πάνω από την οθόνη του κινητού. Δυναμώνοντας τον ήχο. Πάτησε το play.

Το βίντεο άνοιξε. Ένα, δύο, τρία δευτερόλεπτα... τίποτα. Ένα παλιό δωμάτιο με κατεστραμμένους τοίχους, κι ένα παλιό σπασμένο παράθυρο. Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν. Η αγωνία της Αντριάνα αυξανόταν.

Τι στο καλό είναι αυτό;

Αίφνης εμφανίστηκε ένας κουκουλοφόρος στην οθόνη, με ένα τεράστιο μαχαίρι στο αριστερό του χέρι. Η Αντριάνα σοκαρίστηκε. Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δαιμονισμένα, η αναπνοή της είχε σχεδόν κοπεί, τα πόδια της είχαν γίνει σαν πέτρα από την πίεση.

Κοίταξε στιγμιαία προς τα πάνω. Έβλεπε τους υπόλοιπους να συζητούν και να γελούν. Εκείνη όμως βρισκόταν αλλού αυτή την στιγμή. Σαν να τους παρακολουθούσε από κάπου πολύ μακριά. Σαν να μην βρισκόταν εκεί. Είχε χαθεί στον κόσμο της, στον τρόπο που την έπνιγε. Κατέβασε πάλι το κεφάλι προς την οθόνη, ενώ το ακουστικό βρισκόταν στο αυτί της.

Ο κουκουλοφόρος άρχισε να μιλά στα Αγγλικά, οργισμένα:

«Μάθαμε ότι αυτός ο Ιταλός, ρωτούσε για εμάς... για τους Μάρας. Ήταν πολύ εύκολο να τον βρούμε τον πούστη. Δεν ξέρουμε ποια είσαι, αν είσαι μια γαμημένη μπάτσος ή μια πράκτορας. Υάχνοντας το κινητό του, είδαμε το email που του έστειλες από την διεύθυνση antri-anap@wast.com, που του έγραφες ότι θα ψάξεις στους Μάρας, τον ανιψιό των Γκουτιέρεζ. Δεν ξέρω ποιος στον διάολο είναι αυτός ο ανιψιός ή αν μιλάς με κωδικούς, αλλά θέλω να σου πω κάτι μωρή πουτάνα... Don't fuck with Maras... μην παίζεις με τους Μάρας. Α και κάτι άλλο... μέσα στις τσέπες του Ιταλού, βρήκα ένα πανάκριβο δαχτυλίδι και ένα σημείωμα. Τι κρίμα Αντριάνα που δεν θα μπορούσε να σου κάνει την πρόταση γάμου. Ας πρόσεχες, ας προσέχατε να μην τα βάλετε μαζί μας. Εσείς επιλέξατε να παίζετε μαζί μας, γι' αυτό κι εμείς θα σας γαμήσουμε την ζωή. Μάγκες... φέρτε τον».

Η Αντριάνα δεν μπορούσε να καταλάβει αν όλο αυτό ήταν στημένο, μήπως ήταν κάποιου είδους φάρσα. Θα το παρακολουθούσε ως το τέλος, για να κατανοήσει τι στο διάολο συμβαίνει. Μέσα της, ένα καμπανάκι κινδύνου, της έλεγε, ότι δυστυχώς, όλα ήταν αλήθεια. Άρχισαν να τρέμουν τα χέρια, το κεφάλι της. Είχε έντονους σπασμούς σε όλο της το σώμα. Οι υπόλοιποι δεν είχαν αντιληφθεί ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, ήταν απορροφημένοι στην κουβέντα τους

Η Αντριάνα συνέχισε να έχει το βλέμμα της καρφωμένο στην μικρή οθόνη. Ρυτίδες αυλάκωναν το πρόσωπό της. Χαρακίες ανείπωτης λύπης και στενοχωρίας. Τα χείλη της είχαν κυρτωθεί, το μέτωπό της είχε τσαλακωθεί σαν ένα κομμάτι χαρτί.

Έβλεπε δυο κουκουλοφόρους γυμνούς από την μέση και πάνω, γυμνασμένους, με διάφορα τατού πάνω στο κορμί τους να σέρνουν τον Τζακ, που ήταν χτυπημένος άγρια, και να τον αφήνουν μπροστά από το σπασμένο παράθυρο. Ο αρχηγός συνέχισε να μιλάει ενώ κατευθυνόταν πίσω από τον αγαπημένο της, που βρισκόταν καθισμένος στα γόνατα:

«Αυτό είναι μήνυμα προς όλους τους γαμημένους μπάτσους και προς όλες τις Υπηρεσίες. Αν προσπαθήσετε να μας γαμήσετε, θα σας γαμήσουμε πρώτοι».

Τελειώνοντας την φράση, του έκοψε τον λαιμό με την ματσέτα. Το αίμα εκτοξευόταν ολόγυρα.

Η Αντριάνα άρχισε να ουρλιάζει μέσα στο εστιατόριο. Το κινητό της είχε πέσει από τα χέρια, και ούρλιαζε. Ούρλιαζε, θρηνούσε με όλη της την ψυχή. Η κραυγή της ακούστηκε ως τα πέρατα του κόσμου.

Ο Πάνος πέτρωσε. Τρόμαξε. Τινάχτηκε η πλάτη του από τις φωνές. Το ίδιο και η Ευριδίκη και οι υπόλοιποι. Οι πελάτες και το προσωπικό του εστιατορίου είχαν έρθει προς το μέρος τους για να την ηρεμήσουν.

Ο Δημοσθένης που διατηρούταν ψύχραιμος λόγω της πρώην ιδιότητάς του, πλησίασε την Αντριάνα και ζήτησε απ'όλους να απομακρυνθούν. Τους εξήγησε ότι την είχε πιάσει κρίση κι ότι έπασχε από κάποιο ψυχικό νόσημα. Τους έλεγε να μην ανησυχούν.

Η Αντριάνα, αμέσως μετά, έπεσε λιπόθυμη. Δεν μπορούσε να αντέξει άλλο τον ψυχικό πόνο. Το φορτίο του θανάτου του αγαπημένου της Τζακ ήταν ασήκωτο. Ο Δημοσθένης ζήτησε από την Ευριδίκη και από την Αντιγόνη να την σηκώσουν με τα χέρια τους και να την βγάλουν έξω από το μαγαζί.

Έτσι κι έκαναν. Ο Δημοσθένης της κρατούσε το κεφάλι και τους ώμους, και οι γυναίκες τα πόδια. Ο Πάνος τους ακολουθούσε με το

καροτσάκι. Προτού φύγει κι αυτός από το μαγαζί, είχε αφήσει κάποια λεφτά στο τραπέζι για να πληρώσει τον λογαριασμό.

Προχώρησαν πολλά μέτρα κατ' αυτό τον τρόπο. Είχαν φτάσει έξω από το αμάξι τους.

«Αντιγόνη, Ευριδίκη, θα την βάλουμε πίσω».

«Εντάξει» του απάντησαν με μια φωνή, τρομαγμένες.

Ο Πάνος άνοιξε την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου, για να τους διευκολύνει. Με αρκετή προσπάθεια, κι αφού πολλοί περαστικοί τους κοιτούσαν περίεργα, κατάφεραν να την τοποθετήσουν στο αμάξι.

«Μπείτε μέσα γρήγορα. Δεν θέλουμε αστυνομία» τους είπε με τον τόνο της φωνής του να φανερώνει την αγωνία και την πίεσή του.

Αφού ο Δημοσθένης βοήθησε τον Πάνο να καθίσει στην θέση του συνοδηγού και τοποθέτησε το καροτσάκι του στο πορτ παγκάζ, έβαλε μπροστά το αμάξι και ξεκίνησε για την κατοικία τους. Όλοι ήταν αμίλητοι, χαμένοι. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι είχε συμβεί, και γιατί ούρλιαζε με τόσο πόνο αυτή η νέα κοπέλα.

«Κάτι παρακολουθούσε στο κινητό της» αναφώνησε η Ευριδίκη με τρεμάμενη φωνή. «Ευτυχώς πρόλαβα και το μάζεψα από κάτω».

«Μπράβο» αποκρίθηκε ο Δημοσθένης. «Μπορείς να ελέγξεις αν έχει σφυγμό;»

«Ναι έχει. Θα ελέγξω το κινητό, να δω τι έγινε. Κάτι συνέβη σε κάποιον δικό της λογικά».

«Ναι Ευριδίκη μου. Έλεγξέ το αν μπορείς, να καταλάβουμε κι εμείς τι στο καλό έγινε».

Η Ευριδίκη άνοιξε το κινητό, που δεν απαιτούσε κάποιον κωδικό, και έβλεπε αυτό που μπορεί να έβλεπε η Αντριάνα πριν λίγο. Το βρήκε. Άνοιξε το βίντεο.

Είχε βάλει τον ήχο σε ανοιχτή ακρόαση.

Το τζάμι του παρμπρίζ είχε θολώσει. Έξω έβρεχε και το κρύο ήταν τσουχτερό. Οι υαλοκαθαριστήρες δεν λειτουργούσαν καλά.

«Πρόσεχε» είπε δυνατά η Αντιγόνη. Ο Δημοσθένης παραλίγο να πατήσει έναν πεζό.

Η Ευριδίκη τους ζήτησε να κάνουν ησυχία. Δεν είχε καταλάβει ακόμη πως ο κουκουλοφόρος αναφερόταν στον Τζακ.

Ο Πάνος περνούσε άσχημες στιγμές. Σήμερα ήταν η μόνη μέρα που ένιωθε τόσο ευτυχισμένος και ήρεμος μετά από καιρό, και ήρθε εκείνη η γυναίκα να τους τα χαλάσει όλα. Δεν τον ενδιέφερε τι είχε συμβεί, καθόλου. Δεν μπορούσε να φορτωθεί κι άλλα βάρη.

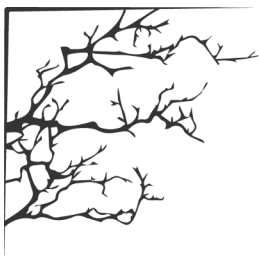
Η Ευριδίκη έβλεπε τον Τζακ να τον σέρνουν δύο άτομα. Δυστυχώς, είχε μαντέψει τι θα συνέβαινε. Χαμήλωσε τη φωνή. Ύστερα, έβαλε το χέρι μπροστά από το πρόσωπό της, ασυναίσθητα, για να το κρύψει από τους υπόλοιπους.

Ο Δημοσθένης την κοιτούσε από τον κεντρικό καθρέφτη.

«Ευριδίκη, τι έγινε;» την ρωτούσε με αγωνία.

«Θα τα πούμε σπίτι, κύριε Δημοσθένη. Όλα θα πάνε καλά» ένας λυγμός της έκλεισε το λαιμό.

Δεν ήθελε να του αποκαλύψει ακόμη το τραγικό γεγονός.

Το μυστικό

Κινέζικες Μυστικές Υπηρεσίες, Κεντρικά

Ο Μελίσσας, όταν βρισκόταν μπροστά σε κόσμο, άφηνε τα άγχη και τις νευρώσεις του, και μεταμορφωνόταν σε έναν πολύ ήρεμο και άνετο τύπο. Αυτή την στιγμή, έκανε μια παρουσίαση στον Κινέζο διοικητή των μυστικών υπηρεσιών, και σε δυο επιστήμονες του Κινεζικού Πολεμικού Ναυτικού.

Βρισκόντουσαν όλοι τους σε μια κατάλληλη αίθουσα για τέτοιες παρουσιάσεις, όπου υπήρχε μια πολύ μεγάλη κεντρική οθόνη. Ο διοικητής διέκοψε τον Μελίσσα άκομψα.

«Μιλάς πολύ. Πρέπει να μπεις στο θέμα. Μας είπες ότι θα μας προδώσεις ένα από τα πιο απόρρητα μυστικά των Δυτικών και του NATO. Ως τώρα μας δίνεις πληροφορίες, που θα μπορούσαμε εύκολα να μάθουμε. Μήπως μας κοροϊδεύεις;»

«Ζήτησα να παρευρίσκεται εδώ ο Αρχηγός του Πολεμικού Ναυτικού. Γιατί δεν βρίσκεται;»

«Οι αρχηγοί του στρατού και του ναυτικού, δεν συναντιώνται με τον καθένα. Ούτε εγώ μπορώ να τους συναντήσω εύκολα. Πρώτα, θα μας αποκαλύψεις την μυστική πληροφορία που μας ορκίστηκες και εγώ ύστερα θα την αξιολογήσω. Αν κρίνω ότι δεν αξίζει, δεν θα ενοχλήσω καν τους Αρχηγούς. Αν αξίζει, θα τους ενοχλήσω. Εσύ δεν έχεις καμία σχέση με αυτούς. Μόνο μέσω εμού θα μιλάς. Πρέπει να νιώθεις και τιμή κιόλας που παρευρίσκομαι εδώ μαζί με τους δύο καλύτερους επιστήμονές μας. Συνομιλείς με το επίσημο κράτος της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Συνομιλείς με την μελλοντική μοναδική υπερδύναμη του πλανήτη. Δεν είσαι σε θέση να απαιτείς. Είσαι ένα τίποτα. Ή θα μας δώσεις την

πληροφορία ή θα σε στείλουμε πίσω στην χώρα σου. Εντάξει;» του είπε φανερά νευριασμένος.

«Διοικητά, ηρεμήστε. Ως τώρα σας εξηγούσα ότι έχω πρόσβαση στους υπολογιστές του Ελληνικού, του Τουρκικού, του Νορβηγικού και του Ιταλικού Πενταγώνου και ότι μπορώ να μαθαίνω όλους τους στρατηγικούς σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ, ανά πάσα στιγμή. Έχετε πρόσβαση σε τέτοιες πληροφορίες εσείς; Όχι. Οι σημαντικότεροι στρατηγικοί πολεμικοί σχεδιασμοί της Δυτικής Συμμαχίας ξέρετε ότι περνάνε από αυτές τις χώρες. Και σας τα εξηγώ αυτά, για να καταλάβετε καλύτερα, τι πρόκειται να σας αποκαλύψω στην συνέχεια. Όλα είναι συνδεδεμένα. Δεν μπορώ να σας δώσω την πληροφορία, χωρίς να σας εξηγήσω κάποια βασικά πράγματα πριν».

«Εντάξει, συνέχισε» του είπε εμφανώς πιο ήρεμος, στα Αγγλικά. Οι επιστήμονες δεν συμμετείχαν καθόλου στον διάλογο, άκουγαν σιωπηλοί.

«Όλα ξεκίνησαν από αυτό τον άνθρωπο. Ονομάζεται Δημήτρης Ντόκος. Είναι από τους μεγαλύτερους Έλληνες εφοπλιστές -καθώς τους μιλούσε, έδειχνε ταυτόχρονα φωτογραφίες του στην οθόνη. «Ο Δημήτρης Ντόκος θεωρήθηκε παιδί θαύμα τις αρχές της δεκαετίας του '70. Βλέπετε στην οθόνη τα αγγλόφωνα εξώφυλλα των εφημερίδων εκείνη την εποχή. Οι τίτλοι τους εξυμνούν την ιδιοφυία του τότε δεκατετράχρονου Δημήτρη. Οι γονείς του είχαν καταλάβει νωρίς τι συνέβαινε με τον γιο τους και τον είχαν πάει από τα οχτώ του σε σχολείο για παιδιά θαύματα στις ΗΠΑ. Μόλις δεκατεσσάρων χρονών και είχε αποκτήσει μεταπτυχιακό στην φυσική με ειδίκευση στα συστήματα λέιζερ και πλάσματος. Μόλις δεκαπέντε χρονών τελείωσε την διδακτορική του διατριβή πάνω στην αδρανειακή σύντηξη. Δεκαεννιά χρονών έγινε ο νεότερος καθηγητής του Embry-Riddle Aeronautical University, αφού πρώτα όμως είχε τελειώσει την μεταδιδακτορική του έρευνα πάνω σε αντικείμενο που αφορούσε την αεροναυπηγική επιστήμη. Δεν θέλω να σας κουράσω με επιπλέον πληροφορίες, οπότε θα μπω κατευθίσω στο θέμα. Ο Δημήτρης Ντόκος ήταν ένας από τους κύριους επιστήμονες που εργάστηκαν στο διάσημο πρόγραμμα

“Πόλεμος των Άστρων” που είχε ανακοινώσει το 1983, ο Αμερικάνος πρόεδρος Ρόναλντ Ρίγκαν».

Ο διοικητής, ο οποίος πλέον είχε απορροφηθεί από τα λεγόμενα του Μελίσσα, άρχισε να εξηγεί στους δύο νέους, ηλικιακά, επιστήμονες, τι ήταν ο “Πόλεμος των Άστρων”:

«Το σχέδιο στηριζόταν στην εγκατάσταση ενός τεράστιου δικτύου, κυρίως διαστημικών σταθμών, που θα είχαν την δυνατότητα να πλήξουν οποιοδήποτε επίγειο στόχο, με ακτίνες λέιζερ. Αυτό το μεγαλεπήβολο σχέδιο, αναπτύχθηκε κυρίως για να αντιμετωπισθεί η μεγάλη αντίπαλος των Αμερικάνων, η Σοβιετική Ένωση. Για να αντιμετωπισθούν οι πυρηνικοί πύραυλοί τους».

Ο Μελίσσας πήρε τον λόγο:

«Ακριβώς. Τώρα όμως ο μεγαλύτερος αντίπαλος των Αμερικάνων, είναι η Κίνα, οπότε...»

«Οπότε θέλεις να μας πεις ότι σχεδιάζουν έναν αντίστοιχο Πόλεμο των Άστρων κατά της Κίνας;»

«Ακριβώς. Γι' αυτό σας είπα ότι χρειάζομαι τους Αρχηγούς του Στρατού και του Πολεμικού Ναυτικού εδώ. Νομίζετε ότι αστειεύομαι;»

«Έχεις αποδείξεις;»

«Έχω ενδείξεις».

«Θα δούμε. Είναι δύσκολο να τους συναντήσεις, θα το προσπαθήσω».

«Εντάξει, εντάξει» έλεγε ο Μελίσσας, που τώρα ένωθε πολύ σπουδαίος. Κάτι σαν μικρός θεός. Με αυτά που θα μοιραζόταν με τους Κινέζους, θα μπορούσε να προκαλέσει ακόμη κι έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Του άρεσε αυτό. Κινούσε τα πιόνια όπως ήθελε.

«Θα μου τα αποκαλύψεις όλα σήμερα όμως».

«Θα τα αποκαλύψω όλα σήμερα. Έχουμε συμφωνία. Να συνεχίσω όμως, σχετικά με την ζωή του Ντόκου. Λοιπόν, δύο χρόνια μετά την έναρξη του απόρρητου στρατιωτικού προγράμματος του “Πολέμου των Άστρων” από τον Ρίγκαν, ο εφοπλιστής έφυγε από τις ΗΠΑ και παράτησε και την ακαδημαϊκή του καριέρα. Ήρθε στην Ελλάδα, όπου

και ασχολήθηκε αποκλειστικά με τα καράβια του εφοπλιστή πατέρα του. Από την δεκαετία του '80 έως και σήμερα, ο Ντόκος δεν ξαναπάτησε το πόδι του στις ΗΠΑ. Άγνωστο γιατί. Τον περασμένο χρόνο παρακολουθούσα τον εφοπλιστή για κάποιον λόγο που δεν είναι της παρούσης να σας τον εξηγήσω και ανακάλυψα το τρομερό μυστικό του. Έχει κατασκευάσει ένα πολύ μικρό, σε μέγεθος, αλλά πολύ μεγάλο σε ισχύ, υπερόπλο».

«Έχεις αποδείξεις;» τον ρώτησε ο διοικητής που είχε φέρει το κορμί του μπροστά.

«Ναι, έχω. Το βίντεο θα ξεκινήσει σε 3... 2... 1».

Οι επιστήμονες ύστερα από κάποια δευτερόλεπτα προβολής του, σηκώθηκαν όρθιοι και οι δυο, από την έκπληξή τους γι' αυτό που παρακολουθούσαν και πλησίασαν στην οθόνη.

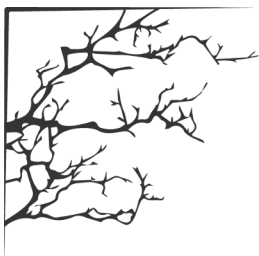
Άρχισαν να μιλάνε μεταξύ τους στα Κινέζικα.

«Είναι αληθινό;» τον ρώτησε ο διοικητής.

«Αληθινό, σας το ορκίζομαι».

Ο διοικητής κοίταξε τους επιστήμονες κι αφού συνεννοήθηκαν με τα μάτια, είπε στον Μελίσσα ότι θα κανονίσει συνάντηση άμεσα με τους Αρχηγούς των Ενόπλων Δυνάμεων.

Ο Μελίσσας είχε ικανοποιηθεί απόλυτα. Ήλεγχε το παιχνίδι όλο... μόνος του.

Πρέπει

«Κλείσε την πόρτα γρήγορα» είπε ο Δημοσθένης στον Πάνο.

«Αντιγόνη, πιάσ' την πιο καλά μην μας πέσει. Θα την βάλουμε εδώ, στον καναπέ. Έτσι, έτσι. Ουφ, κουράστηκα. Τα χέρια μου έχουν πιαστεί».

Ενώ η Αντριάνα βρισκόταν ξαπλωμένη στον πράσινο καναπέ, ο Δημοσθένης ρώτησε την Ευριδίκη τι υπήρχε στο βίντεο, που είχε κάνει κι εκείνη να κλονιστεί.

«Δολοφονήσανε τον Τζακ» άφησε τις λέξεις να ξεχυθούν, γεμάτες λύπη, λέξεις που χτυπήσαν τον Δημοσθένη στην καρδιά, σαν φλογισμένα βέλη.

Ο Δημοσθένης είχε μείνει ανέκφραστος. Είχε παγώσει. Πονούσε πάρα πολύ το μέσα του. Τον αγαπούσε τόσο πολύ τον Τζακ, σαν εγγονό του. Δεν το έδειξε όμως. Αντιθέτως, προσπάθησε να δείξει δυνατός.

«Άφησε με κορίτσι μου, εντάξει είμαι» είπε στην Ευριδίκη, και αφού εκείνη έβγαλε τα χέρια της από πάνω του, εκείνος πήγε να βάλει ένα ποτήρι ουίσκι για να πιει. «Την ξέρεις Ευριδίκη; Ποια είναι αυτή;» την ρώτησε λυπημένος με φωνή ίσα που έβγαινε από το στόμα του.

«Επιθεωρητής από την Βαρκελώνη. Αντριάνα Πέρεθ την λένε» πετάχθηκε η Αντιγόνη που μπλέχτηκε ξαφνικά στην κουβέντα. «Είχαν ερωτικό δεσμό με τον Τζακ. Τώρα μόλις το κατάλαβα. Μου τα είχε εκμυστηρευθεί όλα την ημέρα που είχε έρθει εδώ. Αυτή είναι, γι' αυτό στενοχωρήθηκε τόσο. Δεν ξέρω πως μας βρήκε, ούτε τον σκοπό της, αλλά αυτή είναι η πιο λογική εξήγηση».

«Μπλέξαμε» είπε ο Δημοσθένης και κατέβασε μεμιάς το ουίσκι του.

«Εγώ πάω στην αυλή» τους είπε ο Πάνος, που τόση ώρα παρακολουθούσε τα πάντα, αμήχανος. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως αυτή την πανέμορφη ηλιόλουστη μέρα, που είχε παντρευτεί την γυναίκα της ζωής του, έστω και με αυτή την πρόχειρη και εκκεντρική τελετή, πώς όλα είχαν πάει τόσο στραβά.

Η Ισπανίδα άρχισε να επανακτεί τις αισθήσεις της σιγά σιγά. Στην αρχή ρωτούσε σιγανά που βρίσκεται, αλλά στην συνέχεια άρχισε να φωνάζει. Βρισκόταν σε παραλήρημα, εκτός εαυτού.

Η Ευριδίκη με την Αντιγόνη και τον Δημοσθένη προσπαθούσαν να την συγκρατήσουν. Εκείνη φώναζε όμως.

«Εσύ σκότωσες εκείνη την Γαλλίδα ντέτεκτιβ και νόμιζα ότι το έκανε ο Τζακ. Και του είπα ψέματα, και τον έστειλα στο στόμα του λύκου, στους Μάρας. Θα μου έκανε πρόταση γάμου» έλεγε, κλαίγοντας με αναφιλητά.

Η Ευριδίκη την αγκάλιασε με όση δύναμη είχε.

«Ηρέμησε, ηρέμησε. Δεν σκότωσα εγώ την Γαλλίδα. Ήταν φίλη μας. Άλλοι την σκοτώσανε. Κι εγώ κυνηγημένη είμαι. Ο Τζακ μου έσωσε την ζωή. Ηρέμησε κι άκουσέ με. Λυπόμαστε όλοι για αυτό που συνέβη. Σε παρακαλώ ηρέμησε» επαναλάμβανε, σφίγγοντάς την με τα χέρια της.

Η Αντριάνα πείστηκε. Μάλλον της έλεγε την αλήθεια εκείνο το κορίτσι με τα κόκκινα μαλλιά. Ακτινοβολούσε η αθωότητα στα μάτια της. Ένιωθε πίκρα, πως βρισκόταν στην κόλαση. Τι της έφταιγαν εκείνοι οι άνθρωποι. Δεν οδήγησαν εκείνοι τον αγαπημένο της στον θάνατο. Αυτή ήταν η υπαίτια για το μεγάλο κακό που είχε συμβεί στον Τζακ. Αυτή, μόνο αυτή.

Αυτός ήταν ο λόγος, που πλέον είχε αφήσει τις φωνές, και καθόταν ήσυχη και απογοητευμένη, με τα μάτια της να είναι κατακόκκινα από το κλάμα, στον καναπέ, επαναλαμβάνοντας διαρκώς, με φωνή πνιχτή:

«Τον σκότωσα, τον σκότωσα. Εγώ τον σκότωσα».

«Αντριάνα, πρέπει να σου κάνω μερικές ερωτήσεις. Σε παρακαλώ πρέπει να ηρεμήσεις και να συγκεντρωθείς, γιατί κινδυνεύουμε. Ποιος σου έδωσε την διεύθυνσή μας;»

«Δυο ντέτεκτιβς ιδιωτικοί, Μαδριλένοι» βρήκε την δύναμη να τους πει. «Black Birds” ονομάζονται».

Ο Δημοσθένης μόλις το άκουσε αυτό, την πλησίασε κρατώντας το ουίσκι στο χέρι και την ρώτησε:

«Δυο αδέρφια είναι;»

«Ναι» του απάντησε εκείνη, που ήταν έτοιμη να καταρρεύσει ξανά από την λύπη της. «Τους είχε προσλάβει ο συνάδελφός μου, ο Πέδρο» έκανε ασθενικά.

Η Αντιγόνη κοίταξε τον Δημοσθένη. Της ζήτησε να πάνε κάπου ιδιαιτέρως να μιλήσουν μόνοι τους.

Μπήκαν στο υπνοδωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω τους.

«Αντιγόνη, άκουσέ με καλά. Ο Τζακ είχε πάντοτε μαζί του αυτή την συσκευή, που μοιάζει με ρολόι. Τη συσκευή που έχω κι εγώ. Από αυτή την συσκευή επικοινωνούσε με τον αρχηγό, μέσω κρυπτογραφημένων μηνυμάτων, το ξέρεις. Κάθε μέρα έστειλε ένα μήνυμα για να ενημερώσει ότι όλα βαίνουν καλώς, κι ότι δεν υπάρχει κάποιο πρόβλημα. Σήμερα το βράδυ που δεν θα στείλει στον Αρχηγό, θα έχουμε πολύ δυσάρεστες εξελίξεις».

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε εκείνη έντρομη.

«Δεν ξέρω τι εννοώ. Αλλά ξέρω ότι αν καταλάβει ο Αρχηγός, ότι ο Τζακ έχει πεθάνει, θα διατάξει γενική εκκαθάριση. Και δεν μιλάμε για τις μαύρες επιχειρήσεις της CIA. Μιλάμε για τον στρατό».

«Γιατί να το κάνει αυτό;»

«Ο Τζακ ήταν ένας από τους ελάχιστους που γνώριζαν τα πάντα. Σκέψου, τι θα συμβεί στο μυαλό του όταν το μάθει. Θα νομίζει ότι τον ανέκριναν κι ότι του απέσπασαν πληροφορίες για τον Ντόκο ή για εμάς, ή για το όπλο. Ποιος ξέρει τι θα σκεφτεί; Θα μας κυνηγήσουν. Θα θελήσουν να κλείσουν την υπόθεση. Κι όχι μόνο εμάς. Θα βγάλουν από την μέση και όποιον Ισπανό αστυνομικό ήρθε σε επαφή μαζί του».

Η Αντιγόνη έπιανε το πρόσωπό της με τα χέρια της λόγω της απόγνωσης

«Τα παιδιά σκέφτομαι και ιδιαίτερα τον Πάνο. Τόσο μαγευτική μέρα σήμερα, τόση ευτυχία, και όλα διαλύθηκαν σε μια στιγμή».

«Γυναίκα μου, δεν θα μας αφήνανε για πολύ οι Αμερικάνοι ήσυχους. Είμαι σίγουρος γ'αυτό. Παράταση ζωής μας έδιναν ώσπου να ολοκληρώσουν το όπλο του Ντόκου. Τον έχουν ανάγκη ακόμη. Απλά πίστευα πως είχαμε έξι μήνες, ένα χρόνο ίσως για να σχεδιάσουμε τα επόμενα βήματά μας με την ησυχία μας. Αυτή τη στιγμή πρέπει να τρέξουμε για να φύγουμε από εδώ. Πρέπει να βγούμε εκτός Ευρώπης».

«Γιατί; Όλοι οι δικοί σου βρίσκονται στην Ευρώπη. Που θα πάμε;»

«Ακριβώς. Όλοι οι δικοί μου βρίσκονται στην Ευρώπη. Εκεί θα ψάξουν. Εμείς πρέπει να πάμε εκεί που δε θα ψάξουν».

«Που δηλαδή;»

«Σιβηρία...»

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΑΣ

17 Οκτωβρίου, Πεντάγωνο, Κίνα

«Το όπλο που παρακολούθησατε στο βίντεο πριν από λίγα λεπτά, θα χρησιμοποιηθεί από τις ΗΠΑ και τους συμμάχους της εναντίον της Κίνας. Όλες οι χώρες του ΝΑΤΟ αυτή τη στιγμή αναπτύσσουν και κατασκευάζουν χιλιάδες τέτοια κομμάτια, για να σας καταστρέψουν».

«Αποδείξεις έχεις γι' αυτά που λες;» τον ρώτησε ο Κινέζος Αρχηγός του Πολεμικού Ναυτικού.

«Μόλις σας έδειξα ένα βίντεο που δείχνει αυτόν τον μικροσκοπικό κύλινδρο να καταστρέφει ολοσχερώς, ογκώδεις μεταλλικούς στόχους με ακτίνες λέιζερ» απάντησε ο Μελίσσας.

«Δέχομαι την ύπαρξη του όπλου, παρότι δεν αποδεικνύεται από το βίντεο, ότι το όπλο αυτό μπορεί να λειτουργήσει και σε συνθήκες ανοιχτής θαλάσσης, δηλαδή σε πελάγη ή σε ωκεανούς. Ας υποθέσουμε όμως ότι μπορεί. Αναφέρομαι στην ύπαρξη αποδείξεων σχετικά με το ότι οι Αμερικάνοι και οι σύμμαχοί τους, το κατασκευάζουν και το παράγουν σε μεγάλες ποσότητες για να το στρέψουν εναντίον μας. Έχεις αποδείξεις ότι συμβαίνει αυτό; Αυτό που αποδεικνύεται μέχρι τώρα, είναι πως ένας Έλληνας εφοπλιστής, κάνει πειράματα. Τιποτα άλλο».

«Βεβαίως κι έχω αποδείξεις. Έχω ηχογραφημένη συνομιλία που ακούγεται ο Έλληνας υπουργός της Εθνικής Άμυνας να περιγράφει πώς ο εφοπλιστής Ντόκος με το ελληνικό κράτος και με τις Ένοπλες Δυνάμεις των ΗΠΑ, σύναψαν την επίμαχη συμφωνία για την κοινή κατασκευή του υπερόπλου».

«Πολύ ωραία. Ας την ακούσουμε. Φέρτε τον μεταφραστή μέσα».

Αρκετά λεπτά πέρασαν. Οι Αρχηγοί του στρατού και ο διοικητής των Μυστικών Υπηρεσιών άκουσαν ευλαβικά, τον μεταφραστή.

Όντως, ο Έλληνας υπουργός είχε αναφερθεί σε αυτή την συμφωνία. Βέβαια, αυτή η συνομιλία είχε γίνει πριν το “ατύχημα” του Πάνου, γιατί μετά το ατύχημα, οι Αμερικάνοι έβγαλαν εκτός παιχνιδιού τους Έλληνες, μετά από παραίτηση του Δημοσθένη, αλλά και με την σύμφωνη γνώμη του Ντόκου. Οι Έλληνες πολιτικοί και στρατιωτικοί, πια, δεν είχαν ιδέα σε ό,τι αφορούσε αυτό το υπερόπλο. Οι Αμερικάνοι τους είχαν πει ότι τελικά το όπλο ήταν άχρηστο. Επίσης, ούτε οι Τούρκοι, ούτε οι Νορβηγοί, και ούτε οποιαδήποτε άλλη χώρα η οποία συμμετείχε στο ΝΑΤΟ, είχε κάποια ιδέα σχετικά με αυτό, παρά μόνο πέντε άτομα μέσα από τις Αμερικάνικες ένοπλες δυνάμεις. Ο Μελίσσας όμως που είχε πάντα την δική του κρυφή ατζέντα, προσπαθούσε να δημιουργήσει μια ιστορία δική του, εμπλουτίζοντας την πραγματικότητα με αρκετά φανταστικά στοιχεία.

Ο Αρχηγός του Ναυτικού τον ρώτησε αυστηρά:

«Μέχρι τώρα μας έχεις παρουσιάσει στοιχεία που αποδεικνύουν την ύπαρξη αυτού του μικροσκοπικού πυραύλου, δεν ξέρω πως αλλιώς να το ονομάσω. Επίσης μας έχεις παρουσιάσει στοιχεία που αποδεικνύουν την κατασκευή του, με συμμετοχή των ΗΠΑ και της Ελλάδας. Δεν μας έχεις παρουσιάσει στοιχεία όμως που αποδεικνύουν ότι έχει εμπλοκή ολόκληρο το ΝΑΤΟ σε όλο αυτό. Επίσης, δεν μας έχεις παρουσιάσει στοιχεία που αποδεικνύουν ότι έχουν εμπλοκή οι Ιταλοί, οι Νορβηγοί, καθώς και οι υπόλοιποι της Δυτικής Συμμαχίας».

«Αρχηγέ μου, με όλο τον σεβασμό, σας ορκίζομαι ότι ολόκληρη η Δυτική Συμμαχία, εργάζεται για αυτό τον σκοπό. Το σχέδιό τους ονομάζεται “ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΑΣ” και στηρίζεται πάνω σε αυτό το μικροσκοπικό υπερόπλο. Θα αφανίσουν τον στόλο σας, και ύστερα θα εισβάλλουν στην γη σας. Πόσα στοιχεία σας έχω δώσει για κινήσεις των υποβρυχίων του ΝΑΤΟ, στην Μεσόγειο; Εδώ είναι ο Διοικητής, ρωτήστε τον. Πόσα στοιχεία σας έχω δώσει για κινήσεις του Νατοϊκού Στόλου στον Ειρηνικό; Ποιος άλλος σας έχει δώσει τέτοιες απόρρητες πληροφορίες; Ποιος άλλος μπόρεσε να υποκλέψει εικόνα επί των άδύτων πειραμάτων του Ντόκου; Όλες οι Υπηρεσίες του πλανήτη τον

παρακολουθούν τα τελευταία χρόνια, και δεν έχουν μπορέσει να βρουν αυτά που βρήκα εγώ. Ποιος άλλος σας έχει φέρει απόρρητες συνομιλίες του Έλληνα υπουργού; Έχετε τόσους κατασκόπους, που τους πληρώνετε ένα σωρό λεφτά, αλλά δεν μπορέσανε να κάνουν αυτά που έχω κάνει εγώ για εσάς. Πιστέψτε ότι σας λέω. Σχεδιάζουν την καταστροφή της Κίνας. Δεν μπορώ να σας το αποδείξω μέσω βιντεοσκοπημένου, ηχογραφημένου ή γραπτού υλικού, διότι πέρυσι στο σπίτι μου, έπιασε φωτιά και καταστράφηκαν τα περισσότερα από τα αρχεία μου που τα φυλούσα σε υπολογιστές ή στικάκια. Θα σας δείξω σε φωτογραφίες τι καταστροφές υπέστη το σπίτι μου. Αλλά, θυμάμαι επακριβώς τις συνομιλίες διαφόρων στρατιωτικών μέσα από το ΝΑΤΟ. Θα σας τις μεταφέρω μία προς μία».

«Εσύ τι θα κερδίσεις από όλο αυτό;»

«Η μητέρα μου ήταν κομμουνίστρια και οπαδός του Μάο. Έχω μεγαλώσει με αυτές τις αρχές. Αγαπάω την Κίνα. Αυτός είναι ο πρωτεύων λόγος. Ο δευτερεύων είναι πως αξίζω και γω μια αναγνώριση. Δεν με πληρώνανε όσα έπρεπε. Εσείς αντίθετα μου φέρεστε πολύ ωραία».

Οι Αρχηγοί έμειναν να τον κοιτάζουν έντονα και διερευνητικά. Το ίδιο και ο Διοικητής των Μυστικών Υπηρεσιών.

Τρεις ώρες μετά, Μυστικές Υπηρεσίες

Ο Διοικητής κάλεσε τον Λίου Ξιάνγκ να παρευρεθεί στο γραφείο του. Εκείνος κατέφτασε αμέσως.

«Λίου, θέλω την γνώμη σου».

«Ό,τι θέλετε».

«Μας έκανε παρουσίαση ο Έλληνας το πρωί, το ξέρεις ήδη. Οι Αρχηγοί του Ναυτικού, του στρατού ξηράς και ο Αρχηγός των Ενόπλων

Δυνάμεων, ενθουσιάστηκαν από τα λεγόμενά του και από τις πληροφορίες που μας έδωσε».

«Εσείς;»

«Πολλά απ' αυτά που μας είπε και έδειξε, είναι όντως εντυπωσιακά και θα βοηθήσουν το κράτος μας. Αλλά... δεν του έχω εμπιστοσύνη. Νομίζω ότι σε κάποια ψεύδεται. Μακάρι να βρισκόσουν εκεί μαζί μας να διαβάσεις την γλώσσα του σώματός του. Θα καταλάβαινες αμέσως, αν έλεγε αλήθεια ή ψέματα. Αλλά δεν το επέτρεπαν οι υψηλά ιστάμενοι».

«Κοιτάχτε... είναι περίεργο που ήθελε να σας κάνει μια επίσημη παρουσίαση καταυτόν τον τρόπο. Οι διπλοί πράκτορες, ή γενικά οι πράκτορες που προδίδουν μυστικά της πατρίδας τους, δρουν παντελώς συνωμοτικά. Αντιθέτως, αυτός ο Μελίσσας θέλησε να στήσει ολόκληρο σόου, με κοινό από κάτω του. Έχει σχέση όλο αυτό με το ναρκισσιστικό σύνδρομο που έχει, βέβαια. Ενισχύει την μεγαλομανία του και τον κάνει να αισθάνεται ένας μικρός θεός... ή ένας μεγάλος. Εγώ θα ήμουν βαθειά επιφυλακτικός με έναν τέτοιο άνθρωπο. Θα συμβούλευα τους Αρχηγούς να μην αποδεχθούν τα λεγόμενά του εντελώς. Οι μεγαλομανείς και ψυχωτικοί προσπαθούν πάντα να χειραγωγούν τους άλλους και να τους καθοδηγούν όπως θέλουν. Στηρίζονται σε πραγματικά γεγονότα, αλλά τα διανθίζουν με ψέματα, προσαρμοσμένα στις παρανοϊκές παρορμήσεις του. Σχεδόν πάντα νομίζουν ότι μια ανώτερη δύναμη κατευθύνει τις πράξεις τους... νιώθουν ότι βρίσκονται μονίμως σε μια αποστολή, που θα τους ανυψώσει πιο ψηλά, σε σχέση με τους υπόλοιπους κοινούς θνητούς».

«Αυτό πιστεύω κι εγώ. Οι Αρχηγοί δεν δέχονται κουβέντα όμως. Με προσέβαλαν κιόλας. Μου είπαν ότι δεν γνωρίζω από παιχνίδια πολέμου και καλά θα κάνω να μην αμφισβητήσω ξανά την κρίση τους».

«Τι ειπώθηκε στην αίθουσα;»

«Δεν έχω χρόνο να σου εξηγήσω αναλυτικά. Αλλά αυτά που ειπώθηκαν μπορεί να οδηγήσουν ακόμη και σε έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Ο Έλληνας μας αποκάλυψε ότι οι Δυτικοί και το ΝΑΤΟ, κατασκευάζουν ένα μυστικό υπερόπλο, κι ότι σε δυο χρόνια, σχεδιάζουν

να μας επιτεθούν. Ο Αρχηγός του στρατού θεωρεί ότι πρέπει να δημιουργήσουμε ένα πολεμικό επεισόδιο τώρα που ακόμη βρίσκεται στην αρχική του φάση αυτό το όπλο για να μπορέσουμε να βρούμε τις αδυναμίες του. Λογικά θα το χρησιμοποιήσουν στην μάχη. Δεν μπορούμε να περιμένουμε. Σε δυο χρόνια, θα είναι αργά για εμάς. Θα το έχουν τελειοποιήσει και θα είναι ανίκητοι» ολοκλήρωσε βυθίζοντας το βλέμμα του, μέσα στα σκούρα μάτια του υφισταμένου του.

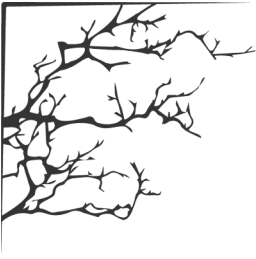
Την ίδια ώρα, ο Μελίσσας βρισκόταν στην ευρύχωρη και πολυτελή βίλα του. Μόλις είχε ανάψει ένα τσιγάρο και είχε απλώσει τα πόδια του, καθισμένος στον καναπέ του. Κάθε φορά που έβγαζε τον καπνό, έγερνε το κεφάλι προς τα πάνω και κοιτούσε το ταβάνι. Σκεφτόταν πόσο ψηλά είχε φθάσει και πόσο πιο ψηλά ακόμα θα ανέβαινε.

Και αυτή ήταν μόνο η αρχή. Όλα εξελίσσονταν όπως τα είχε σχεδιάσει. Από οικονομικής πλευράς, είχε πια όλες τις ανέσεις και σε λίγο καιρό ένα τεράστιο ποσό θα γέμιζε τον τραπεζικό του λογαριασμό.

Το μόνο που απέμενε τώρα, ήταν να συναντηθεί με τον πατέρα του. Τον πραγματικό του πατέρα. Έσβησε το τσιγάρο στο σταχτοδοχείο και κατευθύνθηκε προς την γιγάντια οθόνη του υπολογιστή του. Πάτησε ένα κουμπί. Εμφανίστηκε μπροστά του η φωτογραφία του.

Τον κοιτούσε με δέος και θαυμασμό. Είχε ανατριχιάσει ολόκληρος. Γονάτισε και τον προσκύνησε. Ύστερα φίλησε την οθόνη. Τα χείλη του έτρεμαν.

Είχε αποκτήσει νόημα η ζωή του από τότε που το είχε μάθει. Ήταν ό,τι καλύτερο του είχε συμβεί.

Μπλε μάτι

19 Οκτωβρίου, Κυριακή

Ο ήλιος έντυνε με τις ακτίνες του την πλάση. Γέμιζε με χρώμα και ζωή τα καταπράσινα δέντρα που έμοιαζαν να αναρριχώνται στα βουνά. Ανάμεσά τους, η παλαιότερη και ομορφότερη λίμνη του κόσμου. Η λίμνη της Βαϊκάλης, ή αλλιώς το **Μπλε Μάτι** της Σιβηρίας.

Τα γλαροπούλια κατά εκατοντάδες πετούσαν πάνω από τα πεντακάθαρα νερά της. Ο ήχος των φτερών τους δημιουργούσε την πιο ωραία μελωδία, και η αθωότητά τους γέμιζε με αισιοδοξία την ατμόσφαιρα.

Ο Πάνος κάπνιζε το χασίσι του. Η Αντριάνα κάπνιζε κι αυτή, ένα κανονικό τσιγάρο όμως. Καθόταν δίπλα του. Εδώ και είκοσι λεπτά δεν είχαν βγάλει άχνα οι δυο τους.

Εκείνη ήταν ένα ψυχικό ράκος λόγω αυτού που συνέβη στον Τζακ. Δεν ήταν μονάχα το γεγονός ότι τον είχε αγαπήσει, αλλά ήταν και το ότι δεν του είχε δείξει έμπρακτη εμπιστοσύνη, νομίζοντας με χαρακτηριστική ευκολία, ότι εκείνος ήταν κάποιος ψυχρός εγκληματίας, με συνέπεια να τον στείλει στο στόμα του λύκου, λόγω των ψεμάτων που του είχε πει. Της έλειπε. Της έλειπε αφάνταστα.

Ο Πάνος έστρεψε το κεφάλι του δεξιά.

«Θέλεις λίγο χασίς;» την λυπόταν έτσι στενοχωρημένη που την έβλεπε.

«Όχι, ευχαριστώ» του απάντησε εκείνη πνιχτά, κάτωχρη όπως ήταν, και αμέσως μετά ρούφηξε μια μεγάλη τζούρα από το τσιγάρο της.

«Ξέρεις, η λίμνη της Βαϊκάλης θεωρείται ως η πιο βαθιά λίμνη του κόσμου. Έχει μήκος 654 χιλιόμετρα, πλάτος 74 χιλιόμετρα και βάθος 1.680 μέτρα. Αν παραμείνουμε δεκαπέντε μέρες ακόμη εδώ, θα την

δούμε και παγωμένη. Το θέαμα λένε πως είναι φανταστικό, αφού ο πάγος συγκρατεί μέσα του, διάφορα φυτά και δέντρα ή ακόμη και ψάρια, και έτσι δημιουργείται ένας οργασμός από χρώματα. Σ' όλο αυτό το φανταστικό βέβαια θέαμα, συνεισφέρουν στο μέγιστο, οι φυσαλίδες που δημιουργούνται λόγω της απελευθέρωσης του μεθανίου από τα φύκια. Ο μύθος αναφέρει πως ο πατέρας της Βαϊκάλης είχε 336 γιους, ποταμούς δηλαδή, και μία κόρη, την Ανγκάρα. Η Ανγκάρα, ενώ όλοι οι ποταμοί, οι γιοι, τροφοδοτούσαν την λίμνη με νερό, η κόρη επαιρνε το νερό από την λίμνη, και τό έδινε σε αυτόν που είχε ερωτευθεί. Στον ποταμό Γενισέι. Για να την εκδικηθεί ο πατέρας της, της εκσφεδόνισε έναν βράχο, εν ονόματι Σαμάν, και την καταράστηκε».

«Δεν τον κατάλαβα τον μύθο. Ποια είναι η ερμηνεία του;» έδειξε ένα ελάχιστο ενδιαφέρον, ένα ενδιαφέρον που την αποσπούσε από την βάσανο των αναμνήσεων.

«Περιγράφει ένα σπάνιο γεωλογικό φαινόμενο. Αυτό της άντλησης υδάτων ενός ποταμού, από μια λίμνη. Όλα τα ποτάμια του πλανήτη μας, καταλήγουν σε λίμνες, και ποτέ δεν πηγάζουν από αυτές. Αυτό που συμβαίνει με την λίμνη της Βαϊκάλης, είναι κάτι μοναδικό, που ο ποταμός Άνγκαρα, η κόρη δηλαδή, πηγάζει από εδώ».

«Που τα γνωρίζεις όλ' αυτά;» ρώτησε και έβαλε ξανά στο στόμα της, το τσιγάρο.

«Τον τελευταίο καιρό έχω για φίλους μου τα βιβλία. Διαβάζω τα πάντα...»

Εκείνη την στιγμή άνοιξε την πόρτα της ξύλινης καλύβας ο Δημοσθένης, κι άρχισε να πλησιάζει προς το μέρος τους.

«Πήγαινε μέσα, το μεσημεριανό ετοιμάστηκε» είπε στην Αντριάνα πολύ ψυχρά. Την θεωρούσε υπεύθυνη γι' αυτό που είχε συμβεί στον Τζακ.

Εκείνη πέταξε το τσιγάρο κάτω και απομακρύνθηκε από κοντά τους, χωρίς να βγάλει μιλιά. Αισθανόταν ένοχη.

Ο Δημοσθένης κάθισε στην καρέκλα της.

«Μην είσαι τόσο ψυχρός Δήμο. Ξέρεις ότι πονάει ψυχικά αυτή η γυναίκα. Δεν φταίει που σκοτώσανε τον δικό σου. Είναι επικίνδυνη η ζωή που διαλέξαμε. Το ξέρεις, έτσι;»

«Το ξέρω. Άστα αυτά τώρα, πέρασαν» του είπε παριστάνοντας τον ψύχραιμο, αλλά ένας θεός ήξερε πόσο υπέφερε το μέσα του.

«Μαγευτικό το μέρος εδώ. Πόσα καταφύγια έχουν οι δικοί σου ρε Δημοσθένη;»

«Δεν είναι καταφύγιο των δικών μου, Πάνο. Η οργάνωση που έχουμε φτιάξει οι παλιοί κατάσκοποι, δεν είναι παντοδύναμη. Είμαστε οργανωμένοι στην Ελλάδα, στην Γαλλία και σε δυο τρεις άλλες χώρες, μέσα στην Ευρώπη, κυρίως. Έξω από αυτές τις χώρες, δεν έχουμε δύναμη. Ότι μπορούσαν να προσφέρουν οι δικοί μου, το προσέφεραν. Τώρα, είμαστε μόνοι μας».

«Και ποιανού είναι αυτό το καταφύγιο τότε;»

«Δεν είναι της παρούσης αυτό. Θα σου εξηγήσω άλλη φορά. Απλά, αυτό το καταφύγιο ήταν η έσχατη λύση, στην περίπτωση που θα σκουραίνανε πολύ τα πράγματα».

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί σε έπιασε τέτοιος πανικός με τον θάνατο αυτού του Τζακ. Τι δουλειά έχουν οι Αμερικάνοι να μας κυνηγήσουν επειδή κάποιος τον δολοφόνησαν;»

«Αγόρι μου, ο άνθρωπος που ελέγχει τα πάντα αυτή την στιγμή, είναι ο Αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ. Είναι μια πολύ ιδιαίτερη προσωπικότητα που έχει εμμονή με την απόλυτη μυστικότητα. Από την αρχή ήξερα ότι μας αφήνουν να ζήσουμε μόνο και μόνο επειδή έχουν ανάγκη τις γνώσεις του Ντόκου και επειδή αυτός τους το είχε απαιτήσει μέσω της συμφωνίας. Όμως, πριν πέντε μέρες έμαθα ότι οι δοκιμές έχουν τελειώσει κι ότι ολοκληρώσανε την κατασκευή του υπερόπλου. Σε συνδυασμό με την δολοφονία του Τζακ, όλο αυτό με έκανε να φοβάμαι μήπως και καθαρίζουν όσους γνωρίζουν. Δεν ξέρω αν αντέδρασα υπερβολικά, αλλά νομίζω ότι θα κινδυνεύαμε αν παραμέναμε εκεί. Τόσα χρόνια στην πιάτσα, δεν πέφτω έξω στις εκτιμήσεις μου».

«Ήξερες ότι θα μας σκοτώνανε μετά την ολοκλήρωση κατασκευής του όπλου και δε μας είχες πει τίποτα;» τον ρώτησε ενοχλημένος.

«Δεν ήξερα. Λάθος το διατύπωσα. Υποπτεύομαι, αυτή είναι η σωστή λέξη. Να σας τρομοκρατούσα με τις υποψίες μου; Ειδικά στην κατάσταση που ήσουν; Αλλά μόλις έμαθα ότι σκοτώθηκε ο Τζακ σε συνδυασμό με την ολοκλήρωση του όπλου, τότε κατάλαβα ότι κάτι συμβαίνει. Γι' αυτό εξάλλου εδώ και δυο μέρες ταξιδεύουμε. Για να σας προστατεύσω όλους».

«Τι στο διάολο είναι αυτό το όπλο; Πόσος κόσμος θα σκοτωθεί πια γι' αυτό;»

«Δεν ξέρω Πάνο. Ούτε ο Τζακ γνώριζε λεπτομέρειες που αφορούσαν το όπλο. Μόνο για την ύπαρξή του γνώριζε» του είπε ένα μικρό ψέμα.

«Ο Ντόκος δεν σου είπε ποτέ κάτι;»

«Μου είπε...»

«Αυτός σου είπε ότι οι δοκιμές του όπλου ολοκληρώθηκαν;»

«Ναι, αυτός. Νοιάζεται για όλους μας. Αλλά φοβάται μην του συμβεί κάτι άσχημο».

«Αν οι Αμερικάνοι μας έχουν παρακολουθήσει από το Εδιμβούργο;»

«Αυτό αποκλείεται. Προχθές το βράδυ που κοιμηθήκαμε στην Αθήνα, είχα βάλει τους δικούς μου να παρακολουθούν έξω από το ξενοδοχείο τι συμβαίνει. Σας πήγα επίτηδες σε αυτό το ξενοδοχείο, για να μας, μάλλον, σας, χρησιμοποιήσω ως δόλωμα. Αν κάποιος ή κάποιοι μας παρακολουθούσαν, οι δικοί μου θα το έβλεπαν. Σου ζητώ συγγνώμη που ταξιδέψαμε σε αυτές τις άθλιες συνθήκες, μαζί με τα δέματα στο αεροπλάνο από την Αθήνα ως το Ιρκούτσκ, αλλά ήταν η μόνη λύση για να ταξιδέψουμε έτσι παράνομα. Αυτή την στιγμή φαίνεται ότι βρισκόμαστε ακόμη στην Ελλάδα. Όποιος μας αναζητήσει εκεί, θα το μάθουμε κατευθείαν».

«Έχεις σκεφθεί ότι υπάρχει περίπτωση οι Αμερικάνοι να μην έχουν ιδέα για την δολοφονία του Τζακ, και με αυτό που κάναμε, που φύγαμε

δηλαδή, να τα έχουμε κάνει χειρότερα; Τώρα φαινόμαστε ως ύποπτοι έτσι όπως δραπετεύσαμε».

«Το έχω σκεφθεί» χαμήλωσε το βλέμμα. «Είχε μεγάλο ρίσκο η απόφασή μου. Μπορεί να παραμέναμε στο Εδιμβούργο και να μην μας συνέβαινε τίποτα κακό. Από την άλλη, θα μπορούσα να το διακινδυνεύσω; Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα όπως βλέπεις. Η κάθε απόφαση έχει τις συνέπειές της. Τώρα είμαστε εδώ, θα κοιτάξουμε να επιβιώσουμε όσες μέρες μπορούμε και θα προσπαθήσω να βρω μιαν άκρη σε όλο αυτό το μπλέξιμο».

«Μήπως πρέπει να μιλήσουμε με κάποιον επίσημο από το Ελληνικό κράτος;»

«Όχι Πάνο. Πέρυσι το ατύχημά σου μάλλον το προκάλεσε η διαρροή ενός Έλληνα. Μιλάνε πολύ, δεν μπορώ να έχω εμπιστοσύνη. Τις επόμενες μέρες θα κάνω τις επαφές μου και θα δούμε».

«Με Ρώσους;»

«Δεν ξέρω ακόμη. Με όποιον μας προστατεύσει. Ακόμη και με τον ίδιο τον διάλο...»

Την ίδια στιγμή οι τρεις γυναίκες έτρωγαν μακαρόνια με σάλτσα και συζητούσαν στα Αγγλικά.

«Αντριάνα, και να μην ερχόσουν μαζί μας, δεν θα σου κάναμε κακό. Είμαστε κυνηγημένοι κι εμείς από κακούς ανθρώπους. Ακόμη και να γνωρίζαμε ότι θα μας προδώσεις, δεν θα μπορούσαμε να σε βλάψουμε. Δεν θέλω να βρίσκεσαι μαζί μας επειδή φοβάσαι» την καθησύχασε η Αντιγόνη.

«Κατάλαβα αμέσως ότι είστε καλοί άνθρωποι κι ότι κι εσείς υποφέρετε. Είμαι χρόνια αστυνομικός και μπορώ να διαβάσω τους ανθρώπους. Δεν ήρθα μαζί σας επειδή φοβήθηκα μήπως μου κάνετε κακό. Ήθελα να έρθω μαζί σας για πολλούς λόγους. Ένας απ' αυτούς

είναι ότι νομίζω πως η υπόθεση έχει σχέση και μ'εσάς. Θέλω να την λύσω, να βρω τους ενόχους και να τους τιμωρήσω. Μην φοβάστε, δεν πρόκειται να σας προδώσω. Κάνω αυτή την δουλειά επειδή αγαπάω τους ανθρώπους. Έχετε έναν επιπλέον σύμμαχο από δω και πέρα. Να υπολογίζετε σε μένα» τους διαβεβαίωσε, αγγίζοντας το χέρι της Ευριδίκης με συμπόνοια. «Δεν περίμενα ποτέ μου, εγώ, η εκπρόσωπος του Νόμου, να ταξιδέψω με πλαστό διαβατήριο» μειδίασε.

Οι δείκτες του ρολογιού έδειχναν μία ακριβώς μετά τα μεσάνυχτα. Όλοι κοιμόντουσαν εκτός από την Ευριδίκη και την Αντριάνα, που βρισκόνταν καθισμένες στις φθαρμένες ξύλινες καρέκλες της κουζίνας. Συζητούσαν εδώ και αρκετή ώρα, χαμηλόφωνα.

«Δηλαδή δεν ήξερες ποια ήμουν όταν με πλησίασες στο μαγαζί με τις κιθάρες;»

«Όχι σου λέω, δεν ήξερα ποια ήσουν. Αυτοί οι ντέτεκτιβς που προσέλαβε ο συνάδελφός μου, δεν μου έδωσαν τα πραγματικά σας ονόματα. Μου έδωσαν αυτά που βρήκαν στα ψεύτικα διαβατήριά σας. Κατάλαβα ότι ήσουν η Ευριδίκη, όταν σε είδα στο εστιατόριο με τα φυσικά κόκκινα μαλλιά σου. Σε θυμόμουν από κάποια παλιά άρθρα εφημερίδων που είχαν την φωτογραφία σου. Μπορεί να πέρασε πάνω από ένας χρόνος από τότε που είχα πρωτοδεί, αλλά σε θυμήθηκα. Μου είχαν κάνει εντύπωση τα μάτια σου, πολύ χαρακτηριστικά. Βέβαια έκρυψα την έκπληξή μου και το σοκ μου, όταν κατάλαβα ποια πραγματικά, και ποιοι πραγματικά είσαстан. Ευριδίκη, θέλεις να μου εκμυστηρευθείς τώρα τί συμβαίνει με εσάς; Ποιοι σας κυνηγάνε τελικά; Είναι έμποροι ναρκωτικών όπως έγραφαν οι εφημερίδες; Είναι κάτι πιο μεγάλο κι έχει σχέση με τις πρόσφατες δολοφονίες;»

«Αντριάνα, όπως σου εξήγησε και η Αντιγόνη το μεσημέρι, δεν μπορούμε να σου αποκαλύψουμε τίποτα. Είναι για το δικό σου καλό».

«Ήρθα μαζί σας σε αυτό το ερημικό μέρος στη Νότια Σιβηρία και δεν με εμπιστεύεσαι ακόμα; Πίστεψέ με, μετά από αυτό που συνέβη με τον Τζακ, νιώθω απίστευτες ενοχές και θέλω να επανορθώσω για το κακό που έκανα. Δεν μπορεί να έρθει πίσω εκείνος, αλλά μπορώ να νιώσω λίγο καλύτερα, βοηθώντας εσάς» ολοκλήρωσε και άρχισε να δακρύζει από την θλίψη της.

«Εντάξει, θα σου πω τα πάντα. Αλλά είναι μεγάλη ιστορία» στο τελείωμα της πρότασής της, φωνές άρχισαν να ακούγονται.

Ήταν ο Πάνος. Ούρλιαζε, επαναλαμβάνοντας:

«Όχι, όχι, όχι... μηηηη με ρίξεις».

Η αγαπημένη του γυναίκα έσπευσε να πάει δίπλα του. Προσπάθησε να τον ηρεμήσει, ξυπνώντας τον.

«Πάνο μου, ένας εφιάλτης ήταν, πάει πέρασε. Εδώ είμαι εγώ» έπεσε πάνω του.

Εκείνος λαχανιασμένος και ιδρωμένος από την αγωνία, αφού μόλις είχε συνειδητοποιήσει που βρισκόταν, της είπε να καλέσει τον Δημοσθένη. Ήθελε να του μιλήσει επειγόντως.

«Εδώ είμαι αγόρι μου, ξύπνησα κι εγώ από τις φωνές σου, εδώ είμαι» είπε ο Δημοσθένης που βρισκόταν ήδη στην πόρτα του δωματίου, και πήγε κοντά για να του κρατήσει τον χέρι, σαν παππούς.

«Ευριδίκη, σε παρακαλώ πήγαινε μέσα, θέλω να καθίσω μόνος με τον Δήμο, σε παρακαλώ αγάπη μου» μιλούσε κάθιδρος.

«Εντάξει, εντάξει, ό,τι θες» του είπε, εμφανώς πληγωμένη κι απογοητευμένη, που μια τέτοια στιγμή δεν την ήθελε κοντά του.

Αφού εκείνη με την Αντριάνα και την Αντιγόνη πήγαν να καθίσουν στην κουζίνα, οι άντρες έμειναν μόνοι τους.

«Πες μου Πάνο μου, τι εφιάλτη είδες;»

«Δεν ήταν εφιάλτης Δήμο... θυμήθηκα... θυμήθηκα» ήταν μούσκεμα.

«Τι θυμήθηκες;» τον ρώτησε έκπληκτος.

«Θυμήθηκα ποιος με έριξε. Τον είδα στο όνειρό μου. Μόλις θυμήθηκα τα πάντα».

«Ποιος ήταν;» τον ρώτησε ενώ η αγωνία ζωγράφιζε το πρόσωπό του.

«Ο Μελίσσας. Εκπαιδευόμενός μου στην ΕΥΠ...»

Αρκτικός

Αμερικανικό Πεντάγωνο

Ο Αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων περίμενε υπομονετικά τον Αρχηγό του Πολεμικού Ναυτικού να διαβεί την πόρτα του γραφείου του. Είχε έναν στυλό στο δεξί του χέρι κι έπαιζε με αυτόν νευρικά. Ήταν φοβερά προβληματισμένος κι ανήσυχος.

Η πόρτα άνοιξε.

«Ο Αρχηγός του Ναυτικού έχει έρθει».

«Πες του να περάσει».

«Καλημέρα, ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Άφησα στην μέση την επίδειξη μιας καινούριας κορβέτας. Τι συνέβη;»

«Έχει μπλέξει η υπόθεση».

«Δηλαδή;»

«Ο Τζακ Κούνι, αυτός που είχα στείλει στην Ισπανία, έχει διακόψει κάθε επικοινωνία. Φοβάμαι ότι έχει προδώσει το μυστικό μας».

«Άσχημα νέα. Γνωρίζει τα πάντα. Πόσες μέρες έχει να δώσει σημάδια ζωής;»

«Τρεις».

«Οι Έλληνες;»

«Έχουν εξαφανισθεί».

«Μήπως τους έχουνε σκοτώσει;» σάστισε.

«Ποιος να τους σκότωσε;»

«Αυτός ή αυτοί που σκοτώσανε τον Μπολντ και τον Σανθ. Κάποιος τους εκκαθαρίζει, είχα δίκιο από την πρώτη στιγμή» χτύπησε το τραπέζι με το χέρι δυνατά.

«Δεν με νοιάζει αν τους έχουν σκοτώσει. Με νοιάζει να μην έχει διαρρεύσει κάτι που δεν θέλουμε. Αν τυχόν και τους έχουν δολοφονήσει χωρίς να υπήρξε κάποια διαρροή, αυτό είναι ευχής έργο για εμάς. Όσο λιγότεροι, τόσο καλύτερα».

«Σου είχα πει ότι θα έπρεπε να ενημερώσουμε έστω μία μυστική υπηρεσία να μας βοηθάει όποτε προκύπτουν τέτοια θέματα. Στην περίπτωση που δεν τους έχει δολοφονήσει κάποιος, αλλά απλά μας το έσκασαν, πως θα τους βρούμε; Ξέρεις ότι αυτή δεν είναι η δουλειά μας. Ήδη ασχολούμαστε με μικρά πράγματα που δεν θα έπρεπε. Θα κάνουμε και παρακολούθησεις τώρα;»

«Φοβόμουν από την αρχή να ενημερώσω τις μυστικές υπηρεσίες γιατί υπάρχουν ένα σωρό προδότες εκεί. Πόσα μυστικά των ΗΠΑ έχουν διαρρεύσει στην Κίνα ή στην Ρωσία; Δεν θα το διακινδύνευα ποτέ. Το όπλο του Έλληνα εφοπλιστή είναι ότι καλύτερο μας έχει τύχει τις τελευταίες δεκαετίες. Η ευελιξία του αλλά και η δύναμη του λείζερ είναι ένα επιστημονικό θαύμα. Έχουμε στα χέρια μας τον πιο εξελιγμένο ναυτικό καταστροφέα. Είμαστε ανίκητοι. Όπως το ξεκινήσαμε, αυτά τα έξι άτομα... τώρα τα πέντε, έτσι θα το τελειώσουμε. Αρκεί να μείνει καλά σφραγισμένο το μυστικό μας. Δεν πρέπει ποτέ να μάθει κάποιος άλλος γι' αυτό».

«Οι ναύτες μας κάποια στιγμή δεν θα μάθουν;»

«Οι ναύτες σου δεν χρειάζεται να μαθουν τίποτα ακόμη. Ένα άτομο τηλεχειρίζεται όλα αυτά τα πολεμικά θαύματα στις ασκήσεις κι έτσι θα παραμείνει».

«Μάλιστα».

«Σε περίπτωση πολέμου. Μόνο τότε θα γίνουν τα αποκαλυπτήρια. Ως τότε, οι δοκιμές του όπλου θα γίνονται μόνο παρουσία μας, των δύο επιστημόνων και του Ντόκου. Τώρα, όσον αφορά τους Έλληνες και τον Τζακ, έχω στείλει ήδη κάποιους δικούς μου πεζοναύτες να τους ψάξουν, από χτες. Δεν τους έχω αποκαλύψει τίποτα εννοείται για την υπόθεση. Δεν ρωτάνε ποτέ, μονάχα εκτελούν εντολές. Όλα αυτά βέβαια, στην περίπτωση που δεν τους έχουν σκοτώσει ήδη τους Έλληνες».

«Με τον Ντόκο επικοινωνήσες;»

«Ναι. Δεν γνωρίζει τίποτα γ'αυτούς».

Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και ένας υψηλόβαθμος αξιωματικός, αναψοκοκκινισμένος εισήλθε μέσα.

«Μόλις μας ήρθε μια πάρα πολύ σοβαρή πληροφορία, διαβαθμισμένη».

«Μίλα».

«Οι Κινέζοι θα βγάλουν όλο τον στόλο τους σε ασκήσεις με πραγματικά πυρά στον Ειρηνικό σε δέκα μέρες. Έχουν δεσμεύσει περιοχές δικές μας, με NAVTEX».

«Δικές μας;» ύψωσε τον τόνο της φωνής του.

«Δικές μας».

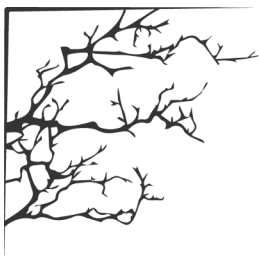
«Καλώς, πήγαινε έξω και θα συγκαλέσω έκτακτο συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας».

Ο πρώην πτέραρχος γύρισε προς τον ναύαρχο, τον κοίταξε για λίγα δευτερόλεπτα αμίλητος, και του είπε:

«Οι Κινέζοι είναι πίσω απ'όλα. Το 'ξερα. Πιθανόν δολοφονήσανε τον Τζακ και τους Έλληνες. Λογικά τους έχουν αποσπάσει πληροφορίες. Τους βασάνισαν προτού τους σκοτώσουν. Δεν μπορεί να είναι σύμπτωση το ότι την ίδια στιγμή που χάνονται όλοι αυτοί οι άνθρωποι, οι Κινέζοι μας προκαλούν τόσο απροκάλυπτα. Κάτι ξέρουν, και οι μόνοι οι οποίοι θα μπορούσαν να τους το έχουν αποκαλύψει, θα ήταν ο Τζακ και οι Έλληνες. Τώρα που το σκέφτομαι, ο Τζακ λιποτάκτησε και πήγε στην Κίνα. Ο προδότης» μούγκρισε.

«Μην φτιάχνεις σενάρια. Σου το είπα ότι θα έπρεπε μια Υπηρεσία να μας βοηθήσει. Δεν έχουν τις κατάλληλες γνώσεις οι πεζοναύτες σου, ούτε για να διεξάγουν παρακολουθήσεις, ούτε για να ερευνήσουν το τι συνέβη. Χρειαζόμαστε την CIA και την NSA».

«Άσε με να το σκεφτώ. Προς το παρόν τσιμουδιά για το μυστικό μας στους υπόλοιπους στρατηγούς και ναυάρχους. Πρέπει να δούμε πως θα αντιμετωπίσουμε την Κινεζική προκλητικότητα».

Ο Λύκος

20 Οκτωβρίου, Δευτέρα

Το αμαξίδιο είχε κολλήσει στο χώμα. Το έδαφος ήταν σαθρό.

Παρότι επέμεναν λυσσαλέα ότι έπρεπε να παραμείνει στο καταφύγιο, εκείνος τους αγνόησε επιδεικτικά, καταλήγοντας να βρεθεί αβοήθητος στην μέση του πουθενά.

Από την ώρα που οι πύλες των αναμνήσεων άνοιξαν πλατιά, βιώνοντας ξανά την σκηνή της πτώσης του από τον γκρεμό, μια ανυπέρβλητη θλίψη τον κατέκλυσε. Μια θλίψη που τον οδήγησε σε αυτό το έρημο και σκοτεινό μονοπάτι που πίστευε ότι θα θεραπεύσει, προσωρινά, τον πόνο του.

Η Ευριδίκη τον ικέτευε να μην βγει μόνος από το σπίτι. Ο Πάνος έκανε ένα τραγικό λάθος, που μόλις συνειδητοποιούσε.

Τα σύννεφα είχαν πυκνώσει από πάνω του. Το γκρίζο τους είχε σκουρύνει κι έμοιαζε με το χρώμα του μολυβιού. Θα ξεσπούσε μια τρομερή καταιγίδα πολύ σύντομα.

Προσπαθούσε μανιασμένα να ξεκολλήσει τις ρόδες από το μουσκεμένο χώμα, αλλά ήταν μάταιο. Τα χέρια του ήδη πονούσαν, και οι φλέβες στον λαιμό του είχαν φουσκώσει.

Μια παγωμένη ψιχάλα έπεσε στο μέτωπό του.

Γαμώτο, τι έκανα;

Είχε εγκλωβιστεί.

Μια δεύτερη ψιχάλα, έπεσε στο πρόσωπό του.

Μούγκριζε, σπρώχνοντας τις ρόδες με όση δύναμη διέθετε. Χωρίς αποτέλεσμα, όμως.

Τι έκανα... τι έκανα ο μαλάκας;

Η περιοχή ήταν αχανής. Δε θα τον έβρισκαν εύκολα οι υπόλοιποι αν αποφάσιζαν να τον ψάξουν.

Βροντές ακούγονταν και αστραπές ξεσπούσαν. Είχε αρχίσει να βραδιάζει.

Ουρλιαχτά λύκων έσκιζαν την ατμόσφαιρα.

Τι έκανα...

Δοκίμασε για μια ακόμη φορά να ξεκολλήσει το αμαξίδιο από τη λάσπη. Η βροχή εντωμεταξύ ολοένα και δυνάμωνε, σχηματίζοντας μια μικρή λίμνη γύρω του, ενώ οι κεραυνοί τιμωρούσαν το παχύ σκοτάδι με την λάμψη τους.

Τώρα, και μια άλλη λάμψη θα γινόταν αισθητή από τον Πάνο. Η λάμψη των ματιών των λύκων που ήταν τόσο έντονη όσο και η κάφτρα ενός τσιγάρου μέσα στη νυχτιά. Τον πλησίαζαν αργά.

Είχε πετρώσει από τον φόβο, αλλά και από το παγωμένο νερό που τον μαστίγωνε. Αυτό ήταν λοιπόν; Ότι δεν μπόρεσε να κάνει ο Μελίσσας πέρυσι, θα το έκανε απόψε, μέσω των αναμνήσεων που είχε χτίσει στο μυαλό του Πάνου; Αν δεν ήταν αυτές οι θύμησες, δεν θα είχε έρθει ως εδώ μονάχος του, βραδιάτικα.

Τι έκανα θεέ μου;

Οι λύκοι άρχισαν να ουρλιάζουν. Τα ουρλιαχτά τους ενώνονταν με τους ήχους των βροντών και αστραπών, δημιουργώντας κάτι απόκοσμο και ζοφερό.

Ο μεγαλόσωμος πλησίασε κι άλλο τον Πάνο. Ήταν ο αρχηγός τους, μάλλον. Οι υπόλοιποι, η αγέλη, ήταν ξοπίσω του και περίμεναν την εντολή του.

Στάθηκε μπροστά του. Τον κοίταζε με αυτό το κυνικό και δολοφονικό του βλέμμα. Τα μάτια του λαμπυρίζανε, κρύβοντας πίσω τους όλο το κακό του κόσμου.

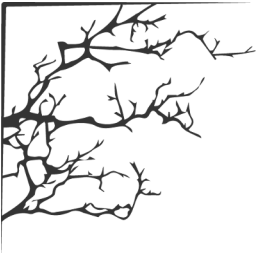
Ο Πάνος δεν άντεχε άλλο φόβο. Είχε βαρεθεί πια. Ότι ήταν να γίνει ας γινόταν τώρα.

Άρχισε να βγάζει άναρθρες κραυγές κοιτώντας τον αρχηγό της αγέλης μέσα στα μάτια. Αντιδρούσε στον φόβο του και οι κραυγές

γίνονταν όλο και πιο δυνατές, και πιο δυνατές. Ακόμη και οι βροντές είχαν σιγήσει, από την ένταση της φωνής του.

Ο άγριος θηριώδης λύκος, πλησίασε ακόμη πιο κοντά στο πρόσωπό του, σε απόσταση αναπνοής.

Ο Πάνος όμως ένωθε γαλήνιος. Τον κοιτούσε ατρόμητος. Τα μάτια του ακτινοβόλουν μια απεριόριστη σιγουριά και δύναμη...

Ευτυχώς

21 Οκτωβρίου, 12:00

Η Ευριδίκη ήταν αρκετά νευριασμένη με τον Πάνο.

«Μα αν δεν σε είχαμε ψάξει, ακόμη θα βρισκόσουν κολλημένος στις λάσπες ρε Πάνο. Γιατί δεν μας σκέφτηκες, γιατί δεν σκέφτηκες εμένα που σου τα έχω δώσει όλα; Τρεις ώρες στην βροχή μονάχος σου. Κι εκτός από αυτό, ευτυχώς που οι λύκοι δεν σου επιτεθήκανε, όπως μας είπες. Ούτε που θέλω να σκεφτώ τι θα συνέβαινε, δεν θέλω» του είπε δακρυσμένη.

«Εντάξει αγάπη μου. Τώρα πέρασαν όλα όμως. Νιώθω πιο ήρεμος μετά το χθεσινό. Μην λέμε τα ίδια, σε παρακαλώ. Σου ζητάω να με συγχωρήσεις. Δεν ξανακάνω τέτοια μαλακία. Υπόσχεση» της είπε και της έδωσε ένα χάδι στα μάγουλο. «Πάμε μέσα τώρα; Θα έχει βαρεθεί με τον Δήμο και την Αντιγόνη η φίλη σου».

«Πως με καταφέρνεις έτσι; Αυτά τα μάτια σου φταίνε που τα ερωτεύθηκα από την πρώτη στιγμή».

Η Αντριάνα παρακολουθούσε το ζευγάρι να εισέρχεται στο σαλόνι. Ο Πάνος καθιστός στο καρότσι του και η Ευριδίκη από πίσω να τον σπρώχνει. Έκανε εντύπωση στην Ισπανίδα, η αθωότητα και η καθαρότητα του βλέμματος αυτών των παιδιών. Είχαν αγνή ψυχή, αυτό ήταν σίγουρο. Θα τους βοηθούσε, θα τους βοηθούσε ως το τέλος η επιθεωρητής, να ξεπεράσουν όλες τις δυσκολίες.

«Καθίστε σας παρακαλώ όλοι, θέλω να σας μιλήσω. Θέλω να με ακούσετε προσεκτικά» είπε η Αντριάνα με βροντερή φωνή.

Ο Δημοσθένης την κοιτούσε με καχυποψία. Η επιθεωρητής συνέχισε:

«Θέλω να σας βοηθήσω, θέλω να σας βοηθήσω πραγματικά. Βλέπω καθαρά ότι είστε θύματα κάποιας συνωμοσίας κι ότι είστε οι καλοί της υπόθεσης. Γι' αυτό σας ζητάω, σας παρακαλώ, να μου εξηγήσετε τα πάντα, να μου εξομολογηθείτε τα πάντα. Είμαι μια πολύ ικανή επιθεωρητής. Μπορώ να σας βοηθήσω. Σας παρακαλώ, ακόμη δεν μου έχετε εμπιστοσύνη; Για την ψυχή του Τζακ, θέλω να σας βοηθήσω» είπε με υγρά μάτια.

«Άσε την ψυχή του Τζακ ήσυχη» σχολίασε θυμωμένος ο Δημοσθένης.

«Σταμάτα ρε Δημοσθένη επιτέλους» πετάχθηκε η Ευριδίκη. Πρώτη φορά που του μιλούσε στον ενικό και τόσο οργισμένα. «Εσύ δεν κάνεις λάθη; Γιατί μας πήγες στο Εδιμβούργο; Πέρυσι πως μας βρήκαν αυτοί οι μισθοφόροι; Από λάθος σου δεν μας βρήκαν; Επίσης αυτοί οι ντέτεκτιβς οι Ισπανοί, πάλι από λάθος σου δεν μας βρήκαν; Και γιατί ήρθαμε εδώ μέσω Αθηνών; Θα μας βρούνε πάλι. Δεν σε εμπιστεύομαι πια. Συγνώμη για αυτά που λέω, αλλά έχεις κάνει τόσα λάθη και συνεχίζεις να ρίχνεις το φταίξιμο για ό,τι συνέβη στον Τζακ, στην Αντριάνα. Δεν σε αντέχω άλλο» η Ευριδίκη βρισκόταν σε έξαλλη κατάσταση.

Ο Δημοσθένης είχε πληγωθεί από τα λόγια της.

«Δεν περίμενα ποτέ σου να μου πεις τέτοιες σκληρές κουβέντες. Μετά από ό,τι έχω κάνει εγώ για εσάς, με κατηγορείς; Αν ο Τζακ είχε κάψει το χαρτάκι που του είχαν δώσει και δεν το είχε πετάξει στον κάδο, ξέρεις... το χαρτάκι που είχε γραμμένη την διεύθυνσή μας στο Εδιμβούργο, κανείς ντέτεκτιβ δεν θα μας είχε βρει. Έτσι δεν είναι;» ρώτησε την Ευριδίκη στα Ελληνικά, και τώρα άρχισε να μιλά στα Αγγλικά για να ρωτήσει κάτι την Αντριάνα. «Σε παρακαλώ, θέλω να σε ρωτήσω κάτι. Γνωρίζεις μήπως, πώς οι ντέτεκτιβς που μας είπες, αυτοί οι Black birds, πώς βρήκαν την διεύθυνσή μας στο Εδιμβούργο;»

Η Ισπανίδα απάντησε:

«Βρήκαν μέσα στον κάδο, έξω από μια καθολική εκκλησία ένα σκισμένο χαρτάκι που πέταξε ο Τζακ. Έτσι έγραφαν στα σχόλιά τους, στο βίντεο που είχαν ετοιμάσει για τον συνάδελφό μου».

Ο Δημοσθένης γούρλωσε τα μάτια, κοίταξε την Ευριδίκη κι άρχισε να της μιλάει στα Ελληνικά. Η Ισπανίδα τους κοιτούσε σαν χαμένη, δεν μπορούσε να καταλάβει τι συζητούσαν. Ο Πάνος με την Αντιγόνη επίσης, είχαν μείνει άναυδοι από αυτό τον καβγά, αλλά δεν ήθελαν να μπουν στην μέση. Θα τα έκαναν χειρότερα. Θα ήταν καλύτερο να άφηναν την κατάσταση να εκτονωθεί φυσικά.

«Είδες κορίτσι μου; Οι οδηγίες που του είχαν δώσει οι δικοί μου του Τζακ, ήταν να το κάψει το χαρτάκι. Φαντάζομαι το ίδιο λάθος θα είχε κάνει κι ο Στιβ, ο θεός του Πάνου. Γι'αυτό σας είχαν βρει αυτοί οι μισθοφόροι. Δεν μπορώ να φταίω για τα λάθη των άλλων. Η κωδικοποιημένη συνομιλία προυποθέτει συμμόρφωση και των δύο μερών. Δεν φταίω εγώ για τα λάθη των άλλων».

«Κατάλαβες Δημοσθένη τι προσπαθούσα να σου εξηγήσω τόση ώρα; “Δεν φταίω για τα λάθη των άλλων” μου είπες. Τότε πως κατηγορείς την Αντριάνα για το λάθος του Τζακ; Μας εξήγησε τόσες φορές τι συνέβη. Ο Τζακ πήρε μόνος του την πρωτοβουλία να ψάξει αυτή την συμμορία. Συγχώρεσέ την πια. Και επιτέλους ας της πούμε τα πάντα. Δεν έχει νόημα να μην γνωρίζει. Όλοι πρέπει να είμαστε μια γροθιά πια».

«Έχεις δίκιο» αποκρίθηκε ο Δημοσθένης και κατέβασε το κεφάλι χαμηλά, δείχνοντας ταπεινωμένος».

Μιάμιση ώρα είχε περάσει. Είχαν εξηγήσει ότι είχε συμβεί τα δυο τελευταία χρόνια, στην επιθεωρητή. Της τα είχαν εξηγήσει με την παραμικρή λεπτομέρεια. Εκείνη δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ένα τόσο μικρό όπλο, μπορούσε να δημιουργήσει τέτοια παγκόσμια αναστάτωση.

Ο Δημοσθένης προσπαθούσε να της εξηγήσει περαιτέρω:

«Κι όμως. Ο βαθμός της ευελιξίας των μαχητικών αεροσκαφών ή των πυραύλων, είναι το κλειδί για το πόσο καλό ή κακό είναι το κάθε σπλικό σύστημα. Τα τμήματα έρευνας και ανάπτυξης τις τελευταίες

δεκαετίες έχουν ρίξει όλο το βάρος στο να κατασκευάσουν υπερεέλικτα όπλα. Αυτό γιατί, όσο πιο ευέλικτο είναι, τόσο πιο απίθανο είναι να καταστραφεί από τον εχθρό. Για παράδειγμα. Μπορείς να πετύχεις μια μύγα με έναν πύραυλο κατευθυνόμενο; Όχι. Φαντάσου τώρα ένα αεροπλάνο να πετάει σαν μια μύγα. Τότε, θα είναι αδύνατον για οποιονδήποτε πύραυλο να πετύχει τον στόχο του. Δηλαδή, έχουμε ένα σπλικό σύστημα, μια πολεμική πλατφόρμα ανίκητη από τον εχθρό. Οι στρατιωτικοί δεν σκέφτονται όπως εμείς. Η ζωή τους είναι τα όπλα, κι όχι απλά τα όπλα, αλλά αυτά τα όπλα που θα τους δώσουν απόλυτη κυριαρχία επί του αντιπάλου. Από αυτά που μας διηγήθηκε ο Πάνος, νομίζω ότι καταλαβαίνεις ότι αυτό που έφτιαξε ο Έλληνας εφοπλιστής, είναι κάτι τρομερά πολύτιμο».

«Εσένα δεν σου έχει πει περισσότερες λεπτομέρειες ο Ντόκος για το όπλο;» τον ρώτησε η Ευριδίκη.

«Όχι. Απλά γνώριζα την ύπαρξη του όπλου και τις βασικές του λειτουργίες. Τεχνικές λεπτομέρειες έχουν μόνο οι επιστήμονες του Αμερικάνικου στρατού και οι Αρχηγοί. Ο Ντόκος ποτέ του δεν μου αποκάλυψε κάτι παραπάνω».

Η Αντριάνα πετάχθηκε:

«Μα τώρα αποκτούν όλα νόημα. Αυτός ο Μελίσσας ευθύνεται μάλλον για τις δολοφονίες του Χόρχε, του Μπολντ, του Μίστερ Μπαμπού. Η προκήρυξη των νεοναζί όμως;»

«Η προκήρυξη των νεοναζί ήταν δικιά μου ιδέα. Συμβούλευσα τον Τζακ να αλλάξει την ατζέντα συζήτησης και να αποπροσανατολίσει την υπόθεση με αυτό» πήρε τον λόγο η Αντιγόνη.

Η Αντριάνα την κοίταξε έκπληκτη.

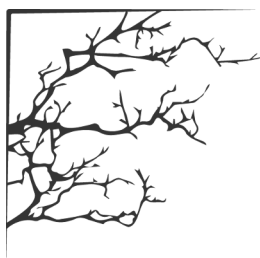
«Εσύ τι θα έκανες στην θέση μου; Προσπαθούσα να μην φτάσει κάποιος στον Ντόκο, και ως συνέπεια σε εμάς. Είδες όμως που τελικά βρίσκεσαι εδώ; Άσχετα που δεν έχουμε σχέση με τις δολοφονίες, μπλεχτήκαμε στην υπόθεση έμμεσα. Αυτό προσπαθούσε να εμποδίσει ο Τζακ. Και η συμβουλή μου το ίδιο προσπαθούσε να κάνει. Να

αποπροσανατολίσει. Μην με κοιτάς με καχυποψία σε παρακαλώ. Δεν έχουμε σχέση με τις δολοφονίες. Μην λέμε τα ίδια».

«Όχι, όχι, με παρεξήγησες. Δεν σας θεωρώ ένοχους. Από την πρώτη στιγμή σας έχω πει ότι σας πιστεύω. Προσπαθώ κι εγώ να λύσω το παζλ: Γκουτιέρεζ... ο ανιψιός τους ο Μάριο, αυτός ο Έλληνας ο Μελίσσας, ο Χόρχε, ο Μπολντ, ο Μίστερ Μπαμπού. Πως συνδέονται όλα αυτά;»

«Ο Μάριο ποιος είναι;» την ρώτησε ο Πάνος.

«Φτιάξτε καφέ να σας εξηγήσω. Έχουμε να πούμε πολλά».

Χόφμαν

Μια εβδομάδα μετά

Ο Γιούργκεν Κλίνσμαν κολυμπούσε στην εσωτερική πισίνα μαζί με τον οκτάχρονο γιο του. Ένιωθε τόσο περήφανος γι' αυτόν. Η πρώτη γυναίκα του είχε πονοκέφαλο σήμερα και βρισκόταν στην μεγαλοπρεπή κρεβατοκάμαρά της. Είχε ανάγκη λίγη ξεκούραση.

Έξω είχε νυχτώσει. Ένα μήνυμα μόλις έφτασε στο κινητό του Γερμανού.

«Πιάσε το κινητό γρήγορα και φέρτο μου» διέταξε τον άνδρα της προσωπικής του ασφάλειας. «Πρόσεχε χαζέ, θα σου πέσει στο νερό. Βγάλε τον μικρό έξω».

Το πήρε στα χέρια του και κοίταξε την οθόνη. Άγνωστος αποστολέας. Άρχισε να διαβάζει από μέσα του, αποσβολωμένος:

“Δεν έχουμε συναντηθεί ποτέ. Είμαι ο Χόφμαν, ο ιδρυτής της Hellgate, της γνωστής μισθοφορικής οργάνωσης. Όπως ξέρεις, πέρυσι έστειλα τους τρεις καλύτερούς μου άνδρες, να σκοτώσουν τον Πάνο Ντέηλ και τους φίλους του στο Μικρό Πάπιγγο, στην Ελλάδα. Η επίσημη εκδοχή ήταν πως οι δικοί μου σκοτώθηκαν εξαιτίας μιας χιονοστιβάδας, μαζί με τους υπόλοιπους. Ποτέ μου δεν το πίστεψα. Γι' αυτό και από την πρώτη στιγμή άρχισα την έρευνά μου. Πριν λίγο καιρό ανακάλυψα ότι οι εχθροί μας ζουν. Γι' αυτό επικοινωνώ μαζί σου. Φαντάζομαι θα ζητάς εκδίκηση κι εσύ. Ξέρω που βρίσκονται, σε ένα μυστικό καταφύγιο. Θα τους ετοιμάσω μια πολύ τρομακτική έκπληξη. Σου έχω κι ένα δώρο, θυμάσαι την Νάταλι; Είναι η Ευριδίκη Βάσιου, η γκόμενα του Ντέηλ. Εμείς, οι “Αρχοντες της Κολάσεως” έχουμε κοινό πεπρωμένο. Σε αυτό που θα τους ετοιμάσω, δεν γίνεται να λείπεις. Θέλω όσοι πληγώθηκαν από αυτούς, να πάρουν

την εκδίκησή τους. Διψάω γι' αυτό. Να αναμένεις οδηγίες το βράδυ. Μην απορείς που γνωρίζω τόσα. Σε παρακολουθούμε καιρό."

Ο γιος του Γιούργκεν τον σκουντούσε στον ώμο και του φώναζε. Έβλεπε τόση ώρα τον πατέρα του να κοιτάζει την οθόνη του κινητού του παγωμένος, έχοντας ανοίξει τα μάτια του διάπλατα και το στόμα του. Νόμιζε πως είχε πάθει κάτι.

Ο Πάνος Ντέηλ είναι ζωντανός;; Η Νάταλι είναι η Ευριδίκη Βάσιου;; Ο Χόφμαν πως με βρήκε;; Πως ξέρει τόσα πράγματα;;; Γνωρίζω ότι είναι ο ιδρυτής της Hellgate, αλλά ποτέ μου δεν είχα επαφές μαζί του... αυτούς τους είχε προσλάβει ο Μπολντ... Αυτός ήταν το φάντασμα μήπως;; Ο διάολος που μου έστειλε μηνύματα;;; Τι γίνεται;;; Οι άτιμοι οι Αμερικάνοι με κορόιδεψαν. Ο Ντέηλ ζει... άτιμοι. Ναι. Θέλω να εκδικηθώ αυτούς τους Έλληνες. Μου έχουν κάνει μεγάλο κακό ως τώρα... και αυτή τη Νάταλι... την Ευριδίκη. Θα την βρω και θα την κάνω σκλάβο μου. Με έχει αρρωστήσει... Θέλω να την τιμωρήσω... όπως ξέρω εγώ.

Την ίδια στιγμή ο Μελίσσας βρισκόταν στην ευρύχωρη κατοικία του. Είχε ξυπνήσει πριν από λίγα λεπτά. Περίμενε να ακούσει τον ήχο της καφετιέρας που θα σήμαινε ότι ο Γαλλικός καφές ήταν έτοιμος.

Τον άκουσε. Έπιασε το χερούλι σφιχτά του γυάλινου δοχείου και περιέχυσε στην άσπρη κούπα του, πέντε δάχτυλα καφέ. Δεν θα έβαζε ζάχαρη. Θα τον έπινε σκέτο.

Το κινητό του donήθηκε. Το έπιασε με το δεξί του χέρι, ενώ με το αριστερό του έξυνε το ζυγωματικό του. Η οθόνη είχε μαυρίσει και κόκκινα ακαταλαβίστικα ιερογλυφικά έκαναν αισθητή την παρουσία τους. Παραξευέυθηκε. Τον είχαν χακάρει; Ναι, όπως φαινόταν του είχαν παραβιάσει τα συστήματα ασφαλείας. Σκέφθηκε πως ήταν οι Κινέζοι. Μετά από τις πληροφορίες που τους είχε δώσει, σίγουρα θα τον παρακολουθούσαν πιο στενά.

Οι πληροφορίες δεν ήταν όλες ακριβείς βέβαια. Το όπλο υπήρχε, αλλά το ότι οι Αμερικάνοι θα το χρησιμοποιούσαν εναντίον των Κινέζων σε συνεργασία με τις υπόλοιπες χώρες του ΝΑΤΟ, αυτό ήταν ένα μεγάλο ψέμα και ένα μύθευμα του μυαλού του. Ήθελε να φέρει τις δυο χώρες σε σύγκρουση. Ήθελε να επιβεβαιωθεί το Εγώ του, ότι αυτός ήταν ο μεγάλος ρυθμιστής και χειριστής των πάντων. Έπαιζε με τα πιόνια του όπως ήθελε.

Αυτή η τεχνητή ένταση μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας, θα του έφερνε περισσότερα λεφτά. Τα είχε σχεδιάσει ήδη όλα στο άρρωστο μυαλό του. Υπήρχαν κι άλλα μυστικά που θα “απεκάλυπτε” στην συνέχεια, και θα τον πλήρωναν καλά γι’αυτά. Όλα θα ήταν μια απάτη όμως. Το μόνο πραγματικό στοιχείο θα ήταν το υπερόπλο του Ντόκου και η συνεργασία του με τους Αμερικάνους.

Υπήρχε κι ένας άλλος λόγος όμως - ο κύριος λόγος - για τον οποίον ήθελε να προκαλέσει μια τέτοια σύγκρουση. Για να αποδείξει στον πατέρα του ότι μπορεί να προκαλέσει κι έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο αν το θέλει. Ότι είναι κάτι σαν θεός.

Δεν ήθελε να του αποκαλύψει ακόμη όμως του Γιούργκεν, του πατέρα του δηλαδή, ότι ήταν ο χαμένος του γιος, το προϊόν ενός βιασμού. Θα του το αποκάλυπτε μετά την υποτιθέμενη σύγκρουση των δύο χωρών. Μόνο έτσι ο Γιούργκεν θα έβλεπε τι πανίσχυρος άνδρας ήταν ο γιος του.

Είχε ανακαλύψει τον άγνωστο πατέρα του πριν από δυο χρόνια. Αυτή ήταν η πραγματική αιτία που τον οδήγησε στο να αρχίσει τότε να διοργανώνει όλη αυτή την συνωμοσία με την “Σπίθα”. Ήθελε να παρουσιαστεί στον πανίσχυρο γονέα του, ως ένας ισότιμος, κι όχι ως ένας απλός πράκτορας. Ήθελε να τον εντυπωσιάσει, να τον κάνει να υποκλιθεί στην νοημοσύνη του.

Αλλά ήρθε ο Πάνος Ντέηλ, ο καταραμένος, που του χάλασε όλα του τα σχέδια. Δεν θα μπορούσε ο Μελίσσας να παρουσιασθεί στον Γερμανό δισεκατομμυριούχο, ως ένας άχρηστος γιος, που είχε στήσει μια συνωμοσία αποτυχημένη.

Τώρα όμως ο καιρός πλησίαζε. Τώρα, ο Γιούργκεν Κλίνσμαν θα μάθαινε τα πάντα και θα καμάρωνε τον γιο του για αυτά που είχε καταφέρει. Ήταν ζήτημα μερικών εβδομάδων.

Γιατί όμως εκείνη την τραγική μέρα στην Παταγωνία, λίγο πριν τον σπρώξει στο κενό, δεν είχε αποκαλύψει το συνταρακτικό μυστικό στον Πάνο; Ότι ήταν παιδί του Γερμανού; Γιατί απλούστατα δεν αφορούσε τον Ντέηλ αυτό. Θα έχανε την μαγεία της η αποκάλυψη. Αυτό το ιερό μυστικό ήθελε μόνο να το αποκαλύψει στον πατέρα του. Δεν θα μπορούσε να το πει πουθενά αλλού. Ναι, του είχε αποκαλύψει όσα ήταν απαραίτητα του Ντέηλ, για να τον κάνει να τον θαυμάσει και να παραδεχθεί το μεγαλείο του, αλλά ως εκεί. Τίποτα παραπάνω δεν χρειαζόταν.

Είχε αλλάξει η ζωή του, του Μελίσσα από τότε που το είχε μάθει. Είχε περάσει τόσο άσχημα παιδικά χρόνια, είχε καταπιεστεί τόσο από την βιολογική του μητέρα και μετέπειτα από τους θετούς του γονείς. Ήταν σαν όνειρο ότι ένας τόσο σπουδαίος άνδρας ήταν ο πατέρας του. Είχε τα ίδια γονίδια με εκείνον. Θα κατακτούσαν μαζί τον κόσμο, ευρισκόμενοι στην κορυφή της πυραμίδας.

Τελικά το ότι είχε χαλάσει η υπόθεση λόγω του Ντέηλ, μπορεί να μην ήταν τόσο κακό. Οι συνθήκες τώρα ήταν ακόμη καλύτερες για τον Μελίσσα, για να κάνει την αποκάλυψή του στον Γιούργκεν. Δεν θα παρουσιαζόταν ως ένα φτωχό αδύναμο ανθρωπάκι, αλλά ως ένας επιτυχημένος άνδρας, που έχει κατακτήσει τα πάντα. Σαν τον πατέρα του.

Το απόλυτο σύμβολο της Εξουσίας.

Τα κόκκινα ιερογλυφικά άρχισαν να ενώνονται μεταξύ τους και σχημάτισαν στην οθόνη την σύνθετη αγγλική λέξη HELLGATE. Ο Μελίσσας συνοφρυώθηκε κι έφερε πιο κοντά στα μάτια του την οθόνη. Τώρα άρχισε να φαίνεται ένα κείμενο γραμμένο στα Αγγλικά, με σαφώς πιο μικρά γράμματα:

“Γεια σου. Είμαι ο Χόφμαν, ο ιδρυτής της Hellgate. Επικοινωνώ μαζί σου για να σου αποκαλύψω ότι ο μισητός σου εχθρός ζει. Ο Πάνος Ντέηλ...”

Ο Μελίσσας διαβάζοντας, άρχισε να πανικοβάλλεται. Δεν ήξερε αν του γράφουν την αλήθεια, ή αν του κάνουν φάρσα. Ήταν δυνατόν να ζει ο Ντέηλ; Αυτό τον είχε συγχύσει τρομερά. Είχε πυροδοτήσει μέσα του ένα επεισόδιο ψυχωτικού. Άρχισε να κουνάει τα χέρια του και να λέει ακατάληπτα πράγματα. Βρισκόταν σε κρίση.

Πήγε στην τουαλέτα γρήγορα και έβγαλε από το ντουλαπάκι το κουτί με τα χάπια του. Έβαλε ένα από αυτά στο στόμα του και έγειρε προς την βρύση του νιπτήρα για να το καταπιεί, με την βοήθεια του τρεχούμενου νερού.

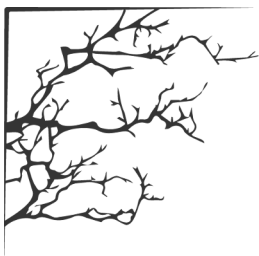
Το φάρμακο επέδρασε αμέσως. Είχε ηρεμήσει πια. Επέστρεψε πίσω στο σαλόνι. Άρχισε ξανά να διαβάζει το μήνυμα. Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ήταν οργισμένος. Πως είχε σωθεί; Αφού τον είχε ρίξει από τον γκρεμό.

Του είχε κάνει τόσο κακό αυτός ο Ντέηλ. Τον μισούσε, τον μισούσε πολύ τον Πάνο.

Έριξε το βλέμμα του στην οθόνη, όντας κατακόκκινος από τον θυμό του.

“...βρίσκεται σε ένα καταφύγιο αυτή την στιγμή, με την κοπέλα του και αρκετούς άλλους. Ξέρω, θα έχεις απορίες πολλές. Πως γνωρίζω τόσα πράγματα; Δεν μπορώ να σου τα εξηγήσω όλα μέσω ενός μηνύματος. Μπορώ να σου πω απλά ότι δεν είχα πειστεί για το ότι οι δικοί μου μισθοφόροι είχαν σκοτωθεί εξαιτίας μιας χιονοστοιβάδας. Από τότε είχα αρχίσει να ερευνάω τους πάντες και τα πάντα. Υπάρχει σε βίντεο η στιγμή που σπρώχνεις τον Ντέηλ στον γκρεμό. Δεν πρόκειται να σε καταδώσω. Ίσα ίσα σε συγχαίρω γι' αυτό και σε σέβομαι. Γι' αυτό θα ήθελα να σου κάνω μια πρόταση συνεργασίας. Εμείς, οι Άρχοντες της Κολάσεως, που ορίζουμε τον κόσμο και τις τύχες των θνητών, πρέπει να ενωθούμε. Σαν μια κίνηση καλής θελήσεως και ως ένα δώρο για την μελλοντική μας συνεργασία, θα σου προσφέρω τον Πάνο Ντέηλ ως

θήραμα. Περίμενε οδηγίες μου το βράδυ. Μην δοκιμάσεις να με βρεις γιατί θα διακόψω κάθε επικοινωνία μαζί σου. Έρχονται ωραία πράγματα για εμάς. Θα κολυμπήσουμε στα δισεκατομμύρια. Μαζεύω τους καλύτερους από όλες τις γωνιές του πλανήτη για να φτιάξουμε μια νέα οργάνωση: Τους Άρχοντες της Κόλασης. Ελπίζω να έρθεις μαζί μας. Μην δοκιμάσεις να βρεις ίχνη από την ηλεκτρονική μας συνομιλία. Εργάζονται οι καλύτεροι χάκερ για 'μένα...”

Ανησυχώ

Εκείνος στεκόταν όρθιος πάνω στην βόρεια όχθη της λίμνης της Βαϊκάλης. Εκείνη απλωνόταν μπροστά του ως μια πανέμορφη και μυστηριώδης μάγισσα, θελκτική κι εξωκοσμική. Οι καταπράσινοι λόφοι, αγκάλιαζαν στοργικά τα παραμυθένια της νερά, που έμοιαζαν να τραγουδάνε μια μελωδία ονειρική και γαλήνια. Μια φώκια έπαιζε και κολυμπούσε, αυλακώνοντας την βελούδινη της επιφάνεια, όπως μια μελωδός παίζει την άρπα της.

Εκείνος ρούφηξε όσο οξυγόνο μπορούσε. Μια αναζωογονητική μυρωδιά πλανιόταν στην ατμόσφαιρα. Ο ήλιος έδυε.

Η γυναίκα του διέκοψε το πνευματικό του ταξίδι:

«Δημοσθένη, ανησυχώ. Έπρεπε να έχουν επιστρέψει έως αυτή την ώρα. Ανησυχώ μην συνέβη κάτι κακό στα παιδιά».

«Μην φοβάσαι γυναίκα. Τρεις πεζοναύτες τους αναζητούν στην Αθήνα. Πέτυχε το κόλπο, τους αποπροσανατολίσαμε. Κανείς δεν γνωρίζει ότι είμαστε στην Σιβηρία. Υπομονή, θα γυρίσουν σύντομα τα παιδιά...»

Κανόνες εμπλοκής

«Πρόεδρε, θα πρέπει να απαντήσουμε σε αυτή την άκρως επιθετική ενέργεια των Κινέζων. Αν δεν απαντήσουμε, αυτό θα σημαίνει την αρχή του τέλους μας, ως η ισχυρότερη πολεμική μηχανή του πλανήτη» είπε με αγωνία ο Αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ

«Θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε όλα τα απαραίτητα διπλωματικά μέσα. Δεν θα πρέπει να εμπλακούμε σε πόλεμο. Η οικονομία μας δεν το αντέχει αυτό» απάντησε ο Πρόεδρος με αποφασιστικότητα.

«Σας παρακαλώ, περάστε έξω από την αίθουσα, πρέπει να μιλήσω με τον Πρόεδρο αυτοπροσώπως».

Αφού όλοι τους εξήλθαν, ο Αρχηγός άρχισε να εξηγεί στον Πρόεδρο των ΗΠΑ, την σπουδαιότητα της κατάστασης.

«Ακούστε με προσεκτικά. Οι Κινέζοι σε τρεις μέρες θα πραγματοποιήσουν μετά από άδεια των Ρώσων, ναυτική άσκηση με πραγματικά πυρά, στα χωρικά μας ύδατα. Ήδη έχουν βγάλει Ναυτική οδηγία, την λεγόμενη Navtex, κι έχουν δεσμεύσει θαλάσσιες περιοχές που μας ανήκουν. Αυτό συνιστά πράξη πολέμου Πρόεδρε. Δεν μπορούμε να το αφήσουμε αναπάντητο. Είναι παρόμοιο με μια χερσαία εισβολή. Θα θέλατε να υποχωρήσουμε; Έτσι και δεν απαντήσουμε σε αυτή την πρόκληση, το κύρος της χώρας μας, θα καταρρεύσει. Θα φανούμε αδύναμοι».

«Εντάξει, καταλαβαίνω. Ναι, δεν μπορούμε να μην αντιδράσουμε. Γαμώτο, έχει τόσα προβλήματα η χώρα και ήρθε από πάνω να προστεθεί κι αυτό. Κωλοκινέζοι».

«Χαίρομαι γι' αυτή σας την απόφαση. Θα δώσω εντολή στον Αρχηγό του Πολεμικού Ναυτικού για αποδέσμευση των κανόνων εμπλοκής».

«Ποιος στόλος θα δραστηριοποιηθεί στον Ειρηνικό;»

«Σε δυο μέρες καταφθάνει ο Έκτος Στόλος εκεί. Ευτυχώς που βρίσκονταν κοντά τα πλοία μας».

«Το αεροπλανοφόρο USS Eldridge θα βρίσκεται κι αυτό εκεί;»

«Πρόεδρε, το πυρηνικό αεροπλανοφόρο USS Eldridge θα είναι η αιχμή του δόρατος του στόλου μας. Αν χρειαστεί θα ρίξουμε πυρηνικά σε όλη την Κίνα».

«Όχι, όχι, ούτε να το σκέφτεσαι αυτό. Θα μας καταδικάσει όλη η διεθνής κοινότητα. Χρειάζεται να κάνουμε χειρουργικές κινήσεις, που δεν θα προκαλέσουν τον θάνατο αθώων».

«Έχουμε το κατάλληλο όπλο γι' αυτό τον σκοπό» του είπε με την φωνή του να αποπνέει μια σιγουριά.

«Εκείνο το κρυφό όπλο, για το οποίο μόνο εμείς γνωρίζουμε;»

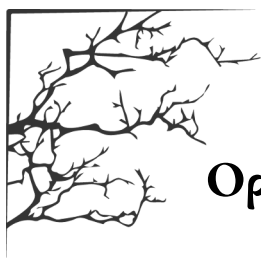
«Ναι. Ήδη έχουμε κατασκευάσει αρκετές εκατοντάδες κομμάτια και οι δοκιμές που κάναμε στην ανοιχτή θάλασσα, ήταν επιτυχείς. Δουλεύει, και δουλεύει καλά. Και είναι ακριβώς ότι χρειαζόμαστε για να μην τραβάμε τα αρνητικά φώτα της δημοσιότητας, με την αιτιολογία ότι χτυπάμε άμαχο πληθυσμό».

«Μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε πραγματικές συνθήκες πολέμου;»

«Οι επιστήμονες μας διαβεβαίωσαν ότι μπορεί. Οι Κινέζοι δεν θα ξέρουν τι τους χτύπησε».

«Πολύ καλά. Ας αφήσουμε προσωρινά τον υπουργό Εθνικής Άμυνας και το επιτελείο του εκτός. Δεν χρειάζεται να γνωρίζουν κάτι. Είναι υπερβολικά... δημοκράτες» γέλασε.

«Δεν χρειάζεται δημοκρατία σε τέτοια ζητήματα. Καλό είναι να μείνει επτασφράγιστο μυστικό προς το παρόν. Τρομάζω στην ιδέα ότι μπορεί να διαρρεύσει κάποια πληροφορία. Τι να πω, αν χρειαστεί να χτυπήσουμε τους Κινέζους με αυτό, τότε θα μαθευτεί, αλλά δεν χρειάζεται πριν γίνει αυτό, να ενημερώσουμε... τους δημοκράτες. Η γραφειοκρατία είναι εχθρός του έθνους μας».

Ορφέας και Ευριδίκη

Η μεγάλη μέρα είχε φθάσει για τον Στέλιο Μελίσσα.

Λίγες δεκάδες μέτρα τον χώριζαν από την πύλη εκείνου του σκοτεινού χώρου και την πραγματοποίηση του ονείρου του. Θα γινόταν μέλος της οργάνωσης, οι Άρχοντες της Κόλασης, κάτι που θα τον τοποθετούσε στην κορυφή της εξουσιαστικής πυραμίδας και θα επιβεβαίωνε το μεγαλείο του.

“Στις 2 Νοεμβρίου και ώρα 5 το απόγευμα, θα σε περιμένει κάποιος στο αεροδρόμιο του Ιρκούτσκ, στην πύλη εξόδου...” έγραφε ο αρχηγός της Hellgate στο μήνυμα που του είχε στείλει, πριν μία εβδομάδα.

Ο Μελίσσας είχε αρκετές αναστολές στην αρχή, για το αν θα έπρεπε να παραστεί εκεί. Αν του είχαν στήσει κάποια παγίδα; Δεν γνώριζε εξάλλου αυτόν τον Χόφμαν και τα κίνητρό του. Από την άλλη, η Hellgate ήταν μια οργάνωση που κρατούσε τα ηνία στον υπόκοσμο των πετρελαϊκών εταιριών κι όχι μόνο. Ήταν παραπάνω από ισχυρό το κίνητρο γι’ αυτόν, να συμμετέχει σε αυτές τις *μπίζνες*.

Όμως το κυριότερο όλων ήταν να δει τον Πάνο Ντέηλ μπροστά του. Ανυπομονούσε να πάρει την δεύτερη εκδίκησή του. Ο Χόφμαν είχε τονίσει πως θα του έκανε δώρο τον Ντέηλ ως το απόλυτο θήραμα. Ο πειρασμός της εκδίκησης τον έκαιγε.

Έτσι λοιπόν, αποδέχθηκε τελικά αυτή την πρόσκληση κι έκανε αυτό το ταξίδι.

Από το αεροδρόμιο ως τη λίμνη της Βαϊκάλης τον είχε μεταφέρει ένας άξεστος κι αξύριστος τύπος που μύριζε αλκοόλ, μ’ ένα φορτηγάκι κόκκινο, του οποίου οι αναρτήσεις ήταν σχεδόν κατεστραμμένες.

Για σχεδόν πεντέμισι ώρες ο Μελίσσας χοροπηδούσε στη θέση του, ενοχλημένος τρομερά, από τις καμπύλες του δρόμου και τις κακοτεχνίες.

Το ταξίδι ήταν δύσκολο αφού η βροχή και η ομίχλη περιόριζαν την ορατότητα, ενώ τα λευκά βουνά ολόγυρα του δημιουργούσαν ανασφάλεια και αμφιβολίες.

Ο τελικός τους προορισμός ήταν ο κόλπος του Maloye Orso και πιο συγκεκριμένα, το σπήλαιο “Ονειρο”. Από την ώρα που ο πρώην πράκτορας είχε μάθει την ονομασία της σπηλιάς, είχε εκστασιαστεί. Δεν μπορεί να είναι τυχαίο, σκεφτόταν. Όλα ταίριαζαν τόσο απίθανα και μαγικά. Αποτελούσαν μέρος ενός μεγαλύτερου σχεδίου, κάποιας ανώτερης νοημοσύνης, ίσως.

Ήταν παραληρηματικά ενθουσιασμένος.

Και ενθουσιαζόταν ακόμη πιο πολύ όσο πλησίαζαν τις πύλες του σπηλαίου.

«Ακολουθα με» είπε ο οδηγός στα Αγγλικά, με την χοντρή φωνή του, κι έκανε το πρώτο βήμα για να διασχίσει την γεμάτη πάγο, βραχώδη είσοδο.

Την ματιά του αιχμαλώτισαν οι ιδιόρρυθμοι, ροζ και χιονόλευκοι ασβεστιτικοί σχηματισμοί, που υιοθετούσαν κατά μέρη το σχήμα των σταλακτιτών και κοραλλιτών. Το κρύο διαπενούσε το κορμί και εισχωρούσε βαθιά στα πνευμόνια του. Εφάρμοσε τον μάλλινο σκούφο στο κεφάλι και έσπρωξε το πόδι, πιο βαθιά στην μπότα.

Ο οδηγός, με τα μακριά μαύρα και λαδωμένα μαλλιά, περπατούσε με προσοχή μπροστά του, δίχως να βγάζει μιλή.

Επιτέλους, βγήκε μια φράση από τα χείλη του.

«Μας περιμένουν στον Θρόνο».

«Δεν καταλαβαίνω» αποκρίθηκε ο Μελίσσας, του οποίου το στόμα είχε σχεδόν μουδιάσει από το ψύχος.

«Έτσι ονομάζεται ο χώρος εκεί, Θρόνος. Μοιάζει με μεγάλη αίθουσα. Θα είναι πιο θερμά εκεί, μην ανησυχείς» περιέργως, η χροιά της φωνής του έμοιαζε πιο ανθρώπινη και ζεστή, όσο χωνόντουσαν πιο μέσα στη σπηλιά, σε αντίθεση με την εικόνα του ψυχρού και άξεστου ανθρώπου, που του ‘χε δώσει τις προηγούμενες ώρες.

Όσο προχωρούσαν, το φως λιγότευε. Ο μισθοφόρος άναψε ένα φακό, κάνοντας νεύμα με το χέρι του να στρίψουν δεξιά.

Η καρδιά του Μελίσα χτυπούσε γρήγορα, ενώ τα πόδια του άρχισαν να αναριγούν.

Επιτέλους, είχε φτάσει. Άνοιξε τα μάτια διάπλατα, τέντωσε το δέρμα στο πρόσωπό του, και έβγαλε ένα επιφώνημα.

«Ωω...»

Μπροστά του έστεκε επιβλητικός ένας θρόνος μαυροκόκκινου χρώματος και γύρω από αυτόν, αρκετοί πυρσοί, των οποίων οι φλόγες χορεύανε, γλυκαίνοντας την αγριάδα της σπηλιάς.

«Καλωσήρθες» ακούστηκε μια αλλοιωμένη ηλεκτρονική φωνή, σαν από κάποιο συνθεσάιζερ. «Εδώ, στην προέξοχή του βράχου, όπου μου τοποθέτησαν τον θρόνο, ο μύθος λέει ότι καθόταν ο Θεός του Σκότους Tankhan. Το γνώριζες αυτό;»

«Όχι» απάντησε, θωρώντας τρομαγμένος εκείνη την φιγούρα με την μάσκα και τον μαύρο μανδύα.

«Μη φοβάσαι».

Την θέση του ενθουσιασμού είχε καταλάβει, αίφνης, ο τρόμος. Τα αυτιά του άρχισαν να βουίζουν και το κεφάλι του να τρέμει.

Ο καθισμένος στον επιβλητικό θρόνο, με την μάσκα του κερασφόρου Βάαλ στο πρόσωπο, τον είχε επηρεάσει.

«Δε φοβάμαι τίποτα» του απάντησε ψευδώς ο Μελίσας, με στεντόρεια φωνή.

«Είμαι ο ιδρυτής της Hellgate. Ζητώ συγγνώμη για την μάσκα. Έχω γίνει σαν τέρας πια, θύμα, χρόνια πριν, μιας βομβιστικής επίθεσης στο Ιράκ. Τα θραύσματα διαλύσανε το πρόσωπό μου και κατέστρεψαν τις φωνητικές μου χορδές» έκανε μια παύση, παίρνοντας μια ανάσα που αντήχησε σαν κραυγή άγριου ζώου πάνω στους σκοτεινούς και τραχείς τοίχους του καρστικού εγκοίλου. «Ανυπομονείς;» ύψωσε τον τόνο της ηλεκτρονικής φωνής του. «Ανυπομονείς να αντικρύσεις τον Πάνο Ντέηλ; Ανυπομονείς να τον δεις μπροστά σου; Ανυπομονείς να ολοκληρώσεις αυτό που ξεκίνησες πέρυσι;» σχεδόν ούρλιαζε, με τα

αλλεπάλληλα ηχητικά κύματα να σαρώνουν τον χώρο και να κάνουν τον Μελίσσα ν' ανατριχιάζει από δέος.

«Ναι, ανυπομονώ» απάντησε, και συσπώταν από συγκίνηση.

Ο φόβος, μέσα σε μια στιγμή, είχε σβήσει. Τώρα, το μόνο που λαχταρούσε, ήταν να δει μπροστά του, ταπεινωμένο, τον μεγάλο του αντίπαλο, τον Πάνο Ντέηλ. Η ευτυχία έρεε ασυγκράτητη στις φλέβες του. Εκείνος όρθιος σαν θεός, κι ο Ντέηλ καθηλωμένος στο καροτσάκι, σαν σκουλήκι...

Αυτή θα ήταν η καλύτερη μέρα της ζωής του. Σήμερα, απόψε, θα εκπληρωνόταν το πεπρωμένο του. Ο Χόφμαν, ήταν κάτι σαν Άγγελος... μπορεί και Δαίμονας, που θα τον βοηθούσε να πραγματοποιήσει τις επιθυμίες του και να αναρριχηθεί έως την κορυφή.

«Μπράβο!» είπε η Φωνή, δημιουργώντας ένα συσσωμάτωμα λεπτοφυών αντηχήσεων. «Σε λίγα λεπτά θα τον φέρουν οι υπηρέτες μου, μπροστά σου. Τώρα όμως, θέλω να γνωρίσεις κάποιον. Θα αποτελέσει κι αυτός μέρος της νέας μας οργάνωσης, των Αρχόντων της Κόλασης».

Τρεις πυρσοί άναψαν στα δεξιά. Ο Μελίσσας γύρισε το κεφάλι έκπληκτος. Δεν τους είχε παρατηρήσει πριν, στο σκοτάδι. Είδε ένα άντρα με ξανθά μαλλιά. Ήταν αυτός που νόμιζε; Ναι, αυτός ήταν. Τι σπουδαία δώρα του είχε κάνει ο αρχηγός των Hellgate σήμερα; Ήθελε να κλάψει.

Μπροστά του αντίκρυζε τον Γιούργκαν Κλίνσμαν. Όλα είχαν αποκτήσει νόημα. Αφού τελείωνε με τον Πάνο Ντέηλ, ύστερα θα αποκάλυπτε στον Γιούργκεν ότι ήταν γιος του. Ω ναι, όλα είχαν έρθει τόσο μαγικά, ώστε η αποκάλυψη να γίνει την κατάλληλη στιγμή.

Ίσως, τελικά, το ότι ο Ντέηλ δεν είχε πεθάνει πέρυσι, να ήταν προς το συμφέρον του. Αυτή η ανώτερη δύναμη, του τα είχε φέρει όλα ευνοϊκά. Όλα είχαν συνωμοτήσει για να έρθει το σήμερα.

Σαν να ήξερε ο άνδρας με τη μάσκα του Βάαλ, τις κρυφές του επιθυμίες. Τον ευγνωμονούσε, από τα βάθη της ψυχής του.

Ο Μελίσσας πλησίασε εκστασιασμένος τον Γερμανό, που στεκόταν όρθιος, με τρεις άνδρες δίπλα του, να κρατούν τρεις ψηλές δάδες.

«Στέλιος Μελίσσας» υποκλίθηκε, όλο θαυμασμό, με φωνή που λύγιζε σαν κλαδί.

«Γιούργκεν Κλίνσμαν» αποκρίθηκε ο Γερμανός τείνοντας το χέρι, σχεδόν αδιάφορα.

Η Φωνή άρχισε να εξηγεί, σε έναν μυστηριακό τόνο, στον Γερμανό, ποιος ήταν ο Μελίσσας:

«Μπροστά σου έχεις το Φάντασμα, τον Θεό ή τον Διάολο. Ότι θέλεις διαλέγεις, ότι προτιμάς. Έχεις αυτόν που σε καθοδηγούσε μέσα απ' όλα αυτά τα μηνύματα, τον μεγάλο σκακιστή, μια ιδιοφυία, που έκανε κι εμένα να υποκλιθώ μπροστά του».

Ο Γιούργκεν άνοιξε τα μάτια με έκπληξη κι έγειρε τον κορμό μπροστά για να τον διακρίνει καλύτερα. Αυτός ο νεαρός ήταν που είχε οργανώσει όλη αυτή την συνωμοσία με την Σπίθα και τον Ντόκο;

Οι νέες πληροφορίες έπεφταν σαν χαλάζι στο μυαλό του.

Η Φωνή συνέχισε:

«Κάθισε κι εσύ στον θρόνο σου. Βρίσκεται απέναντι. Ανάψτε τους πυρσούς» διέταξε τους μισθοφόρους. Όλοι τους φορούσαν κουκούλες και ήταν μαυροντυμένοι, στοιχισμένοι περιμετρικά, σαν φύλακες.

Ο Μελίσσας, με βήμα αργό, και χείλη τρεμάμενα από την συγκίνηση, κάθισε λουσιμένος από περηφάνεια. Όλα είχαν ξεπεράσει τις προσδοκίες του. Τι δώρα ήταν αυτά που του επιφύλασσε η μοίρα; Θα ολοκλήρωνε την εκδίκησή του απέναντι στον Ντέηλ, και μετά θα αποκάλυπτε στον Γιούργκεν ότι ήταν γιος του. Ήδη, είχε παρατηρήσει στα μάτια του Γερμανού τον γνήσιο θαυμασμό προς το πρόσωπό του.

Αυτό ακριβώς που επεδίωκε να πετύχει τα δύο τελευταία χρόνια. Η συνωμοσία της Σπίθας και τα παρελκόμενα εκεί αποσκοπούσαν στο βάθος. Στο να μπορέσει να παρουσιαστεί στον πατέρα του ως κάποιος ισότιμος, ένας πανίσχυρος άνδρας, ο οποίος μπορεί και χειρίζεται τους κοινούς θνητούς, ως ένας θεός. Όπως ήταν κι ο πατέρας του.

Σήμερα βρισκόταν απέναντί του, καθισμένος σε έναν μεγαλειώδη θρόνο, σαν βασιλιάς κι αυτός. Ένας άρχοντας του κάτω κόσμου, της κόλασης.

«Θα έχετε απορία φαντάζομαι, γιατί διάλεξα εσάς να παρευρεθείτε εδώ απόψε».

«Ναι» απάντησε ο Γιούργκεν. «Γιατί εμάς;»

«Γιατί ψάχνω τους καλύτερους» ο λόγος του κορυφώθηκε με έναν οξύ και συριστικό ήχο που τους συντάραξε. «Ψάχνω τα πιο λαμπρά μυαλά. Αν ενώσουμε τις δυνάμεις μας, θα γίνουμε ανίκητοι. Θα βγάλουμε όλο το χρήμα του κόσμου. Πολιτικοί, επιχειρηματίες, πανεπιστήμια, θα κάνουν ό,τι τους διατάζουμε. Θα γίνουμε πολύ πιο ισχυροί ακόμη κι από τους Μασσώνους. Είστε μαζί μου;»

«Ναι» απάντησαν εκστασιασμένοι.

«Το δώρο μου προς εσάς θα επισφραγίσει την συνεργασία μας» σταμάτησε να μιλά, και απλά έμεινε ν' ανασαίνει βαριά, με την ηχώ της εκπνοής του να γεμίζει μ' αγωνία τους καλεσμένους του. «Στέλιο, σε εσένα θα χαρίσω τον Πάνο... Γιούργκεν, σε εσένα την Ναταλί... την Ευριδίκη. Φέρτε την...»

Τρεις άνθρωποι έσπρωχναν ένα τραπέζι ξύλινο που βρισκόταν πάνω σε μικρές ρόδες. Ξαπλωμένη ανάσκελα και δεμένη η Ευριδίκη, φορούσε μόνο τα κόκκινα εσώρουχά της. Ο Γερμανός στην όψη της τρελάθηκε.

Ερεθίστηκε απόλυτα. Πόσο τον είχε δυσκολέψει αυτή η γυναίκα; Πόσα πρόσωπα είχε; Στην αρχή του είχε παρουσιαστεί ως ένας μαύρος πάνθηρας, ύστερα ξανθιά, τώρα κοκκινομάλλα. Την ποθούσε. Την ποθούσε κολασμένα. Θα την έκανε σκλάβα του, αγοράζοντας ένα σπίτι μόνο γι' αυτήν, στο οποίο θα την κρατούσε κλειδωμένη και θα εκτόνωνε τις άρρωστες σεξουαλικές του προτιμήσεις.

Ήθελε να σηκωθεί, να πάει να την αγγίξει, να την γευτεί, να βγάλει τα άγρια ένστικτά του πάνω στο ανήμπορο σώμα της.

Η Ευριδίκη ήταν αναίσθητη, ναρκωμένη.

«Όχι ακόμη Γιούργκεν. Κάνε υπομονή. Θέλω να ξυπνήσει, να σε δει μπροστά της. Θέλω να την ακούσω να κραυγάζει από τον φόβο της».

«Ναι, ναι, ναι...ναι...» έκανε ο Κλίνσμαν, που έμοιαζε να είναι έρμαιο μια ηλεκτρικής ηδονικής καταιγίδας.

«Τώρα... το δώρο του Στέλιου Μελίσσα. Φέρτε τον» ένας βρυχηθμός ταρακούνησε τον βράχο.

Ο Μελίσσας βίωνε μια ανείπωτη ευτυχία, παρακολουθώντας τον Πάνο Ντέηλ να βρίσκεται σε ένα αναπηρικό καροτσάκι. Τα μαλλιά του είχαν μακρύνει, το πρόσωπό του ήταν χαρακωμένο με ουλές και το βλέμμα του άγριο και πρωτόγονο.

«Τι έκπληξη είναι αυτή, Πάνο;» έκανε ο Μελίσσας ειρωνικά. «Τι έκπληξη;» επανέλαβε και τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν από την υπερδιέγερση. «Όταν έμαθα ότι δεν ήσουν νεκρός, έκλαψα, έσπασα πράγματα στο σπίτι, μουρλάθηκα. Τώρα όμως, καταλαβαίνω ότι όλα έγιναν για κάποιο λόγο. Η εκδίκησή μου δεν έπρεπε να ολοκληρωθεί πέρυσι. Ήταν γραμμένο να ολοκληρωθεί σήμερα, τώρα. Σε ευχαριστώ Χόφμαν. Σε ευχαριστώ Γιούργκεν, γι' αυτά τα πολύτιμα δώρα. Ήταν γραμμένο να δεις την γυναίκα της ζωής σου να βιάζεται μπροστά στα μάτια σου. Ήταν γραμμένο να πάρουμε την εκδίκησή μας, όλοι μαζί. Μας έκανες κακό. Υπήρχε λόγος που έζησες. Αυτό που θα δεις, θα είναι χειρότερο κι από τον θάνατο».

Ο Πάνος, άλαλος, σκούπιζε τα καυτά του δάκρυα, ενώ ο Γερμανός είχε μείνει αποσβολωμένος να κοιτά, τον άνδρα που ως πριν λίγο, θεωρούσε νεκρό.

«Δε με νοιάζει τίποτα πια. Έχω χάσει την ψυχή μου. Ό,τι και να κάνετε, δεν θα με πειράξει. Έχω γίνει ένα θηρίο. Μου πήρες τα πάντα πέρυσι. Από την στιγμή που με έσπρωξες, από εκείνο τον λόφο, στην Παταγωνία, έχασα τα πάντα. Δεν μπορείς να μου πάρεις κάτι άλλο» τα αναφιλητά του χάιδευαν απαλά τα αυτιά του Μελίσσα.

«Όχι Πάνο, μην το λες αυτό. Μπορώ να σου πάρω κι άλλα. Θα δεις. Μια ερώτηση προτού αρχίσει το σόου. Πως σώθηκες;; Πως;» τον

ρωτούσε, ενώ ήταν φανερό ότι βρισκόταν σε ένα νέο παραλήρημα. Είχε αρχίσει να μιλάει εξαιρετικά γρήγορα κι έντονα, με το υστερικό του γέλιο να τρυπά την καρδιά του Πάνου, σαν δόρυ.

«Από τα δέντρα. Με έσωσαν τα δέντρα...» αποκρίθηκε απογοητευμένος ο Πάνος, κατεβάζοντας το κεφάλι του, αποδεχόμενος τη μοίρα του.

«Εδώ όμως δεν υπάρχουν δέντρα, έτσι δεν είναι; Εδώ βρίσκεσαι στην Κόλαση του Άδη. Ναι, ναι, πως δεν το είχα δει πριν; Βρισκόμαστε στην Κόλαση. Μιλάς στους Άρχοντες του Κάτω Κόσμου. Δεν υπάρχει τίποτα πια για να σε σώσει».

Η Φωνή ήχησε σαν αστραπή:

«Ακριβώς Στέλιο. Εμείς είμαστε οι Άρχοντες πια. Ξέχνα την Σπίθα, ξέχνα την απόπειρα που οργάνωσες κατά του Έλληνα εφοπλιστή, του Ντόκου, ξέχνα τους Κινέζους. Αυτά είναι μικρά. Τώρα θα μπεις στα μεγάλα σαλόνια. Τώρα που το σκέφτομαι, δεν πιστεύω να σε έχουν ακολουθήσει οι Κινέζοι πράκτορες; Δεν πιστεύω να τους είπες κάτι για εμάς; Το διευκρίνισα, θα έρθετε ολομόναχοι».

Γελώντας σαρδόνια, άρχισε να μιλάει: «Όχι, όλοι είναι ηλίθιοι. Εδώ έχασαν αυτά που τους είπα, ότι οι Αμερικάνοι με τις υπόλοιπες χώρες του ΝΑΤΟ, κατασκευάζουν από κοινού το όπλο του Ντόκου, για να τους επιτεθούν. Είναι δυνατόν να υποψιαστούν ότι θα ερχόμουν σε μια τέτοια συνάντηση;»

«Και τι τους είπες;»

«Ότι θα πάω διακοπές για μερικές μέρες. Τι πιο απλό; Δεν είμαι υπάλληλός τους να μην με αφήσουν. Με έχουν ανάγκη».

«Κατάλαβα. Κάτι είπες, ότι έχασαν το ψέμα σου σχετικά με το όπλο. Τι εννοείς;»

«Νόμιζα ότι γνώριζες αφού με παρακολουθούσες».

«Γνωρίζω μικρέ για το όπλο του Έλληνα εφοπλιστή, μην με ξαναπροσβάλλεις. Δεν γνωρίζω όμως για το ψέμα που είπες στους Κινέζους».

«Είπα στους Κινέζους ότι το όπλο αυτό το αναπτύσσουν από κοινού οι Δυτικοί, όλες οι χώρες του ΝΑΤΟ δηλαδή, για να τους καταστρέψουν. Τους είπα ότι σχεδιάζουν επίθεση εναντίον τους. Αυτό είναι ένα μεγάλο ψέμα όμως. Οι Αμερικάνοι κατασκευάζουν το όπλο για δικό τους λογαριασμό μόνο. Δεν υπάρχει καμία πληροφορία ότι κάποιος σχεδιάζει επίθεση κατά της Κίνας».

«Δεν μας συμφέρει κάτι τέτοιο, μια διένεξη μεταξύ Κίνας και ΗΠΑ» τον διέκοψε ο Γιούργκεν που δεν γνώριζε κάτι σχετικό με αυτή την υπόθεση.

‘Ότι μάθαινε, αποτελούσε μεγάλη έκπληξη γι’αυτόν. ‘Όμως, προτιμούσε να μην ρωτάει και απλά να παρακολουθεί τι συμβαίνει.

«Μας συμφέρει» απάντησε ο Μελίσσας εξαγριωμένος. «Έχω σχέδιο. Δε νομίζω ότι τα πήγα άσχημα με την συνωμοσία που οργάνωσα σχετικά με την απόπειρα δολοφονίας του Ντόκου».

Ο Πάνος εκτός εαυτού, πήρε τον λόγο:

«Είσαι ψυχρός δολοφόνος, είσαι άρρωστος. Άφησες μια μάνα μόνη της, χωρίς το παιδί της».

«Για ποια μάνα μιλάς;»

«Του Μαρτίνη».

«Χαχαχαχαχα, γλίτωσα τον κόσμο από ένα βλαμμένο. Δεν θα πάθει κάτι η μάνα του, μια χαρά θα είναι και μόνη της».

«Φονιά. Σκότώσέ με να τελειώνουμε» φώναζε κι έκλαιγε.

«Όχι φίλε μου. Όχι, δεν θα σε σκοτώσω ακόμη» είπε και στράφηκε απότομα προς τον Γιούργκεν. Κύριε Κλίνσμαν, σας παρακαλώ να περιποιηθείτε την Ευριδίκη. Νομίζω ότι έχει αρχίσει να ξυπνάει. Πόσο θα ευχαριστηθώ να το δω αυτό. Κύριε Κλίνσμαν, μετά την πράξη, θα σας εξομολογηθώ κάτι. Νομίζω ότι είναι το κατάλληλο μέρος και η κατάλληλη στιγμή» του είπε ο Μελίσσας.

«Τι;» τον ρώτησε έκπληκτος.

«Υπομονή».

Η Φωνή μίλησε:

«Λοιπόν, Γιούργκεν, αυτή η μέρα θα σφραγίσει την συνεργασία μας. Όλοι μας θα γνωρίζουμε το μεγαλύτερο μυστικό του άλλου. Σαν τις μυστικές εταιρίες. Έλα, πήγαινε κοντά της. Δεν είμαι σαν τους Αμερικάνους εγώ, που θα σε εκβιάζω. Εμείς θα είμαστε φίλοι μια ζωή, αδέρφια. Ξέρω ότι έχεις αναγκαστεί τον τελευταίο χρόνο να προδίδεις μυστικά της εταιρίας σου σε αυτούς, για να γλιτώσεις την φυλακή. Ποτέ εγώ δεν πρόκειται να εκβιάσω κανέναν, να το ξέρετε αυτό. Όλοι θα γνωρίζουμε το τεράστιο μυστικό του άλλου, έτσι ώστε να μην μπορεί κανείς να εκβιάσει κανέναν. Έτσι, θα επισφραγιστεί ο ιερός μας όρκος».

«Δεν γνωρίζουμε κάποιο δικό σου μυστικό όμως» του είπε ο Γερμανός.

«Πολύ σύντομα θα μάθετε. Τώρα, πήγαινε σε εκείνην. Θέλω να το δω αυτό. Πάνω στο τραπέζι υπάρχει μια ένεση. Όταν ξυπνήσει, θέλω να της κάνεις την ένεση στην φτέρνα. Θα την ηρεμήσει. Δεν μπορώ να ακούω τις φωνές της».

Ο Πάνος είχε κατεβάσει το κεφάλι κι έκλαιγε με αναφιλητά.

Η Ευριδίκη άνοιξε τα μάτια κι άρχισε να ουρλιάζει. Την είχαν δέσει στο τραπέζι και της ήταν αδύνατο να μπορέσει να κάνει την παραμικρή κίνηση.

Ο Γερμανός την πλησίασε, με την στύση του να πέφτει σαν σκιά στα τοιχώματα της σπηλιάς.

«Σώπασε μικρέ μου πειρασμέ. Σώπασε. Σήμερα θα σε κάνω γυναίκα. Σώπασε» της έλεγε και η φωνή του αγρίευε από την λαγνεία. Ο Γιούργκεν κατάφερε να της κάνει την ένεση στην φτέρνα, ενώ εκείνη προσπαθούσε να ξεφύγει από τα σχοινιά, μουγκρίζοντας και ουρλιάζοντας.

Ο Μελίσσας παρακολουθούσε εκστασιασμένος την σκηνή που εκτυλισόταν μπροστά του. Ο Ισχυρός έναντι του Ανίσχυρου... ένας πανίσχυρος άνδρας, να κακοποιεί μια ανίσχυρη γυναίκα. Πόσο του άρεσε αυτό.

Το ηρεμιστικό είχε αρχίσει να επενεργεί. Η Ευριδίκη είχε πάψει να φωνάζει.

Ο Γερμανός έβγαλε το άσπρο του πουκάμισο με γοργές κινήσεις. Το βλέμμα του είχε αγριέψει. Το θήραμά του ήταν ανυπεράσπιστο.

Ο Μελίσσας κοίταξε αριστερά τον άνδρα που φορούσε την μάσκα με τα κέρατα, την μάσκα του Βάαλ. Σκεφτόταν ότι από 'δω και πέρα θα ζούσε μόνο τέτοιες μαγικές στιγμές μαζί με τον πατέρα του. Θα γινόντουσαν ανίκητοι οι δυο τους...

«Πάνο Ντέηλ, κοίτα... κοίτα να δεις τι θα πάθει η γυναίκα σου, κοίτα. Σήκωσε το κεφάλι σου σκύλε. Σήκωσέ το... σε διατάζω» του έλεγε με λύσσα. «Τι μου θυμίζει, τι μου θυμίζει. Ω ναι. Τον περίφημο μύθο του Ορφέα και της Ευριδίκης. Ο καλύτερος φίλος του Ορφέα, ο Αρισταίος, προσπάθησε να βιάσει την Ευριδίκη, κι εκείνη προσπαθώντας να του ξεφύγει, έπεσε πάνω σε ένα φίδι που την δάγκωσε στο πόδι και την σκότωσε. Οι Άρχοντες του κάτω κόσμου τον λυπήθηκαν, και κάλεσαν τον Ορφέα για να την συναντήσει. Ο Πλούτωνας συγκινήθηκε από την θλιμμένη μουσική του και δέχθηκε να του δώσει πίσω την Ευριδίκη. Υπό έναν όρο όμως. Να μην κοιτάξει πίσω, την Ευριδίκη, κατά την ανάβασή τους προς την επιφάνεια. Αυτός κοίταξε, και πέθανε. Τώρα όμως, που εγώ σε διατάζω να κοιτάξεις, εσύ δεν κοιτάς. Και δεν είναι μόνο αυτό. Είναι και τ' όνομά σου. Μας χάλασες την ιστορία σκύλε, ανάπηρε... άχρηστε. Μια ζωή καταστρέφεις τα πάντα. Δεν κάνεις τίποτα σωστό» τσίριζε σαν γουρούνι.

Ο Πάνος κρατούσε το κεφάλι χαμηλά, πιέζοντάς το δυνατά με τα χέρια του. Την στιγμή που ο Γερμανός είχε βγάλει το παντελόνι και κατεβάσει το εσώρουχο, η Φωνή ακούστηκε.

«Σταμάτα» του είπε επιτακτικά. Σηκώθηκε από τον θρόνο και πλησιάσε με βήμα γοργό τον Γιούργκεν. Ο Μελίσσας κι ο Γερμανός σοκαριστήκανε. Υποτίθεται ότι ο Χόφμαν, ο ιδρυτής της Hellgate, ήταν ανάπηρος.

«Τι γίνεται εδώ;» έλεγε δυνατά ο Γιούργκεν. «Ποιοι είστεεεε; Μπείτε γρήγορα μέσα, μπείτε γρήγορα» είχε φέρει τον καρπό κοντά στο στόμα του.

Ο άνδρας που φορούσε την μάσκα με τα κέρατα, την αφαίρεσε και απευθύνθηκε προς τον Γερμανό:

«Έχουμε πιάσει τους δικούς σου. Είναι ήδη αφοπλισμένοι και δεμένοι. Μας περνάς για τόσο ηλίθιους; Λες να μην ξέραμε ότι θα έφερνες και την ομάδα προστασίας μαζί σου; Παρακολουθούσαν διακριτικά και από μακριά καθόλη την διαδρομή, αλλά αυτό δεν ήταν ικανό να μας κάνει να μην τους αντιληφθούμε».

Ο Μελίσσας είχε χάσει την λαλιά του. Εκεί που νόμιζε ότι ζούσε την ωραιότερη μέρα της ζωής του, τα πάντα είχαν ανατραπεί. Ποιος ήταν αυτός ο ηλικιωμένος που παρίστανε τον ιδρυτή της Hellgate, και μιλούσε αυτά τα περίεργα Αγγλικά;

«Ποιος είσαι;» φώναξε ο Γερμανός, που τον κρατούσαν τρία άτομα.

«Ηρέμησε, θα πάθεις τίποτα. Ονομάζομαι Δημοσθένης. Η ένεση που έκανες στην Ευριδίκη, περιείχε βιταμίνη Β. Απογοητεύθηκες;»

Ο Μελίσσας σηκώθηκε από τον θρόνο και προσπάθησε να διαφύγει τρέχοντας. Κι αυτόν τον ακινητοποιήσαν δυο μαυροφορεμένοι κουκουλοφόροι. Ο Πάνος σήκωσε το κεφάλι και του είπε ειρωνικά:

«Την πάτησες Στέλιο. Την πάτησες δυστυχώς».

Εκείνη την στιγμή ακριβώς, σηκώθηκε και η Ευριδίκη από το ξύλινο τραπέζι που ήταν ξαπλωμένη, πήγε πάνω από τον Γιούργκεν Κλίνσμαν και τον έφτυσε. Η Αντιγόνη με την Αντρίανα που βρίσκονταν μεταξύ των “μισθοφόρων” έβγαλαν κι αυτές τις κουκούλες τους.

Ο Μελίσσας, είχε βγει εκτός ελέγχου και οδυρόταν. Κατηγορούσε τον Πάνο ότι του είχε καταστρέψει την ζωή για ακόμη μια φορά. Ο Πάνος πήρε τον λόγο. Άρχισε να μιλάει γεμάτος αυτοπεποίθηση:

«Όπως κατάλαβες Στέλιο Μελίσσα, σου την φέραμε. Ό,τι ειπώθηκε εδώ μέσα, ακούστηκε σε όλο τον πλανήτη. Ήμασταν σε ζωντανή σύνδεση με διάφορα κοινωνικά δίκτυα και διάφορα διαδικτυακά κανάλια παγκοσμίως. Ομολόγησες τον φόνο του Μαρτίνι, την απόπειρα δολοφονίας μου, την απόπειρα δολοφονίας του Ντόκου και την σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, καθώς και την διασπορά ψευδών πληροφοριών, αλλά και άκρως απόρρητων, προς τις Κινέζικες

υπηρεσίες και την κατασκοπία εκ μέρους τους. Υπάρχουν πολλές ακόμη κατηγορίες που θα σε βάλουν πίσω από τα κάγκελα για πάρα πάρα πολλά χρόνια. Ατύχησε φίλε μου, έπεσες στην παγίδα. Ήσουν τόσο τυφλωμένος από το κυνήγι της εξουσίας, που πήρες το ρίσκο να έρθεις εδώ, μόνος» ολοκλήρωσε ο Πάνος που μπροστά του αντίκρυζε ένα φοβισμένο και δειλό πλάσμα.

«Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με, σε παρακαλώ. Η μητέρα μου τα φταιει όλα. Σε παρακαλώ» του έλεγε ο θρασυτάτος Μελίσσας. «Ως τα δέκα μου χρόνια, πριν με υιοθετήσουν παράνομα οι Έλληνες, μονίμως με υποτιμούσε, μονίμως με έλεγε άχρηστο και ανίκανο. Με αποκαλούσε παιδί του διαβόλου. Δεν ήθελε να με βλέπει μπροστά της. Ποτέ δεν έφυγαν αυτά τα τραύματα από μέσα μου. Σε παρακαλώ Πάνο, άφησέ με να φύγω».

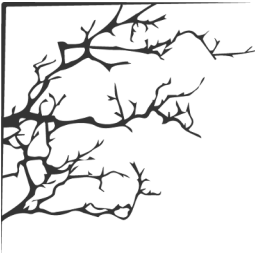
«Κατανοώ ως ένα σημείο την ψυχολογική κακοποίηση που μπορεί να υπέστης μικρός, αλλά αυτή δεν δικαιολογεί τις πράξεις σου. Θα μπορούσες αντί για να δολοφονήσεις αθώους ανθρώπους, να απευθυνθείς σε έναν ψυχίατρο για να σε βοηθήσει. Δεν το έκανες όμως, γιατί απλούστατα είσαι κακός. Προτίμησες αντί για να δυσκολέψεις τον εαυτό σου, να δυσκολέψεις τις ζωές των άλλων. Έκανες ότι έκανες, επειδή το ήθελες. Καθημερινά, πάρα πολλοί άνθρωποι περνάνε δύσκολα. Πάρα πολλά παιδιά περνάνε δύσκολα, αλλά ποτέ δεν το χρησιμοποιούν αυτό ως δικαιολογία για να βλάψουν τον συνάνθρωπο. Ίσα ίσα, που γίνονται πιο ευαίσθητοποιημένοι άνθρωποι όταν μεγαλώσουν και δίνουν τα πάντα για να βοηθήσουν το κοινωνικό σύνολο. Κι εγώ δεν πέρασα καλά παιδικά και εφηβικά χρόνια αλλά επέλεξα να αγαπώ τους ανθρώπους και να τους στηρίζω».

«Πατέρα, πατέρα, σώσε με» παραληρούσε ο Μελίσσας.

Ο Γερμανός μόλις είχε συνειδητοποιήσει ότι εκείνος ήταν ο χαμένος του γιος. Άρχισε να του φωνάζει:

«Όχι, όχι... εσύ, εσύ» του έλεγε με οργή. «Με κατέστρεψες. Ήταν υπέροχη η ζωή μου πριν αρχίσεις να μου στέλνεις αυτά τα μηνύματα. Με κατέστρεψες, ηλίθιε...»

«Σήμερα πήρες αυτό που σου άξιζε Στέλιο Μελίσα» μίλησε ο Πάνος σε έναν πολύ ήρεμο τόνο. Για την ιστορία, να σου πω ότι οι γονείς μου με είχαν βαφτίσει Ορφέα - Παναγιώτη. Μου είχαν δώσει τα ονόματα των δύο παππούδων μου. Αποφασίσανε καθώς μεγάλωνα να χρησιμοποιούν το όνομα Πάνος, για πρακτικούς λόγους, αλλά μέσα μου κρύβω κι έναν Ορφέα. Μόνο που εγώ δεν ακολουθώ τους μύθους σαν κι εσένα. Δεν είμαι έρμαιό τους. Δημιούργησα ως ένας ενεργός σκεπτόμενος επαναστάτης τον δικό μου μύθο. Ο Ορφέας επιτέλους εκδικήθηκε τους θεούς του κάτω κόσμου κι έσωσε την αγαπημένη του Ευριδίκη. Με έχεις μπροστά σου, καθηλωμένο σε ένα καροτσάκι σωματικώς, αλλά όρθιο και υπέρλαμπρο πνευματικά. Σε κέρδισα... και η ήττα σου είναι βαριά. Έκανε θόρυβο η πτώση σου».

ΕΙΡΗΝΗ

Ένας μήνας μετά

«Καλησπέρα κυρίες και κύριοι. Σήμερα έχουμε μαζί μας τους ιδρυτές της ακτιβιστικής οργάνωσης “ΕΙΡΗΝΗ”. Τον Πάνο Ντέηλ και την Ευριδίκη Βάσιου. Θέλω τόσα πολλά να σας ρωτήσω, έχετε περάσει τρομερές καταστάσεις τα τελευταία δυο χρόνια» είπε η παρουσιάστρια του Βρετανικού καναλιού BBC.

Η Ευριδίκη πήρε τον λόγο, μιλώντας στα Αγγλικά:

«Καλησπέρα σε όλους τους τηλεθεατές. Να αρχίσω εξηγώντας την σημασία της Ελληνικής λέξης “Ειρήνη”, για όσους δεν γνωρίζουν».

«Δεν χρειάζεται Ευριδίκη. Νομίζω πως όλοι πια, ανεξαρτήτως της γλώσσας που μιλάνε, γνωρίζουν τι σημαίνει αυτή η λέξη. Αυτό που πετύχατε, να συνάψουν τα Κράτη αμοιβαίες συμφωνίες, για μείωση 50% των πολεμικών εξοπλισμών τους, είναι κάτι αδιανόητο. Τόσα δισεκατομμύρια, ή μάλλον τρισεκατομμύρια, θα εξοικονομηθούν και θα κατευθυνθούν στην Παιδεία και στην Υγεία. Καταφέρατε κάτι υπέροχο, πραγματικά. Πως πήρατε την απόφαση να στήσετε αυτή την επιχείρηση παγίδα εναντίον του Έλληνα πρώην πράκτορα, Στέλιου Μελίσσα και εναντίον του πασίγνωστου εμπόρου όπλων, Γιούργκεν Κλίνσμαν;»

«Πήραμε αυτή την απόφαση, γιατί βρεθήκαμε σε αδιέξοδο. Δεν μπορούσαμε να κρυβόμαστε άλλο. Ήταν ένας ψυχικός θάνατος όλο αυτό για εμάς. Την τελική απόφαση για αυτή την επιχείρηση την πήραμε όλοι από κοινού και μετά από μεγάλη περίσκεψη και ατελείωτες συζητήσεις» της εξήγησε ο Πάνος.

«Η ιδέα του να παγιδεύσετε τον Έλληνα και τον Κλίνσμαν, ποιανού ήταν;»

«Δικιά μου. Και την χρωστάω σε ένα λύκο».

«Λύκο;» τον ρώτησε η παρουσιάστρια έκπληκτη.

«Ναι, έναν πραγματικό λύκο. Εκείνη την ημέρα μόλις είχα θυμηθεί ποιος με είχε σπρώξει από τον γκρεμό και ήμουν φοβερά συγχυσμένος. Αυτό είχε σαν συνέπεια να πάρω μια απόφαση όχι και τόσο σοφή, να πάω το απόγευμα της ίδια μέρας μια βόλτα, εντελώς μονάχος μου, για να ξεσκάσω, για να ξεφύγω από τις σκέψεις και από τις βασανιστικές μου αναμνήσεις. Δεν θέλω να πολυλογώ, θα είμαι όσο πιο σύντομος μπορώ. Ναι, εκείνο το απόγευμα, ή μάλλον εκείνο το βράδυ, το αναπηρικό μου αμαξίδιο κόλλησε στις λάσπες με αποτέλεσμα να μην μπορώ να κινηθώ. Είχα μείνει κολλημένος στο ίδιο σημείο. Ενώ προσπαθούσα για αρκετή ώρα να ξεκολλήσω το καροτσάκι από το σαθρό και λασπωμένο έδαφος, ξαφνικά, άρχισα να ακούω ουρλιαχτά, ήταν τα ουρλιαχτά των λύκων. Ο τρόμος με κυριέυσε. Πλέον, μια αγέλη λύκων με πλησίαζε αργά και σταθερά. Μπορούσα έντρομος, να παρατηρώ τα μάτια τους να λαμπυρίζουν από μακριά, μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Ο πιο μεγαλόσωμος από αυτούς, ενώ όλοι τους ακινητοποιήθηκαν κάποια στιγμή, όταν έφτασαν σε απόσταση μερικών μέτρων από εμένα, δεν σταμάτησε να προχωρά, πραγματοποιώντας πολύ αργά βήματα, με άκρως απειλητικές διαθέσεις. Τότε συνειδητοποίησα ότι αυτός ο μεγαλόσωμος λύκος ήταν ο αρχηγός της αγέλης. Τα επόμενα δέκα δευτερόλεπτα, ήδη με είχε πλησιάσει σε απόσταση αναπνοής. Θυμάμαι... με κοιτούσε και γρύλιζε, ήμουν σίγουρος ότι θα μου επιτεθεί. Τα πρόσωπά μας απέιχαν μερικά εκατοστά μεταξύ τους...»

Η παρουσιάστρια διέκοψε την ροή του λόγου του Πάνου και είπε:

«Ω θεέ μου».

Η Ευριδίκη του έπιασε το χέρι.

Ο Πάνος συνέχισε την αφήγησή του:

«Εκείνη την στιγμή είχα μια επιφοίτηση, ένιωσα μια φώτιση, δεν μπορώ να το εξηγήσω με λόγια... αλλά δεν φοβόμουν πια. Είχα βαρεθεί να με κυνηγούν συνέχεια. Συνειδητοποίησα ότι θα έπρεπε να σταματήσω να είμαι το θήραμα. Σου ακούγεται περίεργο, το καταλαβαίνω. Μόνο

στο άκουσμα της λέξης λύκος, όλοι φοβούνται. Όμως, καμιά φορά, σε τέτοιες ακραίες καταστάσεις τρόμου, ο άνθρωπος μπορεί να ανακαλύψει δυνάμεις, που δεν γνώριζε ότι διαθέτει. Έτσι έγινε και με εμένα. Ξαφνικά... απλά δεν φοβόμουν. Ο λύκος ήταν σαν να κατάλαβε ότι δεν φοβάμαι... και πολύ σύντομα έγερσε το βλέμμα του αλλού κι έφυγε. Μαζί του έφυγε και η αγέλη, ακολουθώντας τον. Τις επόμενες δυο ώρες που έμεινα μόνος μου σε αυτό το σημείο, ώσπου να με βρουν οι δικόι μου, κολλημένος μες τη λάσπη, αποφάσισα, αντί για να είμαι το θήραμα, να γίνω ο κυνηγός. Να γίνω ο λύκος και να στήσω αυτή την παγίδα στον Μελίσα και στον Γερμανό.

«Δηλαδή πήρες ένα κομμάτι του λύκου στην ψυχή σου;»

«Δεν ξέρω τι να σου πω. Πιθανόν να υπάρχει και μια μεταφυσική ερμηνεία σε όλο αυτό... κάτι Ινδιάνικο. Μπορεί να ήρθα σε επικοινωνία με το Πνεύμα του Λύκου και να με βοήθησε. Πραγματικά δεν ξέρω...»

«Μπορεί να σε βοήθησε, κάνοντάς σε να πάρεις στα χέρια σου την κατάσταση, παρά να περιμένεις παθητικά το τι θα σου συμβεί. Θα μπορούσε κάλλιστα να εξηγηθεί και με υπερρεαλιστικούς όρους, μέσω του υποσυνειδήτου σου. Ο λύκος έσπασε τα δεσμά των προγραμματισμών σου, του φόβου δίχως καμία υπεφυσική δύναμη, κανένα πνεύμα, να εμπλέκεται...»

«Ίσως!» σχολίασε με στόμφο. «Αυτό αποτελεί παρελθόν πια. Δυο μέρες μετά το γεγονός κι αφού είχαμε συμφωνήσει να τους στήσουμε αυτή την παγίδα και να ρισκάρουμε να αποκαλύψουμε ότι είμαστε ζωντανόι, ταξίδεψα ως το Ιρκούτσκ, μαζί με την Ευριδίκη και την Αντριάνα. Εκεί αγοράσαμε δύο ηλεκτρονικούς υπολογιστές.»

«Μια που αναφέρεις την δεσποινίδα Αντριάνα. Έμαθα ότι έχει παραιτηθεί από αστυνομικός. Είναι ακριβές αυτό;»

«Είναι ακριβές. Η Αντριάνα πια είναι ένα πολύτιμο μέλος της εθελοντικής οργάνωσής μας, της “Ειρήνη”. Είναι αφοσιωμένη σε αυτό και βοηθάει απεριόριστα στον αγώνα που δίνουμε για λιγότερα όπλα στον πλανήτη. Εκτός αυτού, χωρίς την βοήθειά της δεν θα τα καταφέρναμε. Εκείνη ήρθε σε επαφή με έναν κορυφαίο χάκερ,

αστυνομικό συνάδελφό της, που οργάνωσε τα πάντα. Δεν θα μπορούσαμε να συνδεθούμε ζωντανά σε κανένα δίκτυο, αν δεν ήταν αυτός... ή μάλλον όλοι αυτοί οι χάκερς που μας βοήθησαν παγκοσμίως».

«Όλοι αυτοί;» ρώτησε με απορία η παρουσιάστρια.

«Ναι, όλοι αυτοί. Ο συνάδελφος της Αντριάνα, ήρθε σε επαφή με τους Anonymous, αλλά και με πολλές άλλες ομάδες, που μας βοήθησαν τα μέγιστα».

«Αστυνομικός κι αυτός;»

«Εεεε, αστυνομικός τότε. Τώρα πια, έχει παραιτηθεί κι αυτός και συμμετέχει στην προσπάθειά μας».

«Πάνο, πως κατάφερες να εντοπίσεις τον Στέλιο Μελίσσα;»

«Ήρθα σε τηλεφωνική επαφή με τον τότε διοικητή της ΕΥΠ. Σοκαρίστηκε όταν άκουσε την φωνή μου. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ήμουν ζωντανός. Μετά την αρχική έκπληξη, μιλήσαμε για αρκετή ώρα. Τελικά μου εκμυστηρεύτηκε ότι ο Μελίσσας είχε παραιτηθεί από την ΕΥΠ πριν λίγους μήνες, λόγω του ότι ήθελε να επιδιώξει να κάνει καριέρα στον ιδιωτικό τομέα. Αφού έμαθα αυτό το πράγμα, άρχισα την ενδελεχή έρευνά μου: επικοινωνήσα με όλα αυτά τα “καλά παιδιά”... με διάφορους χάκερ ανά τον κόσμο και βρήκαμε όλες τις πληροφορίες που αφορούσαν την ζωή του Μελίσσα. Πληροφορίες που ούτε η ΕΥΠ δεν γνώριζε. Ότι δηλαδή, μια Τουρκάλα πολίτης τον είχε δώσει στα δέκα του χρόνια προς υιοθεσία, σε ένα παντρεμένο ζευγάρι Ελλήνων. Ήταν εκείνα τα χρόνια που οι παράνομες υιοθεσίες ήταν πολύ δημοφιλείς, δυστυχώς. Η βιολογική του μητέρα, έχει αποβιώσει εδώ και αρκετά χρόνια, από ότι μάθαμε».

«Κρίμα. Αλλά τώρα ας συνεχίσουμε με το θέμα που καίει: πως καταλάβατε ότι ο Μελίσσας βρισκόταν στην Κίνα και εργαζόταν πια για λογαριασμό του Κινεζικού κράτους;»

«Αυτό ήταν το πιο απλό. Υάξαμε όλα τα αρχεία των αεροπορικών εταιριών. Βρήκαμε που είχε ταξιδέψει και πότε. Δεν είχε κανένα λόγο να κρυφθεί ως προς το που θα πήγαινε να δουλέψει. Ήθελε να φαίνεται και να δείχνει ειλικρινής κι ότι δεν είχε τίποτα να κρύψει. Θα ήταν

πολύ χειρότερο και θα έδειχνε ύποπτο αν έκανε ένα μυστικό ταξίδι προς την Κίνα. Ενώ τώρα, αντιθέτως, φαινόταν ότι ταξίδεψε εκεί επειδή μια Κινέζικη ιδιωτική εταιρία τον προσέλαβε. Βέβαια, εγώ ποτέ δεν πίστεψα τα ψέματα που είπε στον διοικητή της ΕΥΠ. Βλέπεις, ο Μελίσσας είχε το χάρισμα να δημιουργεί εμπιστοσύνη στους γύρω του. Κι εγώ, αν δεν είχα δει το πραγματικό του πρόσωπο, θα του είχα απόλυτη εμπιστοσύνη. Με αυτά που γνώριζα όμως γι'αυτόν και το πόσο δαιμονικός νους ήταν, θεώρησα σίγουρο ότι δεν πήγε εκεί για να εργαστεί σε κάποια εταιρία ιδιωτικών συμφερόντων, αλλά ότι θα πρόδιδε ό,τι γνώριζε σε Κινέζους πράκτορες. Έτσι λοιπόν, επικοινωνήσα με τις Κινέζικες μυστικές υπηρεσίες στέλνοντάς τους ένα σήμα κινδύνου. Τους ενημέρωσα ότι υπάρχει ένας Έλληνας πράκτορας που έχει αποστατήσει και τους έχει πλησιάσει για να συνεργαστούν, κι ότι δεν θα πρέπει να τον εμπιστεύονται. Τους έδωσα κι άλλα στοιχεία που δεν είναι της παρούσης να αναφέρω. Μου ζητήσανε να αποδείξω τα λεγόμενά μου. Τελικά, τα απέδειξα μέσα στην σπηλιά. Αν δεν είχε γίνει αυτό, ξέρουμε όλοι τι θα είχε συμβεί. Εκείνη την ημέρα ήταν προγραμματισμένη μια άσκηση των Κινέζων στα χωρικά ύδατα των Αμερικανών».

«Ωραία, ας αφήσουμε τον Μελίσσα τώρα. Είναι τόσα πολλά τα θέματα, πραγματικά, δεν ξέρω τι να πρωτορωτήσω. Ο Γιούργκεν Κλίνσμαν, θα δικαστεί για τον βιασμό της Τουρκάλας συμφοιτήριάς του, που έγινε πριν τρεις δεκαετίες περίπου;»

«Από ότι έχω μάθει, θα δικαστεί, δεν παραγράφεται το αδίκημα. Επίσης, θα δικαστεί και για απόπειρα βιασμού της Ευριδικής. Τα ακούσατε όλοι σε ζωντανή σύνδεση».

«Βαρύ κατηγορητήριο. Σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, δύο βιασμοί...»

«Και πολλά άλλα» συμπλήρωσε η Ευριδική που κρατούσε το χέρι του Πάνου στοργικά.

«Επίσης να πω ότι πριν λίγο έμαθα ότι επιτέλους συνέλαβαν και τον ιδρυτή αυτής της εγκληματικής μισθοφορικής οργάνωσης, της Hell-gate, καθώς και δεκάδες μισθοφόρους της, για εγκλήματα πολέμου στην

Αφρική, Βαλκάνια και Μ.Ανατολή. Εννοείται ότι ο Χόφμαν δεν είχε ασχοληθεί καθόλου με τον θάνατο των δικών του εκείνη την ημέρα στο Μικρό Πάπιγγο. Όλοι ήταν αναλώσιμοι γι' αυτόν».

«Δεν φοβάστε τα αντίποινα;»

«Όχι, δεν φοβόμαστε. Αρκετά κρυφτήκαμε ως τώρα. Από 'δω και στο εξής, όλα στο φως. Τέρμα τα μυστικά. Θα αγωνιστούμε για έναν καλύτερο κόσμο. Δεν έχουμε ψευδαισθήσεις ότι θα αλλάξουμε τα πάντα ξαφνικά. Είναι σχεδόν αδύνατον αυτό. Αλλά μπορούμε να τον κάνουμε λίγο καλύτερο, σιγά σιγά, με την βοήθεια όλων. Ααα... μην ξεχάσω να ευχαριστήσω όλες αυτές τις χιλιάδες κόσμου, που διαδηλώνουν έξω στους δρόμους, τον τελευταίο μήνα, και που ανάγκασαν τις κυβερνήσεις να υπογράψουν στον ΟΗΕ αυτό το σύμφωνο περί μείωσης των παγκόσμιων πολεμικών εξοπλισμών κατά 50%. Ένα τελευταίο μεγάλο ευχαριστώ στους φιλειρηνιστές που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά μας και ήρθαν από διάφορα μέρη της Ρωσίας και της Ευρώπης, για να παραστήσουν τους μισθοφόρους εκείνη τη μέρα, στη σπηλιά».

«Νομίζεις ότι θα το τηρήσουνε το σύμφωνο αυτό οι κυβερνήσεις;»

«Νομίζω ότι θα το τηρήσουνε. Θα δουν πόσα χρήματα εξοικονομούν, πόσες θετικές δράσεις θα μπορέσουν να χρηματοδοτήσουν μέσω αυτής της εξοικονόμησης και θα το τηρήσουν».

«Ο Αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ, καθώς και τέσσερα ακόμη άτομα δικάζονται αυτή την στιγμή που μιλάμε. Έχεις να σχολιάσεις κάτι επ' αυτού;»

«Είναι στενάχωρο, αλλά εμείς δεν έχουμε καμία σχέση με αυτό. Αυτοί επέλεξαν να αποκρύψουν κρίσιμες πληροφορίες από τους υπόλοιπους συναδέλφους τους και συμπατριώτες τους, σχετικά με την κατασκευή αυτού του όπλου».

«Θέλεις να σχολιάσεις για τον Έλληνα εφοπλιστή κάτι;»

«Σαν τι;»

«Για παράδειγμα, δεν θα έπρεπε να δικαστεί κι αυτός στην Ελλάδα;»

«Ουδέν σχόλιον. Ο Ντόκος έσωσε την ζωή μου πέρυσι. Δεν θέλω να επεκταθώ περαιτέρω σε αυτό».

«Περάσατε άσχημα στις Ρωσικές φυλακές;»

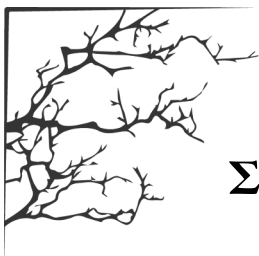
«Ήταν μόνο για ένα βράδυ. Την επόμενη μέρα κιόλας είχαν ξεκαθαρίσει τα πάντα. Εξάλλου, ας είμαστε ελικρινείς. Το Ρωσικό κράτος δεν έπαθε καμία ζημιά από εμάς. Το αντίθετο μάλιστα».

«Κάτι τελευταίο, πριν κάνουμε το πρώτο μας διαφημιστικό διάλειμμα. Μετά θα μιλήσουμε για τα παιδικά σας χρόνια. Πριν από αυτό όμως, θα ήθελα να ρωτήσω την γνώμη σας, σχετικά με τους θανάτους των Χόρχε Σανθ, Χάουαρντ Μπολντ και Μίστερ Μπαμπού. Να ευθύνεται ο Μελίσσας και γι'αυτά; Δεν θα συμπεριληφθούν στο κατηγορητήριο εναντίον του όπως ακούγεται».

«Δυστυχώς, δεν είχα κάποιο γραπτό σενάριο εκείνο το βράδυ. Μου διέφυγε εντελώς να τον κάνω να ομολογήσει και γι'αυτές τις δολοφονίες. Θα τα παραδεχόταν όλα, είμαι σίγουρος. Είναι ένας δαιμονικός νους. Ακόμη κι έτσι όμως, το κατηγορητήριο είναι τεράστιο, θα μείνει για πάρα πολλά χρόνια στην φυλακή. Ελπίζω να γίνει καλύτερος άνθρωπος».

«Ευριδίκη, ανυπομονείς να δεις την κολλητή σου, την Ξένια;»

Η Ευριδίκη δεν μπορούσε να μιλήσει από την συγκίνηση. Είχε βάλει τα χέρια της μπροστά στο πρόσωπό της κι έκλαιγε. Θα συναντούσε την Ξένια στην Αθήνα, σε λίγες μέρες, στα εγκαίνια του κεντρικών γραφείων της μη κερδοσκοπικής ακτιβιστικής οργάνωσης “ΕΙΡΗΝΗ”.

Σκοτεινός Άγγελος

6 Δεκεμβρίου, κεντρικά γραφεία “ΕΙΡΗΝΗ”

Η Ευριδίκη πήρε τον λόγο. Μπροστά της υπήρχαν εκατοντάδες άτομα, μέλη της “ΕΙΡΗΝΗ”. Ήταν η μέρα των εγκαινίων των καινούριων τους γραφείων.

«Όπως γνωρίζετε, εκείνη την ημέρα αποτρέψαμε πιθανώς, έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Τα Κινέζικα πολεμικά πλοία ήταν έτοιμα να εισβάλλουν στα χωρικά ύδατα των ΗΠΑ. Γνωρίζουμε όλοι ότι κάτι τέτοιο δεν θα έμενε αναπάντητο και θα δημιουργούσε μια πολεμική σύγκρουση. Αν δεν ομολογούσε ο Μελίσσας, ότι έδωσε μερικώς ψευδείς πληροφορίες στο Κινέζικο κράτος, κι αν δεν τα ακούγανε όλα σε απευθείας μετάδοση, δεν θα ανακαλούσαν τα πλοία τους για να γυρίσουν πίσω...»

Οι ώρες περάσανε, με πολλή κουβέντα και σπουδαίες γεωπολιτικές αναλύσεις, τόσο από την μεριά της Ευριδίκης, όσο και από την μεριά του Πάνου. Οι δράσεις της μη κερδοσκοπικής τους οργάνωσης θα εντεινόταν κι άλλο το επόμενο χρονικό διάστημα ώστε να πιέσουν για περαιτέρω μείωση των εξοπλιστικών προγραμμάτων, των χωρών του κόσμου.

Έξω είχε βραδιάσει.

Τα τελευταία μέλη της οργάνωσης και το κοινό είχαν αποχωρήσει εδώ και λίγα λεπτά από την αίθουσα. Είχε απομείνει μόνο μια ξανθιά γυναίκα με κυματιστά μακριά μαλλιά, κοντά στα σαρανταπέντε, αριστοκρατικά ντυμένη με ένα κοραλλί ταγέρ, να κάθεται ακόμη στην καρέκλα της.

Η Αντριάνα, η Ευριδίκη, ο Πάνος και ο Ρομπέρτο - ο κωφάλαος πρώην συνάδελφος της Ισπανίδας αστυνομικού - ήθελαν να κλείσουν τις

πόρτες ώστε να μείνουν μόνοι τους και να χαλαρώσουν παρέα με λίγο αλκοόλ.

Το ερωτευμένο ζευγάρι είχε μάθει πλέον να επικοινωνεί στη νοηματική.

Η Ευριδίκη ρώτησε τον σύντροφό της της για αυτή την γυναίκα.

«Αγάπη μου, δεν την πλησιάζεις να ρωτήσεις τι θέλει και γιατί παραμένει ακόμη εδώ; Πρέπει να κλείσουμε, πρέπει να φύγει».

«Πηγαίνω» αποκρίθηκε ο Πάνος που τώρα γύριζε τις ρόδες του αμαξιδίου.

Η κομπή μυστηριώδης γυναίκα, τον κοιτούσε συναισθηματικά φορτισμένη. Συγκινημένη κατά κάποιον τρόπο.

«Γεια σου, πως είσαι;» τον ρώτησε η άκρατα περιποιημένη ξανθιά κυρία, σε καλά Αγγλικά.

«Μμμμ, μια χαρά, εσείς πως είστε; Έχουμε γνωριστεί κάπου; Σαν να σας γνωρίζω» παραξευέτηκε ο Πάνος.

«Πάρε αυτή την επιστολή σε παρακαλώ και διάβασέ την, όταν θα είσαι μόνος σου. Πρέπει να φύγω τώρα. Χάρηκα που σε ξαναείδα!» πήρε την πρωτοβουλία να του χαρίσει ένα χάδι τρυφερό, στο μάγουλο. Ύστερα, απομακρύνθηκε από 'κείνον ταχύτατα, χτυπώντας τις δωδεκάποντες κόκκινες γόβες της στο πάτωμα.

Η Ευριδίκη που παρακολουθούσε την σκηνή γούρλωσε τα μάτια. Σκέφτηκε να της πει κάτι, ή να σηκωθεί και να την ακολουθήσει, να την ρωτήσει ποια ήταν, αλλά δεν το έκανε. Ήταν τόσο κουρασμένη, που το μόνο που ήθελε να κάθεται, και να χαιρέται την σπουδαία παρέα των φίλων της, απόψε.

Ο σύζυγός της ήρθε αργά, δίπλα της. Το βλέμμα του έκρυβε την απορία, ωστόσο, έμεινε σιωπηλός.

Από την άλλη, του άρεσε αυτό το παιχνίδι. Έκανε την Ευριδίκη να ζηλεύει.

Η κοκκινομάλλα πρόσέξε το γράμμα που κρατούσε στα χέρια του.

«Τι είναι αυτό, ραβασάκι είναι, ερωτική εξομολόγηση σου κάνει η κυρία; Αχ, αυτά τα μάτια σου τις έχουν τρελάνει όλες. Έλα εδώ, θα

το διαβάσεις μπροστά σε όλους μας, να ακούσουμε τι σου γράφει» του έλεγε με χιουμοριστική διάθεση.

Η πρώην Καταλανή αστυνομικός την ίδια στιγμή έπαιρνε το μπουκάλι με το τσίπουρο και γέμιζε το σφηνάκι της. Ήταν χαρούμενη. Πριν λίγες ημέρες, ο Πέδρο, είχε ξυπνήσει από το κώμα.

«Πρόσεχε με το τσίπουρο. Είναι δυνατό» την συμβούλεψε η Ευριδίκη.

«Αρχίζω και αποκτώ ελληνικές συνήθειες» της απάντησε εκείνη, κι όλοι ξεκαρδίστηκαν.

«Πάνο, εσύ κάθισε εδώ δίπλα μου, δεν θα την γλιτώσεις, ζηλεύω. Θα μας διαβάσεις το ραβασάκι. Ξεκίνα...»

Ο Πάνος, αν και η ξανθιά γυναίκα του είχε ζητήσει να το διαβάσει μόνος το γράμμα, δεν θα μπορούσε να το κρατήσει μυστικό από τους υπόλοιπους, ειδικά από την Ευριδίκη. Έτσι λοιπόν, άρχισε να αφηγείται δυνατά:

“Χαίρομαι πάρα πολύ που είσαι ζωντανός. Ευχαριστώ τον θεό γι’αυτό. Δεν ξέρω αν κατάλαβες ποια είμαι. Είμαι η Μ...”

Ξαφνικά του κόπηκε η λαλιά. Άνοιξε το στόμα και κάρφωσε τα μάτια στο χαρτί. Έμεινε έτσι παγωμένος για αρκετά δευτερόλεπτα. Η Ευριδίκη άρχισε να τον ρωτάει αγχωμένη τι στο καλό συνέβαινε.

Ω θεέ μου, αυτή ήταν. Πως άλλαξε τόσο; Και τι δουλειά είχε εδώ; ... Δεν μπορώ να το διαβάσω προφορικά αυτό. Τα έχουμε βάλει με τα λόμπι των όπλων. Αν έχουν βάλει κοριούς σε αυτή την αίθουσα; Δεν πρέπει να ακούσουν τι λέμε. Απίστευτο... απίστευτο. Δεν μπορώ να το πιστέψω. Πρέπει να επικοινωνήσω στη νοηματική με τους υπόλοιπους.

Έτσι λοιπόν, άρχισε να επικοινωνεί το γραπτό κείμενο της επιστολής μέσω της νοηματικής γλώσσας, όντας στον απόλυτο βαθμό, σαστισμένος:

“... είμαι η Μαρία, η καθαρίστρια των κεντρικών γραφείων του περιοδικού Naval & Maritime. Θέλω να σου εξομολογηθώ... εγώ τους σκότωσα όλους.”

Η Αντριάνα, η Ευριδίκη και ο Ρομπέρτο είχαν μείνει άναυδοι. Είχαν παγώσει όλοι τους αυτή την στιγμή. Βεβαίως και γνωρίζανε την ιστορία της Μαρίας. Τους τα είχε διηγηθεί όλα ο Πάνος. Πως μέσω αυτής είχε καταφέρει να παγιδεύσει τον ηλεκτρονικό υπολογιστή του Χόρχε Σανθ.

Αλλά το ερώτημα ήταν:

Ποιους είχε σκοτώσει;

«Συνέχισε» του επικοινωνήσε η Αντριάνα, κουνώντας τα χέρια της άτακτα.

Ο Πάνος που την κοιτούσε εμβρόντητος, συνέχισε:

“Όλα ξεκίνησαν πριν τρία χρόνια περίπου, από μια απλή γνωριμία. Η Πατρίσια, η κόρη μου, μου είχε στείλει μήνυμα εκείνο το Σαββατόβραδο... Μαμά μου, μόλις γνώρισα ένα πολύ όμορφο αγόρι. Υψηλός, λεπτός και γυμνασμένος, αρρενωπός. Του αρέσω, το βλέπω στα μάτια του. Είναι μαζί μου αυτή τη στιγμή, μιλάμε. Δεν ξέρει ότι στέλνω στη μανούλα μου βέβαια μήνυμα... χιχιχι. Είμαστε στο μπαρ Κλάρο. Ήταν και οι φίλες μου εδώ. Μόλις έφυγαν. Θα καθίσω λίγο μαζί του, και μετά θα φύγω κι εγώ. Μην φοβάσαι, ξέρω... δεν πρόκειται να του δοδώ τόσο γρήγορα. Να μου έχεις εμπιστοσύνη. Ήδη έχω παραγγείλει ταξί. Θα είναι εδώ σε μισή ώρα. Ακόμη δεν πάτησα το πόδι μου στην Μαδρίτη, και μου την πέφτουν όλοι οι ωραίοι. Φαντάσου τι έχει να γίνει με το που αρχίσω το πανεπιστήμιο σε λίγες μέρες... χιχιχι. Σ’αγαπάω μανούλα...

Αυτό... ήταν το τελευταίο της μήνυμα. Όλη την Κυριακή την καλούσα στο τηλέφωνο, δεν απαντούσε. Την Δευτέρα τα ίδια. Είχα τρελαθεί από την αγωνία μου. Τηλεφώνησα στην πρεσβεία μας στην Μαδρίτη. Μου έλεγαν να μην ανησυχώ κι ότι πολύ γρήγορα θα με έπαιρνε τηλέφωνο το παιδί μου. Ήταν σίγουροι ότι ήταν μια νεανική τρέλα, ότι ήθελε να χαθεί απλά για δυο μέρες.

Την Τρίτη... το αγγελούδι μου, με πήρε τηλέφωνο. Έτρεξα γρήγορα να απαντήσω. Ανακουφίστηκα προσωρινά. Όμως δεν θα κρατούσε αυτό. Κλάματα και φωνές ακούγονταν από την άλλη άκρη της γραμμής. Κοπήκανε τα πόδια μου, ζαλίστηκα, έπεσα κάτω. Πολύ γρήγορα

συνήλδα... την άκουγα... μαμά μου, μαμά μουuuu, με βιάσανε μου έλεγε το αγγελούδι μου, το αγγελούδι μουuu. Θεέ μου... μαμά, με βιάσανε πολλοί, δεν καταλάβαινα τι μου συμβαίνει. Μου έδωσαν ναρκωτικά, δεν ξέρω, πονάω μανούλα μου, πονάω... κι έκλαιγε με σπαραγμό το κοριτσάκι μου. Η καρδιά μου είχε ξεριζωθεί. Δεν άντεχα άλλο. Το κοριτσάκι μου, που δεν ήμουν εκεί να την προστατέψω. Οι καταραμένοι, όλοι τους. Δεν μπορώ να πάω στην αστυνομία. Ντρέπομαι, ντρέπομαι. Δεν θέλω να το μάθει κανείς άλλος εκτός από τις θείες μου, υποσχέσου το. Δεν θα αντέξω την ντροπή αν το μάθει ο κόσμος. Δεν θα μπορώ να κυκλοφορώ έξω. Ευτυχώς που μπόρεσα και δραπέτευσα από εκείνο το σπίτι, σαν πύργος ήταν κάποιου βασιλιά. Αχ, μαμά μου τι μου έκαναν. Θέλω να γυρίσω πίσω. Δεν αντέχω να καδίσω άλλο εδώ. Θα κλείσω εισιτήρια, θα αναχωρήσω το βράδυ. Αύριο θα έρδη μανούλα μου στο Μεξικό... αχ μανούλα μου. Έκλαιγε, έκλαιγε κι έκλαιγε η ψυχούλα μου.

Την επόμενη μέρα πήγα στο αεροδρόμιο για να την παραλάβω. Αντίκρισα ένα πλάσμα διαλυμένο, χλωμό, με κατάμαυρους κύκλους κάτω από τα μάτια. Δεν μπορούσε να περπατήσει. Δεν είχε ζωή... της τα είχαν πάρει όλα οι καταραμένοι. Της πήραν την χαρά, την αδωότητα, την ομορφιά... της πήραν την ψυχή τα καδάρματα.

Δεν θέλησε ποτέ της να πάμε στην αστυνομία και να το καταγγείλουμε. Δεν ήθελε να μάθει κανείς τίποτα. Θα αυτοκτονούσε, μου το χε πει, έτσι και μάθαινε ο κόσμος ότι την είχαν βιάσει. Ντρέπόταν.

Αποδέχθηκα την επιθυμία της. Μέρα με την ημέρα όμως το κοριτσάκι μου χειροτέρευε. Κλεινόταν στον εαυτό της, δεν είχε όρεξη να φάει, δεν μιλούσε, δεν επικοινωνούσε. Μετά από λίγους μήνες, κατάντησε κατατονική. Καμία επαφή με το εξωτερικό περιβάλλον. Αναγκάστηκα να την κλείσω σε ένα ψυχιατρείο για να την βοηθήσουν. Δεν μπορούσα να κάνω κάτι άλλο. Μόνο αυτοί μπορούσαν να την κάνουν καλά. Μέσα μου όμως ο σπόρος της εκδίκησης μεγάλωνε... και μεγάλωνε όλο και πιο πολύ. Ήθελα να βρω αυτούς που είχαν κάνει κακό στο αγγελούδι μου. Ήθελα να τους τιμωρήσω, να τους εκδικηθώ.

Ήρθα στην Μαδρίτη με πλαστό διαβατήριο μαζί με τον δωδεκάχρονο γιο μου και με την μικρή μου αδερφή. Έπρεπε να αρχίσω την έρευνά μου. Να τους βρω. Όλους. Πρώτα επισκέφθηκα αυτό το μπαρ, το Κλάρο. Πλήρωσα πολλά λεφτά για πληροφορίες σε ανθρώπους του υποκόσμου. Δεν είχα εργαστεί ποτέ μου ως καθαρίστρια πριν την άφιξή μου στην Ισπανία. Εργαζόμουν τις δυο τελευταίες δεκαετίες ως καθηγήτρια γενετικής και τοξικολογίας, στο πανεπιστήμιο του Μέξικο Σίτυ. Είχα αποταμιεύσει πολλά λεφτά όλα αυτά τα χρόνια. Τα ξόδεψα όλα για να επιτύχω τον σκοπό μου. Πλήρωσα αδρά, ντέτεκτιβς, πρεζόνια και νταβατζήδες, συμμορίες... ώστε να μου δίνουν πληροφορίες. Οι πιο πολλοί δεν γνώριζαν τίποτα. Όμως, κάποιοι ελάχιστοι, μου έδιναν στοιχεία, που σιγά σιγά με οδηγούσαν κάπου, στα πρώτα ονόματα.

Αυτός που την νάρκωσε... Μάριο Γκουτιέρεζ. Το αγόρι που είχε γνωρίσει στο μπαρ εκείνο το βράδυ. Αυτοί που μάλλον την είχαν βιάσει... Χόρχε Σανθ... Χάουαρντ Μπολντ... Τίο Πουγιόλ... Τζέραρντ Μαλδονάδο... Γιούργκεν Κλίνσμαν”.

Η Αντριάνα τοποθέτησε το δεξί της χέρι στο στόμα της, κι έβγαλε μια μικρή κραυγή. Όχι, δεν είναι δυνατόν. Ο Τίο είναι ο υπεύθυνος ιατροδικαστής του Μόσσος Ντ’ Εσκουάντρα. Ω θεέ μου.

Ο Πάνος σοκαρισμένος και δακρυσμένος συνέχισε να διαβάζει και να επικοινωνεί στους υπόλοιπους τα νοήματα του γραπτού κειμένου. Η Ευριδίκη με τον Ρομπέρτο αναριγούσαν.

“Υπήρχαν ενδείξεις για τους βιαστές. Δεν υπήρχαν όμως ατράνταχτες αποδείξεις. Δεν θα ήθελα επουδενί να κάνω κακό σε κάποιον αδώο. Δεν θα μπορούσα να συγχωρήσω τον εαυτό μου. Έτσι λοιπόν, αποφάσισα να μπω στα σπίτια τους, στις επιχειρήσεις τους. Σαν καθαρίστρια. Ποιος άλλος μπορεί με τόση ευκολία να μπαίνει στις κρεβατοκάμαρές του καθενός, να βλέπει τα σκουπίδια του, να ανοίγει τα συρτάρια του; Μόνο μια καθαρίστρια.

Χρειαζόμουν βοήθεια όμως. Δεν μπορούσα να τα κάνω όλα μόνη μου. Ζήτησα και από τις υπόλοιπες αδερφές μου και την ξαδέρφη μου να με βοηθήσουν. Η μία ανύπαντρη, ή άλλη χήρα σαν και μένα, και η τρίτη

χωρισμένη... η ξαδέρφη μου. Δεν το σκεφτήκανε ούτε ένα δευτερόλεπτο. Ήθελαν σαν τρελές να υποστηρίξουν την εκδίκησή μου και να πάρουν και την δική τους εκδίκηση, βεβαίως. Οι γυναίκες στο σόι μου ήμασταν πάντα μια γροδιά. Πάντα αγαπημένες στον υπερδευτικό βαθμό.

Έτσι λοιπόν, άρχισε η “επαγγελματική” μας σταδιοδρομία. Αρκετά χρήματα δόθηκαν για να φτιάξουμε ψεύτικες ταυτότητες για να μας σβήσουν τα ηλεκτρονικά μας ίχνη και να βγάλουμε κάρτες εργασίας. Εγώ, η Ιζαμπέλα Λόπεζ ως Μαρία Χεσούς Φερνάντεζ, και η Μαριάννα Αλόνσο ως Μάρτα Γκαρδιά”.

Η Αντριάνα τοποθέτησε ξανά το χέρι της στο στόμα της. Δεν πίστευε αυτά που “άκουγε”.

- Σε παρακαλώ Αντριάνα, βάλε λίγο τσίπουρο και σε εμένα -της ζήτησε ο Πάνος, που είχε ιδρώσει από αυτά που διάβαζε. Είχε συγκλονιστεί. Είχε ανάγκη από ένα δυνατό αλκοολούχο ποτό.

Η πρώην αστυνομικός του έβαλε. Εκείνος συνέχισε στη νοηματική να εξηγεί το κείμενο:

“Οι υπόλοιπες, οι αδερφές μου, θα πηγαίνανε αντίστοιχα να εργαστούν στη Νέα Υόρκη στην κατοικία του Χάουαρντ Μπολντ και στο Βερολίνο, στην βίλα του Γιούργκεν Κλίνσμαν. Εγώ ως Μαρία θα εργαζόμουν στην επιχείρηση του Χόρχε Σανθ τα πρωινά και στο σπίτι του Τίο κάποια απογεύματα, ως καθαρίστρια. Η ξαδέρφη μου, η Μαριάννα, θα γινόταν προσωπική βοηθός του προέδρου της Μπαρτσελόνα. Όλες πια είχαμε μπει στα άδυστά τους.

Πολύ γρήγορα ανακαλύψαμε, ότι ο κύριος Μαλδονάδο, ο πρόεδρος της Μπαρτσελόνα, δεν είχε καμία σχέση με τον βιασμό. Δεν γνώριζε καλά καλά τους υπόλοιπους υπόπτους. Όμως, όσον αφορούσε την ξαδέρφη μου, δεν υπήρχε λόγος να παραιτηθεί από τη νέα της δουλειά, ως προσωπική του βοηθός. Αυτό θα αποδεικνυόταν χρήσιμο στο μέλλον, για να πάρουμε την εκδίκησή μας. Εκείνη έφερε σε επαφή τον Χόρχε Σανθ με τον πρόεδρο. Εκείνη έπεισε τον Σανθ να πίνει όλα αυτά τα περιέργα αλκοολούχα ποτά κι άρχισε την συνεργασία με τους Γκουτιέρεζ.

Την ημέρα που χτύπησες την πόρτα μου Πάνο, τρώμαξα. Νόμιζα ότι σε είχαν στείλει αυτοί. Ότι είχαν ανακαλύψει ποια ήμουν. Βρίσκονταν εκείνο το απόγευμα, μαζί μου στο σπίτι επίσης, ο γιος μου και η μικρή μου αδελφή. Τους είπα να κρυφτούν γρήγορα στην ντουλάπα. Έτσι κι έκαναν. Γρήγορα κατάλαβα όμως ότι δεν είχες καμία σχέση με αυτούς, με τους βιαστές. Διαβάζω τους ανθρώπους. Διάβασα το καθαρό βλέμμα σου, είδα την καλή σου ψυχή. Πίστεψα ότι πραγματικά ήσουν ένας ανταγωνιστής του περιοδικού του Χόρχε Σανθ. Σου είπα ψέματα ότι δεν γνώριζα καθόλου από usb και υπολογιστές. Βεβαίως και γνώριζα.

Μου έβαλες αυτή την ιδέα όμως στο μυαλό. Ότι θα μπορούσα και γω να παρακολουθήσω αυτό το κάδαρμα, με τον ίδιο τρόπο με σένα. Χακάρωντάς του τον υπολογιστή. Πολύ σύντομα, βρήκα τους κατάλληλους ανθρώπους για να με βοηθήσουν να αποκτήσω πρόσβαση στον ηλεκτρονικό του υπολογιστή, και της εργασίας του, αλλά και του σπιτιού του. Αν δεν είχες φανεί εκείνη την ημέρα, η συγκέντρωση αποδείξεων, θα ήταν πολύ πιο δύσκολη για εμένα, αλλά και για όλες μας. Βοήθησες αφάνταστα, στο να συγκεντρώσουμε τα απαραίτητα στοιχεία, που απεδείκνυαν τελικά, ότι αυτοί οι τέσσερις... ήταν τελικά οι βιαστές της λατρεμένης μου κόρης. Τα πεπρωμένα μας συνδέονται. Σε ευχαριστώ από τα βάδη της ψυχής μου. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που ήθελα να σου εξομολογηθώ τα πάντα. Χάρηκα πολύ όταν έμαδα ότι τελικά ζεις. Είχα παρακολουθήσει τον προηγούμενο χρόνο από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τον εικονικό θάνατό σου, και είχα στενοχωρηθεί αφάνταστα.

Να συνεχίσω όμως με την ιστορία μου. Λοιπόν, όπως σου εξήγησα, οι αποδείξεις μετά από αρκετούς μήνες, ήταν ατράνταχτες. Ο Σανθ, ο Μπολντ, ο Κλίνσμαν και ο Τίο Πουγιόλ είχαν βιάσει το κοριτσάκι μου. Σε έναν πύργο, λίγο πιο έξω από την Μαδρίτη. Εκεί όπου κάποιοι πολιτικοί, επιχειρηματίες, η ελίτ της κοινωνίας μας, φοράει μάσκες τρομακτικές, και διοργανώνει αυτά τα αλλόκοτα όργια, με θύματα ανήλικες ή δεκαοχτάχρονες κοπέλες. Όσο ακριβώς ήταν και η Πατρίσια μου τότε. Ξέρετε πόσες κοπέλες που αγνοούνται τα τελευταία χρόνια, ήταν θύματα

των συμμετεχόντων σε εκείνα τα όργια; Τους προστατεύει η αστυνομία, οι δικαστές, οι Υπηρεσίες.

Ο Μάριο Γκουτιέρεζ γνώριζε τα υποψήφια θύματα, σε διάφορα κλαμπς ή μπαρς. Τις φλέρταρε και ύστερα τους έριχνε ναρκωτικές ουσίες στο ποτό τους. Ύστερα, τις μετέφερε με το φορτηγάκι του, σε ένα προκαθορισμένο σημείο, όπου και τις παράταγε αβοήθητες και ναρκωμένες. Από εκεί τις μάζευαν τα τσιράκια αυτών των πανίσχυρων και πλούσιων ανδρώπων και τις πήγαιναν στις βίλες τους. Κανείς δεν γνώριζε το πρόσωπο του Μάριο, ούτε την ταυτότητά του, όπως επίσης κι ο Μάριο δεν γνώριζε τίποτα γι'αυτούς. Η θεία και ο θείος του Μάριο, είχαν βάλει τον ανιψιό τους σε αυτό το παιχνίδι. Κερδίζανε πολλές δεκάδες χιλιάδες ευρώ. Ο ανιψιός τους αντιθέτως δεν έπαιρνε σχεδόν τίποτα. Του διαχειρίζονταν όλα του τα χρήματα δίνοντάς του έναν ταπεινό μισθό. Γιατί τους υπάκουε σε τέτοιο βαθμό, κανείς δεν γνωρίζει. Είναι άξιον απορίας πως μπορούσε ένα ζευγάρι ηλικιωμένων να χειρίζεται με αυτό τον τρόπο, ψυχολογικά και νοητικά, έναν νέο και δυνατό άνθρωπο. Ήταν το κουτάβι τους”.

Ο Πάνος διέκοψε προσωρινά την ανάγνωση και τη νοηματική. Είχαν πιαστεί τα χέρια του. Ήταν συνταραγμένος από αυτά που ανακάλυπτε. Ήπια μια μεγάλη ποσότητα από το τσίπουρο. Του έκαψε τον λαιμό. Κοκκίνησαν τα μάτια του. Ρώτησε την Αντριάνα:

«Εσείς δεν είχατε ερευνήσει το κοντινό του περιβάλλον;»

«Να σου πω την αλήθεια, δεν είχαμε ασχοληθεί καθόλου με τους υπαλλήλους της καθαριότητας ή τους υπηρέτες του. Μόνο στον μπάτλερ που ήταν υπεύθυνος για το προσωπικό της μόνιμης κατοικίας του είχαμε κάνει μερικές τυπικές ερωτήσεις. Τίποτα σπουδαίο όμως... τρία λεπτά υπόθεση. Ούτε με τις καθαρίστριες του Καμπ Νου ασχοληθήκαμε. Ήταν εκτός του Πρωτοκόλλου, αφού κανονικά ένας επιθεωρητής πρέπει να τους ανακρίνει όλους... αλλά δεν μπορούσαμε να φανταστούμε ότι μια ταπεινή καθαρίστρια θα ευθύνεται για τις δολοφονίες. Νομίζαμε ότι κάποιος μεγάλος επιχειρηματίας θα κρύβεται από πίσω, ή κάποιος επαγγελματίας εκτελεστής... η μαφία ίσως. Που να φανταστούμε;»

Ο Πάνος πρότεινε στην Αντριάνα να συνεχίσει την ανάγνωση. Το κείμενο ήταν γραμμένο στα Ισπανικά. Εκείνη δέχθηκε αυτομάτως.

«Σε ποιο σημείο βρίσκεσαι στο κείμενο;»

«Εδώ, σε αυτή την παράγραφο».

«Λοιπόν...»

“Δεν ήθελα να σκοτώσω κατευθείαν τον Μάριο. Ήθελα πρώτα να τον βάλω στην φυλακή, για να τον βιάζουν... και να τον βιάζουν, όπως έκαναν στο κοριτσάκι μου. Μετά από λίγους μήνες θα τον αποτελείωνα κι αυτόν. Θα απορείς γιατί δεν είχαμε συμπεριλάβει αρχικά στην λίστα θανάτου και το ζεύγος Γκουτιέρεζ. Είχαμε σχεδιάσει να τους σκοτώσουμε κι αυτούς, αλλά με έναν διαφορετικό βασανιστικό και αργό θάνατο, αρκετά αργότερα. Προς το παρόν θα έπρεπε να συγκεντρωθούμε και να επικεντρωθούμε στους τρεις πρώτα... μετά στον ιατροδικαστή... και μετά σε αυτούς, στους Γκουτιέρεζ.

‘Ομως, η μοίρα είχε άλλα σχέδια. Η καλή επιδευρητής, Αντριάνα, έβαλε το χέρι της, απότι διάβασα στον τύπο... και οι Γκουτιέρεζ πέθαναν όπως τους άξιζε. Την ευχαριστώ.

Με την Αντριάνα Πέρεθ είχαμε συναντηθεί μια φορά μονάχα. Στα γραφεία του Naval & Maritime security. Είχε έρθει με τον συναδέλφό της για να “κουβεντιάσουν” με κάποιους συναδέλφους του Σανθ για την υπόθεση. Δεν ανταλλάξαμε ποτέ όμως, ούτε μισή κουβέντα. Περιπατήσανε και περάσανε από δίπλα μου και δεν μου έριξαν ούτε μια ματιά. Που να φανταζόντουσαν ότι μια ταπεινή καθαρίστρια τα είχε κάνει όλα;

Θέλω επίσης να σας πω ότι εκτός από την προσωπική μου εκδίκηση, θα βοηθήσω πολλούς άλλους γονείς να πάρουν εκδίκηση. Όλο αυτό το διάστημα συγκέντρωνα στοιχεία γι’ αυτό το δίκτυο βιαστών. Φυσικά δεν είναι μόνο αυτοί οι τέσσερις... ή μόνο ο Μάριο... ή ο κύριος και η κυρία Γκουτιέρεζ. Υπάρχουν πολλοί ισχυροί άνθρωποι, υπεράνω υποψίας, που εμπλέκονται σε αυτή τη βρωμιά. Γι’ αυτό καθυστερήσαμε τόσο πολύ την εκδίκησή μας. Έπρεπε να βρούμε περισσότερα στοιχεία... και περισσότερα... που αποδεικνύουν τη συμμετοχή κάποιων δικαστών, βουλευτών, επιχειρηματιών. Εμείς, εγώ με τους συγγενείς μου θα

εκδικούμασταν τον βιασμό της κόρης μου. Οι άλλοι γονείς; Δεν θα έπρεπε να γνωρίζουν; Καδυστερήσαμε, αλλά καταφέραμε να δημιουργήσουμε έναν φάκελο όχι εκατοντάδων, αλλά χιλιάδων σελίδων, ενοχοποιώντας πάρα πολλούς ανθρώπους, υπεράνω υποψίας, επαναλαμβάνω. Τους επόμενους μήνες όλα τα στοιχεία θα δημοσιοποιηθούν. Μακάρι να μπορούσα να τους σκοτώσω όλους, αλλά θα ήταν επιχειρησιακά αδύνατο. Τουλάχιστον, θα καταδικαστούν από τη δημόσια συνείδηση. Ελπίζω να βρούμε έναν έντιμο εισαγγελέα να τους ασκήσει δίωξη.

Υποθέτω ότι αναρωτιέσαι... πώς τους σκοτώσαμε; Ψέκασα μια τοξική ουσία στα πούρα που κάπνιζαν..."

Η Αντριάνα σταμάτησε να διαβάζει και είπε:

- Θεέ μου, όλοι νομίζαμε ότι το δηλητήριο ήταν στα ποτά τους. Θεέ μου -έβαλε τα χέρια μπροστά από το στόμα της, ενώ η ανάσα της ηχούσε κοφτή-. Δεν μπορώ να το πιστέψω... αν είναι δυνατόν...

Η Ευρυδίκη την ρώτησε, αποσβλωμένη:

«Βρήκατε υπολείμματα πούρων στο τασάκι του Χόρχε Σανζ όταν πήγατε να ερευνήσετε τη σκηνή του θανάτου στο Καμπ Νου;»

«Όχι, το τασάκι ήταν πεντακάθαρο. Δεν βρήκαμε ούτε πάνω του ούτε σε κάποια από τις τσέπες του κανένα πακέτο πούρων».

«Μια καθαρίστρια, υποθέτω» προσέθεσε ο Ρομπέρτο.

«Τώρα που θυμάμαι το βίντεο από τη σουίτα του Καμπ Νου, η καθαρίστρια ήταν πράγματι πολύ δραστήρια. Αλλά δεν ήταν η Μαρία. Όσον αφορά τις αδελφές, το κείμενο μας λέει ότι η μία ήταν στο Βερολίνο και η άλλη στη Νέα Υόρκη. Η μικρότερη αδελφή δεν εργάστηκε ποτέ ως καθαρίστρια».

«Η καθαρίστρια στη σουίτα VIP πιθανότατα δεν ήξερε τίποτα, αλλά απλώς ακολουθούσε τις εντολές της Μάρτα Γκαρθία. Την ανάγκασε να καθαρίσει πολύ καλά τον τόπο του εγκλήματος» εξήγησε ο Πάνος.

«Ίσως» σχολίασε η Αντριάνα.

«Μόλις θυμήθηκα την ιστορία που μας είπες πριν από λίγο, για αυτή τη Μάρτα, τη βοηθό του προέδρου της Βαρκελώνης. Γιατί σας

ομολόγησε την απάτη με αυτό το σπάνιο και πανάκριβο ούισκι; Γιατί έθεσε τον εαυτό της σε κίνδυνο, με μεγάλη πιθανότητα να συλληφθεί;» ρώτησε ο Πάνος την Αντριάνα γεμάτος έκπληξη.

«Η Μάρτα μας αποκάλυψε τα πάντα, επειδή δεν ήταν ειδική σε θέματα παρανομίας. Έτσι πίστεψε τη μπλόφα που παίξαμε με τον Πέδρο. Υπό κανονικές συνθήκες δεν θα έπρεπε ποτέ να μας είχε αποκαλύψει τίποτα. Αν δεν μας είχε αποκαλύψει τίποτα, θα την κρατούσαμε μόνο για μια ώρα στο αστυνομικό τμήμα και μετά θα έφευγε. Πίστεψέ με, δεν θα την ενοχλούσαμε ποτέ ξανά. Δεν την υποψιάζομασταν καθόλου. Είμαι σίγουρη ότι η Μάρτα συγκέντρωνε όλο αυτό το διάστημα στοιχεία που έδειχναν την ενοχή του Μάριο, τουλάχιστον όσον αφορά τη ληστεία. Μετά από ένα μήνα, θα μας έστειλε έναν ανώνυμο φάκελο με αυτά τα ενοχοποιητικά στοιχεία. Θα συλλαμβάναμε τον Μάριο για απάτη... και σίγουρα θα πιστεύαμε ότι είναι ένας από τους κύριους υπεύθυνους για τη δολοφονία του Σανθ. Ας μην ξεχνάμε το παρελθόν του στις συμμορίες. Είναι βέβαιο ότι ακόμη και αν οι ένορκοι δεν τον έκριναν ένοχο για φόνο, θα τον καταδίκαιζαν για απάτη. Έτσι θα πήγαινε στη φυλακή. Ήταν τόσο ερωτευμένος, που δεν θα μπορούσε ποτέ να ρουφιανέψει τη Μάρτα. Μετά από δύο ή τρεις μήνες στη φυλακή και αφού τον βίαζαν αρκετές φορές, κάποιος θα τον σκότωνε. Ξαφνικά και ως δια μαγείας, θα έφταναν περισσότερα στοιχεία που θα έδειχναν ότι είχε σκοτώσει τον Χόρχε Σανθ. Δεν ξέρω πώς αυτό θα μπορούσε να συνδεθεί με τους άλλους θανάτους, αλλά με αυτά που έχω δει μέχρι τώρα από τη Μαρία και την ομάδα της... νομίζω ότι σίγουρα θα είχαν επινοήσει μια πειστική ιστορία. Μετά από ένα χρόνο, όλες οι Μεξικανές αδελφές και η ξαδέλφη τους... η Μαριάννα... η Μάρτα δηλαδή, θα ζούσαν ανέμελα στο Μεξικό, έχοντας αποκτήσει μέσω της απάτης, μερικές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ».

«Είναι δυνατόν να έκαναν την απάτη για τα χρήματα; Αφού στόχος τους ήταν μόνο η εκδίκηση». «Έχεις δίκιο σε αυτό. Δεν ξέρω τι να σου απαντήσω. Πρέπει να συνεχίσω να διαβάζω. Αρκετά με τη Μάρτα».

Η Αντριάνα συνέχισε:

"...Όλοι κάπνιζαν πούρα "Οro"... 12.000 ευρώ το πακέτο. Υπάρχει άνθρωπος που θα πλήρωνε τόσα χρήματα για να καπνίσει ένα πούρο και να μην τον χαρακτηρίζει η απόλυτη έλλειψη ενσυναίσθησης; Εμείς οι καθαρίστριες έχουμε πρόσβαση στα πάντα. Ανταλλάξαμε μερικά από τα πούρα που ήταν στο πακέτο τους με δηλητηριασμένα πούρα. Η αγαπημένη τους συνήθεια θα σκότωνε, μαρτυρικά.

Που είχα βρει αυτό το τρομερό δηλητήριο όμως; Ένα βράδυ... ενώ καθάριζα το σπίτι του ιατροδικαστή όταν έλειπε, κατάφερα να μπω στο μυστικό του δωμάτιο, το οποίο κρατούσε πάντα κλειδωμένο... όπου δεν μπορούσε να μπει κανείς άλλος εκτός από αυτόν. Σε εκείνο το δωμάτιο βρήκα μεγάλο αριθμό απόρρητων στοιχείων που αποδείκνυαν ότι ο Τίο δούλευε για την KGB ενόσω ήταν νεαρός..."

Η Αντριάνα σταμάτησε να επικοινωνεί με τους άλλους, σταμάτησε να διαβάζει... και πήρε μια βαθιά ανάσα. Αυτά που ανακάλυπτε για τον Τίο την είχαν σοκάρει βαθιά.

Αλλά σύντομα βρήκε το κουράγιο να συνεχίσει:

"Του είχε ανατεθεί να δημιουργήσει ένα δηλητήριο, ένα δηλητήριο που κανένας επιστήμονας δεν γνώριζε και που θα μπορούσε να σκοτώσει αμέσως κάποιον μετά από μια τρομερή αιμορραγία. Μια πολύ μικρή ποσότητα αυτού του δηλητηρίου ήταν καλά αποθηκευμένη σε δύο φιαλίδια στο μυστικό δωμάτιο. Η κύρια ουσία αυτού του τρομερού δηλητηρίου είχε εξαχθεί από σπάνιες αράχνες που υπήρχαν στον Αμαζόνιο τη δεκαετία του 1980, κατά τη διάρκεια της διδακτορικής του διατριβής. Αυτές οι αράχνες δεν υπάρχουν πλέον. Κανείς δεν ξέρει τίποτα γι' αυτές... η βιβλιογραφία δεν γνωρίζει την ύπαρξη αυτής της ουσίας. Έτσι μου ήρθε η ιδέα να χρησιμοποιήσω αυτό το θανατηφόρο υλικό για να τους σκοτώσω. Ποιος καλύτερος τρόπος από το να σκοτώσουμε αυτόν και το είδος του με την ίδια του την εφεύρεση;"

«Η Μαρία, φυσικά, δεν ήξερε ότι θα διάβαζα αυτό το μέρος του κειμένου» είπε η Αντριάνα στους υπόλοιπους, εντελώς έκπληκτη, επιπλέον κι από αυτά που μόλις είχε μάθει για τον Τίο. «Θέλετε να σας

εξήγησω για τον ιατροδικαστή τώρα ή στο τέλος; Υπάρχουν πράγματα που δεν γνωρίζετε».

«Σε παρακαλώ, τώρα» απάντησε η Ευρυδίκη.

Πέρασαν μερικά λεπτά, κατά τη διάρκεια των οποίων η Αντριάνα εξήγησε λεπτομερώς τη σχέση της με τον ιατροδικαστή και την εμπλοκή της στην υπόθεση. Δηλαδή, τα ψέματα που τους είχε πει σχετικά με την KGB και τον πατέρα του.

Τον “λόγο” πήρε η Ευρυδίκη:

«Αρχίζω να καταλαβαίνω. Ήθελε να κάνει τον ιατροδικαστή να τρέμει από φόβο, χωρίς να γνωρίζει ποιος του την είχε στήσει. Γι' αυτό μάλλον δεν τον σκότωσε αμέσως, αλλά ήθελε να τον βασανίζει ψυχολογικά για ένα χρονικό διάστημα».

Ο Ρομπέρτο τη διέκοψε και άρχισε να συμπληρώνει στη συζήτηση:

«Ναι, είναι σαν να έχεις ένα όπλο στο σπίτι και να μαθαίνεις ότι έχει διαπραχθεί φόνος με αυτό το όπλο: τι πρέπει να κάνεις; Στην αρχή φοβάσαι. Πιστεύεις ότι κάποιος έκλεψε το όπλο από το σπίτι σου για να σε παγιδεύσει. Τι πρέπει να κάνεις τώρα; Προσπαθείς να ελαχιστοποιήσεις την ενοχή σου σε περίπτωση που αποδειχθεί ότι το όπλο είναι δικό σου».

Συνέχισε η Αντριάνα:

«Στην περίπτωση του όπλου, μπορείς να επικαλεστείς κλοπή και κανείς δεν θα σε κατηγορήσει γι' αυτό. Κάποιος μου το έκλεψε και σκότωσε κάποιον, δεν φταίω εγώ. Αλλά στην περίπτωση του σπανιότερου δηλητηρίου στον κόσμο; Πώς μπορείς να το δικαιολογήσεις αυτό; Θα σε ρωτήσουν γιατί είχες αυτό το πράγμα στο σπίτι σου. Αν αποδειχθεί ότι ένας Ισπανός κατάσκοπος σκοτώθηκε επίσης από την ίδια ουσία, τότε αυτό δείχνει ότι πιθανώς δούλευες για λογαριασμό ξένων υπηρεσιών. Μιλάμε για εσχάτη προδοσία».

«Θα μπορούσε να αρνηθεί ότι ήταν ο δημιουργός αυτής της ουσίας και ότι δεν βρισκόταν στο σπίτι του, σε περίπτωση που του απαγγέλλονταν κατηγορίες. Θα μπορούσε να προσποιηθεί ότι αγνοούσε το θέμα» δήλωσε ο Πάνος.

«Όταν κάποιος κλέβει κάτι τόσο καλά φυλαγμένο από το σπίτι σου, είναι βέβαιο ότι κάτι ξέρει για εσένα. Ο Τιο σίγουρα φοβόταν ότι κάποιος έπαιζε μαζί του, ίσως κάποια μυστική υπηρεσία, και ότι μπορεί να αποκαλύπτε ότι αυτός ήταν ο δημιουργός του δηλητηρίου. Δεν μπορούσε να προσποιηθεί ότι δεν είχε καμία σχέση με αυτό. Έτσι αποφάσισε να προετοιμαστεί και επινόησε αυτή την ιστορία. Πέτυχε δύο πράγματα. Πρώτον, μας έκανε συνεργούς στο “έγκλημα” ... Και δεύτερον, σε περίπτωση που κάτι έβγαινε προς τα έξω γι’ αυτόν, θα έλεγε: *Σας το είπα, με παγίδεψαν... Δεν ξέρω ποιοι είναι... Πιστέψτε με.* Σε περίπτωση που δεν μας είχε προετοιμάσει, έστω και με αυτή την ψεύτικη ιστορία, αν αποδεικνυόταν ότι αυτός ήταν ο δημιουργός του δηλητηρίου, ο Πέδρο και εγώ θα είχαμε σοκαριστεί και θα είχαμε τρέξει να τον συλλάβουμε. Αντίθετα, με αυτά που μας είπε, δημιούργησε μια σχέση εμπιστοσύνης. Θα συνεχίζαμε να τον καλύπτουμε, να τον πιστεύουμε. Στο μυαλό μας θα ήταν ένας τίμιος άνθρωπος που μας είχε εμπιστευτεί από την πρώτη στιγμή. Φυσικά, είχε κατηγορήσει για όλα τους Σοβιετικούς και αυτό μας επηρέασε πολύ. Ο ψεύτης. Φαινόταν τόσο καλός άνθρωπος. Βίασε μια δεκαοκτάχρονη κοπέλα. Ω, Θεέ μου, λυπάμαι τόσο πολύ».

«Τι λέει μετά;» ρώτησε ο Πάνος γεμάτος περιέργεια.

Συνέχισε η Αντριάνα:

“Γνωρίζω επίσης ότι παίρνω μεγάλο ρίσκο αποκαλύπτοντάς σου όλα αυτά και ότι μπορεί να με καταγγείλεις στην αστυνομία... αλλά αποδέχομαι αυτό το ρίσκο. Όποιο κι αν είναι το κόστος που πρέπει να επωμιστώ, αξίζει τον κόπο.

Κάτι ακόμη... Δεν ξέρω πώς σώθηκε ο Κλίνσμαν. Τουλάχιστον χαίρομαι που καταφέρατε να τον στείλετε στη φυλακή. Είναι μια μικρή εκδίκηση για μένα, την οικογένειά μου και την κόρη μου. Εξάλλου, δεν ξέρω ποιος σκότωσε τον κ. Μπαμπού και τι σχέση έχουν οι νεοναζί με αυτό.” «Όλοι γνωρίζουμε ότι η προκήρυξη στάλθηκε από τον Τζακ στις εφημερίδες» εξήγησε ο Πάνος στη νοηματική γλώσσα και όλοι

συμφώνησαν. Αλλά η δολοφονία του Μίστερ Μπαμπού είναι ένα μεγάλο μυστήριο.

«Επιτρέψτε μου να σας επικοινωνήσω τις τελευταίες παραγράφους. Έχει ενδιαφέρον» είπε η Αντριάνα:

"Η ειρωνεία είναι ότι είχα βρεθεί σε δύο επιστημονικά συνέδρια με τον Τίο Πουγιόλ, ήταν πολύ κοινωνικός μαζί μου. Είχε καταφέρει να γίνει δεκτή την κόρη μου στο Πανεπιστήμιο της Μαδρίτης. Βέβαια, η απόσταση μεταξύ μιας λεπτεπίλεπτης ξανδιάς πριν από λίγα χρόνια και της μελαχρινής με τις πολλές λευκές, άφρονες, έντονες τρίχες και τα μεγάλα, μυωπικά γυαλιά... είναι μεγάλη. Ποτέ δεν υποψιάστηκε ποια πραγματικά ήμουν. Δεν ξέρω τι εντύπωση έχεις σχηματίσει για μένα με αυτά που μόλις ανακαλύψες. Δεν ξέρω αν αυτό σε αναστατώνει. Είναι δύσκολο να το δεχτείς, το καταλαβαίνω. Ποτέ δεν περίμενα να κάνω αυτά τα πράγματα. Ήμουν και εξακολουθώ να είμαι ένα πολύ ευαίσθητο και ευγενικό άτομο. Αλλά η κόρη μου δολοφονήθηκε πνευματικά, τι έπρεπε να κάνω;

Έγινα ένας άγγελος εκδίκησης... Ένας Σκοτεινός Άγγελος.

Μόλις χδες ενημερώδηκα με μήνυμα από το ψυχιατρικό νοσοκομείο ότι η Πατρίσια μου αρχίζει να παρουσιάζει σημάδια βελτίωσης. Ελπίζω, εύχομαι και προσεύχομαι γι' αυτό. Είμαι έτοιμη να φύγω για το Μεξικό. Πάω να συναντήσω την κόρη μου. Μου έχει λείψει πάρα πολύ. Το καλό με αυτή την υπόθεση είναι ότι έχουμε σώσει και θα σώσουμε πολλές γυναίκες. Το κοριτσάκι μου θυσιάστηκε, αλλά αυτή η θυσία δεν θα είναι μάταιη. Αυτό με παρηγορεί. Αισθάνομαι ότι έφυγε ένα μεγάλο βάρος από τους ώμους μου γράφοντας αυτή την επιστολή. Είχα ανάγκη να εξομολογηθώ, ειδικά σε σένα. Είμαι δεμένη μαζί σου με έναν παράξενο τρόπο. Το κάρμα μας είναι κοινό.

Αν θέλεις να με προδώσεις, η απόφαση είναι δική σου τώρα. Αλλά δεν νομίζω ότι θα το κάνεις.

Σε ευχαριστώ πολύ Πάνο”

«Μια φοβερά δραματική ιστορία. Πόσο κακό έχει υποστεί αυτή η γυναίκα και η κόρη της; Είμαι πραγματικά σοκαρισμένος. Πόσο πόνο

έχουν δημιουργήσει αυτά τα τέρατα! Αλλά και πάλι, για να πω την αλήθεια, τους άξιζε μια δίκη».

«Δεν μπορείς να καταλάβεις τον πόνο μιας μητέρας, Πάνο. Μπορεί να γίνει ένα αθεόφοβο τέρας για τα παιδιά της» του εξήγησε η Ευρυδίκη.

«Εκπλήσσομαι όμως με την γαστρική αιμορραγία. Σε περίπτωση κατάποσης θα ήταν λογικό, αλλά τώρα;» ρώτησε ο Ρομπέρτο.

«Η ουσία, μόλις εισέλθει στο αίμα, μπορεί να φτάσει στα όργανα. Από εκεί μπορεί να επιτεθεί επιλεκτικά. Δεν είναι καθόλου απίθανο. Κάθε τοξίνη προκαλεί διαφορετικά προβλήματα».

»Μπορώ να ρωτήσω και κάτι ακόμα: πώς τη γλίτωσε ο Γιούργκεν;» απορούσε η Ευρυδίκη.

»Αυτό είναι το περίεργο. Στην πραγματικότητα, ο κ. Μπαμπού πέθανε αντί γι' αυτόν. Ακόμη και η Μαρία δεν μπορούσε να το εξηγήσει» απάντησε ο Πάνος.

«Παιδιά... Ο θάνατος του Τιο Πουγιόλ μόλις δημοσιεύθηκε στον ισπανικό Τύπο. Και σε αυτή την περίπτωση επρόκειτο για γαστρική αιμορραγία. Εδώ είναι το άρθρο» είπε δυνατά η Αντριάνα και τους έδειξε την οθόνη του κινητού της τηλεφώνου.

Είχαν περάσει αρκετά λεπτά και όλοι παρέμειναν σκεπτικοί. Εκείνη τη στιγμή βρίσκονταν σε μια ιδιαίτερη κατάσταση περισυλλογής. Η πρώην αστυνομικός “πήρε το λόγο” (νοηματική γλώσσα). Φαινόταν μάλλον στεναχωρημένη:

«Όλοι άξιζαν αυτό που έπαθαν, εκτός από την Γαλλίδα ντέτεκτιβ και τον Τζακ. Οι πιο άτυχοι της υπόθεσης, δυστυχώς. Τους χρωστάμε πολλά. Αισθάνομαι τρομερά ένοχη. Πόσο ανόητη ήμουν, αντί να τον εμπιστευτώ, τον πρόδωσα» απολογήθηκε αφόρητα λυπημένη.

Ωστόσο, κάτι άλλο την βασάνιζε. Πού μπορεί να βρισκόταν ο Μάριο; Ήθελε να τον βρει. Τώρα που όλα ήταν ξεκάθαρα, θα τον έψαχνε. Αλλά όχι ως επιθεωρητής... αλλά ως Adriana Pérez. Τώρα δεν υπήρχαν κανόνες.

Δυστυχώς, η Ξένια δεν είχε μπορέσει να παρευρεθεί στα εγκαίνια μαζί με τον Μπόμπι σήμερα. Αλλά θα συναντιούνταν όλοι μαζί τις επόμενες ημέρες.

Ανήμερα Χριστουγέννων

Όλη η παρέα βρισκόταν στο σπίτι του Δημοσθένη και της Αντιγόνης, στο Παλαιό Φάληρο. Η Ευριδίκη με την Αντιγόνη σερβίριζαν την γαλοπούλα και τα υπόλοιπα συνοδευτικά φαγητά στο τραπέζι. Η Ξένια πετούσε στα σύννεφα, που μετά από τόσο καιρό επιτέλους ήταν μαζί με την κολλητούλα της. Η κορούλα της ήταν ήδη ενάμισι ετών, ένα πανέμορφο μωράκι που της έμοιαζε αρκετά. Ο Μπόμπι πήρε τον λόγο:

«Ευριδίκη, κάθισε επιτέλους στο τραπέζι. Κουράστηκα να σε βλέπω να μας σερβίρεις. Κι εσείς κυρία Αντιγόνη, καθίστε, θα βοηθήσουμε εμείς. Εντωμεταξύ ο Πάνος γιατί μας έχει στήσει τόσες ώρες; Θα έρθει επιτέλους; Τον έχω πεθυμήσει τον φίλο μου».

«Θα έρθει, θα έρθει» του απάντησε η Ευριδίκη πονηρά. Γνώριζε την έκπληξη που του επιφύλασσε.

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την πρότασή της, και ένας ήχος βαθύς και τραχύς άρχισε να ακούγεται που ολόένα και δυνάμωνε. Ο Μπόμπι κατάλαβε:

«Όχι ρε τρελέ, όχι ρε φίλε... όχι...»

Η Ευριδίκη με την Αντιγόνη γελούσαν.

Το τηλέφωνο του Μπόμπι χτύπησε. Εκείνος το απάντησε γρήγορα:

«Μπόμπι, αδερφέ μου, σου είχα υποσχεθεί μια βόλτα με την Καμάρο. Δεν αθετώ ποτέ τις υποσχέσεις μου. Βγες όπως είσαι να πάμε μια βολτούλα σύντομη και μετά θα καθίσουμε να φάμε».

Ο Μπόμπι είχε μείνει άφωνος. Σηκώθηκε από την θέση του κι έτρεξε γρήγορα προς τα έξω.

Ανυπομονούσε να αγκαλιάσει τον παλιόφίλό του... αλλά και να πάει μια βόλτα με το αγαπημένο του αμάξι.

Παρίσι, την ίδια ώρα

«Άνοιξε, άνοιξε ρε μαλάκα την πόρτα».

«Τι συνέβη; Εσύ φαίνεσαι χάλια, έλα μπες μέσα».

«Περίμενε να καθίσω να σου πω. Φέρε μου λίγο νερό ρε φίλε, έχει στεγνώσει το στόμα μου από την αγωνία».

«Έλα στην κουζίνα να αράξουμε να τα πούμε. Τι συνέβη ρε μαλάκα;»

«Έχω μπλέξει άσχημα φίλε... πφφφφφφφφφ...»

«Τι ρε; Λέγε γιατί τα έχω παίξει κι εγώ από το άγχος. Τι έκανες ρε;»

»Άστο, πάμε στο σαλόνι, είναι πολύ μικρή η κουζίνα, δεν μπορώ να καθίσω εδώ άλλο» είπε ενώ το νερό, μισοχυνόταν έξω από το στόμα του.

«Έλα, τώρα θα μου πεις μαλάκα. Μην με κρατάς άλλο σε αγωνία».

«Θυμάσαι που σου είχα πει για έναν Γερμανό φραγκάτο... νομίζω Κλι... Κλίνσμαν ονομαζόταν... που είχε πετάξει ένα πούρο στο πάτωμα, που το μάζεψα από κάτω, κι όταν του το επέστρεψα άρχισε να με προσβάλλει και να με βρίζει;»

«Ναι θυμάμαι» του απάντησε φέρνοντας το πάνω μέρος του σώματός του μπροστά.

«Λοιπόν, αυτό το πούρο το είχα πουλήσει σε έναν πάμπλουτο τύπο, σε έναν Φινλανδό που είχε αυτή την εταιρία με τα μπαμπού έπιπλα, την πασίγνωστη».

«Τι;;; Θα μας τρελάνεις ρε φίλε; Από που κι ως που;»

«Φίλε, αυτό το πούρο ήταν μάρκας Όρο. Τα πιο ακριβά πούρα αυτή τη στιγμή στον κόσμο. Έχει σταματήσει η παραγωγή τους. Θεωρούνται δυσεύρετα. Κι εγώ δεν ήξερα στην αρχή... το έψαξα στο διαδίκτυο κι έμεινα με ανοιχτό το στόμα. Μετά από αυτό αποφάσισα να το πουλήσω με κάποιον τρόπο. Είχε έρθει αυτός ο Μίστερ Μπαμπού την επόμενη μέρα στο εστιατόριο, για πολλοστή φορά για διακοπές στο Παρίσι. Εγώ ήξερα ήδη ότι ήταν φανατικός καπνιστής πούρων αφού

κάθε φορά που ερχόταν στο εστιατόριο κάπνιζε κι από ένα... ξέρεις σε μια απομονωμένη γωνία που υπάρχει στο εστιατόριο για τους υψηλούς προσκεκλημένους. Ε, πήρα μια βαθιά ανάσα και αποφάσισα να του μιλήσω. Στην αρχή παραξενεύτηκε. Πήγαμε πιο πέρα, είχε περιέργεια να δει τι θα του πω. Μην τα πολυλογώ, του είπα ότι ένας μεγιστάνας είχε ξεχάσει ένα Όρο στο τραπέζι κι ότι το βρήκα εγώ... κι ότι αν το ήθελε θα έπρεπε να μου δώσει 500 ευρώ, γιατί έχω και οικονομικά προβλήματα...»

«Μιλάς σοβαρά; Γιατί δεν μου το είχες πει;»

«Τι να σου πω ρε μαλάκα; Ότι έβγαλα 500 ευρώ έτσι εύκολα; Θα μου ζήτηγες δανεικά στάνταρ...»

«Άντε ρε μαλάκα. Τελοσπάντων, τελείωνε με την ιστορία. Σε κατήγγειλε ο τύπος;»

«Όχι ρε, το αντίθετο. Ο τύπος όχι απλά το αγόρασε, αλλά μου έδωσε και τα διπλά... 1000 ευρώ. Καιρό προσπαθούσε να βρει να καπνίσει αυτά τα Όρο μου είπε... κι ότι τον έσωσα».

«Άντε ρε. Όλα καλά δηλαδή. Που είναι το πρόβλημα;» ρώτησε και ακούμπησε την πλάτη του στον καναπέ.

«Το πρόβλημα είναι ότι ο τύπος πέθανε πριν δυο μήνες σχεδόν. Δεν είχα ιδέα γι' αυτό. Χθες διάβασα στις εφημερίδες ότι βρήκαν τελικά και την αιτία θανάτου του... ένα δηλητηριασμένο πούρο. Μαλάκαααα... την έχω βάλψει...»

Μέξικο Σίτυ, μερικές μέρες μετά...

Ο ήχος από την τηλεόραση ακουγόταν ελάχιστα. Ήταν η ώρα των ειδήσεων από όλο τον κόσμο. Τα πιο σημαντικά γεγονότα των τελευταίων ημερών θα έμπαιναν στα σπίτια των τηλεθεατών σε λίγα δευτερόλεπτα.

Εκείνη καθόταν στον βελούδινο σκούρο πράσινο καναπέ της. Η κορούλα της είχε αποκοιμηθεί στα πόδια της. Επιτέλους είχε επιστρέψει σπίτι της. Η Μαρία προσπαθούσε να ακούσει καλύτερα την παρουσιάστρια. Δυνάμωσε ελάχιστα την ένταση της φωνής μέσω του τηλεχειριστηρίου...

“Εφτά άτομα συνέλαβαν οι Αρχές σε Νέα Υόρκη, Μαδρίτη και Μόναχο. Ήταν μέλη της αποκαλούμενης νεοναζιστικής οργάνωσης Λευκοί Ιππότες. Κατηγορούνται για τους φόνους των Χόρχε Σανθ, Χάουαρντ Μπολντ, Τίο Πουγιόλ και του Μίστερ Μπαμπού. Οι αποδείξεις είναι ατράνταχτες, αφού στα σπίτια τους βρέθηκαν πούρα ραντισμένα με την ίδια τοξική ουσία που είχαν δηλητηριαστεί τα ζύματα. Ένα παρόμοιο υπόλειμμα πούρου δηλητηριασμένου είχε βρει και η Φινλανδική αστυνομία στο τασάκι του μίστερ Μπαμπού κατά την έρευνά της στο γραφείο του εργοστασίου του στο Ρέικιαβικ, λίγες ώρες μετά τον θάνατό του. Δεν το είχαν δημοσιοποιήσει βέβαια νωρίτερα, για τον λόγο του ότι δεν ήθελαν να επηρεάσουν την πορεία των ερευνών, αλλά αυτό ήταν το μοναδικό στοιχείο που οδήγησε τους επιδευρητές στην εξιχνίαση”..

“Μια πολύ ευχάριστη είδηση τώρα... το πρωί, η υπεύθυνη του ξενώνα κακοποιημένων γυναικών του Μέξικο Σίτυ, βρήκε μια βαλίτσα με 380.000 ευρώ. Μέσα στην τσάντα υπήρχε ένα σημείωμα που έλεγε ότι τα λεφτά αυτά αποτελούν μια δωρεά προς το ίδρυμα...”

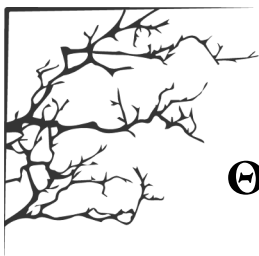
“Χιλιάδες σελίδες έχουν διαρρεύσει στο wikiagar που ενοχοποιούν πασίγνωστους επιχειρηματίες, πολιτικούς και δικαστές για βιασμούς ανηλίκων...”

Η Πατρίσια άρχισε να ξυπνάει. Η Μαρία έκλεισε την τηλεόραση απότομα. Της χάιδεψε τα μαλλιά της τρυφερά...

«Μαμά...»

«Έλα κοριτσάκι μου...»

«Μαμά... σε αγαπάω...!!»

Θερμή παράκληση

Ελπίζω να το ευχαριστηθήκατε όσο εγώ όταν το έγραφα!!

Θα ήθελα, να σας ζητήσω, όποιος, όποια μπορεί, μιας και το βιβλίο το διανέμω δωρεάν, αυτό το ένα ευρώ (ίσως δύο...) που θα δίνετε για να το αγοράσετε, να το δωρίσετε σε έναν ξενώνα κακοποίησης γυναικών ή παιδιών. Ψάχνοντας στην Google, θα βρείτε αρκετούς, στους οποίους μπορείτε να κάνετε ένα μικρό δώρο, ως εκτίμηση του υπερθετικού έργου που επιτελούν.

Επιτρέψτε μου, αν είναι δύσκολο να βρείτε κάποιον ξενώνα ηλεκτρονικά, να σας προτείνει η ταπεινότητά μου, έναν που γνωρίζει. Να βοηθήσουμε όλοι μαζί να ολοκληρωθεί το «Σπίτι των Αγγέλων»...

<https://kakopoiisi.gr/>

domes/%CF%83%CF%80%CE%AF%CF%84%CE%B9-%CF%84%CF%80%CE%B1%CE%B3%CE%B3%CE%AD%CE%BB%CF%89%CE%BD/

1

1. <https://kakopoiisi.gr/domes/σπίτι-των-αγγέλων/>

